

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

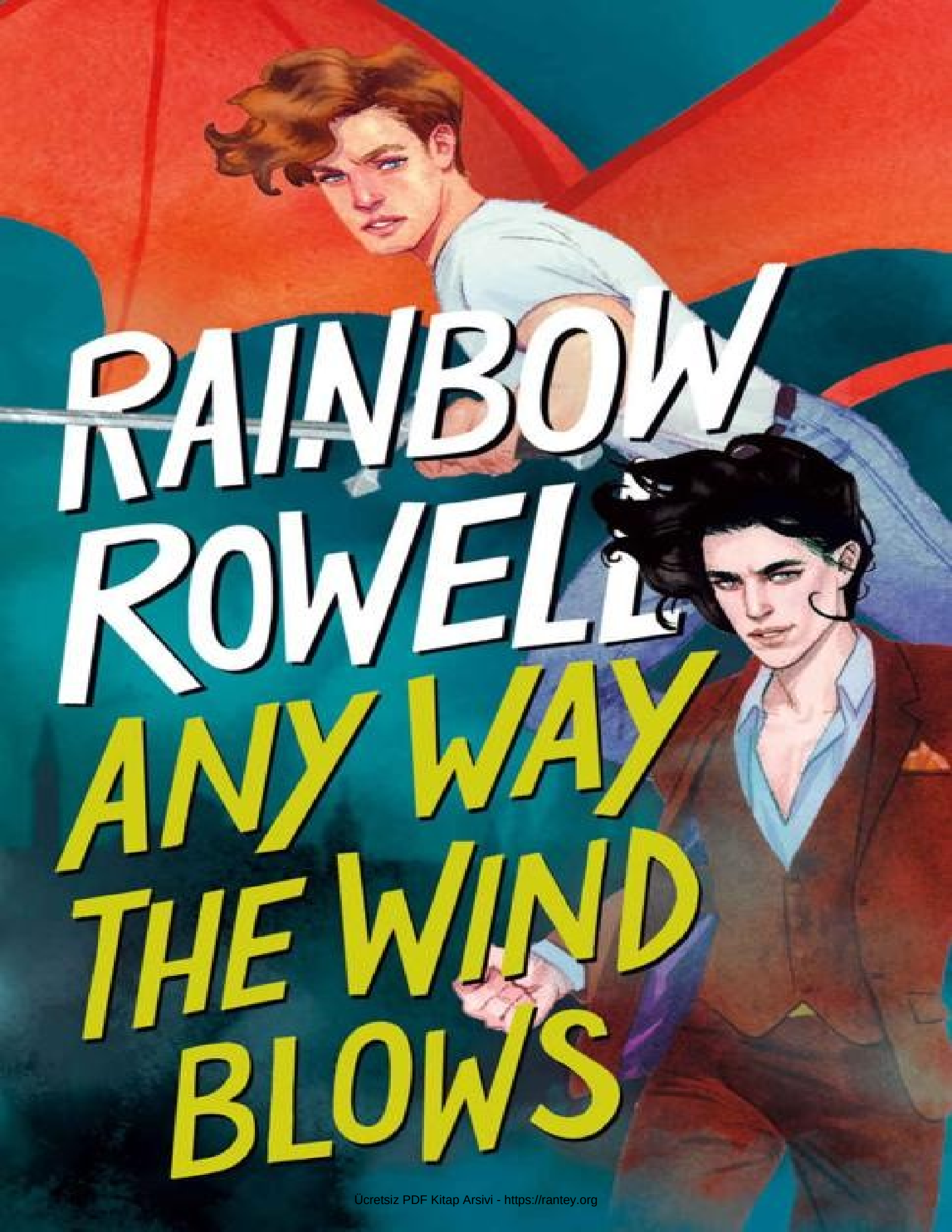
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**RAINBOW
ROWELL**
**ANY WAY
THE WIND
BLOWS**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**RAINBOW
ROWELL**

**ANY WAY
THE WIND
BLOWS**

*Bu kitap sizin için. Size sihirli olmadığınızı söylemelerine
asla izin vermeyin.*

LADY RUTH

Penceremde bir mum var. ırpınıyor. Cızırdıyor. Sönmele tehdit ediyor.
Olmayacak. Olmadı da. Yirmi yıldır değil.

Yanına ikinci bir mum koyup asamı fitile doğrultuyorum, sonra da ateş çıkmasını umarak nefesimi tutuyorum.

Alev yukarı sıçrıyor, avucumun altında sıcacık. Gözyaşlarım sonunda geliyor.

Yaşıyor o zaman. Jamie yaşıyor. Evet, yaşıyor. Güzel. Pekala.

Alev uzun ve sabit.

Oğlum yaşıyor.

Yatağımın yanındaki Madeira sürahisine uzandım. Kesme cam. Antika. Andrew, kocam, bunu onaylamazdı. İçkiler bu kadar kolay el altında. Ama Andrew *beni* elinin altında tutardı. Öldüğü güne kadar. Acılarının yükünü paylaşacak biri. Bu yolda bu kadar uzun süre tek başıma yürüyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ben melankolik bir kadın değilim.

Kindar değilim, kin tutmam. Bunun için zaman yok - kin tüm hayatınızı yiyip bitirir ve sizi ölüm döşeginde bırakır, başınızı güneşe kaldırmadığınızı veya ikinci bir dilim kek yemediğinizi fark edersiniz.

Işığı içeri alıyorum. Pastayı yiyorum.

Ben Şabat günü doğmuşum. Neşeli ve güzel, iyi ve neşeli. Altın gibi bir kızdım, hayat doluydum, *sihir* doluydum. Bu dünyaya mutluluğu bulmak için geldim. Ve buldum da! Kocamda ve çocuklarımda. Özellikle de Lucy'de.

Lucy'm, kızım.

Herkes onun bana çok benzediğini söylerdi ama bence o daha iyiydi. Babasının terbiye anlayışı ve benim dinçliğimle. Güçlü, kuvvetli ve hayat dolu bir *kızdı*.

Onunla tanışana kadar.

Büyücünün öldüğü gün -bir yıl oldu mu? Neredeyse iki yıl- bir şişe *iyi* Madeira aldım. Kadehimi kaldırdım. "*Bu senin için Davy. Ölümüne içiyorum, seni acımasız piç.*"

O adam Lucy'min hayatını mahvetti. Paranoyalarını ve kehanetlerini papağan gibi tekrarlayana kadar kızın kafasını karıştırdı.

Kaçıp gitmesinin bir lütuf olduğunu, iz bırakmadan ortadan kaybolmasının bir lütuf olduğunu söyledim kendime. Davy Büyücüler Dünyası'ndaki en güçlü adamdı. Lucy'nin onun uzun erişiminden kaçmak için ne kadar uzağa kaçması gerekiyordu?

Onu Kaliforniya'da, güneşin altında hayal ediyorum. Ya da Sibirya'da, bir ateşin başında sıcacık. Toprak bir yolda yürüdüğünü ve hiç iz bırakmadığını hayal ediyorum.

Çocuğu hayal ediyorum.

Sanırım bir çocuk vardı. *Umarım...*

Lucy'nin bir gün bana ulaşacağını umuyordum. Bir mektup. Bir işaret. (Kargalar için gökyüzünü izledim. Her çay fincanının altını kontrol ettim.)

Ama ne zaman güvenli olabilirdi ki? Davy de onu izliyordu, bundan eminim - onun büyüğü benimkinden daha şiddetli ve çok daha acımasızdı. Bir annenin sevgisinin gücü bile o adamın şiddet ve intikam kapasitesiyle boy ölçüşemez.

Onu bulma düşüncesi... *Onları*

bulma düşüncesi...

Pek çok gece bu pencerede durup gökyüzüne büyüler yaptım.

"Hey, aşkını saklamalısın!" "Gizli tut, güvende tut!"

"Annemin sözü, annemin sözü!"

Sözlerimin onları, kızımı ve onun çocuğunu bulduğunu ve omuzlarına sınıksız çekilmiş başka bir koruma battaniyesi görevi gördüğünü hayal ettim.

Ama şimdi...

Şimdi Davy gitti. Büyücü öldü.

Artık eve gelebilirsin, Lucy.

İki mumun başında duruyorum, eskisi titriyor, yenisi güçlü bir şekilde yanıyor. Bir kadeh şarap dolduruyorum.

Eve gel çocuğum, yardımına

ihtiyacım var. Eve, bana gel.

Kardeşini bulmama yardım et.

SIMON

"Ama... bu doğru olamaz. Büyücüyü ben *öldürdüm*."

Dr. Wellbelove'un çalışma odasında oturuyorum. Agatha ailesine eve geleceğini söylediğinde, akşam yemeğine benim de gelmem için ısrar ettiler ve şu ana kadar çok garip bir akşam oldu.

O ve ben eski yerlerimizde oturduk - yan yana, masanın aynı tarafında - ve annesi artık birlikte olmadığımız için hayal kırıklığına mı uğrayacağına yoksa rahatlayacağına mı karar verememiş gibi bize bakmaya devam etti.

Agatha ve benim kesin bir şey olmamız gerekiyordu. Sanırım annesi düşünümüzü çoktan planlamıştı.

Ama *ben* emin biriyken, hala sihrim varken - hala *tüm* sihre sahipken - ve bir çağrım varken biz emin biriydik.

Ve lanet olası dev ejderha kanatlarıyla sıkışıp kalmadan önce.

Bayan Wellbelove ceketimi istediğinde ve altında ne olduğunu gördüğünde dehşete kapıldı. En azından kuyruğu da görmek zorunda kalmadı - onu kotumun paçasından aşağıya doğru sarmak için zaman ayırmıştım. (Çok rahatsız edici. Bacağım sürtünüyor, kuyruğum uyuşuyor ve beni birinin babası gibi gösteren bol kotlar giymek zorunda kalıyorum).

Akşam yemeğinin *sonu gelmiyordu*. Agatha havadan sudan konuşmayı reddetti ve ailesi nereden başlayacaklarını bilemedi. Benimle ilgili her şey kimsenin konuşmak istemediği bir şey. Fille sohbet ederken odadaki fili görmezden gelmek zor.

Tatlım Eton mess'i üç lokmada bitirdim, sonra Dr. Wellbelove beni çalışma odasına davet etti. Ciddi konuşmaları orada yapmayı sever. Wellbelove'lar, Büyücüler Dünyası'na katıldığımdan beri benim için vekil aile gibi bir şey oldular (bundan biraz daha uzak bir şey - vekil vekil aile gibi). Agatha ve ben çıkmaya başlamadan önce bile okul tatillerinde ve bayramlarda beni buraya davet ederlerdi. Ve Dr. Wellbelove benimle her zaman baba-oğul meseleleri hakkında konuşmaya çalıştı. Ben 12 yaşındayken beni tam da bu çalışma odasına oturtup kuşlardan ve arılardan bahsetmişti. (Gerçi şimdi çok önemli bazı bilgileri atladığını düşünüyorum).

Bu gece, cam kaplı büyük masasının arkasındaki koltuğa oturdu ve çekmecedен bir yığın kâğıt çıkardı. "Simon, Büyücü'nün mirasıyla ilgili tüm yasal işlemler halledilene kadar seninle konuşmayı bekliyordum..."

Yasal olarak. "Efendim, tutuklanıyor muyum?"

Dr. Wellbelove gazetelerden başını kaldırdı. "Tutuklanmış mı?" "Büyücünün ölümünden dolayı."

Okuma gözlüklerini çıkardı. "Simon, hayır. Kimse tutuklanmayacak. Büyücünün ölümü bir kazaydı."

"Sayılır..." Dedim ki.

"Kesinlikle nefsi müdafaaydı."

Sefilce başımı salladım.

Dr. Wellbelove gözlüklerini tekrar taktı ve kâğıtlara baktı. "*Mage-Davy-David-*"

"David?"

"Onun mirası şimdi halledildi."

Başımı salladım. "Büyücünün adı David miydi?"

Dr. Wellbelove baktı yukarı at Ben. O. temizlendi onun Boğaz. "David Cadwallader."

"Oh."

"Elbette akrabaları var. Ancak vasiyetinin şartları açık: Mirasın büyük kısmı sizin için ayrıldı."

"Ben mi?"

Dr. Wellbelove tekrar boğazını temizledi. "Evet."

"Ama... bu doğru olamaz," dedim. "Büyücüyü ben öldürdüm."

"Dr. Wellbelove kâğıtları düzeltirken, "Bu doğru olabilir," dedi. Ama yasal olarak bunun bir önemi yok. Sen hala Büyücü'nün varisisin."

Büyücünün malikanesi...

Büyücü gibi bir adam arkasında ne bırakır? Bana bir kılıç verdi ama onu kullanacak kadar büyülü değilim. Bana babasının asasını verdi, ben de onu Watford'da bıraktım. Sanırım.

Büyücü beni Watford'a sokmak için varisi yaptı - orada sadece büyücüler okula gidebilirdi ve ben onlardan biri değildim. Ben bir şansım. Büyücüyü öldürmek benim son sihir işimdi.

Penny burada olsaydı, Büyücü'yü öldürmem gerektiğini söylerdi, onu öldürmemiz gerektiğini söylerdi. Beni ve kim bilir başka kimleri öldürmesini engellemenin tek yolu buydu. Ebb'i öldürmesini engellemek için artık çok geçti.

Penny burada olsaydı, benim *hatam* olmadığını söylerdi.

Ama onlar benim *sözlerimdi*.

Onu ben öldürdüm.

Akıl hocamı öldürdüm, sanırım siz ona öyle diyorsunuz. Vasimi. Benimle baba-oğul meseleleri hakkında hiç konuşmazdı ama ben onun sorumluluğundaydım. Ben onun kılıcıyım, pek de gizli olmayan silahıyım. Onun sağ elinde bir yerim vardı.

Bir adı olduğunu bile bilmiyordum.

"Bazı kişisel eşyalar var," diyor Dr. Wellbelove, "mobilyalar. Asası ve kılıcı, bir hançer koleksiyonu-"

"Onları istemiyorum."

"Çok nadir bulunurlar."

"Ailesi alabilir. Bir ailesi olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Kuzenleri," diyor Dr. Wellbelove, "Gwynedd'de."

"Her şeye sahip olabilirler."

Dr. Wellbelove, "Başka varlıklar da var," diyor. "Birikimleri."

"Büyücünün parası mı vardı?"

"Müdür olarak maaşı ve çok az masrafı vardı." "Kuzenleri de bunların hepsine sahip olabilir."

"Hayır," diyor Dr. Wellbelove kararlılıkla. "Yapamazlar. Oğlum-" Dr. Wellbelove bana bazen "oğlum" diyor ama bunu bir baba gibi söylemiyor. (Belki *bir* baba gibi söylüyor ama benim oğlum gibi değil.) "Beni dinle. Bunun ne kadar alışılmışın dışında olduğunu biliyorum-"

"Bu alışılmışın dışında değil, çılgınca! Onu öldürmek için para alamam!"

"Parayı alacaksın çünkü o senin, Simon. Yasal olarak. Ve-" Dr. Wellbelove'un yüzü kızarıyor. "*Haklı olarak*. Adam seni kötüye kullandı. Bunu artık hepimiz biliyoruz."

"Beni hiç *kötüye kullanmadı*, efendim - insanlar bunu mu söylüyor?"

"Hayır, yani demek istediğim Simon, Büyücü'nün yozlaşmasının kapsamını hâlâ anlamış değiliz ama senin gücünü çalmaya çalıştığını biliyoruz. Muhtemelen çaldı *da*."

"O yapmadı, ben verdim!"

"Sonuç olarak, sana *borçlu*, Simon. Sana *bundan* daha fazlasını borçlu. Seni manipüle etme şeklini, onun çıkarlarını ilerletmek için harcadığın yılları telafi etmesine imkân yok."

"Beni manipüle etmek zorunda değildi. Ben yardım etmek istedim." "Sen bir çocuktun-"

"Hayır, ben Seçilmiş Kişi'ydim!"

Dr. Wellbelove yere bakıyor. Ben de başka tarafa bakıyorum. İkimiz de utandık ve mahcup olduk. Ben asla Seçilmiş Kişi olmadım. Bu Büyücü'nün yalanlarından sadece biriydi. Ve Dr. Wellbelove da ben de buna uyarak aptallık ettik.

Dr. Wellbelove, "Buna Meclis karar verdi," diyor. "Mülk senindir, Simon."

Çenemi kaldırıyorum. "Artık Cadılar Meclisi'ni ilgilendirmiyorum. Ben bir büyücü değilim."

Dr. Wellbelove zorla iç çekti. "Merlin aşkına delikanlı, sadece parayı al."

SHEPARD

Penelope Bunce'u yaklaşık bir haftadır tanıyorum.

O hafta içinde bir kokarcaya bulaştım, bir vampir çetesi savaşını kışkırttım ve en az iki kez aptal diye hecelendim.

Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum.

Şu an Londra'dayız. Lanetli olduğumu fark eder etmez beni de onlarla birlikte eve götürmek için ısrar etti.

Ne tür bir kız lanetli olduğun için seni eve getirir? Yani, bu benim yapabileceğim bir şey, ama bu konularda oldukça aptalım - zaten bu yüzden lanetlendim.

Pasaportumun sahtesini yaptı. Uçak biletlerimin sahtesini yaptı. O ve Baz şimdi hiçbir şey olmamış gibi önümde büyü yapacaklar. Bir grup sihirbazla bu kadar içli dışlı olacağımı hiç düşünmemiştim. Kimse sihirbazların arasına giremez!

Demek istediğim, onlara ihanet edersem kalbim patlayacak... Gerçekten. Büyülü bir el sıkışma oldu ve ben kalbimi çaprazladım ve ölmeyi umdum. Ama bunu yaptığım için mutluydum. Hiçbir Konuşmacı'nın göremeyeceği şeyler görüyorum - "Normal" değil, burada büyücüler bize öyle diyor. Penelope de bana çoğu zaman öyle diyor. "Normal." Sanki sadece bir tanesiyle tanışmış gibi.

"Pekala," diyor şimdi, beni dairesine alırken. "İşte geldik."

Sadece ikimiz varız. Hepimiz San Diego'dan aceleyle çıktık. Sanırım Baz'ın teyzesi tutuklanmış falan? Eski okullarıyla ilgili bir şey. Heathrow'a iner inmez yola çıktı. Simon ve Agatha da doğruca Agatha'nın evine gittiler; Agatha epey sarsılmıştı.

Hepimiz oldukça sarsıldık. Geçen haftanın büyücü, vampir ve ejderha çocuk standartlarına göre bile yoğun geçtiğini hissediyorum. "Bir ay uyuyabilirim," diyorum Penelope'nin kanepesine otururken.

"Yarın uyuyabilirsin," diyor. "Duş alır almaz ailemi görmeye gideceğiz."

"Bir sorun mu var?"

"Evet. Shepard. Ruhunu bir iblise kaptırdın."

Omuz silkтім. "Doğru. Ama bu... *acil* değil."

"Sonsuzluğu şeytani hizmette geçirmeniz nasıl acil olmaz?"

"Bu sonsuzluk," diyorum. "Yarın değil."

"Yarın sana bir otobüs çarpmazsa tabii."

"Beni bir otobüsün önüne mi atacaksın?"

"Hayır, ama bu arada: Karşıdan karşıya geçerken *sağa* bakmayı unutmayın. Amerikalılar her zaman trafiğin içine doğru yürürler..."

"Penelope. Zaten iki yıldır bu şekilde yaşıyorum."

"İşte bu yüzden doğrudan ailemin evine gidiyoruz. O zaman ruhunu geri alacaksın ve istediğin zaman ölebilirsin."

"Ailen akşam yemeğinde beni bir iblisten kurtaracak mı?"

"Şey"-bir yığın postaya bakıyor, uzun, kahverengi atkuyruğunun ucunu parmaklarının arasında döndürüyor-"biz getirmezsek muhtemelen akşam yemeği olmayacak. Bizim evde kimse yemek yapmayı sevmez. Ama onun dışında, evet. Annem tüm Büyücüler Dünyası'ndaki en zeki ve muhtemelen en güçlü büyücüdür."

"O bir çeşit kraliçe mi?"

"Ne? Hayır." Penelope bana tiksinierek baktı. "Büyücülerin kraliçeleri olmaz."

"Doğru ya, monarşinin olduğu bir ülkede böyle bir varsayımda bulunduğum için beni bağışlayın."

"Annem bir büyü tarihçisi, bir müdire ve seçilmiş bir memurdur."

"Ve o gerçekten de dünyanın en güçlü büyücüsü mü?"

"Büyücüler Dünyası'ndaki."

"Hangisi... dünya mı?"

"Birleşik Krallık. Ve İrlanda. Ve çeşitli adalar." Postayı masaya geri bıraktı. Penelope ve Simon'ın dairesinin büyü aletleri ve eserlerle dolu olmasını umuyordum. Kristal küreler ve gizemli kutular gibi. Ama şu ana kadar herhangi bir üniversite öğrencisinin dairesine benziyor. Kız kardeşimin Ikea kanepesinin aynısı onlarda da var.

"Arayıp annemin evde olduğundan emin olayım..." Penelope kalın siyah Mary Janes'lerini çıkarıyor. Doc Martens. Sevdim onları. Baklava desenli diz altı çorap giyiyor. Onları da beğendim. *Scooby Doo'dan Velma'yı* sevdim, *ama tembel* görünsün. Ekose eteği ve bol mor tişörtü. Kaplumbağa kabuğu gözlükleri.

"Annenin bana yardım etmek isteyeceğinden emin misin?" diye sordum. "Tabii ki sana yardım etmek isteyecektir."

"Tecrübelerime göre, Konuşmacılar etrafta dolaşıp Konuşmacıların tuzaklardan kurtulmasına yardım etmezler..."

Penelope kollarını kavuşturuyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sihirbazlarla olan deneyimin son derece sınırlı ve annemi kapsamıyor. Beni *zar zor* kapsıyor."

Kaşlarını çatmasına en sıcak gülümsememle karşılık veriyorum. (Ki bu *çok* sıcak.) "Hadi yapalım," diyorum. "Her şeye varım."

Kaşlarını daha derinden çatıyor. "Sorun da bu *zaten*, biliyorsun."

"Bunu biliyorum. Evet. Gerçekten."

BAZ

"Beni kaçırmaya mı geldin
Basil?"

Teyzem taş bir hücrenin köşesinde kadife döşemeli bir sandalyede oturuyor. Meclis onu kilitlemek için bir kule çağırdı. Dışarıdaki gardiyanın kapıyı açmak için büyü yapabilmesi için gün batımını beklemesi gerekti.

"Seni kurtarmak için buradayım," diyorum. "Yılan aşkına, Fiona, aklından ne geçiyordu?"

"Kefalet mi? Pitches kefalet ödemez. Ya da fidye."

"Peki, sorun değil," diyorum. "Babam ödedi ve o bir Grimm."

Arkasına yaslanıyor ve çizmelerini yazı masasına dayıyor. "Beni düzgünce dışarı çıkarmaya hazır olduğunda geri gel."

"Bu bir şaka değil. Seni sadece Dr. Wellbelove ve Müdire Bunce sana kefil oldukları için serbest bırakıyorlar." Fiona'nın tutuklandığını öğrendim çünkü Penelope San Diego'dan ayrılmadan önce annesini aramaya karar vermişti. Penny dün öğleden sonra koşarak sahile indiğinde birinin öldüğünü sandım.

"Wellbelove?" Fiona alay eder. "Ve *Bunce*? Neden bana kefil olsunlar ki?"

"*Bana* kefil oluyorlar. Kaçmayacağına söz verdim." Huffs. "Bu senin aptallığındı."

"Fiona. *Lütfen* gidebilir miyiz?"

İç geçiriyor ve ayağa kalkmak için acele etmiyor, sonra sandalyeyi tekmeliyor. "Tamam."

Fiona'nın asasına ve arabasına el konuldu. Onlar için de imza atmam gerekti. Duruşmadan önce çuvallarsa, beni de onunla birlikte bir kuleye koyarlar. Asasını ve anahtarlarını uzattım.

"Arka koltuk," dedi, onları alarak.

"Arka koltukta oturmayacağım."

Kapısını açar. "Bence öylesin. Çünkü ön koltuk kaçırılmamış insanlar için-"

"Ha ha," diyorum.

"Ha ha," diyor el çantasını yolcu koltuğuna fırlatarak.

Fiona'nın hayatındaki diğer her şey gibi özensiz davrandığı MG'sinin (1967, Grampian Grey-classic) neredeyse var olmayan arka koltuğuna tırmanıyorum. (Dairemizi görmelisiniz; kanepede fareler yaşıyor, *berbat* durumda.) Sığmak için yan oturmak zorundayım. Dizlerimi önümdeki koltuğa geçiriyorum. "Bana Watford'da ne yaptığını söyleyecek misin?"

Fiona arabayı çalıştırır. "Bir şey almam gerekiyordu."

"Müdire Bunce'un odasında mı?"

Dikiz aynasından bana dik dik bakıyor. "Bunlar annenin odaları Basil."

"Hayır. Artık değil."

"Her zaman."

"*Fiona*. Büyücü öldü. Savaş sona erdi."

"Öyle düşünmeni istiyorlar." "Ben *de* öyle düşünüyorum."

"Bizim olanı geri alana kadar savaş bitmiş sayılmaz!"

"Bizim *olan ne*, Fiona?"

"Bizim gücümüz, Baz! Watford! Cadılar Meclisi!"

"Meclis zaten Büyücü reformlarının çoğunu geri aldı. Daha ne istiyorsunuz?"

"Onlar asla reform değildi!" Aynada beni işaret ediyor. "Onlar Eski Ailelere karşı bir kampanyaydı!"

"Demek istediğim, artık çoğunlukla gittiler."

"Bu çok az, çok geç."

"Peki o zaman," diyorum, "belki de Cadılar Meclisi'ne adaylığını koymalı ve bir şeyleri değiştirmelisin." (Bu berbat bir fikir, Fiona'ya asla oy vermem. Ve şimdi oy *verebilirim*

-Aileme karşı alınan tedbir kararı kaldırıldı. Büyücülerin belirli aileleri hedef alan tüm yasaları iptal edildi. Bunun için Bunce'un annesine teşekkür etmeliyiz.)

"Eskiden," diye suratını asıyor Fiona, "Pitch'lerin koşması *gerekmezdi*. Cadılar Meclisi'nde üç yer garantimiz vardı."

Buna nasıl cevap vermemi bekliyorsun? Kadın saçmalıyor. Gözlerimi deviriyorum ve konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Watford'da ne bulmaya çalışıyordunuz?" Tekrar soruyorum, bu sefer daha nazikçe.

Başını sallıyor. "Annene ait bir şey."

"Müdire Bunce, Watford'da anneme ait hiçbir şey kalmadığını söyledi. Zaten tüm kitaplarını bana verdi."

"O zaman neden hala Bunce'un ofisindeki raflarda duruyorlar?"

"Bu benim kararımı. Annemin onların Watford'da kalmasını isteyeceğini düşündüm."

"Onun ne isteyeceğini nereden biliyorsun?" Fiona alay ediyor. "Onu hiç tanımadın bile."

Arkama yaslanıyorum. Teyzemden uzağa.

Gözleri aynaya doğru sıçradı. "Siktir. Basil. Özür dilerim. Öyle demek istememiştim.

Sadece üç gündür sigara içmedim."

Ve şu anda içmiyor. Fiona'nın benimle arabada sigara içmesine izin verilmiyor; yakın mesafede ateş konusunda ona güvenmiyorum. Onu görmezden gelerek pencereden dışarı bakıyorum.

"Basil. Surat asma."

"Ne arıyordun?" Tekrar soruyorum. Daha az nazıkçe.

"Yok bir şey." Direksiyonu çok sıkı tutuyor. "İhtiyacım olan bir şey var. Natasha'nın bana vereceğini bildiğim bir şey."

"Bu işin peşini bırakmalısın. Seni bir daha Watford'da yakalarlarsa, mahkemeye çıkarılmadan hapse atarlar."

"İstediğim zaman Watford'a geri döneceğim, ben bir mezunum! Gözlemesine benim adım verildi!"

"Gözlemesine büyükbabanızın adı verildi."

"Sen de öyleydin evlat. İkimizin de damarlarında Pitch kanı dolaşıyor."

Damarlarımda fare kanı var. Şu anda. Bir ara sokağa daldım ve şehre döner dönmez yakıt aldım.

"Beladan uzak dur, Fiona. Beni de kendinle birlikte aşağı çekeceksin. Ve bu annemin isteyeceği son şey, bunu bilecek kadar tanıyorum."

PENELOPE

Onu Amerika'dan aradığımda annem çok üzgün görünmüyordu. Micah'tan ayrıldığımı duyduğuna o kadar sevinmişti ki -ve bana Fiona Pitch'i şikayet etmeye o kadar hevesliydi ki- ona tüm hikayeyi anlatacak zamanım olmadı...

Tamam, yemin ederim ona vampirleri, Las Vegas'ı ve *kesinlikle* NowNext'i anlatacağım. Sadece hepimizi Cadılar Meclisi'nin önüne sürüklemeyecek bir yol bulmam gerek.

Geçen hafta kaç yasayı çiğnediğimizi anlatamam.

Hırsızlık, daha fazla hırsızlık, sahtecilik. Büyünün alenen kötüye kullanılması. Suç teşkil eden düşüncesizlik. Normalleri manipüle etmek, Normalleri sömürmek, Normalleri büyü sırlarına maruz **b ı r a k m a k** .

Belirli bir Normal'i yukarıdakilerin hepsine maruz bırakmak.

Belki de Shepard'ı İngiltere'ye getirmemeliydim; bize karşı açılacak bir davada en değerli tanık o olurdu.

Ama onu olduğu gibi bırakamazdım. Amerika'da bize yardım etmek için hayatını riske attı ve bu risk işe yaramazsa doğrudan cehenneme gideceğini biliyordu. Bir iblis tarafından tuzağa düşürülmüş *birini* terk edemezdim.

Ve Shepard, onunla tanıştığıma ne kadar pişman olsam da, sıradan biri değil. Çölde hayatımı kurtardı. Agatha'nınkini de. Müdahale ettiğinde Joan-of-Arc bölgesine on saniye uzaklıktaydık.

Ailemin evine metroyla gidiyoruz. Shepard çok yüksek sesle konuşuyor ve her şeyi işaret e d i y o r . "Londralılar metroda konuşmaz," diyorum ona.

"Ama ben Londralı değilim," diye yanıtlıyor.

Ona henüz iblis sorunu hakkında pek bir şey sormadım. Annem ve babamın tüm hikayeyi duymasını istiyorum. Annemin demonoloji üzerine bir kurs gördüğünden eminim ve babam da büyü yasaları hakkında çok şey biliyor; bu onun dilbilim eğitiminin bir parçasıydı.

Sadece olağan iblis eğitimin var: Onlarla konuşma. Onlardan şeker almayın. Asla ama asla minibüslerine binme.

Bu genellikle bir tehlike değildir. İblisler öylece ortaya çıkmazlar. Çağrılmaları gerekir.

"Pekâlâ," diyorum metrodan inip sokağımda yürümeye başladığımızda, "neredeyse geldik. Unutmayın, küstah sorular sormayacağınıza söz vermiştiniz."

"Hatırlıyorum."

"Belki de *hiç* soru sormamalısın, neyin uygun olduğuna karar verme konusunda sana güvenmiyorum."

"Bunu ortaya çıkarmak için bir büyü yapmak zorunda mısınız?" diye soruyor. "Uygunluğu ortaya çıkarmak için mi?"

"Hayır, eviniz - büyüyle mi gizlenmiş?"

Yüzümdeki küçümsemeyi hissedebiliyorum. "Evimiz büyüyle gizlenmiş olsaydı postalarımızı nasıl alırdık?"

"Yani, öylece ... içeri mi girdin?"

"Şey"-evimize giden yolu dönüyorum-"Anahtar kullanmam gerekiyor."

Shepard iki katlı tuğlaya kaşlarını çatarak bakıyor. Açık maviye boyanmış ve babam ön tarafa ortancalar dikmiş.

"Sihirbazların hepsi mağaralarda ve şatolarda yaşamıyor," diyorum. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Mağaralarda ve kalelerde yaşayan büyücüler var mı?"

"İşte küstah sorulardan kastım bu."

Kapıyı açtım ve onu içeri aldım. Ev dağınık; her zaman dağınıktır. Burada çok fazla insan yaşıyor, çok fazla eşyası olan çok fazla insan var ve kimse temizlikle fazla ilgilenmiyor. Annem de babam da uzun saatler çalışıyor.

-Gerçi bu son zamanlarda biraz değişti. Büyücü gidince annem Watford'daki müdürlük görevini devraldı. Ve Humdrum'un gitmesiyle, babamın büyüğü ölü noktalar üzerindeki çalışmaları daha az kritik hale geldi. Laboratuvarında daha az zaman geçiriyor ve kardeşlerimi yönetmeye daha çok zaman ayırıyor.

Üç erkek ve bir kız kardeşim var ve hepsi de yaz için evdeler. En büyükleri olan Premal, bir buçuk yıl önce, Büyücünün Adamları dağıldığında eve geri taşındı. Premal'in hâlâ bir işi yok ve üniversiteye de başlamadı ama annem kimsenin bundan bahsetmesine izin vermiyor.

Haber çıktıktan sonra -Büyücü'nün güç delisi bir katil olduğu- diğer Büyücü'nün Adamlarından biri, Premal'in sınıfından bir çocuk, kendini öldürmeye çalıştı. Bizim evde de kimsenin bundan bahsetmesine izin verilmiyor.

Oturma odasına girmeden önce Shepard'a sert bir bakış atıyorum, sanki son dakika ayarlamaları onu daha az normal yapacakmış gibi. Shepard tanıştığımızdan beri her gün görüldüğü gibi görünüyor: uzun ve sırık gibi, uzun yüzlü, parlak gözlü. Siyah tenli, saçları tepede on santim uzunluğunda ama tıraşlı.

kulaklarının üzerinde. John Lennon gözlükleri ve kadife pantolon giyiyor. (Havaalanından onun için fazladan kıyafet aldık ve bir şekilde *daha fazla* kadife pantolon bulmayı başardı).

Shepard'ı kot ceket olmadan sadece bir kez gördüm, o da bana lanet dövmelelerini gösterdiği gündü. Ceket inanılmaz derecede saçma, üzerinde GERÇEK ORTADA VE BİR YERLERDE, İNANILMAZ BİR ŞEY BİLİNMEYİ BEKLİYOR gibi şeyler yazan rozetlerle kaplı. Dürüst olmak gerekirse, tam bir inek gibi görünüyor, ama bu en azından benim evimde bir sorun olmayacak.

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Ne?" diye fısıldıyorum.

"Bende bir sorun bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Ailem beni sever," diyor. ("Annem sevmez."

"İrkçi mi?"

"Ne? Hayır, hayır! Ben çift ırklıyım." Shepard omuz silkti.

"O ırkçı değil," diyorum. "Sadece insanları sevmiyor. Neyse ki sen ilginç birisin."

Sırıttıyor. "Yani, sanırım öyle. Ama bunu senden duymak güzel."

Gözlerimi devirip ondan uzaklaşıyorum. "Anne!" Bağırıyorum.

"Baba!" "Buraya!" Annem de bağırıyor. Sanki mutfaktaymış gibi.

Shepard'ı oturma odasına götürüyorum. Pacey ve Priya Nintendo oynuyorlardı. "Hey," dedim açıkça. "Bu Shepard."

Shepard her zamanki cazibe saldırısını başlatmaya hazır, ama kardeşlerim sadece başlarını sallıyor ve ekrandan başka bir yere bakmadan "Hey" diyorlar.

Annem mutfakta, ıÇığın altında duruyor ve Pip'in elini tutuyor. Pip 10 yaşında, en küçüğü. Sonbaharda Watford'da başlayacak.

"Penelope," diyor annem. "Üzerinde çalıştığın tersine çevirme büyüsü nasıl gidiyor?" "Umut verici," diyorum.

"Pip'in kıymığı var. 'Derimin altında' büyüsünü tersine çevirmeyi deneyeyim dedim." Pip, "Elime deneysel büyüler yapmayacaksın," dedi.

"Kıymıklarla aram iyidir," diyor Shepard. "Yardım edebilir miyim?" "Hangi büyüyü kullanıyorsun?" Annem soruyor.

"Genellikle cımbız kullanırım" diyor.

İlk kez ona bakıyor. "Sen Penny'nin acil sorunu o l a n arkadaşısın."

"Anne," dedim, "bu Shepard."

Adam elini uzatır, ama Pip çoktan ona bakmaya bağlamığ, asasını avucunun üzerinde tutmaktadır.

"Deney yok," diyor Pip. "Ben piyano çalıyorum!" "Hiç pratik yapmıyorsun," dedi.

"Yapacağım!" diye yemin ediyor.

Asasını bir koparma hareketiyle yukarı kaldırıyor. **"İzinsiz girmek yasak!"**

Pip inliyor. Elinden bir parça bir Ėey uçar.

Annem, "Bunun iÇe yaradığına inanamıyorum," dedi.

Pip elini geri çeker - "Anne, sen **ç o k** kötüsün"- ve odadan dığarı fırlar.

Annem sonunda Shepard ve bana tüm dikkatini verdi.

Simon annemle benim bir elmanın iki yarısı olduğumuzu söylüyor. *"O senin yirmi beş yıl sonraki halin, daha az sikine taktığında."* Ben öyle görmüyorum. Annem benden çok daha dayanıklı. Ve çok daha zeki. Ve saçları konusunda kendine çok daha fazla güveniyor.

"Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum," diyor Shepard'a. "Watford'da kaçınıcı s ı n ı f t a y d ı n ?"

"Shepard bir Amerikalı," diyorum, o daha bir şey söyleyemeden.

Annemin ağzı aşağı doğru seğirdi. Micah ve benim işimizin bittiğini duyunca çok sevinmişti. *"Martin!"* diye bağırdı babama. *"Penelope sonunda Amerikalı'dan kurtuldu!"* Hemen onun yerine geçtiğimi düşünüyor olmalı.

"Babam nerede?" Ben soruyorum. "Onun da fikrini almak istiyorum."

"Kaçmak zorunda kaldı," diyor annem. "Benimle kaldınız. Siz ikiniz aç mısınız?" Buzdolabını açıyor. "Balık kroket var sanırım. Simon da aç mı? Muhtemelen *o kadar* çok balık kroketim yoktur."

"Simon burada değil."

Annem omzunun üzerinden bakıyor. "Öyle değil mi? Ameliyatla mı aldıldın?"

Shepard gülüyor.

Ona kaşlarını çatıyorum ama annem sonunda gülümsüyor. "Sen 'acil, ilginç bir sorun' dediğinde Simon'ın da işin içinde olduğunu düşündüm."

"Acil değil," diyor Shepard, sanki kimsenin telaşlanmasını istemiyormuş gibi. Öfkelendim. "Saygılarımla katılmıyorum!"

Annem arkasını tezgâha yaslayarak, "Boş ver," diyor. Alnını ovuşturuyor, sanki sorunumuzu çoktan duymuş ve yorulmuş gibi.

Annem Watford'un başına geçtiğinden beri bu böyle, sanki her zaman son sinirine kadar inmiş gibi.

"Şey," diyorum, "Shepard lanetli."

"Ne tür bir lanet?"

"Talihsiz bir şey yaptı-"

"Lanet onun kendi adına konuşmasını engelliyor mu?"

Ona cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır," diyor Shepard, doğrudan annemin gözlerinin içine bakarak ve omuzlarını dikleştirerek. Her şeyi hafiflettiği gibi bunu da hafifletmek istediğini görebiliyorum. Ama bunu söylemenin hafif bir yolu yok. Gülümsüyor ve sonra gülümsemiyor. "Ruhumu bir iblise kaptırdım."

"Ah, Shepard," diyor annem, zaten hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Şekerlerini almamışsın."

"Ah, hayır," diyor tekrar gülümseyerek. "Sadece bana teklif edilmediği için." "Kim bir iblis çağırdı? İnsanlar kapıları açık bırakıp Amerika mı? Hepiniz Cehennem'e gitmenin bir yolunu buldunuz mu?"

"I..." Shepard'ı daha önce hiç konuşamazken görmemiştim. Başını eğdi. "Birini çağırdım."

Dehşete düşmüş görünüyor. "*Neden?*"

Yüzünü buruşturuyor. "Yapıp yapamayacağımı görmek için mi?"

"Oh, *Shepard*. Penelope, bu trajik moronları nereden buluyorsun?"

"Anne!"

"Dürüstçe!" Shepard'a el sallıyor. "Hadi, ceketini çıkar. Görelim şunları. Keşke babam da burada olsaydı. İblis tuzağı hakkında sadece bir şeyler *okuduk*. 1800'lerden beri belgelenmiş bir vaka yok. Bir onsluk önlem uzun bir yol kat eder, kolera gibi."

Shepard ceketini çıkarır ve yere bakar. Altında bir tişört var. Dövmeler bileklerinden başlıyor ve kollarını sarıyor. İnanılmaz derecede karmaşıklar ve gözlerinizin onlara odaklanması zor. Bazen sarmaşıklara benziyorlar, bazen de yazıya -bildiğimiz tüm harfleri ve bilmediğimiz bir düzine kadar harfi kullanan bir alfabeyle yazılmış yazıya- benziyorlar.

"Cehennem büyüleri..." Annem ıslık çalarak diyor ki. "Sen iyi ve gerçekten becerdin, genç adam."

"Anne! Kaba davranıyorsun, senin için bile."

"Özür dilerim, Shepard. Kaba olmak istememiştim. Ama bu bir ... *nefes kesici* Kendin için kazdığın çukur. Ailenin haberi var mı?"

"Hayır, yok."

"Telefonum nerede, fotoğraflara ihtiyacımız olacak. Okültistlerden oluşan bir ekip ve şeytani bir Rosetta Taşı. *Morgana*, ne karmaşa ama." Şimdi soruna ısınıyor ve ben de rahatlamadan edemiyorum. Bir an için sırf morali bozuk diye Shepard'ın cehenneme gitmesine izin vereceğini düşündüm.

Shepard'ın gömleğinin kolunu parmak uçlarıyla kaldırarak, "Yeni bir burs yok," diyor, "ama emsal var. Son salgın Watford'daydı. Gizli bir cemiyet... İkiniz de asla gizli bir cemiyete katılmayın. Bir sırra sahip olmak uğruna korkunç şeyler yapmak için ne kadar sıkılmış olmanız gerekir? Varlıklı insanlar sırlarını bile dürüstlikle kazanamazlar."

Shepard akıllıca ve şok edici bir şekilde sessizliğini koruyor.

Annem telefonunu çıkarmış. Kamerayı onun dirseğine odaklıyor. "Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun? Kaç yaşındaydın?"

"Biliyorum. Yirmi yaşındaydım, iki yıl önceydi." "Daha iyisini bilecek kadar yaşlısın."

"Evet."

"Biri seni buna mı zorladı? Kandırıldınız mı?" "Hayır.

Sadece... merak ediyordum."

"İblisler hakkında mı, Shepard?"

"Her şeyi merak ediyorum, Bayan Bunce."

"Dr. Bunce. Bu çıkmazdan nasıl kurtulacağınızı düşündüğünüzü merak ediyorum."

"Öyle olduğumu sanmıyorum."

"Ne?" Uzaklaştı ve burnunun ucuyla ona bakıyor. "Sanırım iyice boku yedim. Tıpkı dediğin gibi."

Ona ters ters bakar. "Ben sadece seni *aşağılıyordum*, Shepard. Yaptıkların hakkında kendini o kadar kötü hissetmeni sağlamaya çalışıyordum ki onları tekrarlamayasın; bu yaygın bir ebeveyn taktiğidir. Sen gerçekten boku yemişsin ama seni bu şekilde *bırakmaya* niyetim yok." Ona gülümsüyor, sadece birazcık.

Bunun için o kadar minnettar ki, o da kocaman gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Dr. Bunce."

Annem telefonunu cebine sokuyor. "Şimdi asanı görelim. O da tehlikede mi?"

"Benim asam yok, ben sihirbaz değilim."

Başını önce ona sonra da bana doğru kaldırdı. "Sen sihirbaz değil misin? Nesin sen? Peri gibi kokmuyorsun. Alınma ama."

Gülüyor. "Ben bir konuşmacıyım. Yani bir Normal. Bunun çok açık olduğunu düşündüm."

Annem daha çenesi düşmeden esasını ona doğrulttu.

"Geçmiş geçmişte kalsın!"

Shepard itilmiş gibi geri çekiliyor.

"Rock-a-bye, bebeğim!" Annem bağıyor.

Shepard öne doğru yığıldı. Annem ve ben onu yakaladık. "Anne! Ne yapıyorsun-"

"Penelope Leigh Bunce, aklını mı kaçırdın?" "Sen mi?"

"Evimize bir Normal mi getirdin?!" "Anne, yardıma ihtiyacı var!"

"Tüm Normallerin yardıma ihtiyacı var!"

"Anne-"

"Ona *büyüden* bahsettin mi? *Ailemiz* hakkında?"

"Bir *dinleseniz*! Shepard benim arkadaşım. Bana yardım etti. Kendimi çok riskli bir durumda buldum.

"Şaşkınlığımı hayal edin." "Anne, bu hiç adil değil."

"Penelope, tehlikeye o kadar bağımlısın ki ortalık sakinleşir sakinleşmez onu üretiyorsun!"

"Ben hiçbir şey üretmedim! Mage'den ben sorumlu değilim!"

"Hayır, ama beş yüz çocuk içinde ondan uzak d u r a m a y a n üç çocuktan biriydin. *Pervasızca* bela bulmaya kararlısın."

"Bu aşırı ve haksız bir yanlış nitelendirmedir."

"Öyle mi? Yani mutfağında şeytanla lanetlenmiş Amerikalı bir *Normal* yok mu?" Shepard kollarımızdan kayıyor. Onu yere indiriyoruz. "Anne, o benim arkadaşım."

"Eminim öyledir! Onun ne kadar umutsuz bir felaket olduğunu anladığınız anda onunla arkadaş olduğunuza eminim!"

"Aslında bilmiyordum." Shepard'ın kafasını fayansa vurmadığından emin oluyorum.

"Altıncı his o zaman."

"Onaylamadığınızı belirtmek isterim anne. Yaptıklarım için kendimi kötü hissediyorum ve onları tekrarlamayacağım. Şimdi ona yardım edebilir misin? Gerçekten başı dertte."

"Penelope... *hayır*." Ayağa kalkmış, elleri kalçalarında Shepard'a bakıyor. "Kendimizi tehlikeye atmadan ona yardım etmenin bir yolu yok."

"Kimseye bizden bahsetmeyecek."

"*Artık* hatırlamayacak. Seni, beni ya da bunların hiçbirini hatırlamayacak. Hayatının geri kalanını böyle ayrıntılı dövmeler yaptırmayı unutmak için ne kadar sarhoş olması gerektiğini düşünerek geçirecek. Onu ilk uçakla eve götürün."

"Onu terk etmemi mi istiyorsun?" "Evet!"

"O benim arkadaşım."

"Hayır. Penelope. O bir *Normal*. Ne kadar zamandır tanıyorsun, birkaç gündür mü? Bir haftadır mı?"

Cevap vermeyeceğim.

İkimiz de ön kapının açıldığını duyduk. Babam evde, Premal'e sesleniyor.

Annemin yüzü daha da düşüyor, sanki biri sırtına bir bela daha yüklemiş gibi. "Burada bekle," diyor. "Bununla ilgilenmem gerek, sonra Shepard'ı yoluna göndermene yardım edeceğim."

Mutfaktan çıktı.

Sağ elimi Shepard'ın alnına koyup fısıldıyorum: "***Kalk ve parla!***"

Gözlerini açıyor, sonra bana göz kırpmıyor.

"Penelope?" İnanılmaz. Gerçekten de hafıza büyülerine karşı dirençli. "Hadi," diyorum sessizce. "Yürüyebilir misin?"

"Evet, ben iyiyim."

Onu kaldırıp mutfak kapısına doğru çektim. Arka bahçeden geçip sokağa çıkıyoruz. Gördüğümüz ilk taksiye el sallayıp Shepard'ı bindiriyorum.

Bana baktığında gülümsemiyor. "Haklıymışsın. Annen *gerçekten* benden hoşlanmadı."

BAZ

Simon Snow mesajlaşmada berbat. Kimse şaşırmayın.

Tren istasyonundan ona mesaj gönderdim-*"Teyzemi kurtarmak için her iyiliği yaptım. Bana teşekkür etmedi ve hâlâ neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Wellbelove Malikanesi nasıl?"*

"İyi," diye mesaj atıyor. *"Agatha'nın annesi tavuk yaptı, başın belada mı?" "Teyzemle mi?"*

"AMERİKA İÇİN"

"Tanrım, hayır. Gittiğimizi kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. Fiona mükemmel bir dikkat dağıtıcı."

Cevap yazmasını bekliyorum ama Simon hiçbir zaman konuşmayı sürdürmek zorunda hissetmiyor.

"Oxford'a gidiyorum," diye gönderdim. *"Babamla Fiona hakkında konuşmak istiyorum."*

"kk"

"Ona selamını söylerim." "Gerçekten mi?"

"Hayır, şaka yapıyordum. Hâlâ sen yokmuşsun gibi davranıyor." "Doğru"

"İyi bir şaka değildi," diye gönderdim.

"En kötüsü değil," diye geri gönderiyor Simon.

Gülüyorum, şaka olarak kabul edilebilecek herhangi bir şey için çaresizim, sonra hızlıca *"Benimle gelmek istemezsin, değil mi?"* diye yazıyorum.

Simon hemen cevap yazmaz. Sonra *"Bu da mı şaka?"*

İç çektim. *"Evet."*

Simon evime en son ve tek gelişinde, bir önceki Noel'de, istemeden de olsa tüm kırsal sihirden arındırmıştı. Ailemin Oxford'a taşınmak zorunda kalmasının sebebi o. Şimdi bir av kulübesinde yaşıyorlar. Küçük kız kardeşim okul değiştirmek zorunda kaldı.

Babam Simon Snow'u atalarımızın evini mahvetmeden çok önce sevmezdi. Simon, Büyücü'nün çırağıydı ve Büyücü son on beş yılını

benimki gibi aileleri baltalıyor. Eski aileler. Güçlü aileler. Varlıklı aileler.

(*Tüm büyücü ailelerin zengin olacağını düşünebilirsiniz ama bu doğru değil. Bunces'lara bakın. Ve Petty'lere. Babam büyüünün de diğerleri gibi bir araç olduğunu ve bazı insanların çalışmayı sevmediğini söyler. Bunce bu değerlendirmeye tartıştı. Ama Bunce şu anda burada değil, bu yüzden onun muhalefetine katlanmak zorunda değilim.*)

Yani Simon zaten evimizde istenmeyen kişiydi. Sonra Noel için geldi ve evimizi yaşanmaz hale getirdi. *Sonra* babam Simon ve benim birlikte son derece homoseksüel olduğumuzu anladı - ona kimin söylediğinden emin değilim, Fiona söylememiştir -.

Babamın yanında Simon'ın adını ansam bile odanın sıcaklığı on derece düşüyor.

Genelde ondan bahsetmem. Babam ve ben hala bir gün birinden dürüst bir kadın yapacağımı düşünüyoruz. Üvey annemin doğum günü için eve gittiğimde, akşam yemeğinde yanıma oturması için komşu kasabadan zavallı bir büyücü kızı davet etmişlerdi. Watford'da benden birkaç yıl öndeydi ve görünüşe göre Simon Snow'un Mezunlar Balomda ortaya çıkıp beni aptalca öptüğü haberini duymamıştı.

Keşke şu anda ortaya çıkıp beni aptalca öpse.

Kanlı olmayan bir şekilde. Snow'un 300 yaşındaki bir vampirle birlikte olabilmek için onu terk etmem konusunda benimle konuşmaya çalışmasının üzerinden sadece yirmi dört saat geçti. (Vampir Kral Lamb'i akşam yemeği için eve getirdiğinizi düşünün...) Umarım bunu bir daha konuşmak zorunda kalmayız - Londra'ya dönmek Simon'ın aklını başına getirmiştir. Ya da en azından kendine getirdi.

"Yarın evde olacağım," diye mesaj atıyorum. Cevap vermiyor.

Ön kapıyı açar açmaz televizyonun sesini duyuyorum ve ilk düşüncem yanlış evde olduğum oluyor. Sonra babamın bağırdığını duyuyorum ve yanlış evde olduğuma *emin* oluyorum - daha önce sesini yükselttiğini hiç duymamışım.

"Sana bir daha sormayacağım, Sophronia! Bırak onu hemen!

Sophronia!"

İkizlerden biri başının üzerinde bir bebek tutarak yanımdan geçiyor. Onu kaptım.

"Basil!" diye bağılıyor, belimi kavıyor. Sophie ve Petra beş yaşında. Sanırım bu Sophie, ama dürüst olacağım, gülümsemedikleri sürece ikizleri birbirinden ayırmak benim için zor.

Onu kucağıma aldım. "Tanrım, ne kadar da büyümüşsün. Bebek bir gergedanı tutmak gibi."

"Basil," diye sırtıyor, "sakla beni." Kesinlikle Sophie.

"Çizgiyi çoktan aştin, Sophronia!" Babam bağıyor. (Aslında *bağırır*.)

Sophie'yi, Petra'nın kanepede hıçkıra hıçkıra ağladığı aile odasına götürüyorum. Bebeği ona verdim. Her zaman ikizlerin en iyi arkadaşlar olması gerektiğini düşünürdüm ama bu ikisi sıçan gibi kavga ediyor. Bebek de ağlıyor. Babam -ya da muhtemelen akli dengesi yerinde olmayan ikizi- onunla birlikte volta atıyor. Beni görünce durdu. "Basilton?"

"Baba?"

Malcolm Grimm'in iki görünüşü vardır: Çiftçi beyefendi ve beyefendinin beyefendisi. Bu kesinlikle ikisi de değil. Beyaz saçları dikilmiş, gömleğinin düğmeleri çözülmüş. Bir ara sokakta hırpalanmış gibi görünüyor - hayır, babamın bir ara sokakta hırpalandığını gördüm ve o *bundan* çok daha derli toplu kalmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"En iyisi," diyor otomatik olarak. "Basil, çok nazik olur musun?" Bebeği bana verdi ve Sophie'yi aldı. Petra'yı da kucağına aldı. "Siz ikiniz yatağa gidiyorsunuz. Ve eğer orada kalmazsanız, büyük hayal kırıklığına uğrarım."

Bebek -Swithin neredeyse 2 yaşında, ona "bebek" demeyi bırakmalıyım-kulağıma bağıyor.

Sırtını sıvazlıyorum, sallanıyor. "Neyin var, küçük puf? Kötü bir gece mi geçirdin?" Önce bezini, sonra alnını kontrol ediyorum. "Kötü bir gece geçirmeye hakkın var. Bir şarkı söyleyelim mi? Kız kardeşlerin şarkı söylememi hep sevmiştir... Mordelia bile."

Beyaz Albüm'den şarkılar söyleyerek onu aile odasında zıplatıyorum. Bütün oda dağınık, oyuncaklar ve giysilerle dolu. Görünüşe göre babam kızların burada yemek yemesine izin vermiş -dondurulmuş *pizza* mı?- ve sehpanın altında iki kirli bebek bezi var. Üvey annem gece dışarı çıktığında böyle mi oluyor? Zavallı Daphne.

Swithin "Martha My Dear" sırasında ağlamayı kesiyor ve "I Will "i ikinci kez dinledikten sonra nihayet uyuyor. Onu rahatsız etmemeye çalışarak kendimi kanepeye bırakıyorum.

"Oh, Basilton. Teşekkürler sihir." Babam kapının girişinde duruyor, yüz yaşında görünüyor. Deri bir koltuğa çöktü ve inledi.

Bana o zaman sorsaydı, 46 yaşın ikinci bir aile kurmak için çok yaşlı olduğunu söylerdim. Adamın yaşı çoktan geçmişti.

Beni doğurduğunda! Ama Daphne gençti ve bebek ateşi vardı ve o da aşıktı.

Bu sekiz yıl ve dört çocuk önceydi. Magic, Daphne'nin daha fazla çocuk isteyip istemediğini bilmiyor; hala 30'lu yaşlarında ve başka bir ilgi alanı varmış gibi görünmüyor.

"Daphne kitap kulübünde mi?"

Swithin telaşlı bir ses çıkarıyor ama onu okşadığımda göğsüme yerleşiyor. Beni duyup duymadığını görmek için babama baktım.

Ağlamaya başladı.

SHEPARD

"Hey. Penelope. Her şey yolunda."

Bir saattir volta atıyor. "Her şeyin yolunda olduğunu biliyorum," diye tersliyor. "Tamam, güzel," diyorum. "Bu iyi. Belki oturabilirsin?"

"Oturmak istemiyorum. Volta atmak istiyorum. Düşünmeme yardımcı oluyor. Bir kara tahtaya ihtiyacım var, neden bu dairede bir kara tahta yok!"

Telefonu çalıyor. Ailesinin evinden ayrıldığıımızdan beri her on dakikada bir çalıyor.

"Yine mi annen?"

"Evet." Penelope öfkeli bir şekilde cevap vermek için volta atmaya ara verdi. "Ona ne söylüyorsun?"

"Yalanlar."

"Benim hatırım için annene yalan söylemek zorunda değilsin."

"Sanırım var Shepard, tabii seni sihirli bir şekilde sarımsamı ve Piccadilly Circus'ta bırakmamı istemiyorsan."

"Sana eve gidebileceğimi söyledim."

"Senin gerçek bir pasaportun bile yok!"

"Bana birkaç büyü yap, ben de uçağa bineyim. Her şey iyi olacak."

Telefonuna öfkelenmeyi bırakıp doğrudan bana öfkелendi. "Sen. Yapacaksın. Olmayacaksın. Olmayacaksın."

Güzel. Bir iblis tarafından lanetlenmenin iyi bir tarafı yok!"

"Hepimiz bir gün öleceğiz, değil mi?"

"Evet, ama çoğumuz daha sonra cehenneme gitmek zorunda değiliz." "Tam olarak cehennem olduğunu sanmıyorum. Bazı okumalar yaptım..." "Yılan aşkına, Shepard-"

"Demek istediğim-" diyorum.

Bana bağıracakmış gibi derin bir nefes alıyor.

İki elimi kaldırarak konuşmaya devam ediyorum. "*Demek istediğim* Penelope, bu senin düzeltmen gereken bir sorun değil."

"Tabii ki öyle!"

"Neden?"

"Çünkü-" diye kekeliyor. "Çünkü bu *var* olan bir sorun." "Var olan tüm sorunlardan sen mi sorumlusun?"

Ellerini saçlarına gömüyor. "Hayır! Ama *evet*. Sana yardım etmeseydim nasıl bir insan olurum?"

Güven verici görünmeye çalışıyorum.

"Normal bir tane." "Ben Nor-" değilim

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer kanser olsaydım, beni tedavi etmenin senin görevin olduğunu düşünür müydün?"

"Muhtemelen."

"Penelope, dinle-"

"Hayır, Shepard, *sen* dinle! Her şeyi düzeltemeyeceğimi anlıyorum. Ama her çöp parçasını toplayamazsın, değil mi? Sokakta gördüğün her peçeteyi ya da kağıt parçasını durup alamazsın. Ama annem bir şeye dokunduğumuzda ondan sorumlu olduğumuzu söylerdi. Yani bir konserve kutusu ya da tatlı ambalajı aldıysak, onunla ilgilenmek zorundaydık - onu çöpe atmak ya da geri dönüştürmek ya da her neyse - çünkü bunu işimiz haline getirmiştik."

"Tamam." Başımı salladım. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum... Ben senin topladığın bir çöp parçası gibiyim."

"Aynen öyle! Seni öylece bırakamam. O zaman çöp atan *ben olurum*."

"Ya sana beni geri atman için izin verirsem?"

"Bu işler böyle yürümez. Sorumluluk alanıma girdin." "*Penelope...*"

Gülümsüyorum. "Bu arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Gözlerini deviriyor -yardım etmeye değer olduğumu düşünüyor ama konuşmuyor- ve tekrar volta atmaya başlıyor. "Annemin bu kadar küçümseyici olduğuna inanamıyorum. Bana sorumluluk alanını *öğreten* oydu."

"Belki de normaller için geçerli
değildir." "Normaller hâlâ insan,
Shepard!" "Böyle söylediğini
duyduğuma şaşırdım."

Başını kaldırıp bakmıyor. "Her şeyin ötesinde, sana bir hayat borcum var. *Hepimizin* sana bir hayat borcu olabilir. Öylece-"

Ön kapı gürültüyle açılır ve Simon yağmurluğunu çıkararak içeri girer. Kanatları dışarı fırlıyor.

"Simon, Morgana'ya teşekkür et!" Penelope diyor ki. "Annemin bu gece ne yaptığına inanamayacaksınız-"

Simon onun yanından geçer. "Bunu yarın konuşabiliriz, tamam mı?" "Simon, bu acil, ben-"

Yatak odalarından birine girer ve kapıyı arkasından kapatır.

SIMON

Dr. Wellbelove bunun üzerinde uyumamı söyledi. Ben de öyle yaptım.

Ve uyandığımda haklı olduğunu düşündüm. Parayı alıyorum.

Bunu hak etmiyorum. Kimse bana borçlu değil. Ama b u n u kullanabilirim, şu anda gerçekten kullanabilirim.

Büyücüler Dünyası'na tutunmaya çalışıyordum çünkü gidecek başka bir yerim yoktu. Çünkü ileriye giden bir yol bulamadım. Yolumu bir elma şarabı kutusunun dibinde bulacağımı sanmışım. Amerika'yı boydan boya arabayla geçerken bulacağımı düşündüm. Ve birkaç saat boyunca - Utah'ta bir yerde, bir kamyonun arkasında birkaç saat - bulduğumu düşünerek kendimi kandırdım.

Ama ilerlemenin tek yolu dışarı çıkmak. Bu para benim çıkış yolum.

Bir daire almaya yetecek kadar var. En azından bir yıl boyunca kira için endişelenmeme gerek kalmayacak. Ve o zamana kadar bir işim olacak. Sonunda kanatları halletmek için Dr. Wellbelove'dan randevu aldım. Cerrahi olması gerekiyormuş; büyü onlara dokunmayacakmış. Sorun değil. Ben hazırım.

Go-to'nun tekrar ben olmasına izin vermeye hazırım. Büyücü ortaya çıkmadan önce olduğumu sandığım ben.

BAZ

"Az önce seni aramaya çalıştım. Bir gün daha burada kalacağım. İşler biraz karışık. Sanırım babam ve Daphne kavga etti. Uyandığında bana mesaj at."

"Buralarda mısın?"

"Uyuyor musun? Jet-lag olmuşken gün ortasında uyumamalısn."

"Burada bir odam yok. Kanepede uyudum. Mordelia bu sabah beni video oyunu oynarken uyandırdı."

"Daphne hala evde değil. Mesajlarıma geri dönmedi. Etrafta bir sürü şey var..."

"Bir gün daha kalacağım, belki iki, emin değilim. Hâlâ babamı köşeye sıkıştıramadım.

*Babamı nasıl köşeye sıkıştıracağımı
bilmiyorum. Her neyse...
Henüz ayrılamam."*

"Başparmak yukarı emojiyle cevap vermişsin gibi

davranacağım." "İyi geceler, Snow."

"Günaydın."

*"Daphne babamı terk etti.
Anladığım kadarıyla.*

Babam bana 'Çay hazır' ya da 'Gece kısırakları neredeyse kuluçkaya yatmaya hazır' dışında bir şey söylemedi.

(Şu anda miras hayvanlarla ilgileniyor - ahırlar nadir bulunan büyüülü yaratıklarla dolu. Koçlar ve erguvan keçileri. "Güney Amerika dışındaki tek lllama sürüsü.")

Ama üvey annem burada değil ve günlerdir, belki de haftalardır burada değil. Köyden normal bir kadın hafta içi sabahları çocuklarla ilgilenmek için geliyor - hepsinin yüzünde cep telefonları ve iPad'ler var. Swithin bile! Aynı YouTube videolarını tekrar tekrar izliyor ve elinden aldığınızda ağlıyor. Bu Grimm çocukları algoritmalar tarafından yetiştiriliyor."

"Bunce uyanık olduğunu ve bir sürü ayak işi yaptığını söylüyor. Üç günlüğüne şehirden ayrılıyorum ve aniden ayak işlerin oluyor."

"Özür dilerim."

"Bu çok kabaydı."

"Hâlâ aile odasında kamp yapıyorum. Bence bu evi Hampshire'dakinden daha çok seveceksin. Bir kere perili değil. Ve ışıklandırma daha iyi.

İstersen gelip benimle kanepede uyuyabilirsin. Babam öyle bir durumda ki, fark edeceğini sanmıyorum.

Aslında kanepede sana yer yok ama bana da yer yok. Sen burada olsaydın daha az rahat etmezdim. Ve bence ikizleri seversin. Tek yaptıkları reçelli ve tereyağlı sandviç yemek ve birbirlerine bir şeyler fırlatmak. Bu beni Watford'daki ilk yılımıza götürüyor.

Keşke yanıma yedek kıyafet alsaydım ama bu kadar uzun kalacağımı hiç düşünmemiştim. Hala ne kadar kalmam gerektiğinden emin değilim. "Daphne eve gelene kadar" diye düşünmüştüm. Ama ya Daphne eve gelmezse?

Babamın tedbirsiz ikinci ailesini yetiştirmeyeceğim.

(Onları ben yetiştiriyor olsaydım, ekran süresi hakkında sert bir konuşma yapardık) Yarı uykuluyum, anlayabiliyor musunuz?

İstersen gelebilirsin. Mesaj atmana bile gerek yok. Sadece kapıma gel, çamura bulanmış bir şekilde. Palton açık. Saçında kar.

Haziran'dayız, değil
mi? İyi geceler,
Snow."

"Mordelia odadan odaya dolaşıyor, Normallerle görüntülü sohbet ediyor. Annesinin Londra'da ders aldığını söylüyor ki bu pek mümkün görünmüyor. Daphne'nin çalışkan olduğunu hiç bilmiyordum. Ya da bir kariyere ilgi duyduğunu.

Belki de orta yaş krizi geçiriyordur? (Babam gibi biriyle evli olsaydım ben de sürekli krizde olurum. Gerçekte olan herhangi bir şey hakkında konuşmayı reddediyor!)

Her neyse, Mordelia'yı sorgulayamam. O 8 yaşında."

"Bu Amerika'yla mı ilgili

Snow?" "Her şey yoluna

girecek."

"Artık bebek bezlerini değiştiriyorum. Bununla bebek bezlerini nasıl değiştireceğimi bildiğimi kastetmiyorum; zaten biliyordum. Demek istediğim, tek yaptığım bu. Daphne bu çocuğu terk etmeden önce en azından ev eğitimi verebilirdi."

"Bu Daphne gibi değil."

"Pekala, Mordelia'yı sorguladım."

"Sanırım bu konuda yardımına ihtiyacım var,

Simon." "Günaydın."

"İyi geceler."

"Günaydın." "Seni

özledim."

"Kendimle konuşmak için telefona ihtiyacım yok. Londra'ya döndüğümde size daha fazlasını anlatacağım."

PENELOPE

Eskiden hep haklı olduğumu düşünürdüm.

Yanılmışım...

Bu konuda.

Bu da beni *başka* ne konuda yanıldığımı merak etmeye itiyor. Yani, neredeyse her zaman haklı olduğun konusunda yanılıyorsan, her şey mümkün. Belki de neredeyse her zaman *yanılıyorsundur*. Belki de yanılıyorumdur.

Sanki on dokuz yıldır kusurlu metodolojiyle davaları çözen bir dedektifim ve şimdi her birini yeniden açmak zorunda kaldım.

Bu şekilde nasıl *çalışabilirim*? Yanlış insanlar bunu nasıl yapıyor? (Artık ben de yanlış bir insanım. Onlardan biriyim!) Ne kadar az şey bildiğimi bildiğime göre artık *temel* kararları bile nasıl vermem gerekiyor?

Demek istediğim, beni çoktan terk etmiş biriyle sağlıklı bir ilişki içinde olduğuma inanıyordum; bu, hakkında yanılmak için şaşırtıcı bir şey.

Başka hangi yanlış şeylere inanıyorum?

Hayal görüyor muyum? Sesler mi duyuyorum?

"Güvenlik depozitonuzu kesinlikle geri alamayacaksınız."

"Sessiz ol Shepard, düşünmeye çalışıyorum."

Büyük bir hatadan bahsediyorum. Bu Normal, oturma odamda oturuyor. Hâlâ tamamen lanetli. Ve şimdi de kaçak bir göçmen. Şenlik ateşine bir kötü karar daha attım. Bunların bir listesini yapmalıyım.

On altı büyümü aldı ama sonunda oturma odamızın duvarını dev bir kara tahtaya dönüştürdüm.

"Biliyor musun, bir boya var," diyor Shepard, hâlâ sessizliğini koruyarak, "herhangi bir duvarı kara tahtaya dönüştürüyor."

"Üzgünüm, sihirli boyayı nereden alacağımı bilmiyorum." *Ah, işte benim tebeşirim.*

Mükemmel.

"Hayır, bu normal bir boya..."

Duvarın bir tarafına büyük harflerle *bildiklerimizi*, diğer tarafına da *bilmediklerimizi* yazıyorum.

"Penelope, bunu söylemek bana düşmeyebilir-"

"O zaman belki de söylememelisin."

Öyle tabii: "Belki de biraz uyumayı düşünmelisin." Başımı sallıyorum. "Ne zaman uykuya dalsam Simon yanımdan geçip gidiyor."

"Bir randevusu olduğunu söyledi."

"Anlamıyorsunuz, Simon'ın hiç randevusu olmaz! Evden bile çıkmıyor!"

"Onunla *Amerika'da* tanıştım..."

Gözlerimi ovuşturuyorum. Sulanmayı kesmiyorlar. "Hiçbir şey bilmiyorsun, Shepard."

"Bunu kara tahtanıza ekleseniz iyi olur." "Oh, planlıyorum."

Elimden tebeşiri alıyor ve duvarın sol tarafına *İnsan vücudu uykuya ihtiyaç duyar* yazıyor.

"Ben iyiyim," diye tersliyorum. "Uygun büyüleri yaptım."

Anneme Shepard'ı aptalca hecelediğimi ve onu Amerikan elçiliğine bıraktığımı söyledim. Sanırım bana inandı.

Bir Normal'i ülkeye kaçak soktuğum ve günlerdir kanepemde uyumasına izin verdiğim gerçeğinden daha makul. Bunu hiç planlamamıştım. Shepard'ı birkaç saat içinde tedavi ettirip eve döneceğimi sanıyordum. Ama annem beni gönderdi ve babama bile yaklaşamıyorum - doğruca anneme gidecek.

Boş kara tahtaya bakıyorum ve inliyorum. "*Simon nerede?* Bunu onsuz yapamam."

"Simon'a iblisleri bildiği için mi ihtiyacın var?" "Morgana, hayır. Düşüncelerimi dinlemesi için ona burada ihtiyacım var."

"Belki Baz Simon'ın nereye gittiğini biliyordur?"

"Görünüşe göre Baz bir 'aile krizinin' ortasında."

"Yardıma mı ihtiyacı var mı?"

"Bilmiyorum. Ketum davranıyor."

Shepard'da hâlâ tebeşirim var. Tahtanın sağ tarafına *Simon nerede?* ve *Baz'ın yardımımıza ihtiyacı var mı?* yazıyor.

Yüzümü ona dönüyorum. "Gerçekten çok sinir bozucusun, bunu biliyor musun?"

Gülümsüyor. Sanki bana karşı sabırlı davranıyor. Bu sinir bozucu. "Penelope, gerçekten bunu söyleyen ilk kişi sensin."

Gözlerimi tekrar ovuşturuyorum ve inliyorum.

Uyandığımda karanlıktı. Kanepede uyuyakalmış olmalıyım. Eğer ben kanepede uyuyorsam, Shepard nerede uyuyor? Ayaklarımın yanında oturan biri var. Boynuzları ve kanatları olan bir şey. Bu bir iblis, *bu iblis*

-

"Hey," diyor Simon, omuzlarımdan tutarak. "Hey. Penny. Sadece benim. Benim."

Ayağa kalktım. Kalbim hızla atıyor. "Nicks ve Slick, Simon!" "Özür dilerim."

"Ben seni..."

"Shepard yerde uyuyordu," diyor Simon. "Ona benim yatağımı kullanabileceğini söyledim."

Gözlüklerimi arıyorum. "Neden yatağın kullanmıyorsun? *Nerelerdeydin* Simon?" Gözlüklerim yerdeydi. "Anneme ne olduğuna inanamayacaksın. Ayrıca Baz'a mesaj atmalısın. Sanırım senin için endişeleniyor. Bütün hafta Oxford'da mahsur kaldı..."

"Penny, seninle konuşmam gerek."

Simon kanepenin ucunda yanlamasına oturuyor. Kanatları kolun arkasına yayılmış, böylece onlara yaslanmak zorunda kalmıyor. Sürekli o kanatların üzerinde oturmak zorunda kalmak beni çıldırttı. Nasıl uyuyor bilmiyorum.

Mücevherim sütyenimin içine sıkışmış. Onu çıkarıyorum ve elimi ona uzatıyorum. "Evdeki kanatlarınla ilgilenmek için deneyeceğim yeni bir büyü var. Sanırım sadece onları küçültecek, ama diğerlerinden daha az büyü gerektiriyor."

Simon elini yumruğumun üzerine kapatıyor. "Penelope, hayır. Dinlemene ihtiyacım var."

BAZ

Penelope Bunce hiç mantıklı konuşmuyor.

Londra'ya döndüm, nihayet düzgün kıyafetler giydim ve doğruca Penny ve Simon'ın dairesine gittim. Mesajlarımı görmezden geldiği için Snow'u cezalandırmamaya karar verdim. (Şey, durumu değerlendireceğim: Eğer biraz üzgünse, o zaman onu biraz cezalandıracağım. Ama çok üzgünse, hiçbir şey olmamış gibi davranacağım. Onun berbat bir erkek arkadaş olmasından daha büyük sorunlarım var.) (En azından benim daha *acil* sorunlarım var.)

Ama şimdi buradayım ve Bunce bana Snow'un burada *olmadığını* söylüyor. ve onu aramamamız gerektiğini söyledi.

"Sana büyü mü yapıldı?" Mutfak kapısında duran Shepard'a dönüyorum. "Ona büyü mü yapıldı?"

Shepard başını sallıyor. Rahatsız görünüyor. Shepard rahatsız görünmeli. Neden hâlâ burada? Snow bana Shepard'ın sadece birkaç gün kalacağını söyledi; Penelope'nin ona bir tür iyilik borcu varmış. Şimdiye kadar ejderhalarla ekmek kırmaya gitmiştir diye düşünmüştüm.

"Bunun için zamanım yok Bunce. Sadece Simon'ın nerede olduğunu söyle." "Sana bu notu bıraktı," der ve sarı bir zarf uzatır.

Açtım ve uygun bir kart çıkardım. Simon *kırtasiye* malzemelerini nereden bulmuştu? Bana bu kafa karıştırıcı notu yazmak için mi kırtasiye malzemesi satın aldı? Zaten not sayılmaz. Tek yazdığı, "*Baz, özür dilerim.*"

"Üzgün mü?" Notu Penelope'ye doğru tutuyorum. "Bu ne anlama geliyor?" Bana bakmıyor. "Şu anda bizi görmek istemiyor."

Mantıklı konuşmuyor. Bu hiç mantıklı değil.

"Ne?"

Sanırım Bunce ağlıyordu. Gözleri kızarmış ve bitkin görünüyor. "Zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor," diyor.

"Zaman bir insanın ihtiyacı olan bir şey değildir Penelope. Zaman bir sabittir." "Ne demek istediğimi anlıyorsun-"

"*Hayır. Bilmiyorum.* Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum! Bana Snow'un taşındığını mı söylüyorsun?"

Çenesi sallanıyor. "Sanırım kayboldu, Baz."

"Çünkü onu kaybettin, Bunce!" Simon'ın yatak odasına giriyorum. "Onu bir haftalığına sana bıraktım ve sen onu kaybettin!"

Haklı, Snow'un eşyaları gitmiş. Fazla eşyası yoktu ama hepsi gitmiş. Spor çantası, kitapları, arkası yırtmaçlı eski püskü tişörtleri.

Penelope beni kapıya kadar takip etti. "Onu ben kaybetmedim, o gitmeye karar verdi. Simon bir *yetişkin*."

"Oh, yılan aşkına. O öyle *değil*. O yürüyen bir felaket!" Ona döndüm, avuçlarımı hayal kırıklığıyla açmıştım. "Bunu biliyorsun! Bunu bana sen *öğrettin*! Bunun için yapabileceğin tek şey onu gözünün önünden ayırmamak. Hadi gel." Onu işaret ediyorum. "Ayakkabılarını giy. Snow'u bulalım."

"Hayır." Bunce'un kolları bağlı. Ağlıyor.

Ağlamıyorum. Tüm bunlar ağlamak için fazla gülünç. "Ne demek 'hayır'? Neden bu gece hiç *mantıklı* konuşmuyorsun?"

Bunce onu son gördüğümünden beri uyumamış ya da saçını taramamış gibi görünüyor. Başını sallıyor ve dağınık at kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Hayır, onu kovalamayacağım. Hayır, onu geri getirmeyeceğim. Hayır, ona hiçbir şey *yaptırmayacağım*. Simon boşluk istiyorsa, ona boşluk vereceğim."

"Boşluk, değil mi? Boşluğa ihtiyacı olduğunu mu söyledi?" "Evet."

"İnsanların boşluğa ihtiyacı yok Penelope!" Bağıriyorum. "*İnsanlara* ihtiyaçları var!

Simon'ın *bize* ihtiyacı var!"

"Ben de hep öyle derim, Baz!" At kuyruğunu yine sallıyor. Bağıriyor da. "'Simon'ın bana ihtiyacı var' -benim bahanem hep buydu!"

"Ne için mazeretiniz?"

"Ne istersem yaptığın için! Ona en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptırdığım için. Bir arkadaştan çok bir komutan gibiydim."

"Onu hayatta tutun."

"Zar zor! Onu tehlikeye attıktan sonra hayatta tuttum."

"Onu kışkırttığını söyleyemem," diye mırıldandım. "Snow'un kışkırtılmaya hiç ihtiyacı olmadı." Bu kadar az mantıklı konuşmasından nefret ediyorum. Bu nottan nefret ediyorum. Snow'un dağınık el yazısından nefret ediyorum; bir çocuğunkine benziyor. Boş gardırobunun görüntüsünden nefret ediyorum.

"Baz, onun peşinden gitmeyeceğim. Ona gitmeyeceğime söz verdim." "Bunce..." Bundan nefret ediyorum.

"Hayır."

Nefret ediyorum. "Bunce, lütfen."

"Senin için farklı olduğunu biliyorum," diyor. "Belki daha kötüdür."

Nefret

ediyoru

m-

Etmiyor

um-

Heathrow'a indik ve ben Fiona'yı almaya gittim. Simon yardım etmeyi teklif etti ama ihtiyacım olmadığını söyledim. Ona veda öpücüğü verdim. Veda etmek bir risk gibi geldi; şu anda birbirimizin neresinde olduğumuzdan emin değildim. Ama iyi görünüyordu. Ona mesaj atacağımı söyledim. Dedi ki... Ne dedi? "*Görüşürüz*," sanırım. Hiçbir şey eskisinden farklı değildi. Hiçbir şey daha iyi değildi, ama hiçbir şey de daha *kötü* değildi.

O korkunç şeyleri Amerika'da söylemişti. Sahilde. Ama o *Amerika*'daydı. Ve bu benimle ilgiliydi, onunla değil, mutlu olup *olmadığım*la ilgili. (Mutlu değilim ama Simon'ı kaybetmenin bunu daha da kötüleştireceğini anlayacak kadar akıllıyım).

Ve Amerika'da başka anlar da vardı. Daha iyi anlar. Sahilden önce. Çölde. Shepard'ın kamyonetinin arkasında.

Snow'un bana söylemeden *gideceğine* inanmıyorum. Bana söylemeden *beni* terk edeceğine.

"Bana bir not bırakmış, Penelope. Yaşadığımız onca şeyden sonra... Biz... O benim... Ve benim sadece... '*Özür dilerim*' mi demem gerekiyor? Bununla ne *yapmam* gerekiyor?"

Penelope ağlıyor, tombul gözyaşları kırmızı yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bilmiyorum Basil. Belki de söyledikleri doğrudur - eğer birini seviyorsan, onu özgür bırak."

"Bu *gerçek* değil, sadece bir büyü! Altı yaşındayken ayakkabımın bağı yürüyen merdivene sıkıştı ve Fiona Teyzem beni *kurtarmak* için bu büyüyü yaptı. Simon'ın bize *ihtiyacı var* Penelope." Onu omzundan tuttum. "Onu bulmak zorundayız. Hadi gidelim."

Benden uzaklaşıyor. Başını sallıyor. "Hayır. Kendi kararlarını vermesine izin vermeme ihtiyacı var."

Elimi

bırakıyorum.

Başımı

sallıyorum.

Bunce'a eskiden ona baktığım gibi bakıyorum; en kötü düşmanımın en iyi arkadaşı olduğu zamanlardaki gibi.

"İyi o zaman. Belki de sadece bana ihtiyacı vardır."

SIMON

Merdiven boşluğumda bir cin var. Kılık bile değiştirmemiş. Orada oturmuş, hançerle dişlerini karıştırıyor. Ev sahibimi yememiş olsa iyi olur.

Bu daire sadece bir gündür bende. İkiye bölünmüş bir ev. Ev sahibesi ana katı aldı, ben de üst katı. Onu sakın bir kiracı olacağıma ikna ettim. Uyuşturucu yok. Parti yok. (Goblinler partilerden daha kötüdür.)

"Merhaba, Büyücü Prens," diyor goblin. Kırmızı dudaklı ve yeşil tenli. Ölü yakışıklı, her goblin gibi.

"Size kimsenin prensi olmadığımı anlatmaya çalıştım..." "Sokaktaki söylentiye göre, bıçağını kaybetmişsin."

Omuz silkiyorum. Başımda bir ödül var - onu konseylerine geri getiren goblin ya da her neyse kral olacak.

Bu seferki adil bir şans olduğunu düşünüyor. Ayağa kalkıyor, neredeyse tembelce, ve hançerini bana doğrultuyor.

Sağ elimi yana atıyorum ve duvara **y a s l a n m ı ş** bir süpürgeyi tutuyorum.

"Kılıcını kaybettin!" diye haykırır goblin, kesinlikle memnun bir şekilde.

Bana doğru koşuyor ve ben de karnına öyle bir vuruyorum ki süpürge sapı çatlıyor. İki büküm oldu ama hemen ayağa kalkıp hançerini bana savurdu.

Kanatlarım gömleğimin altına bağlanmış ve kuyruğum sıkışmış durumda. (Az önce Dr. Wellbelove'u muayenehanesinde ziyaret ettim.) Bir elim arkamdan bağlıyken savaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Süpürge sapının ucu hâlâ bende, bu yüzden onu goblinin elini benden uzaklaştırmak için kullanıyorum.

Gelmeye devam ediyor.

Ona izin vermeye karar verdim. Büyücü bana şunu öğretti: Bazen birinin gardını düşürmenin en iyi yolu, ona yaklaşmasına izin vermektir.

Goblin bana doğru koşuyor ve ben de hançerli elinin bileğini kavrayıp arkasına dönüyorum, böylece onu duvara yapıştırabiliyorum, göğsüm sırtına değiyor. Diğer elimle parçalanmış süpürge sapını gözüne bir santim mesafede tutuyorum. Süpürgeye sırtını dönmeye çalıştığında, yüzümü kullanarak kafasını

Duvara. Hançeri düşürene kadar bileğini duvara vuruyorum, sonra üzerine basıyorum.

Gözleri açık, parçalanmış süpürge sapına bakıyor.

"Eğer şimdi gidersen," diyorum kulağına, "gözünün sende kalmasına izin veririm."

Dişlerini gösteriyor. "Başka bir gob hemen arkamda olacak. Tüm Londra kılıcını kaybettiğini biliyor."

Süpürgenin sapını gözüne yaklaşıtıyorum. "Evet, ama onlara benim bıçağıma *ihtiyacım* olmadığını söyleyeceksin - çünkü artık seninki bende."

Gözlerini kapatıyor, hâlâ kendini benden uzaklaştırmaya çalışıyor. Neyse ki goblinler insanlardan daha güçlü değil; sadece dişlerinden uzak durmanız gerekiyor.

"Anlıyor musun?" Vücudunu sertçe duvara çarparak söylüyorum.

Başını sallamaya başlıyor -ki bu berbat bir fikir.

Süpürgeyi uzaklaştıtırıyorum. "*Kendine dikkat et*. Sadece yüksek sesle söyle." "Evet," dedi. "Anlıyorum."

"Seni bir daha görürsem, öldürürüm."

"Neden beni *şimdi* öldürmüyorsun?" diye soruyor. Onun konumundaki biri için biraz alaycı. "Bu da aynı mesajı vermez miydi?"

Kulağına üfledim.

Çünkü yorgunum, sanırım. Bildiğim kadarıyla senin cin bir karın, cin çocukların ya da cin bir erkek arkadaşın var ve ben daha az cesedin olduğu bir hayat -bir hafta- istiyorum.

"Çünkü pantolonumdaki goblin kanını yıkamaktan yoruldum," diyorum. Onu yakasından tutup geri çekiyorum ve kapıya doğru itiyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, sanki onu bıraktığıma hâlâ inanamıyormuş gibi.

"Ciddiyim," diyorum. "S e n i bir daha görürsem öldürürüm. Tesco'da kazara karşılaşsak bile."

Goblin kaçıyor.

Eğildim ve hançerini aldım. (Onu saklayamamam çok kötü. Goblin teçhizatı *her zaman* lanetli.)

Bu yeni bir daire bulmam gerektiği anlamına mı geliyor?

Ön kapımı sürgüledim ve zincirledim. Kapıya dayayacak mobilyam yok, bu yüzden süpürge sapını kama gibi kullanmaya karar verdim - en azından birini yavaşlatır. Sonra sokağın aşağısındaki yeri arayıp kendime pad thai sipariş ettim.

Trençkotumu çıkardım. Asacak yer yoktu, ben de yere attım. Sonra da gömleğimi. Kanatlarımı açmak için banyoya gidiyorum. İki kemer kullanıyordum. Deri sürtünüyor, tokalar göğsümü ısıyor ve çok sıkarsam nefes alamıyorum. Ama sıkıca *bağlamazsam*, kanatlarım gevşiyor ve paltomun arkasını itiyor - ki bu da yazın ortasında giyilemeyecek kadar sıcak. Dürüst olmak gerekirse, daireden çıkmaya değmez.

Yarından sonra bununla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Kemerleri çıkarıp yere bırakıyorum, sonra da kanatlarımın omuzlarıma bağlandığı yeri görmek için başımı çevirmeye çalışıyorum. Bunu tam olarak başaramıyorum. Ama oradaki eklemleri, derimin yumuşaktan köseleye dönüştüğü iki düğümü hissedebiliyorum.

Ben de kuyruğumu göremiyorum. Ama sırtımda benden çıktığı yere dokunabiliyorum. Kuyruğu kotumdan çekip çıkarıyorum ve parmaklarımı tabanına dolayarak içindeki kemiklerin oynadığını hissediyorum. Dr. Wellbelove kuyruğun omurgama bağlı olduğunu söylüyor. Tamamen çıkarmak istemiyor -sinir hasarından korkuyor- bu yüzden bir iki santim bırakıyor. Benimle işi bittiğinde kuyruğu kesilmiş bir terrier gibi görüneceğim ama en azından tekrar normal kot pantolon giyebileceğim.

Kanatlar tamamen yok olacak. (Stajyeri onları kesmek istiyor, ben de sorun olmadığını söyledim.) Bittiğinde sırtımda uzun yara izleri olacak. Dr. Wellbelove bunun için üzgündü ama umurumda değil, zaten yara izleriyle kaplıyım. Sayamayacağım kadar çok kez büyüyle yara bere içinde kaldım ve çoğu iyileştirme büyüsi kozmetik değil.

Yarın.

Kanatlarım yarın gitmiş olacak.

Aynanın karşısına geçip kendimi onlarsız hayal etmeye çalışıyorum. Onlara sahip olmadan önceki halimi hayal etmekle aynı şey değil bu. Onları yaratmadan önceki halimle.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Kollarım güneşten bronzlaşmış -tüm o Amerikan güneşi- ama göğsüm solgun. Yumuşak. Yumuşak görünüyorum. Son bir yılını kanepede geçirmiş biri gibi görünüyorum, ki ben de tam olarak öyleyim.

Ya da öyleydi. Kim olduğumu bilmiyorum. Kahretsin, şu anda hiçbir şeyim. Simonlar arasındayım. Bir kanepem bile *yok*.

Hiçbir şeyim yok. Hepsini yaktım ve yarın biraz daha yakacağım.

Ön kapım çalındı. Çok hızlıydı.

Oturma odasına gidip kapıya doğru bağıyorum. "Onu dışarıda bırak, dostum! Teşekkürler!"

Kapıyı tekrar çalıyorlar.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Kimse benim pad thai'mi çalamaz." Kapıya doğru giderken tişörtümü alıyorum ama mecbur kalmadıkça kanatlarımın üzerine giymekle uğraşmayacağım. "Bırak onu!" Süpürgenin sapına tekme atarak bağıyorum. "Teşekkür ederim!"

Daha fazla vurma. Eğer bu yine o cinse aitse, onun bağırsaklarını deşeceğim.

Hançer arka cebimde. Onu çıkardım ve kapıyı kırdım. "Sadece git-"

Deliveroo değil.

Ya da bir goblin.

Bu Baz.

BAZ

Onu bulmam bir saatimi aldı ve bunun çoğu taksi yolculuğuydu. Simon Hackney Wick'te yaşıyor.

Kapıyı zincirledi. Diğer tarafta duruyor, gömleksiz, gözleri soğuk ve çenesi gergin. "Beni nasıl buldun?" diye soruyor. Sanki sırf bunun için yüzlerce büyü olduğunu bilmiyormuş gibi. Seni seven birinden saklanmak zordur.

"Sihir," diyorum.

"Senden yapmamamı istemiştin."

"Hayır, *Penelope*'den yapmamasını istedin. Ben, sen bir not bıraktın."

Kapının zincirini çözüyor ama açmıyor. Yere bakıyor. "Bunu seninle yapamam," diye fısıldıyor.

"Çok kötü, Snow. Beni içeri al."

Kuyruğuyla kapıyı açarak benden uzaklaşıyor. Peşinden gitmeye çalışıyorum ama eşik beni geri itiyor.

"Bir davetiyeye ihtiyacım olduğunu biliyorsun," diye tıslıyorum.

Snow omzunun üzerinden bakıyor, belki bu onun için bir ertelemedir diye. Ama kuyruğunu bana doğru sallayarak içeri girmemi işaret ediyor.

Bu kadar yeter. Kapı aralığındaki baskı hafifledi ve kapıyı arkamdan çarparak içeri daldım. Kendime onu bulduğumda sakın olacağımı söylemişim. Sıcak. Anlayışlı. Ama ona, Bunce'a ve kendime kızgındım, öfkeliydim.

Beş dakikalığına sırtımı döndüm ve kelimenin tam anlamıyla her şey dağıldı. İşte bu yüzden bir yıldır ona sırtımı dönmedim! Bu yüzden dersten eve koşup kanepede onun yanına oturuyordum. Çünkü ona *güvenemiyordum*. Ona asla güvenemezdin.

Oda boştur. Snow pencerenin önünde durmuş, kapalı perdelerle bakıyor. Pantolonunun paçaları düşük ve kuyruğu bacaklarının arasına sıkışmış. Kanatları kulaklarının etrafında toplanmış. Her nedense arka cebinde bir hançer var. "Pek âlâ," diyor, "demek beni buldun. Senden saklanamam."

"Kesinlikle yapamazsın."

"Peki ne söylememi istiyorsun?"

Arkasından yaklaştım. "Neler olduğunu açıklamamı istiyorum!"

Arkasını dönmüyor. Sesini bile yükseltmiyor. "Neler olduğunu biliyorsun Baz. Sana zaten söyledim."

"Mesajlarıma cevap bile vermedin, Simon!"

"Sana söyledim, sana söyleyip duruyorum..." Sesi çok düz geliyor, sanki bunların hiçbirini onu etkilemiyormuş gibi, sanki ben onu etkilemiyormuşum gibi.

Hayır. Kabul edilemez. Kabul edilemez. Onu *her zaman* etkiliyorum.

Çıplak omzunu tuttum. "Bana hiçbir şey söylemiyorsun!"

Kar dönüp duruyor, neredeyse kanadıyla bana çarpıyordu. "Sana söyledim, ben

bitti!"

"Neyi bitirdin?" Benimle işi bitti demek istiyor. Bunu demek istediğini biliyorum.

"Bitti!" diye bağıyor, kanatlarını genişçe açarak. "Sana *söylemiştim*. Tanrım! sana anlatmaya *çalıştım*! Bitti... *numara yapmak*!"

"*Ne* numarası?" Bağıyorum. Bilmiyormuşum gibi. Sanki zaten beni öldürmüyormuş gibi.

"Rol yapmak... *bu*, Baz. *Bizi*. Yapabilirmişim gibi davranmak..." Ben ölüyorum.

Ölüyorum, bu ölüm.

Simon karnımda, kalbimde ve yumruk atıyor. "Kelimelerini kullan, Snow. Tanrı aşkına."

SIMON

Bunu onunla *yapamam*.

Bunu *söyleyemem*. Bunu söylemek için boğazımı kesecek, yolunu kesecek ve sonra beni kesecek - bundan sağ çıkamayacağım. (Bunu asla atlatamayacaktım. Sahip olduğum her şey neredeyse yok oldu. Bitir işimi Baz.)

"Kelimelerini kullan," diye alay ediyor. (Bu doğru, işte benim oğlum.)

Kot pantolon ve lacivert gömlek giyiyor. Sanırım bu onun en sevdiği renk, mora yakın bir mavi. Cildini inci gibi parlatıyor. Üstteki iki düğmesi açık, artık onları hiç iliklemiyor. Boğazı parlak. Boğazı benimki gibi. Saç çizgisinin altında yara izleri var. Dişlerimi onların üzerine geçirdim.

"Biliyorsun," diyorum tekrar. "Sana zaten söyledim."

Benim alanıma girdi. Benden daha uzun. Elini kaldırdı ve sanırım üzerimde tişört olsaydı tişörtümü tutacaktı. Beni daha önce de böyle yakalamıştı. Beni bir duvara doğru itti. Üzerime abandı, nefesi yüzümde soğuktu.

"Bana ne söyledin?" Dudağını kıvrıyor. "Bana gerçekten ne söyledin, Pamuk?"

"Bu işe yaramıyor! Ben sihirbaz değilim!" "Ve sana söyledim, umurumda değil!"

"Evet, umurumda! Sence hayır kurumu olmak hoşuma mı gidiyor?" Baz gözlerini deviriyor. "Kimse sana hayırsever biriymişsin gibi davranmıyor."

"Senin yardımın olmadan evden bile çıkamıyorum. Penny'nin yardımı olmadan." "Yardım etmekten çekinmeyiz!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Dinlemiyorsun, hiç dinlemiyorsun!" "Ben *her zaman* dinlerim!" Bana bir parmak sallıyor. "Hiç konuşmuyorsun!"

"Şimdi konuşuyorum, tamam mı? Sana *söylüyorum*. Büyü ile işim bitti! Büyücülerle işim bitti! İkiniz de benimle *yaşayamazsınız*!"

"Birlikte yaşamak zorunda değiliz, Simon. Birlikte yaşamıyoruz."

"Seninle bile *olamıyorum*! Bundan nefret ediyorum."

"Benimle *olmaktan* nefret mi ediyorsun?"

"Evet, tamam mı?" ığlık atıyorum. "Mutlu musun? Seninle olmaktan nefret ediyorum! Lanet asandan nefret ediyorum! Her şeyin senin için bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum! Sana bakmaktan nefret ediyorum!"

"Bana bakmaktan nefret ediyorsun."

Tanrım, evet, biliyorum. Ediyorum. Onu görmekten nefret ediyorum.

Tek gördüğüm kaybettiklerim, eskiden kim olduğum. Onun eşi. Bir gün onu hak edebilecek biri.

Ellerim saçlarımda, çekiştiriyorum. Başımı sallıyorum. "Biz ne *yapıyoruz* ki Baz? Bütün bunların nereye *gittiğini* sanıyordun?"

Geri adım attı. "Düşündüm de..."

BAZ

Sabırlı olduğumu sanıyordum.

İyileştğini sanıyordum.

Birbirimize aşık olduğumuzu
sanmıştım.

... gerçi bunu hiç söylemedi.

"Senden hoşlanıyorum," dedi bir keresinde. "*Bunu sevdim.*" Ama bu daha önceydi. Hâlâ sihri varken.

Ve sonra bana kaybedecek tek şeyi olduğumu söyledi. Bunun gitmeme izin vermeyeceği anlamına geldiğini düşündüm. Ama belki de Snow bana planlarını anlatmaya çalışıyordu: *Kaybedecek tek şeyim sensin ve eninde sonunda kaybedeceğim.*

Ondan bir adım daha uzaklaştım. Ona uzanıyordum. Geniş omuzlarına, çilli göğsüne. Kalbi bu kadar çıplakken bunları söylemesi hiç adil değil. Bu onları doğru gibi gösteriyor.

Bırakıp gidemeyeceğin türden bir aşk yaşadığımızı sanıyordum. Ölümsüz bir ateş. Eski hikayelerde duyduğun aşk.

Kimse Simon Snow'a eski hikayeleri anlatmadı.

(Kahretsin, zaten prensesi kurtardı ve ondan uzaklaştı. Belki de ben istenmeyen bir ödülumdür.)

Bir adım daha geri atıyorum. Ve bir adım daha. Snow'un kanatları biraz düştü. Yere bakıyor, ensesini ovuşturuyor. Göğsü solgun - krem, altın rengi ve pembe - ama kolları Shepard'ın kamyonetinin arkasında geçirdiği günlerden kalma güneş öpücükleriyle dolu. Sadece bir hafta oldu.

Hayır.

Bir adım öne çıkıyorum. Kafasını kaldırdı.

"Benimle işinin bittiğine öylece karar veremezsin," diyorum. "Biz böyle değiliz."

Snow öncekinden daha da şaşkın, hatta öfkeli görünüyor. "İşimin bittiğine karar veremez miyim? Bu şekilde mutluymuşum gibi davranmak zorunda mıyım - evde oturup kanatlarımı hecelemeni mi bekleyeceğim?"

"Kanatlar hakkında çeneni kapa! Kanatları saklamak zorunda değilsin!" "Tutmayacağım! Yarın onları çıkaracağım!"

"Bekle, yarın mı?" Kanatları ...

Snow bana doğru geliyor. Yüzümü işaret ediyor. "Benden bu kadar Baz, sizinle zindan ve ejderha oynamaktan bıktım. Lanet olası *büyülerle* işim bitti. Ve kehanetlerle. Kurtadamlar ve vampirler. Ben sadece bir insanım. Sıradan bir adam."

"Bunu nasıl söylersin? Sen en güçlü büyücüydün-"

Kanatları açılıyor. "Öyleydim! *Eskiden* öyleydim. Artık değilim. Sanki bir müzede yaşıyormuşum gibi-*İşte Simon Snow. Birkaç yıl boyunca onun Seçilmiş Kişi olduğunu düşündük. Kendine bir kuyruk yaptı. Şu haline bakın. Tüm bunları bir kenara bırakmalı ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermeliyim!*"

"Biz de bunu yapıyoruz! Bunu birlikte çözüyoruz."

Gözlerini deviriyor ve kanatlarını silkiyor. Hepsi bir jest. "Sen ve Penny için sırada ne olduğunu biliyorum - sihir! Her zaman daha fazla sihir."

"Büyüden bahsedip duruyorsun," diyorum. "Ben *bizden* bahsediyorum." "Hepsi aynı şey!"

"Sihir umurumda değil!" Önemsiyorum, tutkuyla önemsiyorum. Ama bunu düzeltmek için sihrimi Humdrum'a verirdim.

"Bu bir yalan," diyor Simon.

Kolumdan asamı çıkarıp iki ucundan tutuyorum. "Onu kıracağım, Pamuk. Umurumda değil. Ona ihtiyacım yok. Benim gibi değil-"

"*Asanı kırmayacaksın.*" O şeyi elimden çekip almaya çalışıyor ama sonunda beni daha da yaklaşıyor.

Yüzüm onunkinin üzerinde asılı duruyor. Bağırıyordum. Kızgındım. Ama şimdi sadece... "Lütfen," diyorum, çok sessizce. "Lütfen, Simon. Yapma bunu."

SIMON

Saçları alnıma değiyor. İkimiz de onun fildişi اساسını tutuyoruz. Mücadele gücü tükenmiş durumda ve bu hiç iyi değil, çünkü şu anda yapabildiğim tek şey mücadele etmek.

"Baz..." Fısıldıyorum.

Alnını benimkine bastırıyor. "Yapma bunu. Bunu bana yapma, aşkım."

"Yapmak zorundayım."

Başı benimkine doğru bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Hayır, Simon. Hayır. Bu şekilde ayrılamayız. Biz birbirinden ayrılan parçalardan oluşmuyoruz."

"Baz-"

"Bundan öylece vazgeçemezsin. Benden. Neye sahip olduğumuzu bilmiyor musun? İnsanların hayalini kurduğu türden bir şey. Onu çalmak için iksirler yapıyorlar." Asasını göğsüne doğru çekti. Beni de onunla birlikte çekiyor.

"Biliyorum,"

diyorum. Ve

biliyorum.

Biliyorum.

Kimseyi Baz'ı sevdiğim gibi sevemeyeceğimi biliyorum. Onun hayatımın aşkı olduğunu biliyorum. Tüm hayatlarımın. Büyücü reenkarnasyona inanırdı. Üst üste yığılmış binlerce hayata. *"Bazı hayatları çarçur ederiz,"* dedi. *"Ve bazılarını da ele geçiririz."*

Bu benim aşkı bulmak için hayatımdı. En gerçek aşkı. En büyük aşkı. Ama ona sahip olmak benim hayatım değil.

Ben çok... kırıldım. İnsanlara nasıl yakın olacağımı bilmiyorum. Nasıl sessiz olacağımı bilmiyorum. Baz bana böyle davrandığında... Bana kalbini uzattığında, onu nasıl tutacağımı bilmiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Kaçmak istiyorum. Belki de Büyücü'nün bana yaptıklarının bir parçasıdır. Beni yanlış anladığını, çatlak bir kap olduğumu söyledi. İyi olan hiçbir şeye tutunamıyorum.

"Baz..." Hala fısıldıyorum. "Seninle olamam."

"Büyü yüzünden mi?" Sesi son kelimedde kesiliyor.

"Benim yüzümden. Bu işi asla başaramayacaktım."

"Siktir." Titriyor. "Beni öldürüyorsun, Snow."

Ben de kendimi öldürüyorum. Kanatları çıkardıktan sonra benden geriye
b i r şey kalmayacak. "Özür dilerim."

BAZ

"Özür dilerim," diyor Snow. Sanki bu önemli bir *şeymiş* gibi... Sanki bu önemli bir *şeymiş* gibi.

Onu asamla itiyorum, sonra asamı geri çekip elinden alıyorum. O da bıraktı.

Yanakları kırmızı, göğsü kızarmış ve lekeli. Kuyruğunun ok ucu yerde yatıyor. Kanatları düşmüş.

Söyleyecek bir şeyim kalmadı. İyi şeylere inanmıyorsa, bizim iyi bir şey olduğumuza onu nasıl ikna edebilirim?

Bu beni çok kızdırıyor. Ben. Çok. *Kızgınım*. Ondan hiç bu kadar nefret etmemiştim. Parmak eklemlerimi çenesinde kırmak istiyorum, dilini koparmak istiyorum, onu binlerce kat merdivenden aşağı itmek istiyorum ve sonra onu yakalamak istiyorum.

"Seni seviyorum," diyorum. (Ve bunun bir şey olmadığını biliyorum. Önemli olmadığını biliyorum.)

Sonra ondan uzaklaşıyorum ve asamı cebime sokuyorum. Sadece öfke bacaklarımı hareket ettiriyor. Bunu yaptığına inanamıyorum, gittiğime inanamıyorum. Bunun böyle olduğuna inanamıyorum, sonumuzun böyle olduğuna.

Büyücü değildi. Savaş değildi. Sıkıcı değildi. Kapıda durdum.

Simon'a bir kez daha baktım.

"Vazgeçtiğin ilk şeyin *ben* olacağımı hiç düşünmemiştim."

AGATHA

Eve döndüğüm ilk birkaç gün ailem beni rahatsız etmeden odama kapanmama izin verdi.

Braden ve NowNext'le olanları onlara anlatmadım. Kimseye de söylemeyeceğim. Penelope isterse gerekli evrakları doldurabilir; bugünlerde Büyücüler Dünyası'nı neredeyse annesi yönetiyor.

Sürekli bir celp bekliyorum. Ya da birinin gelip olayla ilgili resmi ifademi almasını. Amerikan Olayı. Tutuklanacağımı *sanmıyorum*. Kasıtlı olarak hiçbir kuralı çiğnemedim -vampir öldürmek yasal- ve uçak biletlerimizi sahte olarak düzenleyen Penelope'ydi. Tutuklanmayı hak eden biri varsa, o da Penelope'dir. Her zamanki gibi.

Ailem artık benim için endişelenmeye başladı... Babam gününden bahsetmek ya da akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğimi öğrenmek için sürekli odama uğruyor. Annem sürekli alışverişe gitmek isteyip istemediğimi soruyor.

Ben olsam yapmazdım.

Tam da yapmak istediğim şeyi yapıyorum: Yatağında uzanmış, kedi videoları izliyor ve Ginger'ın mesajlarını görmezden gelirken, asamı önce bir elimde sonra diğer elimde döndürüyorum.

Eve gelir gelmez üst çekmecemden çıkardım ve o zamandan beri elimden bırakmadım. Kırmızı bakalit saplı tik ağacından. Büyükbabama aitti, annemin babasına. Ben doğmadan önce ölmüş, bu yüzden onun asası mevcuttu. Pek sihirbaz sayılmazdı. Ben de değilim.

Sorun değil. Olmama gerek yok. Sadece bu asayı yanımda taşımam ve dilimin ucunda bir büyüye ihtiyacım var.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

"O" derken, "megalomanyak vampirler tarafından kaçırılmış" demek istiyorum. Ayrıca "biri erkek arkadaşına kızdığı için bir kuyunun dibine saklandı" demek istiyorum. Ve: "kurtadamlar tarafından kovalandım." Yanı sıra: "Bir direhog tarafından treed."

Bir daha asla. Bir daha asla. Bir kez daha olmaz.

Bana dokunacak bir sonraki kişi kül olacak. Bana komik bakacak bir sonraki şey ...

Şifonyerimin üzerinde peluş bir ayı var. Gözlerinden biri iple asılı duruyor. Onu bana Simon verdi. Lunaparkta benim için kazanmıştı.

Asamı ona doğrultuyorum- "**Küller küllere, tozlar tozlara!**"

Ayı tatmin edici bir nefesle dağılıyor ve şifonyerimi isle kaplıyor. İyi oldu. Artık yorganım ve halımla uyumlu. Yakında odamdan çıkmak zorunda **k a l a b i l i r i m** ; asamı doğrultabileceğim şeyler tükeniyor.

"Agga, sevgilim..." Babam kapımı açtı ve kollarını kavuşturmuş orada duruyor. Ona bağırmadım. Muhtemelen kapıyı çalmıştır. "Neden giyinmiyorsun?" diyor neşeyle.

"Giyindim."

"O zaman neden üstünü değiştirmiyorsun? Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Pekala.

Bu kasvetli bir senaryo. Görünüşe göre ailemin sınırları var. Sorumluluğu aldılar.

Artık bir işim var.

Her sabah babamla birlikte işe gideceğim, sonra da onun ameliyatıyla ilgilenip herkesten emir alacağım. Bugün şimdiye kadar bekleme alanını süpürdüm, anneleri zona hastası olabilecek iki küçük çocuğa göz kulak oldum ve çöp kutularının nasıl boşaltılacağını öğrendim. Şimdi de resepsiyonist doğru yaptığımdan emin olmak için beni izlerken telefona cevap veriyorum. Babamı neredeyse hiç görmedim. Bekleme odası bütün gün doluydu.

Babam İngiltere'nin bu bölgesindeki tek büyü doktorudur. O da normal tıp okuluna gitti, bu yüzden büyücüler her türlü rahatsızlık için onu görmeye geliyorlar.

Büyücüler Dünyası'nda büyülü bir veteriner yok (tek veteriner birkaç yıl önce öldü), bu yüzden babam birçok çiftlik hayvanına ve evcil hayvana da bakıyor. Şu anda büyülü veteriner olmak için eğitim gören bir stajyeri var. Savaş gemisi gibi suratı olan iri yarı İrlandalı bir kız. Tatmin olmadan önce bana dört *kez* muayene yaptırdı.

"Bayan Wellbelove." Crowley, işte yine orada -*Niamh*- beni yeni ve acımasız bir göreve çağırmak için kapıda beliriyor.

"Şu anda yapamam," diyorum. "Telefonlara bakıyorum."

"Telefonlara o bakıyor," diye onaylıyor resepsiyonist, sanki yeni amirimmiş gibi.

Niamh kaşlarını çattı. "Çabuk olun, Bayan Wellbelove. Şimdi."

Onu takip etmek için isteksizce ayağa kalkıyorum. Benden beş santim daha uzun, iki kat daha geniş ve saçlarını başının arkasında büyük, koyu bir düğüm halinde toplamış. Bir muayene odasına doğru gidiyor. Kapının üzerindeki ışık içeride bir hasta olduğunu gösteriyor.

"Herhangi bir tıp eğitimim yok," diyorum.

"Farkındayım." Kapıyı açtı.

Simon Snow orada duruyor. Gömleksiz. Titriyor. Şeytan kanatları sırtına yapışmış. Elinde bir neşter var.

"Simon?"

"Agatha?" Yerde başka bıçaklar da var. Ve kırık camlar. Pamuklu çubuklar. Muayene odası yağmalanmış gibi görünüyor. Simon'ın gözleri çılgına dönmüş. "Özür dilerim!"

"Sorun değil," diyor Niamh. "Tekrar deneyeceğiz. Ellerinizi yıkayın, Bayan Wellbelove."

"I-"

Bana sert bir bakış atıyor, ben de ağzımı kapatıp lavaboda ellerimi yıkamaya gidiyorum.

Simon Niamh'a neşteri uzatıyor ve yerden başka bir şey almak için çömeliyor; büyük bir testere.

"Bunu ben hallederim," diyor ve ondan alıyor. "Oturun Bay Snow." Bir büyü mırıldanıyor ve oda kendini düzeltiyor, tüm keskin aletler bir tepsinin üzerine uçuyor.

Simon muayene masasının ucunda oturuyor, uyuşmuş ve bitkin görünüyor. Eskiden tüm sihrini bir anda yitirdiği anlamına gelen bir bakıştı bu; kendine geldikten hemen sonra yanmış bir kabuk gibi bakardı. Ozonun kokusunu alabiliyorum. (Merlin, Simon eskiden büyü kokardı. Midemi bulandırır.)

Niamh lavaboda bana katılıyor, yüzüme başka bir ifade takınıyor ve başını Simon'a doğru sallıyor. Buradaki rolümün ne olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok ama yine başını sallayınca ona doğru yürüyorum.

Simon bana bakıyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturuyor -sanki onu daha önce böyle görmemişim gibi. Yani, sanırım *görmedim*. Kanatlarla değil. Ve Simon artık eskisinden daha kalın. Kaburgalarını göremiyorum.

Ama tüm bu altın rengi deriyi biliyorum... Bu benleri saydım.

Birinin göğsüne bakıp artık sizinle bir ilgisi olmadığını bilmek ama yine de her santimini öptüğünüzü hatırlamak garip bir duygu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum,"

diyor. "Özür dilerim," diyorum.

"Gidebilirim."

"Hayır," diyor. "Lütfen."

Niamh'ın dediği gibi, "Hayır. Yardımına ihtiyacım var."

Simon Niamh'a tekrar, "Özür dilerim," diyor. Yutkunuyor ve adem elması boynunda sefilce sallanıyor.

"Saçmalık," diyor. "Seni korkuttum. Yeni bir başlangıç yapacağız..."

Başını salladı. Faydasızca orada duruyorum, neye başladığımızı bilmiyorum.

"Şimdi sadece sol tarafı uzatacağım," diyor Niamh, Simon'ın kanadına nazikçe dokunarak.

Simon irkiliyor ve neredeyse her kanadının tepesinden çıkan taşlı dikenlerden birini boğazına saplıyor. Niamh bana kaşlarını çatıyor. Kaş çatmak için harika bir yüzü var: uzun ve geniş, bir aktrisin Oscar kazanmak için takacağı proteze benzeyen bir burnu var. "Bayan *Wellbelove*," diyor.

Simon'ın yüzü solgun. Çene kasları yanaklarından dışarı fırlıyor ve elleri yumruk halinde kalçalarında düğümleniyor. Niamh tekrar kanadını çekiştiriyor ve Simon gözlerini sıkıca kapatıyor.

Eline dokunuyorum. "Ben-"

Gözleri benimkilere dikiliyor ve başını sallayarak elimi avucunun içine alıyor. Diğer elini de tutuyorum ve o da sıkıyor.

"Acıyor mu?" diye sordum.

Başını sallar. "Hayır. Sadece"-başını tekrar sallıyor-"oraya dokunmak yanlış hissettiriyor."

Niamh sol kanadını açmış. Küçük muayene odasının çoğunu kaplıyor. Elinde bir şişe iyot ve bir bez var. Simon *yaralandı* mı? Yani, yakın zamanda? Penelope ve Baz çölde tüm kurşun deliklerini iyileştirdiler. Simon ve ben o zamandan beri konuşmadık.

Yani, hiç. Büyücü öldükten sonra konuşmadık. San Diego'da da pek konuşmadık. Eve döndüğümüzden beri de hiç konuşmadık. Geçen gece babamın ne istediğini bile sormadım.

Niamh elindeki bezle kanadının arkasını temizliyor ve adamın tüm vücudu kasılıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Simon ellerimi sıkarak, "Ben iyiyim," diyor. "Niamh bir veterinerlik öğrencisi," diyor bana.

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Şanslıyım." Gülümsemeye çalışıyor. Yüzü o kadar solgun ki teni sarı görünüyor ve gözlerinin altında mor halkalar var.

"Şanslıyım," diyor Niamh kesin bir ifadeyle. "Gerçek bir ejderhanın kanatlarını inceleme fırsatını asla bulamazdım."

Parçalamak mı?

Simon hâlâ bana gülümsemeye çalışıyor. "Merak etme. Önce onları çıkaracak."

Oh. Kanatlarını çıkarttırıyor. Nihayet. Bu mantıklı. Eğer ejderha kanatlarıyla ve kanlı bir kuyrukla uyansaydım, kahvaltıdan önce onları çıkarttırdım. Simon'ın kanatları bir yıldan fazladır var ve onları saklayacak büyü bile yok. Yine de...

Kumların üzerinden bana doğru uçtuğunu hatırlıyorum. Yüzündeki o bakışı, sanki bensiz gitmeyecekmiş gibi. Baz'ı kaldırıp ateşten uzaklaştırışını. Büyüsü olmadığı halde.

"Baz nerede?" Ona sordum. "Ya Penelope?"

Simon başını sallar, çenesi sertleşmiştir, sonra Niamh'la konuşmak için döner. "Sanırım ben nadir bulunan bir fırsattım," diye pufluyor. "Bir ejderhanın A&E'ye yaralı bir kanatla gelmesi gibi bir şey değil..."

"Bir ejderha kanatlarından birini kaybederse," diyor onu dezenfektanla ovarken, "diğer ejderhalar onu öldürür."

Simon irkildi.

"Merhametten" diyor, kanadını tekrar gererek. "Doğru," diyor adam.

"Bu vahşice," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Onlar ejderha." Simon yutkunur. "Bir keresinde bir ejderhayla tanışmıştım."

"Hiç şaşırmadım," diyor Niamh. "Bana bak, bunun arkasını çoktan hallettim. Sana çabuk olacağını söylemiştim. Şimdi ön tarafa geçiyorum." Kanadının etrafında manevra yapıyor ve oradaki daha soluk deriye başlıyor.

Simon tekrar zıplıyor. Ellerimi göğsüne bastırıyor -tatlı Circe, buz gibi olmuş. Simon'ın teninin hiç soğuk olduğunu hatırlamıyorum. Eskiden fırın gibiydi. Film izlemek için yanına oturduğumda tişörtünden ve benimkinden ter akardı ve kolu boynuma yapıştırdı.

Acı çekmiyor olabilir ama acı çekiyor.

Niamh'a çenemi kaldırıyorum. "Kanatlarını kesip atacaksan neden dezenfekte etmek zorundasın?"

"Cerrahi prosedür" diyor.

"Ama bir hayvanı bu şekilde dezenfekte edemezsiniz. Tarlada." Zaten dar olan gözlerini bana dikti. "Denerdim."

Simon ellerimi sıktı. "Her şey yolunda Agatha."
Her şey yolunda değil. Titriyor. Simon titremez. "Belli ki rahatsız."
"Bu bir ampütasyon," diyor. "Rahatsızlık bizim için en iyi senaryo."
Çenemi daha yukarı kaldırıyorum. "Yatağınızın başucundaki tavrınız
arzulanan bir şey bırakıyor, Bayan Niamh."

"Hiç kimse şikayet etmedi, Bayan Wellbelove."

"Hiç *konuşan* hayvanlar üzerinde çalıştınız mı?"

"Şikayet etmiyorum!" Simon diyor ki.

"*Bak...*" Niamh Simon'ın kanadını serbest bırakıyor ve kanat o kadar sıkı
kapanıyor ki neredeyse sırtına yaslanıyor. Kanada kaşlarını çatıyor, sonra bana
bakıyor. "Bak," diyor tekrar, daha sakın bir şekilde. "Erkek arkadaşına iyi
bakacağım, söz veriyorum. Baban bana güvenmeseydi bunu yapmamı asla
istemezdi."

Simon'ın ellerini bırakıyorum, tıpkı onun benimkileri
bıraktığı gibi. Ondan uzaklaşıyorum. "I-"

"Her şey *yolunda*." Simon dik oturdu. Omuzlarını dikleştirdi. Hâlâ fena
halde sarsılmış görünüyor ama sol kanadını tekrar açmış ve çoğunlukla sabit
tutuyor. "Sana güveniyorum Niamh. Bunu atlatabilirim." Bana bakıyor. "Her
şey yolunda Agatha."

"Elbette," diyorum ona, sesim yine ılımlı. "Özür dilerim."

"Hayır..." Simon başını sallar. Omuzları biraz düşer. "Olmamalısın. Yani
Agatha. Özür dilerim. Anlıyor musun?"

Oh.

Hayır.

Şimdi olmaz. Şimdi değil.

Şimdi başımı sallıyorum. Ve ağlıyorum. Cennetin yılanları ve cehennemin
yılanları için de - kendime Simon Snow için ağlamayı bıraktığımı söylemiştim.

Bana elini uzatıyor ve ne yapmam gerekiyor, tutmamam mı? Beni kendine
çekti. "Özür dilerim," dedi.

"Dur." Hâlâ ağlıyorum.

"Agatha, ben-"

"Simon, sana yalvarıyorum, lütfen duyguların hakkında konuşmaya başlamak
için *şu anı* seçme."

Muayene odasının kapısı açıldı. İkimiz de yukarı baktık, Niamh dışarı
çıkıyordu.

"Niamh!" Simon diyor ki. "Gitme. Lütfen gitme."

"Size bir dakika verebilirim." Bize kaşlarını çattı. (Bu sadece onun yüzü olabilir; sanırım nazik olmaya çalışıyor).

"Hayır," diyor. "Cesaretimi kaybetmek istemiyorum."

"Buna pek ihtimal yok," diyor Niamh. "Seni iş başında gördüm." "Öyle mi?" Simon onu bir yere yerleştirmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Watford'daydım, senden birkaç yıl öndeydim." "*Sen de mi?*" der gibi bana baktı. "Bir keresinde hayatımı kurtarmıştın."

"Watford'daki herkes öyle," diyorum. "Ve tüm Büyücüler Dünyası'nda."

"Yeterince doğru," diye kabul ediyor. Simon'a sıkıca gülümsüyor.

"Lütfen," diyor. "Ben iyiyim."

Niamh kaşlarını çatarak bize daha dikkatle bakıyor, sonra tekrar odaya giriyor. Kanadına doğru işaret ediyor. "Gidelim mi?"

"Evet. Etrafta zıplamamı görmezden gelin, elimde değil."

İyotu alıyor ve tekrar kanadının iç kısmından başlıyor. Titriyor ama geri çekilmiyor. Elini sabit tutuyorum.

"Büyüleyici," diyor Niamh kendi kendine, sanırım. "Kuzu kulağının içi gibi. İnce kıllarla kaplı."

"Berbat görünüyorsun," diye fısıldıyorum

Simon'a. O da gülümsüyor. "Teşekkürler."

"En son ne zaman uyudun?"

"Bilmiyorum. Utah'ta mı?"

"Yeni bir belaya mı bulaştın?" "Hayır,"

diyor. "Yani, yeni bir şey yok."

"Simon..."

"Neredeyse bitti," diyor Niamh. Acele ediyor olmalı. (Ki bu hiç önemli değil - sadece onları kesiyor. Bunun için bir büyüü olmadığına inanamıyorum). Simon'ı n kanadının eklem yerine, sırtından çıktığı yere doğru ilerliyor.

Derisinden çıkmak istiyormuş gibi görünüyor.

"Bunun acıtmayacağından *emin* misin?" diye sordum.

"Daha çok biri parmağını boğazıma sokuyormuş gibi geliyor" diyor. "Ya da kulağıma ıslak bir şey sokuyor. Tüm içgüdülerim '*Hayır!*' diye bağılıyor."

Niamh, "Kanatlar gittiğinde hayalet ağırların olacak mı merak ediyorum," diyor.

Daha az yardımcı olabilir miydi?

"Simon seni neyden kurtardı?" Daha iyi bir konu bulmayı umarak soruyorum. "Paindeer," diyor.

Hâlâ yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Ah, doğru... Büyük Çimenlik'te mi?"

"Hayır, ama o olayda ben de oradaydım. Bu lakros sahasındaydı.

Bir antrenman sırasında."

O iki saldırıyı da hatırlıyorum. Humdrum nadiren kendini tekrar ederdi ama geyiklere bayılırdı.

"Bizi çitlere karşı köşeye sıkıştırdılar," diyor. "Bazılarımız büyü yapıyordu ama işe yaramayacak kadar korkmuştuk-" Simon yine dizlerinin üzerinde öne doğru eğiliyor. Niamh kumaşını onun kanadından kaldırıyor. "Nazik mi olsam yoksa sert mi olsam daha iyi?"

Boğazını temizliyor. "Sert, sanırım."

Daha sert fırçalamaya devam ediyor. Bütün oda iyot gibi kokuyor. "Birdenbire ortaya çıktın," diyor. "Hiç büyü kullandığını sanmıyorum. Kılıcın vardı..."

Simon başını sallar. "O günü hatırlıyorum. Agatha oynuyordu."

Öyleydim. Takımdaki ilk yılımdı... *Niamh* ile lakros oynamış mıydım?

"Bütün sürü senin peşine düştü," diyor. "Biz senin bu dünyadan gittiniz, Bay Snow. Hepimiz kaçmanız için çığlık atıyorduk."

"O kısmı hatırlamıyorum," diyor. O kısmı neden hatırlasın *ki*?

Neden bir ölüme yakın deneyim diğerlerinden farklı olsun *ki*?

"Hiç böyle dövüşen birini görmemiştim," diye devam ediyor Niamh. "Onlar gidene kadar sallanmayı bırakmadın." Ayağa kalkıyor ve yaptığı işi kontrol etmek için kanadını uzatıyor. "Bu şimdiye kadar tanık olduğum en gözü kara şeydi."

Simon aşağıya, birleşmiş ellerimizin ötesine bakıyor. Belki de hatırlamaya çalışıyordu.

"Tamam," diyor Niamh. "Şimdi diğer kanadı yapalım. Ben hızlıca hallederim."

Simon sol kanadını içeri çekiyor, Niamh da sağ kanadını uzatmasına yardım ediyor. Kaşlarını çatıyor -belki de bu sadece onun düşünen yüzüdür- elini kemikli çıkıntı boyunca gezdiriyor. "Yine de hayatımızı kurtardın. Bunun için teşekkürler."

BAZ

"Merhaba Basil, berbat görünüyorsun." Teyzem yanımdan geçip mutfağa girdi.

Dün gece eve gelmedi. Bu da bana kalkıp yüzümü yıkamamı ve aynı James Blake şarkısını tekrar tekrar dinlemeyi bırakmamı söyleyecek kimsenin olmadığı anlamına geliyor. (Sanırım komşular denedi - gece 2 civarında tavana vuruyorlardı, görmezden geldim).

Simon Snow'a küçük bir saygı duruşunda bulunarak kanepede işe yaramaz bir şekilde uzanıyordum. Görünüşe göre kendinizi berbat hissettiğinizde ve asla daha iyi hissetmek istemediğinizde yaptığınız şey bu.

Dün gece Snow'un bana söylediği her şeyi yeniden yaşadığımı söyleyebilirim - ama pek bir şey söylemedi, değil mi? Tekrar yaşamak uzun sürmüyor: *"İşimiz bitti, bu iş bitti, seni görmekten nefret ediyorum."*

Ben de her şeyi, tüm hikâyemizi yeniden yaşadım. Uykuya dalmasını izlemek için uyanık kaldığım her gece, yüzüne dokunmak için her yumruk attığımda... Snow'un beni mahvedeceğini hep biliyordum. Bunu elleriyle yapacağını düşünmüştüm.

O kanlı kılıçla beni ezip geçecekti. (Ha. Sanki Simon Snow bir sıyrıkla yetinecekmiş gibi.) İşimi bitirmek için bana yaklaşması gerekiyordu. *İlişkimiz* öldürücü darbe oldu.

Simon beni hiç sevdi mi? Emin değilim.

Beni hiç sevmemiş olması mı daha kötü olur, yoksa beni hâlâ seviyor ama benimle birlikte olmak istemiyor olması mı?

Hangisinin daha kötü olduğuna karar verdiğimde, hangisinin doğru olduğunu bileceğim.

Siktir, bu çok kötü. Çok kötü. Bir nefes için bile katlanılabilir değil.

Buna hazır olduğumu sanıyordum, onu kaybetmeye. Aylardır buna hazırlandığımı sanıyordum. Ama ne kadar korkunç olacağını bilemezdim. Ve içimden bir ses bunun daha yeni başladığını, hala ağır çekim kısmında olduğumu söylüyor - bir filmde birinin kurşun yediği, sonra yüzünün düşmesinin on saniye sürdüğü ve göğsünü tutmasının bir sonsuzluk daha aldığı sahne. Ben o sahnenin içindeyim ve elim henüz kalbime ulaşmadı bile. Hala çığlık atmak için ağzımı açıyorum.

"Kapatın şu müziği!" Fiona yan odadan bağırıyor. "Benim dairemde emo saçmalığı yok."

Ben emo bokuyum. "Bu elektronik ruh," diye mırıldanıyorum. "Bu saçmalık!"

Doğrulup gömleğimle yüzümü ovuyorum. Şansım varken Fiona'yı köşeye sıkıştırmalıyım. Tekrar tutuklanmayacağından emin olmalıyım. Onunla Daphne hakkında konuşmalıyım. Ben öldüm ve yavaş yavaş ölüyorum diye dünya dönmeyi bırakmadı. Hâlâ daha kötüye gidebilir.

Ayağa kalkıyorum ve başımdaki kan çekiliyor. Kendime bir saniye veriyorum, sonra mutfağa giriyorum. Çaydanlık açıldı ve Fiona buzdolabına uzanıyordu.

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

"Çalışıyorum. Bir işim var." Teyzem artık bir vampir avcısı. Meclis ona bir yetki kartı verdi. Bir noktada onunla vampirler hakkında öğrendiklerim hakkında konuşmalıyım -muhtemelen *biriyle konuşmalıyım*-. (Hepsinin katil olmayabileceği gerçeği. Bazıları daha çok seksi tahtakurularına benziyor). Fiona'nın vampir avlama konusunda iyi olduğunu düşünseydim, bunu daha yüksek bir öncelik haline getirirdim.

Dirseklerimi açık buzdolabının kapağına dayayıp ağır ağır yaslanıyorum. "Bu yüzden mi bütün hafta mesajlarımı görmezden geldin? Çalışmakla çok mu meşguldün?"

Ayağa kalkıyor, bir elinde süt, diğerinde jambon tutuyor. Ağzında bir erik var. Omuz silkiyor.

Sütü ondan alıyorum. "Fiona."

Eriği tükürüyor. "Bu üvey annenle mi ilgili? Tanrım, seni bu h a l e getiren bu mu?"

"Daphne hakkında ne biliyorsun? Onunla konuştun mu?"

Fiona jambonu tezgâhın üzerine bırakır ve bir sandviç hazırlamaya başlar. "*Bildiğim* tek şey, babanın evliliğinin seni ilgilendirmediyi."

"Mordelia ile konuşuyordum-" "O

benim kan bağı *değil*."

"O benim kızım ve haftalardır annesini görmedi. Anladığım kadarıyla Daphne ya bir tarikata katılmış ya da başka bir adamla kaçmış."

"İkisi de beni şaşırtmaz." Fiona iki fincan çıkardı ve su ısıtmaya gitti. "Biliyorsun, eski yasalara göre baban hâlâ annenle evli; o çocuklar meşru bile değil..."

Mutfak masasındaki sandalyeye çöküp alnımı ovuşturuyorum. "Lanet olsun, imkansızsın. Daphne çok hoş bir insan."

Fiona "pffft "ledi ve sandviçiyle karşıma oturdu. Bir fincan çayı bana doğru itti. "Bu onu senin işin yapmaz. Meşru ya da değil, bir evliliğe karışamazsın Baz. Eğer Daphne ile babanın sorunları varsa, bu onların çözmesi gereken bir şey."

Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum.

"Gerçekten korkunç görünüyorsun," diyor hâlâ çiğnerken. "İhtiyacın var mı, bilirsin işte..."

Hayatımdaki her bir kişiyi daha işlevsel biriyle değiştirmem gerekiyor, ihtiyacım olan şey bu. "Neye ihtiyacım var?"

"Biliyorsun..." diyor.

Teyzem bana *biriyle yatmam* gerekip gerekmediğini mi soruyor?

Göz dişlerini alt dudağının üzerine itiyor. "Biliyorsun."

"Oh, Tanrı aşkına."

Teslim olmak için iki elini de kaldırıyor. Biri jambonlu sandviç tutuyor. "Sadece sana göz kulak oluyorum. Kavgaya etmeye gerek yok."

"Hayır, buna ihtiyacım yok." Aslında var, ama bu sadece *konuştuğumuz* bir şey değil. "Odaklanmana ihtiyacım var. Ya Daphne'nin başı gerçekten belaya girdiyse?"

Fiona gözlerini devirir ve bir ısırık daha alır. "Üvey annen iyi. En son Seçilmiş Kişi tarafından başı döndürülen ilk kişi o değil. Bu konuda çok şey biliyorsun."

Ayağa kalktım. "Bekle. Ne demek istiyorsun?"

Fiona çiğnemeyi bırakır. "Yok bir şey. Sadece lafın geliyordu."

"Saçmalık. Sen ne bilirsin ki, Fiona?"

Arkasına yaslanıp iç geçiriyor ve dilini dişlerinin arasına bir şey sıkışmış gibi çalıştırıyor. "Bu gerçekten bizi ilgilendirmez Basil."

"Yine de söyle."

Tekrar iç geçirir. "Pekala... Şey..." Bir kez daha iç geçiriyor. "Üvey annenin şu Seçilmiş Kişi gruplarından birine yakalanmış olabileceğini duydum."

"Hangi Seçilmiş Kişi

grupları?" "Bu senin için

gerçekten yeni bir haber mi?"

"Neden bahsettiğinizi anlayacak kadar bile bilgim yok!"

Fiona masanın üzerine eğilir. "Tüm Büyücüler Dünyası erkek arkadaşının onları kötü sondan kurtarmak için geldiğini, binlerce yıllık kehaneti gerçekleştirdiğini düşünüyordu..."

O benim erkek arkadaşım değil, diye düşünüyorum. "O Seçilmiş Kişi değil," diyorum - yine de yarı yarıya öyle olduğuna inanıyorum.

Bir elini havada sallıyor. "Bunu artık hepimiz biliyoruz, değil mi? Ama binlerce yıllık kehanet öylece yok olup gitmez. Bu, Seçilmiş Kişi işine girmek için mükemmel bir zaman. Herkesin evcil bir teorisi ya da evcil bir adayı var."

"Yani Daphne... ne? Yeni bir altın çocukla mı kaçtı?"

Fiona omuz silkiyor. "Fısıltılar duydum. Etrafta bir sürü söylenti dolaşıyor. Meclis geçen hafta beni Leydi Salisbury ile konuşmam için gönderdi, oğlu kayıp. Vampirlere benziyordu ama yaşlı Ruth onun bu tarikatlardan birine katıldığından emin. Aptalları ve akılsızları avlıyorlar..."

"Daphne pek de kurtçuk sayılmaz."

Fiona yorum yapmayı reddediyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Ve gerçekten umurunda değil mi?" diye sordum. "Bir şarlatanın peşinden gitmek için evliliğini terk etmiş olması?"

"Onun -ya da belki *onun-* bir şarlatan *olduğunu* kim söylüyor? Birisi Seçilmiş Kişi olmalı. Belki de üvey annen haklıdır." Fiona sandviçinin kalanını ağzına attı. "Demek istediğim, biri böyle *kaçıp* gittiğinde, genellikle bir şeyden kaçtığı kadar bir şeye de kaçıyordur. Daphne Grimm'e hayatını nasıl yaşayacağını söyleyecek değilim, her ne kadar ince kanlı olduğu kadar kalın kafalı da olsa." Fiona son lokmasını çayla yıkadıktan sonra ayağa kalkıyor ve ellerini kot pantolonuna sürüyor. "Tamam o zaman, ben gidiyorum."

"Ama sen daha yeni geldin."

"Seni kontrol etmeye geldim ve şimdi de ettim. Berbat görünüyorsun." "Nereye gidiyorsun?"

Uzaklaşıyor. "İş."

"Vampir avı mı? Pazartesi öğleden sonra mı?"

"Onun gibi bir şey. Çayını iç ve işine bak." Bana geri döndü. "Ve-"

"Sakın söyleme."

"Bir şeyler ye." Göz kırıyor.

BAZ

Teyzemin korkunç dairesinin iyi yanı, binadan bile çıkmadan hafif bir avcılık yapabilmem. Sadece işim bittiğinde boş kemirgenleri atmam gerekiyor.

Watford'dan ayrıldıktan sonra Fiona buraya taşınmama izin verdi. Simon ve ben birlikte yaşamak istemiyorduk; sekiz yıl boyunca tek bir odayı paylaşmış olsak da bu çok erken görünüyordu. Belki de bu *yüzden* kötü bir fikir gibi görünüyordu. Biraz mesafe ihtiyatlı görünüyordu.

Yine de... *Her* gece teyzemin dairesinde uyumayı beklemiyordum. Chelsea'ye gece otobüsüyle dönmeye bu kadar alışmayı beklemiyordum.

Simon'ın zamana ihtiyacı vardı. Bakıma ihtiyacı vardı. Hâlâ parlak ışıklardan ve ani seslerden ürküyordu. Ve uzun süreli göz temasından. Birlikte yalnız kaldığımızda ürküyordu. Ona çok yumuşak bir şekilde dokunduğumda gerçekten ürperiyordu ve bu iyi bir ürperti değildi. (İyi bir ürperti için krallığım.)

En kötü günlerde, daha da kötü gecelerde Simon'ın başına gelen tüm kötü şeyleri düşünürdüm - sadece bildiklerimi. Sonra da onun başına gelen ama benim bilmediğim tüm o korkunç şeyleri merak ederdim. Yirmi yıllık kötü şeyler. Bu acı dolu anıların tekrar canlanması ne kadar sürer? Ya da en azından solması?

Ben olsam beklerdim.

Bekleyecektim.

Komşular yine müziğimden bıkmışlar. Bu sefer kapıya geldiler. Hemen defolup gidebilirler - James Blake Mercury Ödülü sahibi ve bu şarkı Kanada'nın en iyisi Joni Mitchell tarafından yazıldı. Bu şarkıdan bıktıklarını mı sanıyorlar? Sihri çözdüğümde, aynı iki dizeyi tekrar tekrar söyleyeceğim:

"Sen benim kanımdasın, sen benim kutsal şarabımsın. Tadın hem çok acı hem de çok tatlı."

En çok acıtan kısım bu ve en çok acı çekmenin *yardımcı* olduğuna karar verdim. Sinir uçlarımı maksimuma çıkarıyor.

Kapıyı çalıyorlar. *Siktir git.*

Daha fazla vurma. *Cidden, siktir git.*

Müziğin sesini açıyorum. Bunu yapmak için bir büyü kullanmam gerekiyor, çünkü hoparlörler zaten sınırlarına ulaşmış durumda. ***"Bunlar on bire gidiyor!"***

Komşular şimdi gerçekten kapıya vuruyorlar. Ellerini hecelemeliyim. Kapıyı bile açmayacağım. Buradan ellerini heceleyeceğim.

Bekle... Durdular. Durdular mı?

Kapı çalmak yok... Kapı çalmak yok...

Sanırım vazgeçtiler. Güzel. Dairenize dönün ve buna alışın. Bu artık bizim soundtrack'imiz. En sevdiğim bölüm yine geliyor. Söyle James.

"Sen benim kanımdasın, sen benim kutsalımsın-"

Kapı çalınıyor! Kapıyı yumrukluyorlar!

Kanepeden atladım. Başım dönüyor. Kendime bir dakika veriyorum. Yine lanet olası kapı çalındı. Kapıya doğru ilerledim ve çekip açtım. Dişlerim çıkmış olabilir, bundan ben sorumlu tutulamam.

Simon Snow orada duruyor.

Kapıyı tekrar çalmak üzere.

Eli düştü.

"Baz," diyor. Bana bakıyor. "Hiç değişmemişsin."

SIMON

Baz hâlâ dün giydiği kıyafetleri giyiyor. Buruş buruş görünüyor ve saçları tel tel. "Ne?" diyor. Sanırım söylediği bu. Dairesinin içi o kadar gürültülü ki onu duyamıyorum.

"Ne?" Bağırıyorum.

Sonraki cümlesini anlayamıyorum.

"Ne?" Tekrar söylüyorum. "İçerisi neden bu kadar gürültülü?"

Baz benden uzaklaşıp oturma odasına gidiyor. Müziğın sesini kısıyor. Geri döndüğünde kollarını kavuşturmuş, dudak büküyor. "Oh. Snow. Hâlâ buradasın. Arkamı döner dönmez kaçıp saklanmanı bekliyordum."

Çenemi kaldırıyorum. "Bunu hak ediyorum."

"Daha kötüsünü hak ediyorsun. Neden buradasın?"

Hissettiğimden daha kararlı görünmeye çalışıyorum. "Sana bir şey söylemeye geldim." Öfkelen-di. "Bana yeterince şey anlattın zaten."

"Baz-"

"Tabii benimle birlikte olmak istemediğini söylemenin başka bir yolunu düşünmediysen."

"Baz, ben-"

Baz konuşmaya devam ediyor. Üst dudağı o kadar keskin bir şekilde kıvrılmış ki, sanki biri onu oltayla yakalamış gibi görünüyor. "Çünkü bu gereksiz olurdu, Pamuk. Mesaj alındı!"

"Özür dilerim!"

"Ayrıca gereksiz!"

"Baz!"

Bana bağırıyor: "Üzgün olman umurumda değıl! Bunu anlıyor musun, Simon? Pişman olup olmaman benim için hiç fark etmez! Pişman mısın? Bana ne? Bununla ne *yapabilirim* ki? Buraya bana *üzgün* olduğunu söylemeye mi geldin?"

"Hayır!" Gerçekten yapmadım. "Dinle-"

"Dinlemek mi? Dinliyordum. Geçen yılı dinleyerek geçirdim ve bana söyleyecek hiçbir şeyin yoktu. Bir bütün oluşturmadın

Sen beni çoktan terk edene kadar. Şimdi de özür dilemek için mi döndün? Tahmin et ne oldu? Bunu zaten notuna yazmıştın. O zaman da bir önemi yoktu!"

"*Hayır,*" diye hırlıyorum. Bunun bir hırlama olduğunu biliyorum çünkü sesim böyle çıktığında Baz yle diyor. Onu gömleğinin önünden tutuyorum. "Buraya zr dilemeye gelmedim, sana haklı olduğunu söylemeye geldim!"

Onu yakaladığımda irkilmedi bile. Sanki ondan kilometrelerce aşağıdaymışım gibi bana bakıyor.

"Tabii ki yleydim," diyor.

Beni geri itti ve kapıyı suratıma çarptı.

BAZ

Alnımı kapıya yasladım. Nefes nefese kaldım. Belki de hiperventilasyon yapıyorum. Bunun için yeterince yemek, su ya da kan almadım. Yeterince hava alamıyorum.

Simon beni görmeye geldi.

Beni görmekten nefret ettiğini
söyledikten sonra. Simon gelip *üzgün*
olduğunu söyledi.

(Ki bu gerçekten değersiz bir şey. Ve bana bir şey hissettirmekten çok onu daha iyi hissettirmekle ilgili. Ve eğer öyle düşünüyorsa *siktir* et onu-)

Bana *haklı* olduğumu söylemeye geldi.

Kapıyı tekrar açtım. Hâlâ orada duruyordu.

"Hangi konuda haklıydım?" Talep ediyorum. "Ve sihirle lanetlenmiş hayatında bir kez olsun bunu açık ve net bir şekilde *s ö y l e s e n* iyi edersin."

Simon yorgun görünüyor. Bol bir kot pantolon ve Watford kapüşonlu bir tişört giyiyor ve birisi kanatlarını görünmez yapmış ya da belki de çoktan gitmişler.

Omuzlarını geriye itiyor ve kare şeklindeki çenesini bana doğrultuyor.

"Haklıydın Baz. Hiç denemedim."

SIMON

Baz bir şey söylemiyor.

Onun gri gözleriyle buluşuyorum. Ne kadar zor olsa da. Onlar kadar zor. Her ne kadar buna hakkım yokmuş gibi hissetsem de.

"Benden bıkmayı bekliyordum," diyorum. "Sihrimi kaybettiğim günden beri. Ondan önce bile. Hiç düşünmemiştim-" Başımı sallıyorum. "Bunun gerçekten işe yarayacağını hiç düşünmemiştim."

Baz da başını hafifçe sallıyor, sanki her kelimeyi sessizce reddediyormuş gibi. "Bir şeye inanıyorsan savaşıarak öleceğini düşünmüştüm..."

O haklı, her zaman haklıdır. Gözlerinin içine bakıyorum. "Bize hiç inanmadım."

BAZ

Simon'ın beni incitmek için söyleyebileceği bir şey kalmadığını düşünmüştüm... Yanılmışım.

Gülüyorum ve gözlerimi siliyorum. "Yedi yılan," diyorum. "Ne duydum ama. Siktir, Snow..." Kolumu kaldırıyorum ve dirseğime doğru gülerek hıçkırıyorum.

Simon'ın ağzı açık kaldı. "Hayır," diyor. "Yani..." Bir elini uzatıyor ama bana dokunmuyor. "Demek istediğim, Büyücü'ye karşı döndüğüm anda *haritadan* çıktım. Sanki herkesin hakkımda anlattığı hikâyeden çıkıp gitmiş gibiydim. Kaybetmeye başladım ve durmadım. Düşerken yakaladığım bir şey gibiydin ama seni elimde *tutabileceğime* asla inanmadım. Hiçbir şeyi elimde tutamadım... Neyi elimde *tuttum* Baz?"

Simon da ağlıyor ama gözyaşlarını silmiyor. Sadece dudaklarına çarpanları yalayarak uzaklaştırıyor.

"Denemedim," diyor, "çünkü denersem daha kötü olacağını düşündüm. Kendime yapabiliyorken tadını çıkarmamı söyledim. Ama bu işe yaramadı. Yine sekizinci sınıftaymışım gibi hissettim, Humdrum'un saldırmasını bekledim. Beklemek... Beklemekte iyi değilim."

Burnumu koluma sürüyorum. Başımı sallıyorum. Biliyorum.

"Sadece *bunu gerçekleştirmek* istedim," diyor. "Bu işe girişmek ve bir an önce bitirmek. Ne zaman birlikte olsak, bir an önce bitsin istiyordum."

Yine gülüyorum. Vuruşlar gelmeye devam ediyor.

Simon elini saçının ön kısmına sokup çekiyor. "*Dur*," der. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Öyle demek istemedim!"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Yine de acıtıyor."

Gözlerimin içine bakıyor. Gözlerini zorlukla kaçırıyor. "Baz"-sesi küçük -"Sence *deneseydim* farklı olur muydu?"

SIMON

Bana cevap vermiyor. Buraya gelmemeliydim. Söylediğim hiçbir şey her şeyi *değiştireceğini* düşünmekle aptallık ettim-

Ama söylediği şeyi aklımdan çıkaramadım. Vazgeçtiğim ilk şeyin o olduğunu. *Haklıydı*. Agatha'dan vazgeçmedim, o benden vazgeçene kadar bekledim. Humdrum'un bana attığı her şeyle savaştım. Büyücü benden ne istediye yaptım. Kendime kanatlar verdim çünkü savaşmayı bırakamadım.

Neden Baz için hiç savaşmadım?

Yapsaydım ne olurdu?

Baz bir adım geri çekilip oturma odasına giriyor. Eli kapının üzerinde. Ve bana dün gece dairemde yaptığı gibi bakıyor, sanki kalbine bir bıçak saplamışım ve onu orada tutuyormuşum gibi.

Sonra başı biraz öne düşüyor ve benden uzağa doğru eğiliyor. "Hadi," diyor usulca. "İçeri gel."

BAZ

Kar hareket etmez.

Yolundan çekiliyorum. "Hadi ama. Bunu salonda yapmak zorunda değiliz."

Eşikten adımını atıyor ve fikrimi değiştirmemi bekliyor gibi görünüyor. Kapıyı arkasından kapatıyorum, böylece sonuna kadar içeri girmek zorunda kalıyor. (Hala fikrimi değiştirebilirim, bilmiyorum.) Sonra kanepenin bir ucuna oturuyorum ve elimi diğer uca doğru sallıyorum.

Biraz daha tereddüt ediyor, hala ayakları açık ve omuzları geride duruyor. Savaş modu.

Boğazımı temizlediğimde nihayet hareket ediyor - kanepenin en ucundaki yeri alıyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor. (Sert bir şekilde hareket ediyor. Acaba ağrısı mı var? Acaba Dr. Wellbelove kuyruğunu da aldı mı?) Başının tepesindeki karamel rengi bukleleri ovalıyor. Zaten iyice ovulmuş görünüyorlar.

"Çay yapabilirim," diyorum.

"Hayır," diyor. "Sadece"-saçını yumruk yapıyor-"söyle."

"Neyi söyleyeyim?"

"Bunun bir önemi olmazdı. Fark etmezdi."

Ona doğru daha çok dönüyorum. Sesim yine kibirli çıkmaya başladı, elimde değil. "Masadaki soru, *denemiş* olsaydın bunun ilişkimiz için bir *önemi* olup olmayacağı."

Bana bakıyor, şeytani çenesini kaldırmış. "Evet."

"Tabii ki fark ederdi!" Ben de diyorum ki. "Ne biçim soru bu?"

Çok hızlı bir şekilde başını sallıyor, halamın kilimine bakıyor. "Doğru. Doğru. Doğru. Tabii ki." Parmaklarını saçlarının arkasından başının tepesine doğru sıyrıyor. "Doğru."

Bileklerini tutmak istiyorum. Onu sarsmak istiyorum. (Omuzlarına büyü yapmak ve vücudundaki tüm acıları yok etmek istiyorum).

"Deniyordum," diyorum. "Her dakika."

Simon başını salladı. "Biliyorum. Özür dilerim." "Üzülme."

"Pekâlâ. Özür dilerim. Yani. Sadece-"

Kelimelerini kullan, Snow.

Kanepede dönüyor, bir bacağını yukarı çekerek bana bakıyor. Yumrukları kalçalarına inmişti. "Nasıl?"

"Nasıl ne?"

Gözlerimin içine bakıyor. Kapana kısılmış bir köpek gibi bakıyor. Sanki onu bir şeyden kurtarmam için bana yalvarıyor. "Deneseydim *nasıl* farklı olurdu?"

Bir nefes çektim. "Buna cevap veremem. Bunu nereden bilebilirim ki?" "Baz..."

"Benden ne *istiyorsun* Pamuk?"

Dişlerinin arasından nefes alıyor. "Ben sadece-" "Sen sadece."

"Yani-"

"Yani." Acaba zalim gibi mi görünüyorum? Acaba öyle mi demek istedim?

"Denemek istiyorum!"

SIMON

Bu yanlış oldu. Bir tehdit gibi. Silahlı soygun gibi.

Baz kucağına bakıyor. Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına itiyor.

"Sorun değil," diye tükürdüm, olayları toparlamaya çalışarak. "Senden bir şey beklemiyorum -bana borçlu değilsin-"

"Kapa çeneni,

Snow." Kapattım.

Sanırım Baz hâlâ ağlıyor.

Bu işte çok kötüyüm. İnsanlarda. Ona karşı. Buraya gelmemeliydim. Ayağa kalktım-

Eli bileğime yapıştı. "Sakın buna cüret etme."

Tekrar oturdum. "Tamam. Özür dilerim."

Baz bırakmıyor. Eli soğuk. Hâlâ kucağına bakıyor. "Bu ne anlama geliyor?" Sesi dikkatli geliyor. "Denemek istediğin anlamına mı geliyor?"

"Söylediğim gibi. "İstediğimi, yapabilmeyi dilediğimi, yapmak istediğimi -" Bir an için çenemi sıkıyorum. "Dene. Seninle. Farklı olup olamayacağımı görmek için."

"Neden?"

"Çünkü pes etmek istemiyorum."

Baz kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ben yenmeye çalıştığın bir video oyunu muyum?" "Hayır!"

Kolumu çekiştiriyor ama beni kendine yaklaştırmıyor. "O zaman neden?"

"Çünkü haklıydın! Denemedim. Bizden vazgeçtim. Ve ben kendimle yaşayamam-"

"Umurumda değil!"

Baz'ın diğer elini tutuyorum. Bileğinden. O beni tutuyor, ben de onu tutuyorum. "Her şeyin farklı olabileceğini bilerek devam edemem Baz!"

"Bu da başka bir özre benziyor."

Onun soğuk, gri gözlerine bakıyorum. Anlaması için yalvarıyorum. Yine hırlıyorum, biliyorum. "Denemek istiyorum. Çünkü-Çünkü seni seviyorum, Baz. Seni seviyorum,

ve seni *tutabileceğimi* sanmıyordum. Ama eğer bir şans varsa... Eğer herhangi bir şans varsa... Yapamam, istiyorum, *ihtiyacım* var..."

Baz'ın eli kolumda gevşiyor. Onu bırakıyorum.

Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum. Islaklar - ne zamandır ağlıyorum? Baz hiçbir şey söylemiyor ve ben şimdi ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Ellerimi bırakıp ona bakıyorum, umutsuzca bir ipucu arıyorum.

Baz'ın ağzı hafifçe açık ve kaşları ortadan kalkmış. "Sen... beni *seviyor* musun?"

BAZ

Snow başını sallar. "Evet," diyor, "tabii ki." Sanki çok açılmış gibi.

Açık değil. Açık değildi.

"Hiç söylemedin," diyorum.

"Söylemedim mi?"

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor. "Düşündüm de... Senin için *o kadar çok* şey öldürdüm ki."

Gülüyorum. Başka bir hıçkırık olabilir, ama belki de sadece bir kahkahadır.

"Nesin sen, ev kedisi mi? Bana bir fare getirdin diye nasıl hissettiğini bilmem mi gerekiyor?"

Snow'un ağzının kenarı seğiriyor. "Bir keresinde sana bir inek getirmiştım, hatırladın mı? Ve beşinci sınıfta senin için o kimerayı öldürmüştüm."

"Onu benim yanımda öldürdün. Arada fark var."

Elini yüzüme doğru uzatıyor, sonra tereddüt ediyor.

Ben de tereddüt ediyorum -her yönden parçalanmış hissediyorum- sonra yavaşça mesafeyi kapatıyorum.

Snow'un başparmağı çeneme değiyor. Parmak eklemlerini çenemin altına sıkıştırıyor. Yutkunuyor ve bu tam bir gösteri. "Seviyorum," diyor. "Seni seviyorum."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. Sanki onun sözlerini kafamda hapsetmeye çalışıyormuşum gibi. Sonra tekrar açıyorum. "Peki ya... diğer her şey?"

"Başka ne var?"

"Dün gece söylediğin her şey. Sihir hakkında."

"Oh. Şey, hepsinde ciddiymdim. Hâlâ da ciddiym."

Başımı salladım. "Lanet olsun, Snow."

Çenemi tutuyor. "Büyücüler Dünyası'nda yaşamak istemiyorum Baz. -Normal bir hayat istiyorum. Ama belki arada bir buluşabiliriz?"

"Arada."

"Sen kendi işini yap. Sihir. Ben de benimkini yapacağım. Ve sürekli bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Bunun seni mutsuz ettiğini, sana kaybettiğin her şeyi hatırlattığını söyledin."

"Bunun üzerinde çalışabilirim." "Yapabilir misin?"

"Evet..." Parmaklarını yanağıma doğru uzatıyor ve alt dudağının bir tarafını ağzına alıyor. (Joni Mitchell'ın bir şarkısının tamamı. Mercury Ödülü.) "*Evet*," diyor dudağını bırakarak. "Belki böyle hissettiğimde, bunu seni kaybetmediğim için mutlu olmaya da dönüştürebilirim."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu senin denemen, değil mi?"

"Sanırım." Yüz ifadesinde uzun zamandır görmediğim bir hafiflik var. Daha fazlasını istiyorum. Ona güvenemesem bile.

"Eğer bunu yaparsak" -çenem her hecede avucuna çarpıyor- "Simon Snow muamelesi görmek istiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kilitli çeneyi istiyorum. Şaşı gözleri. Omuzları." Alnını kırıstırıyor. "Omuzlar mı?"

"Benden vazgeçmeden önce bir ejderha öldürmeni istiyorum, anlıyor musun?"

"Ejderhaları öldürmemden hoşlanmadığını sanıyordum..."

Ellerimi Snow'un göğsüne bastırıyorum ve kazağını kavıyorum. "Bizden tekrar vazgeçmeden önce *her şeyi* denemeni istiyorum."

Başparmağını dudağımın altına sürüyor. "Vazgeçmeyeceğim Baz. Sen söylemedikçe. Benden bunu istediğini *açıkça* belirtmedikçe. Ve o zaman bile vazgeçmeyeceğim. Sadece uzaktan devam edeceğim."

"Bana bunu tekrar yaşatamazsın, Simon. Tüm hayatımı seni kaybederek geçirmek istemiyorum. Elimden kayıp gidişini izleyerek. Asla eve başka bir notla **d ö n m e k** istemiyorum."

"Yapmayacaksın." Başını sallıyor. "Söz veriyorum. Yapmayacağım."

Keşke ona inanabilseydim - ona inanmam için ne gerekiyor? Ve bu arada neye ihtiyacım var, neye katlanmaya hazırım? (*Gururu* olan biri bu sorulara nasıl cevap verirdi...)

Gözlerimi kapatıyorum. Sesim kısık. "Sonsuza kadar benimle kalman gerektiğini söylemiyorum. Ama savaşmadan pes edemezsin."

"Çok üzgünüm Baz."

Kazağını itip çekiyorum. Alnı benimkine çarpıyor. Başımı sallıyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum.

"Tamam mı?" diye fısıldıyor.

"Tamam, Snow. Deneyeceğiz. Bunu sen denerken deneyeceğiz." "Öyle mi?"

Ona karşı başımı sallıyorum. "Evet."

"*Tamam.*" Dudaklarıma doğru kabaca nefes veriyor, sonra titreyerek bir nefes daha alıyor. "Tanrım, çok korkuyorum."

"Şimdiden mi? Her şey yeniden dağılmadan önce birbirimize sarılmak için bir günümüz yok mu?"

Simon ağzımın üstüne gülüyor. Portakal suyu içiyor. Duşa ihtiyacı var. Soyunma odası, arka sokak ve ağartıcı bir şey gibi kokuyor.

"Ben-" diyor, yere bakarak. "I-"

Saçları gözlerimin içinde. Burnumu onunkine sürüyorum.

Tekrar başladı: "Beni terk edeceğinden nasıl korkmayacağımı bilmiyorum." Alay ediyorum. "*Seni* terk etmeyeceğim. Ne zaman terk ettim ki?"

"Nasıl olacağını bilemezsin," diyor, başı öne eğik. "Zamanla. Gitmem konusunda endişelenmene gerek kalmadığında beni istemeyebilirsin."

Simon'ın böyle bir zihin jimnastiği yapabileceğini kim bilebilirdi ki? "Felaket tellallığı konusunda gerçek bir dehaya sahipsin, Pamuk."

"Bu felaketler konusunda bir deha sahibi olmakla aynı şey mi? Çünkü, belli ki.

Penny'nin annesi kaç kere söyledi bunu?"

Beni görebilsin diye geri çekiliyorum. "Senden bıkmayacağım."

"Bunu *bilemezsin*," diyor alnıyla burnuma vurarak.

"*Yapabilirim.* Bana bak." Çenesini tutuyorum. Mavi gözlerinin benimkilere yerleşmesini bekliyorum. "Aramızdaki bu şey çıkmamızla başlamadı. Beni öptüğünde bile başlamadı. İçimde o kadar derinsin ki, seni nasıl çıkaracağımı bilemiyorum. Senden bıkebilirim... Ama Simon, senden asla *bıkmayacağım*."

Eli hala yüzümde. Başparmağını gözümün altında gezdiriyor. "Penelope her zaman gelecekteki davranışların en iyi tahmin edicisinin geçmişteki davranışlar olduğunu söyler."

"Penelope öyle demedi. Bunu herkes söyler."

"Dokunduğum her şeyi *kelimenin tam anlamıyla* mahvederim." "Bu abartılı bir ifade."

"Her şeyi berbat ediyorum Baz, herkesle. Agatha'ya ne yaptığıma bak. Ve Büyücü'ye. Merlin, kim bilir kendi aileme neler oldu..."

"Bu cümlemin içinde çözülmesi gereken çok şey var." Gülüyor ama yine perişan görünüyor.

Kazağını çekiştiriyorum. "Kendin için üzülmeyi bırak, Snow. Bana sahip olduğun sürece kendine acımana izin yok."

Ciddiyim. Onu öpmeyi düşünüyorum, noktayı eve götürmek için, ama silahtan çekiniyorum ve izinlerimden emin değilim. Belki de tekrar

Öpüşmek. Belki de Snow'un havaya girmesi için yüksek hızda bir kovalamacaya ihtiyacı vardır.

Bunu düşünüyorum. Neye izin verdiğimi. Ve neyi hak ettiğimi. Ve neye dayanabileceğimi-

Ve sonra *beni* öptü.

Ben de onu

öperim.

Ve geri.

Ve geri.

SIMON

Baz'ın beni öpmek istemeyeceğinden endişeleniyordum ama meğer böyle bir sorun yokmuş.

İki eliyle yüzümü tuttu, ben de onunkini tuttum ve çenem ona bastırmaktan acıyana kadar öpüştük. Baz muhtemelen günlerce hiç acımadan öpüşebilir. İnsanüstü vampir çenesiyle. Dudakları şişiyor bile.

Öpüşmeyi bıraktık ama hâlâ birbirimize tutunuyoruz. Sanırım ikimiz de çekilmekten korkuyoruz.

Baz berbat kokuyor. Bir günlük ter gibi, ama aynı zamanda bir günlük çiğ et gibi. Daha önce *hiç* kötü kokup kokmadığını hatırlamaya çalışıyorum. **A s l ı n d a** umurumda değil. Ölmediğinin bir kanıtı daha.

Ağzımın kenarını ovalıyor. "Kanaman var," diyor, endişeli görünüyor. "Seni kestim mi?"

Başımı salladım. "Bence bu senden kaynaklanıyor. Sende biraz..." Çenesinin yanında kalan kanı **o v u y o r u m**.

"Siktir!" diyor, benden uzaklaşıp ağzını kapatarak. "Bu fare kanı. Ağzında *fare kanı* var."

Onu omuzlarından tutup geri çekmeye çalıştım. "Hey, sakıncası yok." "*Fare kanının* sakıncası yok mu?"

Omuz silkiyorum. "Dişlerimi fırçalayacağım."

"Vebaya karşı çok işe yarar." Hâlâ uzaklaşıyor. "Gitme," diyorum. "Henüz değil."

Baz'ın omuzları ellerimde yumuşuyor. Onu geri çevirmeme izin veriyor. Çenesine, yanaklarına dokunmama izin veriyor. Eli hâlâ ağzının üzerinde, onu öpüyorum. Hâlâ burada olduğum için o kadar rahatlamışım ki, bunun üzerimden dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Görünür olmamasına şaşıyorum.

"Duş almam lazım," diyor Baz. "Oxford'dan beri temizlenmedim."

"Bundan zevk alıyorum." Sırıtiyorum. "Rütbe alabildiğini bilmiyordum."

Gözlerini deviriyor ve beni itiyor. "Senin de bir duşa ihtiyacın var. Kokuyorsun-aslında ne gibi koktuğunu bilmiyorum. Aşındırıcı bir şey."

"Kanatlarım," diyorum.

Yüzü düşüyor. Eli de öyle. Başparmağımı yalıyorum ve ağzındaki fare kanının geri kalanını sıyrıyorum.

"Acıyor mu?" diye soruyor. Omzuma bakıyor.

Başımı salladım. "Oh, uh-hayır. Yani, henüz yaptırmamıştım. Korktum."

Tam olarak öyle değildi. Korkmadım. Daha çok bunalmış gibiydim. Baz'ın söylediklerini ve onunla nasıl konuşmam gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Hem de hemen. Sanki bir pencere kapanıyormuş gibi hissettim. Muhtemelen çoktan kapanmıştı ve onu kırıp açmam gerekiyordu. Peki ya bir şekilde kanatlarıma ihtiyacım varsa? Ona ulaşmak için?

Niamh'a üzgün olduğumu söyledim, Agatha'ya veda ettim ve oradan ayrıldım.

Baz dik oturuyor ve omzumun etrafından kanatlarımın sırtıma yaslandığı yere uzanıyor. İçeri girdiğimden beri oraya hiç dokunmamış. "Bunların bandaj olduğunu sanıyordum," diyor okşayarak.

"Hayır. Sadece kanatlarımı. Doktor onları temizlemeye çalışırken çok sıkı bir şekilde içeri çektiler. Sanırım bir çeşit panik tepkisi."

"Bunu bilerek yapıyor olabilir misin?" Tek kaşını kaldırmış, parmaklarıyla sırtımı yokluyor. "Eğer yapabilseydin, onları saklamak için bir büyüye bile ihtiyacın olmazdı - bu şekilde neredeyse hiç fark edilmezler."

"Pfft, şu sarkık gözlü Disney karakterine benziyorum." Bir saniye bana baktı. "*Quasimodo mu?*"

"Evet, o."

Yine gözlerini deviriyor. "T a m a m , belki, ama bir ejderhaya benzemiyorsun."

"O kadar sıkışmışlar ki hareket ettirmeye korkuyorum. Biraz acıyor." Kapüşonumu ve tişörtümü başımın üzerine çekip dönüyorum, böylece Baz çıplak sırtımı görebiliyor.

"Circe..." diyor.

Orama dokunuyor ve irkiliyorum.

"Origami gibi katlanmışlar, Snow. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bunların herhangi biri nasıl mümkün olabilir? Sanırım ejderhalar sihirli."

Baz elini bir k a n a d ı m d a n omzuma doğru kıvrılmış kemikli siyah pençeme götürüyor. "Burası mı acıyor?"

"Hayır, daha çok kanatların kendisinde bir kas krampı gibi."

"Belki de onları çok sıkı tutmaktan?"

"Evet, belki."

"Yapış yapışsın," diyor. "Turuncu bir film var..." "Bu Betadine. Dezenfektan."

"Yani ameliyata girdin mi?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Evet. Gittim. Ve sonra... Şey. Buraya gelmem gerekiyordu. Yine de yapacağım, onları çıkaracağım ama seninle konuşmam gerekiyordu."

Kanatlarıma dokunan bir şey hissediyorum ve başımı geriye atıyorum. Baz beni öpüyor. Kanatlarımı öpüyor. Bir taraftan. Yavaşça. Ve ... Yukarı ... Diğerini.

Kulağımın içini öpüyormuş gibi hissediyorum. Ya da boğazımın arkasını. Ürperiyorum.

Baz kollarını belime doluyor ve beni orada tutuyor.

"Ağızına Betadine bulaştıracaksın," diyorum.

Sesi alçak: "Muhtemelen buna ihtiyacı var."

Bu çok fazla. Derim ürperiyor ve kanatlarım titriyor. Birinin yüzüne çivili bir şemsiye açması gibi uça c a c k l a r ı n d a n endişeleniyorum. Ellerini karnımdan çekip ayırıyorum ve arkamı dönüyorum. Dudakları gerçekten turuncu; bu beni güldürüyor.

"Bir duş almalıyız," diyorum. Baz bir kaşını kaldırıyor.

Yanaklarım kızardı. "Yani, ikimiz de duş almalıyız. Dediğin gibi. Yani, burası teyzenin evi, değil mi? Onun duşu var mı? Sakıncası olur mu?"

BAZ

Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca Snow benim daireme hiç gelmedi; sevgili kanepesinden çok uzakta olduğunu sanıyordum. Ayrıca, teyzemin onu burada bulursa öldürmeye çalışma riski de vardı sanırım. (Fiona, Simon'ı Büyücü'nün bir numaralı uşağı olduğu ve ikinci dereceden kuzenlerimden **b a z ı l a r ı n ı n** tutuklanmasına yardım ettiği için hâlâ affetmiş değil). (Yani, yeterince adil.)

Şu anda yatak odamın kapısında duruyor ve muhtemelen içeride ne kadar az şey olduğunu düşünüyor: Birkaç raf dolusu kıyafet. Kemanım. Hampshire'daki odamdaki kuştüyü yorgan ve yastıklar.

Watford'dan ayrılıp Londra'ya taşındığımdan beri boş vakitlerimin çoğunu Simon ve Penny'nin evinde geçirdim, hatta orada ders çalıştım. Burada tek ihtiyacım olan bir yataktı.

Simon'a ödünç alması için temiz giysiler çıkarıyorum ve onu benim odamla Fiona'nın odasını birbirine bağlayan banyoya yönlendiriyorum. İlk duşu o alabilir. O içerideyken ona bir tabak jambonlu sandviç hazırlıyorum. Ben de yemeliyim ve muhtemelen tekrar avlanmalıyım. Büyük ölçüde. Ama ben istemiyorum.

Simon'dan şu anda uzaklaşmak. Ya döndüğümde burada olmazsa?

Duş durduğunda mutfaktan gelen sesi duyuyorum. Beni Watford'a geri götürüyor. Yatağında uzanırken, Snow'un duşunu yeni bitirdiğini biliyordum. Nemli ve huysuz bir şekilde dışarı çıkmasını beklerken. Kendime ona *bakmayacağımı* söylüyordum. *Umursamayacağımı*. Ve her zaman ikisini de yapıyorum.

Yatak odama geri döndüğümde Simon giyinmiş ve yatağımın kenarına geçici olarak oturmuştu. Nemli. Gergin. Yatağın üzerinde olmaması gerektiğini bilen bir köpek gibi görünüyor.

Benim eski futbol formalarımın birini giyiyor. (Tüm bu senaryoyu Snow'u Watford formamla görmek için mi kurguladım? Belki de. Bunu mahkemeye götürün.) Kanatlarını yine sıkılmış olmalı, çünkü tişörtü kanatlarının üzerine gerilmiş. Etek ucunun altından sarkıyorlar. Rahat görünmüyor.

Yaklaşarak sırtını işaret ediyorum. "O gömleği senin için tamir edebilirim-" "Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Benim için fark etmez." Benim için sakıncası yok. O zaman bu onun gömleği olur ve tekrar giyebilir. Sırtında benim adım, numaram. Asamı çıkardım ve ona doğrulttum bile.

Simon ellerini kaldırıyor, aniden sıkılıyor. "Baz, hayır."

"Ah," diyorum asama bakarak. "Bu kötü bir şey mi? Büyü yapmamı istemiyor musun? Senin etrafında?"

Elleri yere düşer. "Hayır, yani-Evet, tabii ki yapabilirsin, bilirsin, büyü. Ben sadece-" Kafasını sallıyor, sanki temizliyormuş gibi. "Biliyor musun? Devam et. Yap hadi. Kanatlarımı biraz açmak istiyorum zaten."

"Eğer eminseniz."

Simon bileğimi tuttu ve asamı göğsüne doğrulttu, ben de büyüü yaptım -"**Eldiven gibi!**"-ve gömlek kanatlarının etrafına yeniden oturuyor. Çok düzenli görünüyor. Ben de büyüü tersine çevirebiliyorum, ama Penelope ve ben Simon'a bu şekilde yardım ettiğimizde bile, daha sonra giysilerini kesip çıkarıyor; soyunmak için bizden yardım istemiyor. (İşini kolaylaştırmak için gömleğine kanatları için delikler açmalıydım. Bunu sihirle de yapabilirdim).

Sırtını dikleştirir ve iç çeker. Kanatları arkasından açılıyor.

İlk başta Simon'ın kendisine ejderha kanatları vermesinin çok kötü olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Çok daha zarif bir şey seçebilirdi. Pegasus kanatları - yumuşak, beyaz tüyler gök mavisi ile uçlanmış. Ya da ay ışığında parıltıyan yeşil peri kanatları.

Ama uçuşu gerektiği anda Simon kaba kuvveti ve keskin kenarları çağırdı. Kırmızı deri ve kemikli siyah sivri uçlar. Şimdi onu başka bir şeyle düşünmek saçma. Simon Snow'u beyaz tüylerle düşünmek saçma. Çizgi film meleği gibi görünürdü. Ya da bir Victoria's Secret modeline.

"Burada oturmamın bir sakıncası var mı?"

Başımı sallıyorum. Sonra başımı sallamaya geçiyorum. "Elbette," diyorum. "Kendinizi evinizde hissedin. Mutfakta sandviçler var. Su ısıtıcısı açık."

"Doğru," diyor Simon. "Teşekkürler."

Tekrar başımı sallayıp banyo kapısına doğru ilerliyorum. "Bir dakika sürer."

Banyo hâlâ Simon'ın duşundan buğulanıyor ve teyzemin şampuanını kullanmış gibi kokmasına rağmen onu burada düşünerek biraz bayılıyorum. (Duman ve aynalar, tüm ergenliğim boyunca Simon Snow'la aynı odayı paylaşarak nasıl hayatta kaldım?) (Ah, evet, hatırlıyorum: öfkeli mastürbasyon. Öfkeli her şey.) Her zamankinden daha derinlemesine yıkanıyorum. Fare kanı paranoyası. Ve Simon'ın "iğrenç" koktuğumu söylediği gerçeği. Saçıma her zamankinden daha az özen gösteriyorum, sadece havluyla kurutuyorum ve

Yüzümden tarayarak. Chomsky, Snow'la aynı odayı paylaştığımız zamanlarda her sabah saçıyla o kadar çok zaman geçirirdim ki... Dikkatlice ayırır ve geriye doğru tarardım. Dramatik göründüğünü düşünürdüm.

Banyodan çıktığımda Simon yine yatağımdaydı. Elinde bir tabak sandviç ve yan masada bir demlik çay var (bir yığın kitabın üstünde duruyor, Tanrı aşkına). Boğazımı temizliyorum. "Onları getirmek zorunda değildin-"

"Oh." Ayağa kalktı. "Senin böyle olduğunu sanıyordum..." Tabağı alıyor ve kapıya doğru işaret ediyor. "Yapmalı mıyım?"

"Hayır, s o r u n yok. Sorun yok. Fiona'nın yolundan uzak durmak daha iyi zaten.

Aç değil misin?"

"Ben de seni bekliyordum."

"Oh." Bu neden bu kadar garip? Neden bu kadar garip davranıyorum? "Teşekkür ederim." Tabağı ondan alıp yastıklarına yaslanıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum v e sandviçleri yanıma koyuyorum.

Simon tabağı bozmamaya dikkat ederek yanıma oturdu. Kuyruğunu serbest bırakmak için pantolonunun belini aşağı itiyor ve pantolonunun ne kadar aşağı indiğini gizlemek için gömleğini aşağı çekiyor. Sürekli ayarlama, manevra ve kıvrılma onu yormuş olmalı. Bana bir fincan çay doldururken komodinin üzerindeki her şeyi devirmemek için kanatlarını vücuduna yakın tutuyor.

Bana verdiğinde parmaklarımız birbirine değiyor. İçimde yeterince kan olsaydı yüzüm kızarırdı. Neden bu kadar *garip* davranıyorum. Sadece rahatlama mı? Simon'ın burada olmasının verdiği yenilik mi? Odamda? Yoksa her şeye yeniden başladığımız için her şey yeni mi geliyor?

Yarım jambonlu sandviçi elime alıyorum ve bir ısırık almadan önce dişlerimi kontrol etmek için bir saniye bekliyorum. (Bu konuda gittikçe daha iyi oluyorum.) Simon da benim gibi sandviçi alıyor ve büyük bir kısmını ağzına tıktırıyor. Isırıyor ve yüzü aydınlanıyor. Şimdi yanağımı öpüyor, dökülmesin diye çayını yana doğru uzatıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Ben soruyorum.

Kulağıma burnunu sokuyor. Yavaşça: "Bu jambonlu sandviçlerin üzerinde tereyağı var." "Onları böyle sevdiğini sanıyordum."

Beni ısırtıyor. "Seviyorum."

Sonra geri çekiliyor, hala gülümsüyor. Ne gülünç bir yaratık. Sandviçine tereyağı koyduğum için mutlu. Sanki öyle daha çok seveceğini düşünsem dünyayı tersine döndürmezdim.

"Dün gecedен beri bir şey yemedim," diyor bir sandviç daha alarak.

"Dünkü trenden beri bir şey yemedim." "Bu doğru değil, sıçan yedin."

"Onları ben *yemedim*," diyorum.

"Belki de yapmalısın. Daha az atık olur."

"Belki de onları yemelisin. O zaman birlikte yapabileceğimiz bir şey olur."

Snow gülüyor. Yemek yerken bana doğru kıvrılıyor. Bacaklarını yukarı kaldırmış, bana yaslanmış, sol kanadını omzumun arkasına doğru itiyor. Ben biraz ileri gidiyorum, o da kanadını açıp sırtıma doluyor. Kanatlarının içi dışından daha yumuşak. Sanki bir kundağa sarılmışım gibi.

Süet battaniye.

Gerildiğimi hissedebiliyorum. Simon'la böyle anlar o kadar az ki, onu neyin ürküteceğini asla bilemiyorum. Ya da ne zaman tamamen çökeceğini. Prenses Diana'nın her zaman dikkat çektiği alanlardan biriyle ilişki kurmaya çalışmak gibi bir şey bu - savaş bitti, ordular evlerine döndü ama kimse mayınların nereye gömüldüğünü bilmiyor.

Simon'ın şimdi deneyecek olması ne *anlama geliyor*? Bir mayın tarlası nasıl *dener*?

Son sandviçi aldı ve yarısını bana uzattı. Ben alıyorum, o da tabağı uzaklaştırıp bacaklarını yaklaşıyor. Sonra şöyle diyor: "İnsanlar makyaj seksi hakkında konuşurken bundan bahsediyorlar, değil mi?"

Çayım boğazımda kaldı. "Tam olarak değil."

Bana gülüyor. "Hayır, demek istediğim... Öleceğini düşündüğün zamanki gibi, kafanı kaybedeceğinden *eminsin* ve sonra son dakikada kaybetmiyorsun. Onun yerine diğer adam ısırır. Ve bir şekilde hile yapmış gibi hissedersiniz-"

"Seni tanıyorum, muhtemelen bir şekilde hile *yapmışsındır*."

"-ama hala *hayattasın* ve her şey çok şaşırtıcı ve *acil* gibi geliyor. Nefes aldığınız için ne kadar şanslı olduğunuza inanamıyorsunuz ve bir anda tüm havayı solumak istiyorsunuz."

"Çoğu insan," diyorum, "makyajlı seks konusunda kafa kesmekten daha fazla deneyime sahip."

Gülüyor. "Şimdi anlıyorum. Tüm konsepti."

Kupasını iki eliyle tutuyor. Ben de öyle.

Omzuna yaslanıyorum, çayıma bakıyorum ve rahat görünmeye çalışıyorum.

"Her zaman böyle olabilir."

"Hiç sanmıyorum," diyor Snow. "Bu 'neredeyse kafamı kaybediyordum ama kaybetmedim' coşkusu."

"Hayır." Parmak eklemlerimin dışını onunkilere sürüyorum. "Sana düzenli olarak 'bunun' sözünü verebilirim. Sıcak bir duş ve ılık çay mı? Yatakta jambonlu sandviç? Bunlar masa bahisleri, Snow."

Parmaklarımı kendi parmaklarının arasına alıyor. "Baz..." Sesi neredeyse fısıltıya dönüşüyor. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum."

Başımı salladım. "Ben de öyle."

Parmaklarımı çekiyor. Kaşları aşağıda. Sanki çok düşünüyormuş ya da düşünmemeye çalışıyormuş gibi. "Sanırım," diyor bir süre sonra, "ben kaçmak isteyene kadar devam ediyoruz. Sonra da kalıp savaşıyorum."

"Bu senaryoda kiminle savaşıyorsun?"

"Kendimle, sanırım."

Birdenbire ne kadar cesaretsiz hissettiğimi gizlemek için başımı sallıyorum. Bunu söylemenin bir faydası olmaz.

"Baz?" Simon sonunda söylüyor.

"Evet."

"Biraz kestirebilir miyiz?"

"Oh." Ondan uzakta oturuyorum. "Yani, evet."

"Sadece"-özür diler gibi görünüyor-"O zamandan beri uyumadım... Bilmiyorum, gerçekten."

"Evet, ben de." Fincanını alıp tabağa uzandım. "Sen yatağı al. Fiona beni kanepede görünce şaşırmayacaktır."

"Hayır. *Baz.*" Kolumu tuttu. "Kal."

"Ama kanatların..." Simon neredeyse hiç yanında uyumama izin vermiyor. Etrafta çırpındığı için olduğunu söylüyor. "Beni kazığa oturtmak istemediğini sanıyordum."

Gülümsemek için çaba sarf ediyor. "Kestirirken fazla fırlatmam. Ayrıca, seni öldürmek oldukça zor."

Düşünmek için bir nefes alıyorum ama ne düşünebiliyorum ne de nefes alabiliyorum. "Tamam," diyorum yüksek sesle. Sonra kendi kendime birkaç kez daha söylüyorum. *Tamam. Pekâlâ.*

Bulaşıkları bırakıp etrafa bakıyorum. Perdeleri kapatmama gerek yok - bütün gün kapalı tutuyorum- ama yatağımın yanındaki lambayı söndürüyorum, sonra ayağa kalkıp yorganı geri çekiyorum. Simon yakalıyor ve ayaklarını altına sokarak yorganı aşağı itiyor. Yanına kayıyorum ve yorganı üzerimize çekiyorum. Bu şekilde yorganın altında olmak çok garip. O joggers giyiyor, ben kot pantolon. Garip çünkü

bunu *yapmayız*. Bu aşamaya hiç gelemedik. Erkek arkadaş-erkek arkadaş olma aşamasına. Uykular, sarılmalar ve birbirimizin kıyafetlerini giymeler. Simon yan yatıyor, kanatları arkasında ve yorganı altlarına kadar çekiyor.

"Kanat yuvaları olan özel bir battaniyeye ihtiyacın var," diyorum. "İblisler için bir Snuggie gibi."

"Ya da melekler. Omuzların üşüyor mu?"

Başını sallıyor ve sağ kanadını uzatarak etrafımızı sıkıca sarıyor. Bana Utah'ı, Shepard'ın kamyonetinin arkasını hatırlatıyor.

"Sadece birkaç gün daha," diyor. "O zaman yorganı sonuna kadar çekebilirim. Tekrar normal kıyafetler giyebileceğim - bunu kutlamak için kendime bir deri ceket alacağım."

"Çok havalı," diyorum. "Danny Zuko gibi görüneceksin. Ya da kötü çocuk ünlü bir şefe."

"Benimle dalga geçtiğinizi biliyorum ama gerçekten havalı görüneceğim..." Kanadını arkasına doğru kaydırıyor ve onun yerine kolunu bana doluyor. Ben de bir kolumu boynunun altından geçirmenin bir yolunu buluyorum. Birbirimizin havasını soluyoruz. Biraz klostrofobik bir durum.

"Rahat mısın?" diye soruyor usulca.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Ben de öyle."

"Ama kımıldama," diyorum. "Henüz değil." Başını sallıyor. "Henüz değil."

Uyandım ve sağ kolum ölmüştü. İçinde hiç kan yoktu. Simon'ın altından çekip çıkarıyorum ve yuvarlanıp silkeliyorum. Boğazım yanıyor, görmezden geliyorum.

Uyandım ve oda kan kırmızısıydı.

Güneş parlıyor ve Simon'ın kanadı başımın üzerinde.

Uyandığımda oda pembeydi. Güneş batıyor. Simon'ın kanatları arkasında, kolları bana sarılmış. Beni sıkıca kendine çekmiş, sırtım göğsüne dayalı, kalçalarımız iç içe. Boynumda ağır ağır nefes alıyor. Hiç bu kadar sıcak olduğumu hatırlamıyorum.

Uyku parmaklarıyla kafatasımın arkasından yukarı doğru yürüyor ve beni tekrar aşağı çekiyor.

Uyandığımda karanlıktı. Simon'ın kolu bana sarılmıştı. Sırtımı göğsüne dayadım. Nefesi boynumda sert ve düzensiz. O uyanık.

"Simon?"

"Evet." Sesi sertti. "Saat kaç?"

"Bilmiyorum," diyor saçlarıma doğru. "Hareket etmek istemedim."

"Belki de günün ortasında uyuyakalmamalıydık."

"Belki de değil." Elini kaburgalarımın altına sokuyor ve beni kendine daha da sıkı çekiyor. Yüzünü başımın arkasına sürüyor. "Çok güzel kokuyorsun Baz..."

Gözlerimi kapatıyorum. Beni hareket ettirmesine izin veriyorum.

"Çok iyi," diyor başımı öne doğru iterek. "Doyamıyorum. Yutamıyorum. Ve bu... nefesimi tutmama yardımcı olmuyor..."

Tekrar nefes alıyor. Kararsızca. Sonra kafa derimi ısıyor, ağzı boynumun üstündeki saçlarda geniş ve ıslak. "Çok iyi..." Sanırım şöyle diyor. "Çok iyi."

Tam saç çizgimi ısıyor. Yara izini daha önce de orada bulmuştu, gerilmiş ve solmuştu. "Ben olsaydım," diyor, "senin yerinde olsaydım..."

Isırıyor ve ısırıyor.

"Seni kuruturdum Baz, yine de yetmezdi."

Dişlerim diş etlerimi kırıyor - bu oluyor, sorun değil, onları geri emmeye çalışıyorum. Dönmeye çalışıyorum ama Simon beni sıkıca tutuyor.

Ona izin verdim.

Kolumu karnıma doladığı kolun üzerine koyuyorum. Şimdi boynuma yapışmış, emiyor. Sertçe emebileceğini biliyor; içimde iz bırakacak kadar kan yok. "Doyamıyorum," diyor kulağımın arkasından sıcak sıcak. "Baz, yardım et bana. *Yardım et bana*. Doyamıyorum."

"Buradayım," diyorum.

"Biliyorum." Kulağımı sertçe ısıyor, çekiştiriyor. "Bu yeterli değil."

"Simon..." Başımı tekrar yüzüne bastırıyorum. Burnunu saçlarıma sürüyor. "Simon, yeterli olmadığımı mı söylüyorsun?"

"*Hayır*." Neredeyse kafamın içine bağıyor.

Kolunu itiyorum, dönmeme izin vermesi için onu zorluyorum. Onu sırt üstü, kanatlarının üzerine itiyorum; çenemle başını aşağı itiyorum. Bileklerini omuzlarının üzerinde tutuyorum. Hâlâ beni ısırmağa çalışıyor.

"Buradayım," diyorum.

"Biliyorum..." Hırlıyor.

"Bana ne istediğini söyle."

"Bilmiyorum." Kuyruğu elik bir kordon gibi bacağıma dolanıyor.

Kalalarım dikkat ediyorum. O beni hırpalarken bile. (Kara mayınları. İzinler. Erkek arkadaşların erkek arkadaş olması, vb.)

"ok güzel kokuyorsun," diyor yüzünü tişörtümün boynuna gömerken. "Nasıl doyacağımı bilmiyorum Baz, nasıl doyacağımı bilmiyorum."

Kendimi onun üzerinde tutuyorum, ellerim bileklerinde, dizlerim kalçalarını kavırıyor. Kanatlarını etrafımızda dolaştırıp beni kendine çekiyor. Sonra gömleğimin içinden köprücük kemiğime yapışıyor. "*ok güzel kokuyorsun*," diyor ağzı benimle doluyken.

Simon Snow teyzemin şampuanı gibi kokuyor. Hala iyot gibi kokuyor. Jambon gibi. Ve tereyağı. PG Tips gibi.

Uyku ekşisi nefes ve çok sıcak bir ten gibi kokuyor.

Her zaman kan gibi kokuyor. Kendi kanı. Tuz, süt ve yanık bir şey. (Eskiden ateşti, şimdi kl.)

Seks gibi kokuyor.

Bunu bilmeden edemiyorum. Herhangi birini. Bir şekilde hala soluduğum havanın içinde. Ama bununla ne *yapacağımı* bilmiyorum. Bununla ne yapmamı istiyor, bununla ne yapmama izin var, ne yardımcı olacak... Aramızda *yaslanabileceğimiz* kadar güçlü bir şeye ne yol açacak.

Beni ısırmasına izin verdim. Dişlerini hissetmeme izin verdim. Başının tepesindeki bukleler karmaşasına yüzümü sürüyorum. "Buradayım aşkım, seninim."

Mutsuzca homurdanıyor, köprücük kemiğimi bırakıp yüzünü tekrar göğsüme gömüyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum Baz."

"Ne, Simon."

"Yeterince almak için."

"Yeterince almak zorunda değilsin." Bileklerini aşağı itiyorum. Kollarını dirseklerimle sabitliyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Başı yastığa düşüyor. Sanırım yine ağlıyor.

Belki de uyanık değildi. Belki de tüm bunlar onun için kötü bir rüyadır. Saçlarım gözlerine takılıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum Pamuk."

"Buraya gel," diyor. Kanatları etrafımı daha sıkı sarıyor. Sivri uçların omuzlarımın üzerinde kıvrıldığını görebiliyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve kalçalarım onun üzerine düşüyor.

"Uyanık mısınız?" diye sordum. "Sanırım uyandım."

"Ağlıyor musun?"

"Evet. Baz... buraya gel."

"Buradayım."

"Daha yakına gel."

"Pekâlâ." Dirseklerim de dayanmıyor. Bileklerini bırakıyorum ve o da kollarını belime doluyor. Kollar. Kanatlar. Bacaklar. Kuyruk.

"Daha yakına,"

diyor.

"Yapamam."

"Yapabilirsin." Şimdi dişleriyle ağzımı öpüyor, dudakları ve dili neredeyse sonradan akla geliyor.

Dişlerimi geri çekmeye çalışıyorum ama nafile, bu yüzden arkamı dönüyorum ve yüzümü ısırmasına izin veriyorum.

"Baz." Yanağımdan dişlerimi ısırıyor. "Baz..."

Uyandım. Susadım. Başım dönüyor. Kalan tüm kanım sikime gitti ve dumanla koşuyorum. İyi davranışlar ve kötü anılarla. "*Simon*," diyorum, son ihtiyatımla.

Artık her yerimde. Topukları baldırlarımda. Kuyruğu bileğimin etrafında. Kanatlarındaki kemikleri, omurgam boyunca uzanan uzun parmaklar gibi hissedebiliyorum.

Bu yeterli değil.

"*Simon*," diyorum başını ellerimin arasına alarak.

Teni sıcak. Benimki de öyle. Battaniyenin altında onunla saatlerce böyle kalırsam, canlı bir şeyle karıştırılabilirim.

"*Simon, Simon.*"

O benim boynumu ısırıyor, ben onunkini ısırmiyorum ama onu öpüyorum. Saçını, kulağını öpüyorum. Gömleğini yukarı çekiyorum. "Seni seviyorum," diyorum. "Ben buradayım."

"Baz, ihtiyacım var-"

"Evet."

"Yapamam-" Öpmek için çok sert itiyor. Dokunamayacak kadar sert tutuyor. Başımı geri çekiyorum. "Simon, bırak beni-"

Çekilmeme izin vermiyor. Başı hala boynumda. Nefes nefese. "Baz, yapamam, sana ihtiyacım var."

Yanağından öpüyorum. Dişlerim dışarıda, umurumda değil. "Simon," diye mırıldanıyorum, "sevgilim, aşkım..."

"*Nefes* alamıyorum," diyor. "Yeterli değil-çok fazla- yapamıyorum-"

Ağlıyor. Ve bana sarılıyor. Kollar. Bacakları. Kanatları. Kuyruk. Hepsini titriyordu.

Benim de nefesim kesildi, ama şimdi yanlış yönden - rüzgar değişti. Umarım daha yeni olmuştur. Umarım bu anın her anını yanlış yorumlamamışımdır.

"Simon," diyorum, ellerim saçlarının arkasında. "Sevgilim. Aşkım. Her şey yolunda."

"Yapamam," diye hıçkırıyor.

"Biliyorum," diyorum onu okşayarak. "Her şey yolunda. Ben buradayım." "Yapamam."

"Ben buradayım."

"Baz..."

"Buradayım, aşkım."

SIMON

İkimiz de bir şey söylemeyeli uzun zaman oldu.

Hüngür hüngür ağlamayı bırakalı epey oldu.

Baz'a olan panik bağımı gevşetir gevşetmez benden biraz uzaklaştı. Ama hâlâ burada. Kanatlarımdan birinde sessizce yatıyor. Muhtemelen benden başka biriyle birlikte olsaydı ne kadar çok seks yapabileceğini düşünüyordu.

Yani, ona bir bakın. Yaşayan en sikilebilir insan. Ya da başka türlü.

Sorun *benim*. Her zaman olduğu gibi, her durumda. Sorun benim.

Buraya daha önce de gelmiştim. Öpüşmekten daha fazlasını yapmak için sefil bir girişimden sonra derimden sürünerek çıkmak ve kendimi ölüme terk etmek istiyordum. Normalde yapacağım şey ayağa kalkıp odadan çıkmak olurdu. Sonra Baz beni daha fazla utandırmak ya da benimle sıkışıp kaldığı gerçeğinin üzerinde durmak istemediği için daireyi terk ederdi.

Ama gidemez, burası onun dairesi. Ve eğer gidersem, gitmeyeceğime dair verdiğim sözü doğrudan ihlal etmiş olurum. Ya da pes etmemeye. Ya da her neyse.

Baz iç çekiyor. Onun bütün iç çekişlerini bilirim; sekiz yıl boyunca onlarla yaşadım. Bunun anlamı: *Simon Snow boynumda kronik bir ağrı*.

"Gitmemi istiyor musun?" diye sordum. Kollarım yukarıda, dirseklerim yüzümün üzerinde, sırtüstü yatıyorum.

"Hayır." Baz'ın sesi sessiz. "Yapacak mısın?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

"Bu da bir şeydir."

Zor nefes alıyorum. "Yine de istiyorum. Seninle tekrar yüzleşmek zorunda kalacağımı düşündüğümde ölmek istiyorum."

Baz kollarımı yüzümden çekiyor. "İşte." Üzerimde geziniyor. "Bitir şu işi."

Gözlerim ondan uzaklaşıyor. "Özür dilerim." "Üzülme," diyor.

"Özür dilemenin bir önemi olmadığı için mi?"

"Hayır, çünkü üzülecek bir şeyin yok. Hadi, Snow, Bana bak."

Denerim. Yorgun görünüyor. Ve üzgün. Ve utanmış. "Bunu umursamıyorum," diyor.

"Hiçbiri."

"Aman Tanrım Baz, bana yalan söyleme! Yatakta kimsenin o l m a s ı n ı isteyeceği şey bu değil." Yüzümü tekrar kapatmaya çalışıyorum ama eli yanağımda. Çok yakınımda.

"Yalan söylemiyorum! Seni *rahatlatmak* umurumda değil Simon. Ya da sana sarılmaktan. İhtiyacın olan her neyse sana vermekten çekinmiyorum. Bunu beni itmene tercih ederim. Ya da beni görmezden gelmeni."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama istediğin herkesle çıkabilirsin. İstedığın *herkesle* çıkabilirsin. Ve hiçbir ön sevişme sırasında kanlı bir şekilde ağlamaya başlamaz."

Baz omuz silkiyor. "Her zaman ağlamıyorsun... Bazen cam gibi gözlerin oluyor ve tepki vermiyorsun."

Ellerim saçlarımda düğümlendi. "Lanet olsun, bu konuda *şaka* yaptığina inanamıyorum." Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o istediği zaman çelik bantlara dönüşüyor. Beni omuzlarımdan tutuyor.

"Bekle," diyor. "Beni dinle. Dinliyor musun?"

Gözlerimi kapatıyorum ama onu itmeye çalışmaktan vazgeçiyorum.

"Seninle olmak istiyorum," diyor. "Ve şu anda bulunduğumuz yer burası. Ve gerçekten *umurumda* değil, Simon."

Gözlerimi açıyorum. Baz bana doğru bakıyor.

"Daha fazlasını istemiyor musun?" diye soruyorum.

Omuzlarımı itiyor. "Tabii ki istiyorum. Ama herhangi biriyle değil. Seninle daha fazlasını istiyorum, seni aptal."

Ondan uzakta oturmaya çalışıyorum ve bu sefer bana izin veriyor. "Ya sana daha fazlasını veremezsem?" Diyorum. "Ya bu benim en iyi durum senaryorsa?"

Baz küçümsüyor. "Buna inanmıyorum." Sonra sustu. Tek kaşını kaldırarak bana d ö n ü y o r . "Daha fazlasını *istemediğini* mi söylüyorsun?"

"Havlıyor musun? Tabii ki daha fazlasını istiyorum!"

Tekrar rahatlar. "O zaman oraya varacağımıza eminim... bir gün, bilmiyorum, *eninde sonunda*. Dürüst olmak gerekirse Simon, bu en büyük sorunumuz bile değil."

Bu sözülle beni gülmekten kırdı geçirdi. "Daha büyük olan ne?"

"Vampir meselesi mesela." Baz çok sinirli ve öfkeli görünüyor ve benden hiç etkilenmemiş gibi. Karbondioksitini tekrar solumaya başlayasım geliyor.

Ona gülümsediğimi hissedebiliyorum. "Bu gerçek bir sorun değil..."

"Olmak üzere." Çenesini ovuşturuyor. İç çekiyor. "Avlanmak için ayrılırsam, döndüğümde burada olacak mısın?"

Hala gülümsüyorum. "Sana daha iyisini yapacağım: Ben de geleceğim."

Baz kaşlarını çatarak kucağına oturuyor ve kot pantolonunun dizini karıştırıyor. Saçları her zamankinden daha kabarık ve gözlerinin üzerine dökülüyor. "Simon..." diyor, sanki kaba ve bıktırıcı bir şey söylemişim gibi.

Elini tutuyorum. "Baz, eğer gerçekten benim ne kadar berbat biri olduğumdan utanmamı istemiyorsan, sen de kendi şeyinden utanmamalısın. Umurunda olmadığını zaten biliyorsun - senin vampir olduğunu on beş yaşımızdan beri biliyorum!"

Çenesini kaldırıyor. "Evet, sen de beni Van Helsing yapmaya çalıştın, Snow!" "Hiç *doğru düzgün* denemedim..."

Kaşlarını çatıyor. "Benim için *hiç* çaba gösterdin mi?"

Elini çekiştiriyorum. "Buradan çıkarılacak sonuç şu: Vampir olman gerçekten umurumda değil."

"Şey, umurumda. Bu küçük düşürücü."

"Baz, bunu söylemekten nefret ediyorum ama..." Ona sırtıyıyorum ve buna inanmakta güçlük çekiyorum. Gerçekten de bu kadar yıkıldıktan sonra *günlerce* perişan olmayı bekliyordum. Ama bir şekilde ben hala buradayım, o da hala burada ve ben hala umutsuz bir vaka gibi hissetsem de aramızdaki bu şey hiç de umutsuz hissettirmiyor.

Ayrıca Baz mutsuz olduğu anda düşünebildiğim tek şey o oluyor. Onun tüm küçük hüznünlü suratlarına deli oluyorum ve onları kovan şey olmak da istiyorum. Sanırım sırf daha iyi bir hale getirmenin heyecanı için onu mutsuz etmeye istekli olabilirim. Bu berbat bir şey, değil mi?

Gözlerini bulmak için başımı eğiyorum.

"Sadece seninle olmak istiyorum," diyorum. "Ve şu an bulunduğumuz yer burası. Ben yıkık dökük biriyim, sen de fare içen bir canavarsın."

Baz'ın dairesinin yakınındaki bir ara sokakta yürüyoruz. Fazla uzağa gitmemize gerek yok, diyor; Londra'nın her yerinde sıçanlar var, bazıları kedi büyüklüğünde.

"Fare olmak zorunda mı?" Ben soruyorum. "Çok iğrençler."

Baz bir çift taba rengi deri eldiven giyiyor. "Şehir bana başka ne sağlıyor? Ev hayvanları? Güvercinler mi?"

"Fare üretebilirsiniz. Temiz olanları, laboratuvardaki gibi."

"Oh, bu iyi, Snow. Cam muhafazalar içinde pembe gözlü farelerle dolu bir dairem olacak. Bu ürkütücü olmayacak." Eğilip bir fareyi kuyruğundan yakalıyor, sonra da onu tuğla duvara yaslıyor.

"Tanrım," diyorum. "Zaten tüyler ürpertici."

Baz beni küçümsüyor. "Gelmek isteyen sendin. Sana bunun iğrenç olduğunu söylemiştim."

Ona sırtıyorum. "Gelmeme izin verdiğin için mutluyum. Bunu birlikte yapabiliriz. Düzenli olarak. Avlanmana yardım edebilirim."

"Yardıma ihtiyacım yok." Tekrar yürümeye başlar. "Bunu içmeyecek misin?"

"Bekliyorum ve hepsini bir kerede içiyorum. Daha temiz oluyor." Bana kaşlarını çatı. "Beni içerken izleyemezsin."

"Bunu zaten söylemiştin." Daireye döndüğünde, bunu kabul ettiğinde.

"Aklına fikirler geldiğini duyabiliyorum." Baz çömeliyor ve bir sıçan daha yakalamak için elini oluğa daldırıyor.

"Merlin, bu işte iyisin." Ben bunu söylerken bir tane daha yakalıyor. "Pratik yap," diyor.

"Kırsalda olmak güzel olmalı. Doğru dürüst avlanmak.

Geyik." Fareleri öldürür ve yoluna devam eder. "Daha sağlıklı hissettirdi." Peşinden gidiyorum. "Üniversiteden sonra taşrada mı yaşayacaksın?"

"Yapacak mısın?"

"Neden hayvanlardan tamamen vazgeçmediğinizi anlamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Amerikan vampirleri sadece insan içiyor, değil mi?"

Omzunun üzerinden bana kaşlarını çatıyor. "Ben katil değilim,

Snow." "Lamb insanları öldürmek zorunda olmadığını söyledi.

Sadece içebilirsin." "Ben de parazit değilim." Baz duruyor, çömeliyor.

"Ya da bir hırsız." "Çalmak zorunda değilsin."

"İyi fikir, bir kan bankası bulup hesap açacağım." "Hadi ama, kalın kafalı olma, sana vereceğimi biliyorsun."

Aniden ayağa kalktı, yüzünü bana döndü. "Böyle söyleme,

Simon." Omuz silkiyorum. "Ama yapardım." Yapardım.

Baz sert görünüyor. "Aptal olma! Nasıl çalıştığını bile bilmiyoruz, çok fazla içmiş olabilirim."

"Yapmazsın." Yapmazdı.

"Yanlışlıkla seni dönüştürebilirim."

"Araştırma yaparız," dedim. "Penny'ye haber veririm."

"*Sakin* bundan Bunce'a bahsetme. Sadece dur, tamam mı? Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Londra sıçanlarını içmeyi bana tercih mi ediyorsun?"

Baz'ın gözleri kocaman. Başını sallıyor. "*Siktir* git Pamuk."

"Bir gün, belki. Bana umut olduğu söylendi." Yanımdan koşarak geçen bir şey görüyorum ve üzerine basıyorum. "Hey, bakın bir tane buldum!"

BAZ

Simon Snow bana sırtıyor, canlı bir fareyi tek saplı bir gül gibi uzatıyor.

Ona bakıyorum.

Çılgılık atan fareyi sallıyor. "Bitir işini," der, "beni etkilemeye başlamadan önce."

Fareyi alıp ızdırabına son vereceğim.

Beni bu işten kim çıkaracak? Eskiden bunun bu aptal olacağını düşünürdüm. "Eldiven bile giymiyorsun," diyorum, hâlâ şaşkınlıkla.

"Sadece 'Bir ıslık kadar temiz' ben."

"Bu sana sadece-"

"Bir ıslık kadar temiz, biliyorum. Ama şu anda bir fare kadar temizim."

Asamı ellerinin üzerinde sallayarak büyüü yapıyorum, sonra tekrar yürümeye başlıyorum.

İnanılmaz biri! *Kanını* içmemi mi istiyor? Sanki dişlerim çıktığından beri *onun kanını içmemek* en büyük endişem değilmiş gibi!

Aslında onu *içmeme* izin verirdi.

Acıyı boş ver. Ya da yaraları. Ya da kan kaybını. Ya da bir canavara dönüşme riskini.

Snow'un uykumda onu ısıracağımdan korktuğu için benimle aynı yatağı paylaşmak istemediğini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre sorun yokmuş! Kan akıtmak iyidir, asıl tabu samimiyettir!

"İnsanlar seni fark etmiyor mu?" diye soruyor, hâlâ rahatsız olmadan. "Bir avuç ölü fareyle dolaşmak mı?"

"Genelde olmaz. Eğer yaparlarsa büyü yaparım."

"Doymak için kaç fareye ihtiyacınız var?"

"Boyutuna göre değişir. Dört ila altı."

Simon kıkırdıyor. "Dört ila altı."

Başımı sallıyorum. "Bunu benimle yaptığına hâlâ inanamıyorum."

"Bunu seninle zaten yaptım sayılır. Her gece seni Yeraltı Mezarlığı'nda takip ederdim."

Gülüyorum. "Onlar randevu değildi, Pamuk."

Sırıttıyor. "Bu bir randevu mu o zaman?"

Sokağı fareler için taramaya geri döndüm. "Bana gerçekten takıntılıydın, değil mi? Eşcinsel olduğunu bilmediğine inanamıyorum."

Simon, "Ben eşcinsel değilim," dedi. Hemen.

Durdum ve ona döndüm. "Ah. Özür dilerim. Sanırım, yani-" Bu konuyu hiç konuşmadık. Sadece varsaydım... Ne varsaydığımı bilmiyorum. "Biseksüel misin o zaman?"

"Ne?" Alınmış görünüyor. "*Hayır.*"

"Şey..." Orada işe yarar bir şey bulabilirmişim gibi sokağın etrafına bakıyorum. Ellerimi kaldırıyorum. Fare taşıdığımı unutmuşum. "Geriye ne *kaldı* Simon? Hâlâ heteroseksüel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tanrım, Baz, heteroseksüel olduğumu hiç düşünmemiştim. Bunu hiç düşünmemiştim." Ara sokakta yürüyor, benden uzaklaşıyor.

Peşinden gidiyorum. "Bunun hakkında biraz düşünmedin mi? *Bizden* sonra?" "Düşünecek ne var ki? Ben seninleyim. Ve sen bir..." Sözüünü kesiyor. "Dostum," diyorum düz bir şekilde.

Simon omuz silkiyor. "Ben de 'çocuk' diyecektim." "Ben yirmi yaşındayım. Savaşa gidebilirim." "Gitmemeni tercih ederim."

"Yani, bir erkekle çıktığını biliyorsun. Bu da bir başlangıç." Bana göz kırpmak için döndü. "A-ha, bu bir randevu."

"Simon, ciddiym." Yürümeyi bıraktım.

O da durur. "Evet, ama *neden* ciddisin? Bu önemli mi? Bu bizim *ikinci en büyük* sorunumuz mu? Onur Yürüyüşü'nde hangi renk bayrağı tutacağımı bilememem mi?"

"Bunun bir sorun *olduğunu* düşünmemiştim," diyorum. "Ama bu konuda tam bir danganak gibi davranıyorsun. Belki de öyledir."

Simon iç çeker ve alnını ovuşturur. Ellerini temizlediğime sevindim. "Ben sadece... bilmiyorum. Tamam mı? Heteroseksüel olmadığımı biliyorum. Ve belli ki senin futbol maçlarına gittiğim ve keman derslerinin dışında saklandığım zamanlarda da şimdi neysem oydum."

"Vampir olup olmadığımı anlamaya çalıştığını sanıyordum," dedim. Gerçekten de öyle.

Çok sinirli: "Senin vampir olduğunu zaten biliyordum!"

Ellerimi kalçalarımaya koymak istiyorum ama hâlâ dört ölü fareyi tutuyorum. "Benden *hoşlandığını* mı söylüyorsun? Beşinci sınıfta?"

"Baz, sana kafayı takmıştım."

"Bunu biliyordum. Ama benden *hoşlandın*?"

Simon yine iç çekiyor. Artık gerçekten tükenmiştir. "Senden *hoşlanmadım*. Senden hâlâ gerçekten hoşlanmıyorum..." Bu bir yalan ve o da bunu biliyor.

"Ama beni öpmek istedin?"

"Üzerine atlamak istedim. Bunun ötesini gerçekten düşünmedim." "*Plus ça change...*"

"Siktir git," diyor abartılı bir şekilde. "Bunun Fransızca'da kendini beğenmiş anlamına geldiğini biliyorum."

Gülüyorum. Snow beni güldürüyor. Ona neden kızgın olduğumu unutturuyor. Çevresel görüşümde yanımdan geçen bir sıçan görüyorum ve çömelip boynunu avucumun içine alıyorum. Tek elle öldürülebilecek kadar küçük. "*Senden hoşlandım*," diyorum.

"Benden nefret ediyordun," diyor Snow, üstümde. Ayağa kalkıyorum. "O da var."

Avlanmam neredeyse bitti. Muhtemelen bir tane daha almalıyım, böylece bunu daha sonra tekrar yapmak zorunda kalmam. Kar yanımda yürüyor. Boğazımı temizliyorum. "Ama o zamanlar Agatha'dan hoşlanıyordun, değil mi? Beşinci sınıfta?"

"Evet. Sanırım."

Onun biraz önüne geçiyorum. "Agatha'dan *etkilenmiştin*," diyorum omzumun üzerinden, sanki benim için hiçbir şey değilmiş gibi, "değil mi?"

"Agatha'yı gördün," diyor. "Cansız nesneler ona çekilir. Ağaçlar ona doğru eğilir."

"Evet, ama sen-" Soruyorum. Sormaya çalışıyorum. "Yani, sen-" Simon bana yetişmek için iki adım attı. "Ne yaptım?"

"Sen ve Agatha. Sen..."

"Randevu mu? Evet, çıktık. Gerçi beni hiç gece yarısı fare avına götürmedi. Benimle sinemaya bile gitmezdi. Dedi ki-"

Sözünü kestim. "Seks yaptınız, değil mi?"

Simon durdu. "Tanrım, Baz, ne soru ama."

O haklı. Bunu sorduğuma inanamıyorum. "Bu normal bir soru," diyorum. "Öyle mi?" Sesi gerçekten şaşırmış gibi geliyor.

"Evet. İnsanlar önceki partnerleri hakkında konuşur." "Siz hiç bahsetmediniz."

Salırdım: "Bende hiç yok, seni yarım akıllı! Üç yıl boyunca beni takip ettiğinde onları ortaya çıkaracağını düşünmedin mi?"

"Yazlarınızı nasıl geçirdiğinizi bilmiyorum!"

"Okuyorum!" Ben diyorum. "Keman! Kız kardeşimle *Mario Kart* oynamak!"

İkimiz de yürümeyi bıraktık. Simon burnunu kırıştırdı. "Sen *hiç* gerçekten bana karşı komplo mu kuruyorsun?"

"*Biraz* komplo kurdum. Altıncı sınıfta bunu aştım." Sesim telaşlı geliyor. Çünkü öyleyim. Ve hepsi benim hatam. Bana biraz dürüst iletişim kurun, ben de kapıları açayım. Bir dahaki sefere ona çocuk isteyip istemediğini soracağım. "Bak, şimdi bunları içeceğim."

Simon'ın kafası karışmış görünüyor. "Doğru," diyor. "Ne yapmamı istiyorsun?" "Arkanı dön."

Öyle.

Burnumun kemiklerini sıkıp somurtmak istiyorum. Onun yerine bıçağımı çıkardım.

"Gerçekten dişlerini onlara geçiriyor musun?" Simon bir tuğla duvara bakarak soruyor. Kanatları kazağının altında toplanmış.

"Elimden gelse yapmam. Boğazlarını keserim." "Bunu görmek isterdim."

"Sen bir sapıksın."

"Sadece iyi yapılmış bir işi takdir ediyorum."

Farelerden birini çözüyorum. "Wellbelove mu?"

"Hey-" Simon arkasını döner. Kızgın görünüyor. Nihayet.

Ben de kızmaya karar verdim. "Sözünü tutamayacağını biliyordum!"

"Ne?"

"İzlemeyeceğine söz vermiştin."

"I-" Simon'ın yüzü kıpkırmızıdır. Dönüp tekrar duvara bakıyor.

"Bunu söylememeliydim," diyorum sıkıca. "Özür dilerim. Bir daha Agatha'dan bahsetmeyeceğim."

"S o r u n yok," diyor ensesini ovuşturarak, beklenmedik bir şekilde sakinleşmiş.

"Arkanı dönme," diyorum. "Bunu gerçekten yapacağım. Soğumalarına izin veremem."

İlk farenin boğazını kestim ve ağzıma götürdüm. Bu gerçekten iğrenç. Bir insan olsaydım ne tür hastalıklara sahip olurdu?

Boş fareyi sokağa bırakıyorum ve bir sonrakini açıyorum.

Simon duvarı tekmeliyor. "Seks yaptık," diyor. "Gerçekten uzun bir süre çıktık."

İrkildim, beyaz gömleğime kan sıçradı. Fareyi yere atıyorum. "Bu iyi," diyorum gergin bir sesle.

Simon'ın sesi sinirli geliyor. "Öyle mi?"

"Öyle *değil miydi?*"

"İyiymi, seksti. Bitti mi?" "Hayır. Üç tane daha var."

"Doğru," diyor, duvarı tekrar tekmeleyerek. Bir sıçan daha içmeye başlıyorum.

"Ondan *etkilenip etkilenmediğimi* bilmiyorum..."

Simon diyor ki. "*Seks* yaptın," diye mırıldandım.

"Evet, ama bu ne anlama geliyor?"

Boğazımdan inanmadığım bir ses çıkıyor. Yutkunmaya çalışıyorum. "Sadece hareketleri yapıyordum," diyor.

Fareyi bırakıyorum; yarısı bile boş değil. "Ama bu kesinlikle ondan etkilendiğin anlamına geliyor."

"Ben de öyle sanıyordum!" Bir elini tepesindeki saçlara atmış. "Onunla *evleneceğimi* sanıyordum. Ama Agatha'yla her şey sıradan gidiyordu, değil mi? Düşünmeme gerek yoktu. Duygularımı çözmem gerekmiyordu - ya da terapistim buna ne derdi, 'süreç'." Duvara sert bir tekme atıyor. "Agatha'da *süreç* diye bir şey yoktu. Onda sevdiğim şey de buydu! Benim bokumla uğraşmanın tam tersi gibi hissettiriyordu. Agatha'ya hiç bakmadım ve '*Bu insana karşı duygularımı nasıl taşıyabilecek kadar büyük olacağım*' diye düşünmedim. Kendimi yeterince büyük hissediyordum! Duygularım son derece yönetilebilir hissettiriyordu. Duygularım olduğundan bile emin değilim!"

Ellerimi kotuma sildim. "Arkanı dön, Snow." "İşin bitti mi?"

"Hayır." Yumuşak çıkıyor. "Arkanı dön."

Öyle yapıyor. Elini saçlarından çeker. "Cehennem ve dehşet - kasap gibi görünüyorsun. Hep böyle dağınık mısın?"

"Sadece seninle."

"Agatha ile seks yaptım," diyor. Sanki bir özürmüş gibi. "Bildiğini sanıyordum."

"Biliyordum. Çoğunlukla."

Başını sallıyor. "Bunun beni biseksüel yapıp yapmadığını hâlâ bilmiyorum." "Fark etmez."

Elini tekrar saçlarında düğümlüyor. "Bu beni aptal gibi hissettiriyor! Üç yıl boyunca bir kızla birlikteydim ve hâlâ kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum! Ne oluyor lan?"

"Bilmek zorunda değilsin."

"Ama yapmalıyım gibi görünüyor, değil mi? Yeterince büyük bir örneklem büyüklüğüne sahip olmalıymışım gibi görünüyor. Kendini çözmek için hiçbir şeyi örneklemene gerek yoktu!"

"Lütfen, Simon. Bu konuyu açtığım için özür dilerim."

Elini bırakır. "Tek bildiğim şu ana k a d a r yaşadığım hiçbir şeyin seninle kıyaslanamayacağı. Belki de bu beni eşcinsel yapıyor." Yutkunuyor. "Ya da belki bu beni sadece senin yapar."

Birbirimizden bir adım uzakta duruyoruz. Üstüm başım kan içinde, elimde iki orta boy ölü sıçan ve çok keskin bir bıçak var. "Seni öpmek istiyorum," diyorum.

"Seni hep öpmek istiyorum Baz." Yaklaşıyor. "Her zaman istedim."

"Yapma."

"Vebaya yakalansam da umurumda değil. Beni iyileştirmek için bir vampire dönüştürebilirsiniz."

"Beni test etme, Pamuk."

Bana doğru bir adım daha atıyor. Ben bir adım geri atıyorum.

"Bu fareleri bitireceğim," diyorum. "Sonra daireye döneceğiz ve ben de dişlerimi fırçalayacağım."

Simon farelere bakıyor, sonra tekrar ağzıma. "Onları bitirişini izleyebilir miyim?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Tamam."

"Ha! Sonunda evet diyeceğini biliyordum." Sanki onu inkar edebilirmişim gibi.

SIMON

Baz'ın yatağında oturduğuma inanamıyorum.

Onunla avlanmama izin verdiğine
inanamıyorum. Hala burada olduğuma
inanamıyorum.

Son on saat içinde beni öldüreceğini düşündüğüm en az bir düzine şey
söyledim - kelimelere dökmeye çalışmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Yine de
buradayım. Ve o da orada. Yine duşta. Ama çıkıyor. Bana uyumam için temiz
kıyafetler verdi. Kendime bir sandviç daha yapmamı söyledi.

Mutfakta burbonlu bisküvi buldum. Onları doğrudan bir şişe sütün içine
batırıyorum.

Baz, "Teyzem şimdi seni gerçekten öldürecek," diyor.

Yukarı baktım. Banyo kapısında duruyor, üzerinde pamuklu bir pijama altı
ve yeni bir tişört var. Saçları ıslak, tekrar yıkamış olmalı. Onu hiç bu geceki
kadar kanlı görmemiştim; eldivenleri temizleme büyüsü yaptıktan sonra bile
hâlâ yapış yapıştı. Artık beni ava götürmeyeceğini söyledi ama sadece
söylediğini biliyorum. Her gece onunla gitmek istiyorum. Belki de avlanmayı
seviyorumdur. Hep kendi uzun yayım olsun istemişimdir. "Bu bisküvileri
yememeli miyim?" diye sordum. Ağzımda iki tane var.

"Artık çok geç. Yarın daha fazla alırım." Bana bir kaşını kaldırdı. "Gömlek
için yardımımı ister misin?" Baz bana temiz bir tişört verdi ama ben onu
şifonyerin üzerine bıraktım.

"Senin için fark etmiyorsa"- Bir omzumu silkiyor ve kanadımı oynatıyorum
-"Onsuz uyumak daha kolay."

Baz başını sallıyor ve alt dudağını yalıyor. "Evet, benim için... hepsi aynı."

Banyo kapısını kapatıyor ve yatağa gelip yanıma oturuyor. Ona yer açtım.
Cildi yine pembeleşmiş. Hâlâ soluk ve gri ama daha pembe bir gri. Fare kanı
ona çok yakışıyor.

"Yatağımdaki kırıntıları mı alıyorsun, Pamuk?"

"Ben en kötüsüyüm," diyorum. "Onları fark etmiyorum bile. Biraz daha
uyumanın sakıncası yok mu?"

"Hayır," diyor Baz, süt Ő şesine uzanarak. " ok yorgunum." Bir yudum alıyor. Yutkunmasını izliyorum. Ho uma gidiyor. Ondan ho lanıyorum. Her Şeyini.

Son bisküviyi çıkarıp ona uzatıyorum. Usulca gülümseyip alıyor. Kolumu ona doladım. "Bu iyi mi?"

"Evet," diyor. "Hemen hemen her zaman." "Evet mi?"

"Evet, Snow. Bunu inkar etmenin bir faydası yok."

"Bu..." Kolumu ona doladım. Ben de kanadımı ona doluyorum. Onu tutmak için dört kolum olması hoşuma gidiyor. "Bu iyi. Şimdiden daha iyi, değil mi?"

"Neyden daha iyi?" diye soruyor. (Sanırım bana sorduğu soruların yarısının cevabını biliyor. Sadece beni konu turmayı seviyor).

"D n," dedim.

"Her Şey dünden daha iyi" diyor. "D n en dip noktaydı." " ok uzun zaman  nceymi  gibi geliyor."

Baz sütü bırakıyor. Yorganın üstündeki kırıntıları temizliyor. Kolumu ve kanadımı açık bırakarak yatağına geri sokuluyorum. Yastıkları çok kabarık. Herhalde bir servete mal olmuştur. Bana bakıyor, sonra uzaklaşıyor. Onu içeri almak için diğer kanadımı getiriyorum, o da izin veriyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve ba ını omzuma koyuyor. Bu hoşuma gidiyor. Benden daha kısa görünmesini sağlıyor.

Baz elini g  s me koyuyor. Dalga ge medi imiz ya da geçmeye  alı madı ımız zamanlarda bana burada, çıplak olarak dokundu unu hiç sanmıyorum. Belki de deniyordur.

"G  s n  beğendim," diyor.

"  nk  Ői manlamadan önce nasıl g r nd   m  hatırlıyorsun." "Saçmalama, Pamuk. Sen Şişman değilsin."

Kesinlikle  yleyim. Ama Baz'ın da dediği gibi, bu benim en büyük sorunum değil.

"Eskiden yazları çok zayıflardın..." Parmak uçlarını kalbimin üzerinde gezdiriyor.

Titriyorum ve elini kendi elimle kapatarak onu durduruyorum. "Büyüye asla ayak uyduramam."

Bana bakıyor.

Açıklamaya  alı ıyorum: "Sanırım büyü benden çok Şey götürdü. Kullanmadı ım zamanlarda bile hep oradaydı. Bakım evlerinde beni a  bırakmadılar ama yiyebilece iniz kadar rosto ve çörek de yoktu. Watford'a o kadar a  dönerdim ki d   nemezdim bile. Bir yıl do ruca yemekhaneye gittim ve orada oturup   le yemeğinden ak am yemeğine kadar yedim."

Baz g  s m  öpmek için yüzünü çeviriyor. " i man değilsin. Seni böyle

seviyorum."

"Benden hoşlanmamanın bir yolu var mı?" Şaka yapar gibi söyledim. Ama dudağımı ısırıyorum.

Kirpiklerinin arasından yukarı bakıyor ve başını sallıyor. Tanrım, içimi ısıtıyor. O kadar iyi ki, zor dayanıyorum. Sırf dikkatimi dağıtmak için kafamı duvara vurmak istiyorum. Belki anlayabilir. Beni tekrar öpmüyor ve eli hareketsiz kalıyor.

"Teyzen hâlâ hapiste mi?" diye sordum.

"Hayır, kefaletini ben ödedim, mesajlarımı almadın mı?" "Evet, üzgünüm, ben-"

"Beni, on sekiz aylık erkek arkadaşını, mesajı alacağımı ve sessizce ortadan kaybolacağımı umarak hayalet gibi mi bırakıyordun?"

İç çekiyorum. "Sanki acımasız olduğunu bir an bile unutmamı istemiyorsun." Baz meme ucumu çimdikliyor. "Bütün bunların bir rüya olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Hey!" Kıvranıyorum ve elini sıkıyorum. "Hey... Özür dilerim. Özellikle mesajlar için."

"Fiona'nın kefaletini ben ödedim," diyor. "Watford'dan bir şey çalmaya çalışıyordu, ne olduğunu hala bilmiyorum."

"Yani her an daireye geri gelebilir mi?" "Pek olası değil. Sanırım bir erkek arkadaşı var."

"Üvey annenle ilgili mesajları okudum. Özür dilerim. Baban nasıl?"

Baz yüzünü omzuma yaslıyor.

Elini bırakıyorum, böylece saçlarına dokunabiliyorum. Koyu renk ve kalın ve ıslakken omuzlarına dökülüyor. "O kadar kötü mü? Başka bir erkek var mı?"

Kendini bir dirseğinin üzerine itiyor. Kanadımı yoldan çekiyorum.

"Bundan hoşlanmayacaksın," diyor.

"Neden hoşuma gitsin *ki*?"

Baz burnunun köprüsünü çimdikliyor. Sonra bana tüm hikayeyi anlatıyor.

PENELOPE

Gecenin bir yarısı Simon'dan bir dizi mesaj aldım:

"Kalem, ara beni"

"garip bir şeyler oluyor, büyüsel bir şey - muhtemelen ilginç olduğunu düşüneceksin, beynini kullanabilirsin. + muhtemelen asanı."

"Beni ara"

"ya da"

Baz."

Dokuzda uyandığımda onları gördüm.

"Simon," diye mesaj attım. "Artık yapmak istemediğini söylediğin şey tam olarak buydu. Ve bence muhtemelen haklıydın. Biz kimiz ki 'ilginç' büyü sorunlarını araştırıyoruz? Eğer gerçekten bir şeylerin yanlış gittiğini düşünüyorsan, anneme söylemelisin."

Sonra telefonumu yatağımdan ittim ve uyumaya devam ettim.

Tekrar uyandığımda odam Greggs gibi kokuyordu. Shepard yatağının yanında oturuyordu. Mutfaktan bir sandalye getirmiş.

"Sana kahvaltı getirdim," diyor, "teknik olarak öğle yemeği vakti olmasına rağmen. Ve dün akşam yemek yemediğinden emin olmama rağmen. Caddenin aşağısında hayal edebileceğin her sandviçi satan bir yer olduğunu biliyor muydun? Gerçekten seçemedim. Bir duvar dolusu sandviç."

"Pret'ten mi bahsediyorsun?"

"Bu yüzden sana bunu getirdim. Kötü görünüyor, biliyorum. Ama inan bana, çok lezzetli ve vegan. Şimdiden üç tane yedim."

Kucağıma ne koyduğunu görmek için doğruluyorum. "Bu bir sosisli börek." "Battaniye içinde çok yumuşak bir domuz gibi."

Ona ters ters baktım. "Daha önce de sosisli dürüm yemiştin."

"Oh, güzel, o zaman ne yapacağını biliyorsun. Sana portakal suyu da getirdim. Eğer tüm yemeklerini sana ben getireceksem, muhtemelen bana bir

alerjileriniz, diyet tercihleriniz ve dini inançlarınız konusunda uyarın."

Gözlerimi ovuşturuyorum. Kendimi hâlâ uykuya daldığımdaki kadar berbat hissediyorum. Ve hayatım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama çok daha aç... Shepard'a bana getirdiği bu sosisli böreği yeme zevkini tattıracağıma inanamıyorum. Bir ısırık alıyorum. "Yine Londra'da mı dolaşıyordun?"

"Oturma odanızda bir gün daha yalnız oturmayı düşündüm ama-" "Öylece dolaşamazsın. Sen yasadışı bir göçmensin."

"Gerçekten göç etmeyi planlamıyorum..." "Kimseyle konuşmadın, değil mi?" Başını bana doğru eğdi.

Doğru, bu aptalca bir soru. Onu buradan çıkarmam gerek. Simon gittiğinden beri yaralarımı sarıyorum, Shepard'ı tamamen görmezden geliyorum. Aynı anda sadece sınırlı sayıda hatamla yüzleşebiliyorum, aynı anda başa çıkabileceğim çok fazla hata var. Ama bu iş kontrolden çıktı.

"Kahvaltı için teşekkürler, Shepard."

"Bana teşekkür etmeyin," diyor. "Mutfak masasından para aldım. Umarım o senin kiran değildir. Ya bu olacaktı ya da mücevherini çalıp bize kahvaltı hazırlamaya çalışacaktın. Sana geri ödeyeceğim. Tabii daha fazla sahte para değilse."

"Sorun değil," diyorum.

"Burası harika bir mahalle. Alt katta yaşayan bir ork ailesi var, onlarla tanıştın mı?"

"Bu binada mı?"

"Evet, şu genç çift mi? Schnauzer'ı olan mı? Sizi sonra tanıştırırım."

"*Komşularımla* mı konuştun?"

Başını diğer yöne doğru eğiyor. Sağa doğru. Tamamen kontrolden çıktı.

Shepard'a yardım etmeye *çalışmıyordum* bile. Tahtayı sildim. Norveç pembe dizilerini izliyor, fanfiction okuyordum ve ara sıra Cup Noodles ısıtıyordum. Bu arada Shepard sihirli kim bilir kimle sihirli kim bilir ne yapıyordu.

Shepard'ın oturma odamda dükkan açmasına izin veremem. Eve ne getirecek?

"Shepard, düşünüyordum."

"Ben de öyle."

"Seni buraya getirdiğimde-" "Penelope, çok nankörlük ettim."

"Ne dedin? Hayır, yapmadın."

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Evet. Dürüst olmak gerekirse, tüm iblis durumumu düzeltebileceğini gerçekten düşünmemiştim."

Başım öne eğik. "Shepard, dürüst *davrandın*. Bana bunu düzeltebileceğimi düşünmediğini *söyledin*."

"Ama yine de seninle eve geldim," diyor. "Sadece ne olacağını görmek için. Sen ve arkadaşların tanıdığım en ilginç insanlarsınız."

-Bu da bir şeydir. Ben de geldim çünkü bundan sonra ne olacağını görmek istiyordum."

"Shepard-"

"Ama geçen gün Simon gittikten ve sen bütün tebeşirlerini kırdıktan sonra düşündüm de..." Tel çerçeveli gözlüklerini yukarı itiyor. "*Çok fazla* büyülü yaratıkla tanıştım. Ve hiçbirisi daha önce bana yardım etmeyi teklif etmedi."

"Ben bir *yaratık değilim*-"

"Bir keresinde dövmelerimi bir cine göstermiştim-" *Ne?* "Cini nereden buldun?" Shepard sırtıyor. "Bir lambada."

"Lambaya sıkışmış bir cin mi buldun?"

"Bir lambanın içinde *yaşayan* bir cin buldum. Güney Sioux City'de. Mesele şu ki, bana yardım etmeyi teklif etmedi. Dedi ki, '*İki kuralım var: Daha fazla dilek dileyemezsin ve ben şeytanlarla uğraşmam*' dedi."

"Morgana bizi korur."

Shepard'ın sırtışı ısınır. "Ama bunu *sen* söylemedin Penelope."

"Bu doğru," diye inliyorum. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Parmaklarım sosisli dürümden yağlanmıştı.

"Hemen yardım teklif ettiniz."

"Ettim."

"Yardımlarını kabul etmem için *ısrar* ettin." "Evet..."

"Çünkü sen iyi bir insansın. Kahraman bir insan. Sen, benim dünyada olmaya çalıştığım kişisin."

"*Ne?*" Başımı kaldırdım. Bunu nasıl düzgün bir yüzle söyleyebilir? *Samimi* bir yüzle?

"Yardımlarını kabul ediyorum Penelope."

Yine yüksek sesle inliyorum. "Shepard, hayır. Başından beri haklıydın."

"Hayır. *Sen* haklıydın. Sana güvenmeliydim. Sana güveniyordum!" Elinde açılmamış bir portakal suyu şişesiyle geniş bir hareket yapıyor. "Sen bilge ve

güçlü bir cadı ve yardımınız için minnettarım."

"Hayır! Hayır, hayır, hayır. Ben bunların hiçbirini değilim. Ben bir aptalım!"

"Şaka mı yapıyorsun? Seni iki haftadır tanıyorum ve birbiri ardına cesurca kaçışlarını gördüm. Üç vampiri öldürmeni izledim Penelope. Tek başına!"

"Shepard, sen beni sadece korkunç durumlardan kurtulurken gördün çünkü o durumlara kendimi -ve *arkadaşlarımı*- ben soktum. Ben *sadece* kötü kararlar veririm. Sandığından daha da kötü! Tanışmamızdan bir gün önce, görünüşe göre beni defalarca terk etmiş biri tarafından terk edildim. Bunu anlayamayacak kadar kalın kafalıyım! O felaket yolculuğa çıkmamızın sebebi *bendim*. Ve o vampirleri öldürmem *akıllıca* değildi. Muhtemelen YouTube'dadır!"

"Oh, kesinlikle YouTube'da var. İzledim."

"Muhtemelen bu yüzden yüzüğümlü kaybedeceğim!"

"Penelope-" diyor, sanki *şimdi* kontrolden çıkıyormuşum gibi.

Oraya gelmeye devam ediyorum: "Peki sonra ne oldu? Bir kokarca tarafından yakalandım! Ve bir ejderha! Ve daha fazla vampir! Ve ne kendimi ne de başkasını bundan kurtarmak için hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey!"

"Agatha'yı kurtardın."

"*Agatha* Agatha'yı kurtardı! Ben de gezintiye çıkmıştım!" "Penelope, seni izledim-"

"Bu da bir sorun Shepard. Sihirbazların Normallerin önünde sihir yapmamaları gerekir. Tüm kültürümüz gizliliğe dayanır. Hafızanı defalarca silmem gerekirdi."

Tekrar gülümsüyor. "Adil olmak gerekirse, denedin."

"Argghhhhhhhhh." Yatak başlığına yaslandım.

Shepard daha yakına eğilir. "İyi bir cadı olduğunu biliyorum," diyor nazikçe. "Arkadaşların sana bir Jedi Ustası gibi davranıyor."

"*Arkadaşlarım* mı?" Shepard'ın acımasız olmak istemediğini biliyorum, ama bu belden aşağı bir vuruştı. Sesim benden uzaklaşıyor. "Simon'ı mı kastediyorsun? O da benden ayrıldı. Çünkü sürekli başını belaya sokuyordum. Annemi duydun: Ben sorun yaratırım." Başımı sallıyorum. "Onları çözmüyorum."

Shepard sonunda tartışmayı bıraktı.

Onunla yüzleşemiyorum. Onun yerine kucağıma bakıyorum.

Birkaç dakika sonra iç çektiğini duyuyorum. "Yani, bu kadar mı? Beni eve mi göndereceksin?"

Tekrar yukarı baktım. Dudakları bir tarafa doğru bükülmüş. Sanki ikna gücünün başarısız olduğunu tam olarak kavrayamamış gibi.

"Evet," dedim. "İstersen seni Las Vegas'a gönderebilirim. Kamyonetini geri alman için de sana para veririm."

"Sahte para olabilir mi?" "Evet."

"Beni Omaha'ya geri gönderebilirsiniz."

"Pekala."

Omuzları çökmüş ve (nihayet) üzgün görünüyor. Belki de cazibesinin onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını düşünmüyordur; belki de *benim* nasıl hayal kırıklığına *uğrattığımı* düşünüyordur.

"Seni buraya sürüklediğim için özür dilerim," diyorum.

Çenesini kaldırır. "Sorun değil Penelope. Eğlenceliydi. Biraz Londra'yı gördüm. Ve biraz da sihir." Gülümsüyor. "Bazı orklarla tanıştım."

"Temizlenmeme izin ver," dedim. "Sonra biletini hesaplarım."

Shepard elindeki portakal suyunu bana uzatıyor. "Terk edildiğin için üzgünüm," diyor. "Bilmiyordum."

"Görünüşe göre ben de öyle."

Sosisli sandviç çöpünü topluyor ve ayağa kalkıyor. "Senden birden fazla kez ayrılacak biri tam desteyle oynamıyor demektir."

"Bu doğru değil, ama teşekkürler."

Shepard uzaklaşıyor. Saçları neredeyse kapımın eşiğine degecek.

"Keşke sana yardım edebilseydim," diyorum.

Duraklıyor ve omuz silkiyor. "Sorun değil." Sonra odadan çıktı ve bana döndü. "Ruhumu geri alabileceğime dair bana umut veren ilk kişi gerçekten sendin. Bunun için hâlâ minnettarım."

AGATHA

Birisi üçüncü muayenehaneye kusmuş. Babam temizlemek zorunda olmadığımı söylüyor ama ben yine de dikkat çekmemeye çalışıyorum, diğer muayene odalarındaki kağıt havluları dolduruyorum ve tezgahları siliyorum. Niamh içeri girdiğinde beşinci muayeneyi bitirmek üzereydim.

"Oh. Bayan Wellbelove," dedi. "İşte buradasınız."

Tezgahı silmeye devam ediyorum. "Babam halledeceğini söyledi. Temizlik büyülerim pantolon gibi."

"Ne?" "Sınav

Üç."

Niamh bir an için kaşlarını çattı. "Seninle dün hakkında konuşmak istiyordum."

"Dün mü?"

"Senin ... arkadaşın."

"Oh." Kağıt havlumu çöp kutusuna atıyorum ve dilimi şaklatıyorum. "Tabii ki.

Simon hakkında konuşmak istiyorsun."

"Evet, özür dilemek istedim. Haklıydınız. Hastaya yaklaşımım ideal değil. Karşılık veremeyen ya da... çekip gidemeyen şeylerle daha iyiyim. Sanırım Bay Snow'un korkması benim hatam."

Orada durmuş, başı öne eğik, şaşırtıcı derecede acınası görünüyor. Bir yanım bunu çok takdir ediyor. Niamh berbat biri ve kendini berbat hissetmeli. Ama başka bir yanım...

"Niamh. Bu senin hatan değil."

"Öyle," der yere. "Eğer baban başkanlık ediyor olsaydı, kanatlar hemen çıkar ve herkes mutlu olurdu."

"Ha!"

Başını kaldırdı. Bana kaşlarını çatmak için.

"Gerçekten. Niamh. Simon Snow'un yaptığı hiçbir şey için kendini suçlayamazsın. Onu etkilemeye çalışamazsın. Bu kuduz bir köpeği etkilemeye çalışmak gibi bir şey."

Hâlâ kaşlarını çatıyor, bence bu kafa karışıklığını gösteriyor. Ne oldu? Bu kadının yapabileceği kaş çatma *spektrumu*. Elli ton.

"Bu konuda kendini kötü hissetme," diyorum. "Simon kanatlarını istediği zaman çıkaracaktır. Ya da kör bir bıçakla kendisi kesip çıkaracak. Ya da bir harpy ile çarpışırken onları kaybeder."

Bana karşı gerçekten dehşete düşmüş görünüyor. Ki bu iyi bir şey. Hayatının sekiz yılını Simon Snow'la geçirsin, ondan sonra karar versin.

"Demek istediğim," diyorum, "bu senin suçun değil. Ya da benim. Biz sadece seyirciyiz."

Sınav 3'ün kapısı tekrar açıldı. Babam geldi. Niamh ona kaşlarını çatıyor.

"Oh, Niamh," diyor. "Ve Agatha. Niamh, sen hâlâ

Bu öğleden sonra Watford?"

"Evet, Doktor. Ama bana ihtiyacınız olursa kalabilirim."

"Hayır, hayır, devam et. Bunun için güzel bir gün." Babam bana baktı. "Agatha'yı da yanında götürmelisin. Eminim fazladan bir asa işine yarar."

"Hayır," diyorum, iyice düşünmeden. Niamh ve babam bana bakıyor, nedenini öğrenmek için bekliyorlar. "Ben... Janice'e tatildayken onun yerine telefonlara bakacağımı söyledim."

"Tüh," diyor babam. "Sensiz de bir şekilde idare eder. Niamh, Agatha veterinerlik okumayı kendisi planlamıştı." Bana dönüp bakıyor ve "*Ama kim bilir şimdi ne planlıyor?*" diye düşündüğünü duyabiliyorum.

Niamh da bana bakıyor, normal bir insan gibi gülümsemek için çok çaba sarf ediyor. (Yakın ama puro yok, Niamh!) "Elbette," diyor. "Yardımanızdan memnun olurum."

"Harika," dedi babam. "İyi vakit geçir Agatha. Mitali'yi görürsen ona selam söyle." Kapı arkasından kapanıyor.

Niamh hâlâ yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Hazır olduğumda gelip seni bulacağım." "Harika." Başımı salladım.

Büyük.

PENELOPE

Duşta kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bir planım olması yardımcı oluyor. Bir sonraki adım: Shepard'ı eve götürmek.

Bu akşam için ona bir uçak bileti aldım. Anneme söylemeyin ama internette neredeyse her şeyi "Düşünceleriniz için bir peni" ile deyebiliyorum. (Sanırım ismimden dolayı bende bu kadar işe yarıyor.) Bunun için yakalanma konusunda endişelenmeyeceğim. Eğer biri uçak bileti aldığımı anlarsa, *bu* benim kaderimi belirleyen şey olmayacak.

Tek gerçek risk, Shepard eve gelmeden büyünün bir şekilde bozulması. Başının daha fazla belaya girmesini istemiyorum. (Gerçi bu konuda burnu bu kadar koku alan biriyle hiç karşılaşmamıştım, Simon bile.) (Simon'ın mesajlaştığı "ilginç" şeyi merak etmemeye çalışıyorum. Onunla bu rutine geri dönmeyeceğim. Bunun için benden nefret ediyorsa, hayır.) (Belli ki Baz benden daha az kolay vazgeçmiş. İyi o zaman. Bırakalım sürekli terk edilen Baz olsun.)

Oturma odasına girdiğimde Shepard yeni bir tişört giyiyordu. Kot ceketi kanepenin arkasında duruyordu. Kollarını görmek nadiren mümkün oluyor; o ceketi içeride, Haziran ayında bile giyiyor. Dövmeler gömleğinin kollarından bileklerine kadar uzanıyor. O kadar ssller ki, neredeyse hareket ediyor gibiler.

Hayır. Hareket *ediyorlar*.

Bence gerçekten hareket ediyorlar!

Shepard'a doğru yürüyüp kolunu tutuyorum ve sembollere bakıyorum.

"Bunu bazen yapıyorlar," diyor usulca.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Demon'ı okuyamıyorum." "Acıyor mu?"

"Hayır. Bazen bir şeyler değişmeye başlamadan önce parlıyor, karıncalanıyor gibi oluyor."

Sembollerin değişip dönerek kolunun etrafında dolanmasını izliyorum. Bir kafiye, bir sebep olmalı.

"Havalı görünüyor, değil mi?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır. Shepard. Hiç hoş değil. Korkunç. Aradaki farkı anlayamamana üzülüyorum."

Bana gülümsüyor ve kolunu çekip ceketinin içine sokuyor. "Ağrıtlarını özleyeceğim Penelope Bunce. Ve alaylarını. Ve ara sıra beni bir kurbağaya dönüştürmekle tehdit etmeni. Arada bir beni mesajla tehdit eder misin? İyi olduğunu bileyim diye mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum ve giydiği tişörtü sırt çantasına sokmasını izliyorum. Saatinin üzerinde üç kadran var ve bileklerinde kristal bilezikler var. Bildiği her şeyi bilerek buradan çıkıp gitmesine izin verebileceğimden emin değilim.

Ceketinin yakasını düzeltiyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Hafızamı yeniden başlatmayı düşünüyorsun, değil mi?"

"Bunu düşünüyorum ama devam etmeyeceğim."

"Ben zaten senin sırlarını saklamaya yemin ettim." Bana gülümsüyor. "Ve zaten yapardım."

Bakın, ben kör değilim. Shepard'ın çok hoş bir gülümsemesi var -sıcak ve geniş, dolgun kahverengi dudaklar, biraz gamze- ama bunu her fırsatta *herkese karşı* kullanıyor. Bundan etkilenmeyi reddediyorum.

Sertliğimi koruyorum. "Sırlarımızın büyümlü karanlık ağda ya da her nerede takılıyorsanız orada değerli bir para birimi olduğunu sanıyordum."

"Sırlarını saklayamasaydım bu kadar sıra dışı arkadaşım olmazdı" diyor.

"*Herhangi bir* büyümlü yaratığın sırlarını nasıl saklıyor olabilirsin? Onlar hakkında hiç susmuyorsun!"

"Sana sadece gizli olmayanları anlatıyorum, Penelope!"

"Bana bir *nehir anka kuşuyla* tanıştığını söylemiştin. Onlar nadir bulunanların en nadiridir. Bunun bir sır olmaması gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Size kimliğinizle ilgili hiçbir şey söylemedim!"

Gözlerimi deviriyorum. Enerjimi korumak için Shepard gidene kadar tavana bakmalıyım. "Hafızanı hecelemeyeceğim," diyorum.

Ona tekrar baktığımda, her zamankinden daha geniş gülümsüyordu. "Teşekkürler Penelope... Seni unutmak istemedim."

Telefonumu çıkardım ve ona uzattım. "Al, telefon numaranı yaz.

Size biniş kartınızı göndereceğim. Pasaportunuz yanınızda, değil mi?"

"Evet, menzilinden **ç ı k t ı ğ ı m d a** yaprak gibi bir şeye dönüşmeyecek, değil mi?"

"Neden bir yaprağa dönüşsün ki?"

"Bilmiyorum. Büyüsel nedenler."

"Hayır. İyi olacaksın. Yani, bir sorunun olursa beni ara ama iyi olacaksın." Gülüyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Ben soruyorum.

"Sorunlarım için seni aramam fikri." Sırt çantasını takıyor. "Henüz gitmene gerek yok, uçağına daha saatler var."

"Sanırım bir süre Londra'da dolaşmak istiyorum. Ne zaman döneceğimi kim bilebilir?" Bana yine gülümsüyor. Gözleriyle de. Biraz etkilenmeye karar verdim. Bu özel bir durum sayılır.

"Shepard," dedim, "seni buraya getirdiğim için özür dilerim-"

"Hey. Dur. Bunu atlattık. Bu bir maceraydı ve maceralar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun." Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Ah, neredeyse unutuyordum." Cebinden iki parça sarı tebeşir çıkarıp bana uzatıyor. "Bunları Chalkmageddon'dan sakladım. Daha sonra isteyebileceğini düşündüm."

Tebeşire bakıyorum. Sonra tekrar Shepard'a. Elini tutuyorum.

"Vay canına," diyor, "bu tebeşiri gerçekten kırmak istiyorsun." "Shepard-bekle."

Bana bakıyor, dili alt dudağında, sanki benim sorunumun ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Ona anlatmaya çalışabilirim ama bu biraz zaman alır.

"Henüz gitmek zorunda değilsiniz," diyorum. "Yani, biz, um-Şey, biraz ilerleme kaydedip kaydedemeyeceğimize bakabiliriz."

"İlerleme," diye tekrarlıyor. "Sizin... durumunuzda."

Sesi nazik: "Penelope, sen zaten denedin."

"Hayır," diye ısrar ettim. "Ben *yapmadım*. Anneme sordum. Sonra da Simon ve Baz'ı bekledim. Bak, bunu tek başıma düzeltemem ama belki birkaç şeyi çözmene yardımcı olabilirim - belki daha sonra işine yarayacak bir şey."

Shepard başını sallar. Dikkatlice. "Yani, alabileceğim her yardımı alırım..."

"Doğru." Parmaklarımı avucundaki tebeşirin etrafına kapatıyorum, sonra elimi çekiyorum. "Hadi o zaman. Otur. Ceketini de çıkar, burası çok sıcak." I

boş kara tahtama bakıyorum. "Pekâlâ," diyorum tekrar. "En baştan başlayalım. Bana hâlâ ne olduğunu anlatmadın."

Shepard koltuğumda oturmuş, ceketini çıkarıyor. "Sana bir iblis tarafından lanetlendiğimi s ö y l e m i ş t i m ."

Ona geri döndüm. "Bana hiçbir ayrıntı anlatmadın."

Gözlüklerini yukarı itiyor. "Çünkü çok eleştirel ve yargılayıcı olacağınızı hissediyorum."

"Shepard, eleştirel ve yargılayıcı olmadan *düşünmek* mümkün değil. Bu tam anlamıyla bir süreç."

"Sizin yaptığınız şekilde,
evet."

"Hadi ama," diyorum gözlerimi devirerek. "Bana anlatmak için can attığını biliyorum. Nerede oldu bu? Dubuque, Iowa? Topeka, Kansas? Colorado Nehri kıyısında mı?"

Gülümsüyor. Her zamankinden daha üzgün. "Aslına bakarsanız Omaha'da oldu."

"Mükemmel," diyorum ve tahtaya dönüyorum. "Bu bildiğimiz bir şey. Omaha, Nebraska."

AGATHA

Niamh'ın boktan Ford Fiesta'sında klima yok, bu yüzden Watford'a kadar tüm yolu camları açarak gitmek zorundayız. Saçlarım darmadağın ve konuşmak için çok gürültülü, ki bu iyi olurdu, ama şimdi beni duyması için "*Çevir şu arabayı!*" diye bağırmam gerekecek.

Ameliyathaneye döndüğümde tek düşünebildiğim öğleden sonrayı Niamh ile geçirmeyi ne kadar istemediğimdi. Ama şimdi Watford'a dönmeyi ne kadar istemediğimi düşünüyorum. Watford'a hiç *gitmedim*. Ve belki de geri *dönemem*. Belki de gerçekten başaramam.

Londra'yı ve banliyölerin çoğunu arkamızda bıraktık ve artık kırsaldayız. Onları yakında göreceğiz. Watford kapıları.

"Niamh," diyorum.

Beni duymuyor.

"Niamh!"

Başını bana doğru

çevirdi. "Kenara

çekebilir misin?!"

"Neden?!"

"Sanırım hasta olacağım!"

Bu kadar yeter ve yalan bile değil. Niamh arabayı yolun kenarına çekti. Öne doğru eğilip başımı dizlerimin arasına almaya çalışıyorum. Kapım açılıyor ve Niamh emniyet kemerimi açmak için kucağıma uzanıyor. "Bir şeyin yok," diyor.

"Gerçekten değilim, teşekkürler."

"Özür dilerim. Al bakalım. Biraz su iç."

Onu görmezden geliyorum. Üzerimde endişe dalgaları dolaşıyor. Midemde mi yoksa kafamda mı başladıklarını anlamaya çalışıyorum.

"Agatha... biraz su iç."

Niamh'a bakıyorum ve elindeki su şişesini alıyorum. Biraz içiyorum.

"Biraz temiz hava ister misin?" diye soruyor.

Sanki eksik olan buymuş gibi. Yine de arabadan çıktım. Belki Niamh beni burada bırakır ve Londra'ya dönerken alır.

"Bak," diyor, "biraz gölge bile var."

Onu yoldan biraz uzaktaki bir ağaca kadar takip ediyorum. Ellerini uzatıyor, sanki bayılırsam beni yakalamak zorunda kalacakmış gibi. Eminim Niamh mecbur kalırsa beni taşıyabilir. Bir oduncu gibi yapılı.

Ağacın gövdesine yaslanıp yere doğru kayıyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Hala hayır."

Niamh elleri kalçalarında bir dakika durup beni izliyor. "Bu daha önce de oldu mu?"

"Hayır," dedim. Sonra, "Bilmiyorum." (Bir keresinde bir trol tarafından kaçırıldığımda bayılmıştım. Bu sayılır mı?)

"Babanı arayayım mı?"

"*Hayır.* Hayır, sadece araba tuttu. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Niamh yanıma oturdu.

"Biraz daha su iç." "Beni araba tuttu, susuz kalmadım."

"Sarsılmış görünüyorsun."

Bir içki daha alıyorum. "İyi olacağım."

Beni izliyor, yüzü kızarmış ve mutsuz.

"Watford'daki randevunuz ne zaman?" Ben soruyorum. Burada, bu ağacın altında kalabilirim. Telefonum yanımda. Ve Niamh'ın suyu. Ve asam, sanırım.

"Bu bir randevu değil," diyor. "Sadece keçileri kontrol ediyorum." Suyu bıraktım. "Keçileri mi?"

Niamh başını

sallıyor. "*Ebb'in*

keçileri mi?"

"Ebb Petty öldü," diyor ve vay canına, bu tam da onun berbat hasta başı tavrıları hakkında söylemek istediğim şey. Ya sevilen biri olsaydım? Ya da Ebb'in duymamış bir arkadaşı olsaydım? Ya da bu haberi bir şekilde üzücü bulan *herhangi biri* olsaydım?

"Biliyorum," diye çıkıştım. "Ama keçilerini kontrol ediyorsun?"

"Onlar Watford keçileri," diyor. "Okul sürüsü." "Her neyse," diye mırıldanıyorum, tekrar yere bakıyorum.

"Onları kontrol etmek için haftada bir kez geliyorum. Göz kulak olduğum hamile bir dişi geyik var. Ya da deniyorum."

"Oh." Şimdi terslediğim için kötü hissediyorum.

Tekrar Niamh'a bakıyorum. Çimlerin üzerinde oturmuş, bacaklarını önünde bükmüş ve kollarını dizlerine dayamış. Beyaz doktor ceketini arabada bırakmış, üzerinde ağır taba rengi bir pantolon ve koyu yeşil bir tişört var.

Ayrıca kaplumbağa çerçevesi, neredeyse modağa uygun yeşil renkli güneş gözlükleri. Watford'a doğru bakıyor. Belki de görebiliyordur. "Buraya dönmek her zaman tuhaftır," diyor. "Okula geri dönüyormuşum gibi hissettiriyor."

"Evet..."

"Özlemiş olmalısın," diyor.

Bir kahkaha attım. "Hayır. Sen?"

"Hayır. Ama ben..." Bana doğru baktı. Ben de ona kaşlarını çatıyorum. "Sen ne değildin?"

"Biliyorsun..."

"Bilmiyorum."

Niamh omuz silkiyor ve başka tarafa bakıyor. "Agatha

Wellbelove." "Bu ne anlama geliyor?"

"Oh, hadi ama." Güneş gözlüklerini başının üstüne doğru kaydırıyor. "Bilmen gerekir..."

"Aydınlat beni."

"Bu," diyor küçümseyerek, "tüm okulun senin ve arkadaşlarının etrafında döndüğü anlamına geliyor."

Ona doğru eğildim. "Öyle *olmadı*. Hem sen nereden bileceksin ki? Okulda birlikte değildik."

"Senden sadece üç yaş büyüğüm, Agatha."

Bu doğru mu? Niamh o kadar çok kötü cilt bakımı tercihi yapmış olabilir mi? Kollarımı kavuşturup ağaca yaslanıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum.

"Gerçekten birlikte lakros oynadık mı?"

"Hatırlamıyor musun?"

"*Lakros* oynadığımı hatırlıyorum..." Sertçe söyledim.

"Şey, ben takımdaydım, senden üç yıl öndeydim." Bana kaşlarını çatı. "Neden alıngan davranıyorsun? *Beni* hatırlamayan sensin."

"Üst yıllara dikkat etmedim."

Niamh çenesini kaldırıyor ve tatsız bir şekilde gülüyor. "Dikkat ettin mi kimse yok mu?"

İşte o zaman gördüm. "Nicks ve Slick, sizi tanıyorum!"

Güneş gözlüklerini geri takıyor. "Ben de sana öyle olduğunu söylüyordum." "Yılanlar *yaşıyor*. Ne oldu sana böyle?"

"Ne?" Şaşırmış ve kırılmış görünüyor ve bu sefer onu suçlayamıyorum. Geri adım atmaya çalışıyorum, "Yani..."

Niamh... Niamh, *Brody*. Brody'nin bir ilk adı olduğunu bile bilmiyordum. (Yani, *tabii ki* Brody'nin bir adı vardı.) Benim yaşımdaki kızlar onunla konuşmaya korkardı. O bizim en iyi saldırganımızdı. Bir metre boyunda, tuğla duvar gibi yapılıydı. Crowley, kalçaları bir harikaydı, üzerinde *çay* servis edebilirdiniz. Ve kısa, platin sarısı saçları vardı, Niall Horan gibi kabartılmıştı.

"Yani..." Tekrar söylüyorum, "saçın."

Niamh koyu kahverengi topuzuna dokunuyor. "Ah. Şey. Ağartmaktan yoruldum.

Ve her üç haftada bir tıraş ettirmek. Veterinerlik okulu bir eziyet."

Brody. Niamh, *Brody'dir*. Sahada kesinlikle acımasızdı. Bir keresinde bana çarpmıştı. Yoldan çekilmek için zamanım vardı ama üzerime doğru geldiğinde korkudan felç olmuşum. Yüzü kıpkırmızıydı. Beyaz saçlar, siyah kaşlar. O korkunç burun. O burnu tanımalıyım!

"Bir keresinde beni itmiştin,"

diyorum. Niamh omuz silkiyor.

"Ben herkesi ittim." "Yani, beni

gerçekten ittin."

Çizmelerindeki çimleri fırçalıyor. "Lacrosse'du."

"Temassız bir spor."

"Evet, senin oynadığın şekilde."

"Hey," diye itiraz ediyorum, "Lakrosda iyiydim!"

Niamh bana tekrar baktı. Güneş gözlüğüyle bile kısık gözlerle. "Gerçekten öyle miydin?"

"Beşinci yılda değil ama eninde sonunda."

"Huh." Niamh bana inanmış gibi görünmüyor. Tam Brody'lik bir bakış.

"Takımımız geçen yıl ulusal yarışmalara katıldı!" Israr ediyorum.

"Bu çok güzel," diyor. "Ulusal yarışmalara en çok yedinci yılımda yaklaşmıştım. Erkek arkadaşın eve bir kurt adam getirdiği için eleme maçımızı iptal etmek zorunda kalmıştık ve tüm okul karantinaya alınmıştı."

"Onu eve getirmedi; yemekhanede dövüştü." Argümanlarımı sunmak için ona doğru eğilmeye devam ediyorum ama hiçbirini iniş yapmıyor. "Dört kişiyle dövüştü!"

Niamh omuz silkiyor. "Maç iptal edildi."

"Lupin virüsü kapmadığın için şanslısın."

"Ben aşı oldum. Tüm ekip aşılandı!"

"Hıncını benden çıkarma," diyorum. "Senin değerli lakros maçını ben iptal etmedim."

"Sen de olayların bir parçasıydın."

Ağzım açık kaldı. "Kaçırıldım. Kaçırıldım."

Niamh *çok* anlamlı *bir* şekilde gözlerini deviriyor, sanki söylediklerim hem alakasız hem *de* gülünçmüş gibi.

Tekrar ona doğru eğildim. "Neydi o? Kaçırıldığıma inanmıyor musun?"

"Hepimiz kaçırıldığınıza inandık... ilk seferinde." "İlk kez mi? Ciddi misin?"

Niamh ellerini kaldırıyor. "Önemli değil Agatha. Bu çok eski bir tarih."

"Birden fazla kez kaçırılmış biri olarak, o kadar da uzun zaman önceymiş gibi hissetmiyorum."

"Bakın, bundan bahsettiğim için özür dilerim. Eminim tüm ... çevreniz için çok dramatik olmuştur."

"*Çember f a l a n* yoktu," diyorum, sesim yükseliyor ama Niamh dinlemiyor. Ayağa kalktı.

"Cehennem büyüleri," diye mırıldanıyor ve benden koşarak uzaklaşıyor. Neyin peşinde olduğunu görmek için ayağa kalkıyorum-

Yüz metre ötedeki tarlada bir keçi dolaşıyor.

Niamh asasını önünde tutarak ona doğru koşuyor. "Hadi, Billy. Hadi..."

Peşinden koşuyorum. Keçi şimdi Niamh'ı izliyor. Büyük beyaz bir keçi, uzun boynuzları ve sakalı var. Niamh ondan bir metre uzakta. Sanki onu ürkütmekten korkuyormuş gibi koşmayı bırakıyor. Asasını yavaşça kaldırıyor.

"Keçini al!"

Keçi sadece ona bakıyor. Çiğniyor.

Niamh kaçıp kaçmamaya karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Keçi de aynı kararı veriyor gibi görünüyor. Önce o kaçıyor, tarlanın derinliklerine doğru koşuyor. Niamh peşinden koşuyor. Ben de Niamh'ın peşinden koşuyorum.

"Onu asla

yakalayamayacaksın!"

Bağırıyorum. "Yapmak

zorundayım!" diye bağırıyor.

Birkaç dakika sonra, yetişemeyecek kadar bitkin düştüm. Niamh koşmaya devam ediyor. ("Niamh," diye bağırıyorum, "onu asla yakalayamayacaksın!"

"Yapmak zorundayım!"

Keçi duraksayıp ona bakıyor. Niamh ona doğru güçleniyor. Keçi tekrar koşuyor. Oh, bir çit var; Niamh onu çite sıkıştırarak. Zeki kız, ama sonra ne olacak? Keçinin boynuzları bir ayak uzunluğunda. Elimdeki

ve birkaç ilk yardım büyüğü düşünmeye çalışın. (Benim ilk yardım büyüğü de pantolon gibi.)

Keçi çiti gördü ve aniden döndü. Birden *bana* doğru yöneldi. Tatlı Circe, bana doğru geliyor! Niamh da öyle. "Agatha!" diye bağıyor. "Yakala onu!"

"Yakalamak mı?" Kendi kendime alay ediyorum. "Dev keçi ağımla mı?"

Kocaman, azgın keçi bana doğru hızla geliyor ve ben yolundan çekilmeye başlıyorum ama Niamh adımı haykırıyor. "Agatha! Gitmesine izin verme!"

"Ah, Tanrı aşkına," diyorum asamı keçiye doğru uzatarak. Dürüst olmak gerekirse, hazırda olan tek büyüüm "Küller küllere". Tam büyüü yapmak üzereyken keçi koşmayı bırakıyor.

Kafasını bana doğru eğdi.

Değneğim çoktan doğrultulmuştu, ben de bir şeyler denemeye karar verdim. İşe yaramayacak. İyi günümde bile kansız bir sihirbazım. (Demir hapları işe yaramadı.) Ama yine de devam ediyorum:

"Meryem'in küçük bir kuzusu vardı!" Keçiye usulca şarkı söylüyorum.

Asamı havaya vuruşumu izliyor, sonra bana "*Kuzu değil, kardeşim*" der gibi bakıyor.

Devam ediyorum. **"Küçük kuzu, küçük kuzu!"**

Keçi hâlâ bizi izliyor. Niamh'ın bize yaklaştığını duyabiliyorum.

"Meryem'in küçük bir kuzusu vardı, tüyleri kar gibi beyazdı!"

Niamh keçinin arkasında yavaşlayarak durdu. Keçiyle mücadele etmesini bekliyorum ama onun yerine bana dönüp devam etmemi işaret ediyor.

"Mary'nin gittiği her yere! Mary gitti, Mary gitti!"

Keçi bana doğru birkaç çevik adım atıyor. Niamh'a bakıyorum ve ısrarla onu işaret ediyorum. O da bana işaret ediyor ve "*Devam et!*" diyor.

Ona öfkeli olduğunu umduğum bir bakış atıyorum ama asamı tekrar havaya kaldırıyorum.

"Meryem'in gittiği her yere, kuzunun da gideceği kesindi!"

Keçi şimdi ayakkabılarıma burnunu sokuyor, boynuzları inciklerime sürtünüyor. Geriye doğru bir adım atıyorum. Bana bakıyor ve öne doğru adım atıyor.

"Bir gün onu okula kadar takip etti," diye fısıldıyor

Niamh. Yutkunuyorum. **"Bir gün onu okula kadar takip etti!"** Niamh kolumu tuttu. Beni geriye doğru itiyor.

Şarkı söylemeye devam ediyorum - **"Bir gün okul, bir gün okul!"** - sonra Niamh'a fısıldıyorum, "Ne yapıyoruz?"

"Watford'a geri götürüyorum."

"Sen devral."

"Bunu neden yapayım Agatha? Senin büyüün altında."

Geriye doğru yürümeye devam ediyorum. Teke de peşimden geliyor, sanki tasma takmışım gibi umursamıyor bile.

"Bir gün onu okula kadar takip etti, ki bu kurallara aykırıydı!"

Watford kapılarına vardığımızda, onları koruyan kimse yoktu. Niamh mandalı açıyor ve bir tarafı açık tutuyor. İçeri giriyorum. Teke etrafına bakındı. Bana bir bakış atıyor, sonra tırısyla geçip Büyük Çimenlik'e doğru uzaklaşıyor.

Niamh çok memnun bir şekilde kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İyi gösteriydi, Agatha."

"Yine dışarı çıkmayacak mı?" Watford arazisinin etrafında bir duvar var ama çoğunlukla göstermelik. Normalleri ve davetsiz misafirleri dışarıda tutmak için büyüler var ama vahşi yaşamı değil. (Muhtemelen Humdrum'un Simon'ın peşinden bu kadar çok yaratık göndermesinin nedeni de bu.) Keçi bir kez dışarı çıktıysa, yine çıkacaktır.

"Kaçmalarından endişe etmiyorum," diyor. "Ben gitmeleri konusunda endişeliyim."

"Bu aynı şey değil mi?"

"Watford'un keçilerini bir ağılda tutamayız. Onların buraya ait olduklarını *biliyorlar*. Öylece başıboş dolaşmamalılar." "Bu tam da insanların hayvanları bir ağılda tutma nedenine benziyor."

Niamh asama bakıyor. "Bu çok düzenli bir büyü çalışmasıydı. Daha önce kimsenin tekerleme söylediğini görmemiştim."

Daha önce hiç büyü *yapmayı düşünmemiştim*. "Sadece kendini buna adanmışsın," diyorum asama cebime sokarken.

"Ben olsam asla denemezdim," diyor. "Tekerleme kuzularla ilgili, keçilerle değil. Baban bana her zaman çok gerçekçi olduğumu söyler..."

Çimenlerin üzerinden asma köprüye ve surlara bakıyorum. Ve Beyaz Şapel'in tepesine. "Seni burada bekleyeceğim," diyorum. "Kendimi hâlâ biraz **k ö t ü** hissediyorum."

"Oh," diyor Niamh. "Eğer bir süre sonra kendini daha iyi hissedersen, sürünün geri kalanını bulmak için yardımın gerçekten işime yarayabilir. Bazen saatler sürüyor."

"Saatler mi?"

"Çok kurnazlar."

Yakaladığımız keçi çoktan Ebb'in onları otlatmaya götürdüğü okulun arkasındaki tarlalara doğru yola çıkmıştı. "Sanırım yardım edebilirim," diyorum. "Hendeği geçmek zorunda mıyız?"

"Hayır. Keçiler genellikle tepelerde kalır. Deniz kurtlarından nefret ederler."

"Ben de öyle."

"Evet," diyor Niamh, "korkunçlar. Hendekteki tüm balıkları öldürdüler ve okul onları at etiyle beslemek zorunda. Müdireyi onlara ötenazi yapmaya ikna ettim ama bazı öğrenciler protesto düzenledi."

"Ebb onları her gece buraya getirirdi," diyorum.

"Deniz kurtları mı?"

"Hayır. Keçiler. Onunla birlikte ahırda uyudular."

Niamh bana kaşlarını çattı. "Ebb Petty öldü."

PENELOPE

Buna bakmanın bir yolu da şu: Tahtamda daha çok şey yazıyor.

NE BİLİYORUZ?

- Omaha, Nebraska
- İki yıl önce (Normal, 20 yaşında)
- Gece yarısı ritüeli
- Lanet kurbanı yalnızdı
- Mağdur kendisine "mağdur" denmesini istemiyor
- Lanet kurbanı (bundan sonra "C.V." olarak anılacaktır) ritüeli nereden edinmiştir? • "Tanıştığım bir adam" (!)
- Ritüel şimdi nerede? C.V.'nin cebinde (!!)
- C.V.'ye ritüelin "bir iblisle tanışmasına" (!!!) yardımcı olacağı söylenmiştir.
- C.V. bunun kulağa harika bir fikir gibi geldiğini düşündü.
- C.V. muhtemelen çoktan lanetlendi mi? Büyükannemin dediğı gibi "aptal sopayla kafasına vurulmuş"? Araştırmaya değer ...

BENİM ADIM SHEPARD

- İblis başarıyla çağrıldı

BİLMEDİKLERİMİZİ:

- İblisin adı İblisin
- türü
- Ritüel ne diyor
- Ritüel ne yapar Nasıl
- tersine çevrilir
- Shepard ne düşünüyordu?

- Shepard'ın hiç düşünmediği şey

"Şu anda senden mükemmel bir savcı olur diye düşünüyorum." Shepard kanepeye yayılmış, uzun bacakları ve turuncu kadife kumaşıyla.

"Bu bir iltifat gibi geliyor," diyorum listeme göz atarken. "Teşekkür ederim." Ona ve cebinden çıkarıp *sehpamın üzerine serdiği* şeytani ritüele dönüyorum.

En azından bu gerçek bir ayin değil. Bu sadece bir defter kağıdına mor mürekkeple yazılmış fonetik bir transkripsiyon. Yüksek sesle okumaya başlıyorum ve Shepard kanepeden atlayıp ağzımı kapatıyor. "Yapma bunu," diyor usulca, eli hâlâ dudaklarımın üzerinde.

Başımı sallıyorum. Sanırım haklı.

Yavaşça elini çekiyor ve ikimiz de nefes veriyoruz.

"Böyle mi oldu?" diye sordum. "Sadece yüksek sesle mi okudun?"

Tekrar yerine oturur. "Hayır, daha fazlası vardı. Yere bir kapı çizdim."

"Pentagram değil mi?"

"Hayır, bir kapıydı - nasıl çizileceğine dair bir şema vardı. Bence kapı bir metafor gibi çalıştı. Sanki bir kapı *fikriydi* ve sonra bir kapıya dönüştü."

Eteğimdeki tebeşiri silerek kanepeye uzandım. "Yani sadece bir *metaforik* çağırma."

"Neden olmasın?" Hâlâ gülümsüyor. (Shepard'la konuşmanın güzel yanlarından biri de ukalalık yapmıyormuş gibi davranmama bile gerek kalmaması. Ondan hemen akıp gidiyor). "Ne de olsa," diyor, "büyünüz klişelere dayanıyor..."

İrkildim. "Sanırım dilin gücünü kullanarak dünyanın büyüsünü senin sadece düşünebileceğin bir şekilde kullandığınızı kastediyorsun. Ama devam et, bir kapı çizdin... Nereye?"

"Yatak odamda." Shepard bir kutu sandviç daha açıyor.

Bu sefer taç giyme töreni tavuğu.

Bir saat liste yaptıktan sonra, akşam yemeği için ara vermesine izin verdim. Şu anda sehpanın üzerinde duran sandviçlerle sanki Simon hiç gitmemiş gibi. (Simon gitmiş gibi. Onun -ve Baz'ın- hiçbir şey söylemediğini, burada olmadığını, burada olmak istemediğini duyabiliyorum. Sanki dev bir sessizlik gongu gibi. Shepard'ın sürekli gevezeliği bu sessizliği bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.)

Tırnağımla tebeşirim ucunu eziyorum. "Yani, bir kapı yarattın Cehennemde, *uyuduğun* odada..."

Lokmasını bitiriyor. "Oh," diyor. "Bu köri. Bunu beklemiyordum. Kraliçe körili tavuk salatası ile mi taç giydi?" "Shepard.

Odaklan."

Başını eğiyor. "Odaklanıyorum, odaklanıyorum... Kuru üzümleri seviyorum." İnledim ve bacağına biraz tebeşir sildim. O da gülerek bacağına çekiyor.

"Soyadınız nedir?" diye sordum.

"Bana 'Shepard' demek bu kadar mı zor?" "Çok tanıdık geliyor," diye homurdanıyorum.

Biraz daha gülüyor. Yemek yerken gülümsemek ve gülmek konusunda çok başarılı. Birazcık bile iğrenç değil. "Bu aşk."

Kaşlarımı çatıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Bu-" "Soyadım değil. Aşk."

"Şaka yapıyorsun."

Hâlâ gülümseyerek bir ısırık daha alıyor. "Ben değilim. Daha az tanıdık geliyorsa bana böyle hitap etmekten çekinmeyin."

"Ah, sen *doğuştan* imkansızsın." "Doğru değil, ben *normalim*. Ben tamamen mümkünüm."

"Bana kapıdan biraz daha bahset," diyorum. "Bunu neden yatak odana yaptın?"

Shepard'ın gülümsemesi bir kademe düşer. Kucağına bakıyor. "Şey, bunu başka birinin alanında yapmak istemedim ve bu arada iblislerin cehennemde yaşadığını sanmıyorum. Bence onlar daha çok başka boyutlardan gelen varlıklar."

"Kapıyı çizmek için ne kullandın?"

Sandviçini bırakıp peçeteyle ağzını sildi. "Kan, toprak, su, kül ve süt."

"Kendi kanın mı?"

Alt dudağını yalıyor. "Kendi kanım olmalıydı. Bana ayini satan adam çok netti."

"Ayin ne kadara mal oldu?" Bir kaşını kaldırıyor. "Hiçbir şey mi?"

"Bu bir cevap mı yoksa soru mu?"

Omuz silkiyor ve kucağına dönüp birkaç kırıntıyı silkeliyor. "'Siz para almazsanız biz de para alamayız' durumlarından biri..."

Bu konuda içimde kötü bir his var. Neredeyse onu gerçek bir cevap için zorlamak istemiyorum. "Ne kadara mal oldu?"

"Hiçbir şey. Henüz." Gözlerini kapatıyor, sanki kendini hazırlıyor. "Üçüncü çocuğum."

Omzuna bir tokat attım.

"*Shepard*." Bana doğru baktı.

"Nasıl yaparsın?" diyorum.

"Onu ilk çocuğumdan vazgeçirmeye çalıştım -her zaman ilk çocuğu isterler-benimle bir anlaşma yapıyordu!"

"Yani dışarıda bir yerlerde aile kurmanızı bekleyen karanlık bir karakter mi var?"

"Aw. Ken sahtekâr değildir. O büyük bir kalbi olan dik duran bir adam."

Gülümsüyor. "Bu bir şaka, o bir dev."

Ona bir tokat daha attım. "*Shepard*!" Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Devlerin bebekleri *yediğini* biliyorsun..."

"Penelope, sorun değil. Üç çocuk yapmayacağım. Hiç çocuğum olmayabilir.

Ben bir boşanma çocuğuyum."

Hâlâ başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve *Bildiklerimiz'e DEV'i ekliyorum*.

Liste. "Demek bu devle tanıştın... *bir*

şekilde..." "Onunla her zamanki gibi tanıştım."

"Onu yoldan mı kovaladın?"

"Hayır. Onu fark ettim ve merhaba dedim. Bir süredir arkadaşız."

Tahtadaki boş bir noktaya yaslanıyorum. "Sanırım seni yememiş olması beni etkiledi."

"Sanırım sadece bebekleri yiyor..."

"Merlin ve Morgana ve lanet Anne Boleyn," diyorum. "Yani arkadaş olduğun bu bebek yiyen dev şeytani ritüeller mi düzenliyor?"

"Elindeki bir kitapta vardı."

"Eski kitapları mı topluyor?"

Shepard sanki çirkin bir şey değil de ilginç bir şey söyleyecekmiş gibi parmağını kaldırıyor. "*Minyatür* koleksiyonu yapıyor."

"Tabii ki öyle."

"Büyülü minyatürler," diye ekliyor.

"Doğal olarak," diyorum.

"Koleksiyonunu düzenlemesine yardım ediyordum. Bir şeyleri kırmaya meyillidir..." "Yani." Sanki her şey mantıklıymış gibi başımı sallıyorum.

"Etrafında koleksiyonunu gerçekten takdir eden başka birinin olması hoşuna gidiyordu."

"İçinde iblis çağırma ritüelleri kitabı da var."

"İblis kültürü hakkında bir kitaptı! Ken'in bana söylediği buydu. Bir kısmını okuyabiliyordun, ama sadece büyütle ve senin ya da benim anlamasak bile İspanyolca'yı yüksek sesle, fonetik olarak okuyabildiğimiz gibi. Ken her zaman bir iblisle tanışmak istediğini biliyordu."

"Neden hep bir iblisle tanışmak istedin?"

"Kim sormaz ki? Bir iblise sorabileceğin binlerce soru düşünemiyor musun?"

"Ondan ruhunu bırakmasını isterdim. Hepsi bu kadar. Sonra da kapıyı kapattırdım." Shepard sandviçini yemeye geri döndü. "Hepsi 'o' değil, biliyorsun."

Hiçbirinin 'erkek' olduğundan emin değilim. Bir iblis için cinsiyet nedir?" "Bunu ona sorma şansın oldu mu?"

Shepard utangaç görünüyor. "Ben yapmadım."

"Tamam..." Tahtama dönüp bakıyorum. *Ken'e* yazıyorum.

"Madem Ken bu kadar iyi bir arkadaş, neden ayini sana vermedi?"

"Bir adamın yemek yemesi lazım. Ayrıca, onun için çok fazla iş vardı. Her şeyi fonetik olarak yazmak zorunda kaldı."

"Ve size gerçekte ne yazdığını söylemedi mi?"

"Bilmiyordu! Dediğim gibi, harfleri biliyordu ama sadece birkaç kelime biliyordu."

"İblisle olanları ona anlattığınızda Ken daha sonra ne dedi?"

Shepard'ın yüzü düşüyor, sanki *Ken'e* acıyormuş gibi. "Kendini çok kötü hissetti." "Onunla bu üçüncü doğan hakkında konuştuğumda çok daha kötü hissedecek."

durum. Size hiç yardım etmeye çalıştı mı?"

"Durumu daha da kötüleştirmekten korktuğunu söyledi." "Ruhunu bir iblise kaptırmaktan daha kötü ne olabilir?" "Ölmek, sanırım. Benimle birlikte lanetlenmek." "Onu arayalım," diyorum.

"Şu Ken'i. Hemen şimdi."

"Onu arayamayız. Uyuyor."

"Saçmalık, Chicago'da saat sabah 10." Bu benim yapmaya alışık olduğum matematik. "Hayır, demek istediğim kış uykusunda. Yıllarca uyuyacak."

"Devler *kış uykusuna* mı yatar?"

Shepard başını bana doğru sallıyor. "Eğer bana bir şans verseydin, sana büyü hakkında çok şey öğretebilirdim..."

"Aman Tanrım, Shepard, *dur*. Gözlerimi öyle bir devireceğim ki sıkışacaklar." Kanepenin koluna tekrar oturup dudağıma vuruyorum.

"Ken'e bir iğne batıralım ve ona geri dönelim. Pekala, gece yarısıydı... Kapıyı çizdin, ayini okudun..."

"Ve işe yaradı. İblis ortaya çıktı. Kollarımda izler belirdi. Gitti." Shepard kucağına bakıyor, başının arkasını kaşıyor. Hiç gülümsemiyor.

"*Bir de bana sor.*"

İç çekiyor. "O bir iblisti."

"Neye benziyordu?"

"Bunun bir önemi var mı?"

"Sanırım hayır. Ne yazıyordu?"

"Pek bir şey yok. Havadan sudan konuşmalar... '*Beni kim arıyor?*' '*Beni kendi özgür iradenle mi aradın?*' Yada, yada."

"Yada, yada?"

"Sadece havadan sudan konuşuyorduk Penelope. Güzel vakit geçirdiğimizi sanıyordum."

"Peki sonra?"

"Ve sonra dövmeler."

"Ve açıklamadı mı?"

"Dedi ki... Tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum."

SHEPARD

"Beni kim çağırıyor?" dedi iblis, yerdeki kapıyı iterek açarken.

"Merhaba," dedim. "Benim adım Shepard Love. Omaha, Nebraska'danım. Gazetecilik okuyorum." O zamanlar hâlâ okuldaydım.

Benimle birlikte odaya tırmandı, sanki merdivenlerden çıkıyormuş gibi - bunu yapmasını beklemiyordum. Yatağıma oturdu. Ona bir kutu kola uzattım, o da aldı. *Bu çok iyi gidiyor*, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

İblis aksansız İngilizce konuşuyordu. Ya da belki benim aksanımla. (Küçük bir çocukken benim aksanımın gerçek nötr olduğunu düşünürdüm. Çünkü televizyondaki herkes Omaha, Nebraska'dan geliyormuş gibi konuşuyordu).

İlk başta sanki bir şeyin ortasında kesmişim gibi biraz sıkıntılı görünüyordu. Ama sonra kibarlaştı. Kendim hakkında çok şey anlattım. Gazetecilik profesörlerimden birinin bana öğrettiği bir şeydi bu. Kendiniz hakkında bir şeyler paylaşarak bir kaynağı yumuşatabilirsiniz. Bu, "*Burası samimiyet için güvenli bir yer.*" demek gibi bir şey. Bu bana her zaman doğal gelmiştir. İnsanlara kendimi anlatmayı seviyorum. Konuşma sırası onlara geldiğinde dinlemeyi seviyorum. O kadar iyi bir dinleyici olmayı seviyorum ki beni unutuyorlar. Çoğu insan kendileri hakkında konuşmayı gerçekten sever; bunun için fazla teşvik gerekmez.

İblis çoğu insandan daha az açık sözlüydü. Kendini unutmadı.

Yatağıma oturdu -Penelope dehşete düşerdi- ve kolamı içip doğrudan konuya girdi.

"Beni kendi özgür iradenle mi çağırdın?" diye sordu.

"Evet," dedim ona. "Tabii ki. Sizinle tanışacağım için heyecanlıydım."

Bana başını salladı. O sırada odam kükürtlü dumanla dolmuştu. "*P e k a l a , Omaha, Nebraska'dan Shepard Love, anlaştık.*"

PENELOPE

Kara tahta duvarımda yer kalmadı. Büyüyü ikinci bir duvara yapıyorum ve televizyonu yoldan çekiyorum. Simon burada olsaydı bundan şikayet ederdi ama Simon burada değil.

Sonraki Adımlar, büyük blok harflerle, ulaşabildiğim kadar yükseğe yazıyorum. "Hâlâ devî uyandırmamız gerektiğini düşünüyorum. Bunu da listeye ekliyorum. Ayrıca, eğer dev bu iblis dilini okuyabiliyorsa, belki bir başkası da okuyabilir. Belki tamamen ölü ya da belirsiz değildir - belki o kitabın başka bir kopyası bile vardır. El yazısıyla mı yazılmıştı?"

Dil! Yazıyorum.

Kitap. Daha fazla kopya mı? Watford'a bak. Pitch Kütüphanesi?

"Biliyor musun, Büyücü aslında bir sürü eski büyü kitabı ele geçirdi. Bunların nereye gittiğini merak ediyorum..." Çeneme vuruyorum.

Premal'e Büyücü'nün kitap zulasını sor.

"Kitap el yazısıyla mı yazılmıştı?" Tekrar soruyorum.

Shepard cevap vermeyince duvardan uzaklaşıyorum.

Başı aşağıda ve parmak uçlarını pantolonunun kabarık çizgilerinde aşağı yukarı gezdiriyor.

"Kitap," diyorum, "el yazısıyla mı yazılmıştı? Başka kopyaları da olabilir mi?" Shepard bana bakıyor, tek gözü kapalı, sanki düşünüyormuş gibi.

"Penelope. Uçağıma yetişmek istiyorsam hemen gitmeliyim."

"Ne? Hayır, hâlâ vaktin var."

Başını sallıyor. "Hiç sanmıyorum."

Telefonumu açtım... Oh. Zamanı yok. Zaten çok az kaldı. Tekrar tahtaya bakıyorum. "Ama..."

Shepard ayağa kalkıyor ve sırt çantasının askılarını omuzlarına çekiyor. "Bunun yardımı oldu."

"Yardıma olmadı," diyorum. "Daha yeni başlıyorduk-"

Sonra yüzüme uzanıyor ve tamamen saçma bir an için bana veda öpücüğü vermeye çalıştığını düşünüyorum ama sadece çenemdeki tebeşiri siliyor. "Yardıma oldu," diyor. "Her şeyi halledilebilirmiş gibi gösteren bir tarzın var. Bunu sevdim."

"Ama hiçbir şey başaramadık."

Başparmaklarını sırt çantasının askılarına geçiriyor. "Artık numaram sende var."

Unutma, bana alaycı mesajlar göndereceksin."

Tahtamı tekrar inceliyorum, sanki onunla eve gönderecek işe yarar bir şey bulabilirmişim gibi. "Ne hakkında?"

"Ah, sadece senin onaylamayacağın *bir şey* yaptığımı varsay."

Ona dönüp bakıyorum. "Bu güvenli bir bahis."

Bana göz kırpmıyor. "Biliyorum."

Shepard şu anda kapıya doğru yürüyor, ben de onunla yürüyorum. Amerika'ya geri dönüyor. Artık bir kamyonunun olmadığı yere. Yani, iyi olacak. Kendini toparlayacaktır. Çok dayanıklıdır. Batmaz. Lanetli ama batmaz. Hala tamamen lanetli. Ve aptal. Çok güveniyor. İki böbreğiyle Heathrow'a kadar gidebilecek mi?

Elimden gelse ona yardım ederdim.

Eğer bu benim sorumluluğum olsaydı.

Hayır, eğer elimde olsaydı. Daha iyi bir büyücü olsaydım ona yardım ederdim. Ama daha iyi bir büyücü ona yardım *etmezdi*.

Sırt çantasına dikilmiş bir yama var ve üzerinde "YUMUŞAK OL" yazıyor. "Shepard!" Dedim.

Kapı aralığında durur. "Kal."

Gülümsüyor ama üzgün. "Penelope..."

"Kal," diyorum tekrar. "Daha yeni başladık." "Bunu zaten yaşadık. İki kez."

"Biliyorum, özür dilerim!" Avuçlarımı ona doğru tutuyorum. "Seni oyalayıp durduğum için özür dilerim. *Gerçekten* zor birkaç hafta geçirdim ve hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum. Sana tek başıma yardım edip edemeyeceğimi hala bilmiyorum - dürüst olmak gerekirse, üçüncü çocuğum üzerine bahse girmezdim - ama sadece..." Kotunun kolunu tuttum. "Kal. Bırak deneyeyim. Kaybedecek neyin var?"

Shepard bana bakıyor. "Bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Hayır, sorun değil. Elimden geleni yapmak istiyorum. *Tamamen* işe yaramaz değilim. İşe yaramaz değilim. *her* durumda. Genellikle. Sanırım."

"Hayır. Yani Penelope, ben de buradayım. Bunun üzerinde birlikte çalışabiliriz." Oh ...

Doğru.

Sanırım yapabiliriz.

BAZ

Simon bunu pek iyi karşılamadı.

"*Yeni* bir Seçilmiş Kişi mi var?"

Bu dün geceydi. Ava gittikten sonra. (Benimle *ava* geldiğine hala inanamıyorum. Beni fare kanı içerken izlediğine ve yine de beni öpmek istediğine. *Tekrar tekrar*.) Teyzemin Bourbon'larını yemiştik ve uyumaya gidiyorduk. Başımı onun göğsüne yaslamıştım. Mutluluktuk.

Simon beni iterek zorla ayağa kalktı.

Ben de iç çekerek doğrudum. "Görünüşe göre birden fazla."

"Ama *ben* Seçilmiş Kişi'ydim!" Yüzünü bana döndü, kanatları arkasında parlıyordu. "Yani, ben bir sahtekârdım, ama-"

"Katılmıyorum."

"*Baz...*" diye inledi yüzünü saklayarak.

"Simon, bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. Bütün kehanetleri yerine getirdin."

"En Büyük Büyücü'nün Büyücüler Dünyası'na yönelik en büyük tehdidi *yenmesi gerekiyordu*; ben Büyücüler Dünyası'na yönelik en büyük tehdittim."

Omuz silktim. "Neden ikisi birden olmasın?"

Simon hâlâ her şeyi anlamaya çalışarak başını salladı. "Yani artık yeni insanlar kendilerine En Büyük Büyücü mü diyor?"

Yatak başlığıma yaslandım, dirseklerimi yukarı kaldırdım, bileklerimi başımın üzerinde aprazladım. "Öyle görünüyor. Fiona bana fazla ayrıntı vermedi, sadece sen ve Büyücü ortalıkta yokken birkaç şarlataının bundan faydalandığını söyledi."

Hâlâ şaşkın görünüyordu. "Yani üvey annen yeni bir *Seçilmiş Kişi*'yi mi takip ediyor?"

"Emin değilim. Fiona Teyze öyle düşünüyor."

"Pekala"-Simon omuzlarını dikleştirdi-"onu kurtarmalıyız."

O anda ona sarılabildim. Ve sonra ona *sarılabileceğimi* fark ettim. Hiçbir şey beni durduramazdı. Kollarımı onun etrafına, kanatlarının altına sardım ve sıkıca tuttum.

"Baz?" Simon'ın kolları bana daha nazikçe sarıldı. "İyi misin?"

"Burada olduğun için çok mutluyum."

O zaman bana daha güvenle sarıldı. "Neden biri Seçilmiş Kişi olmak istesin ki?"

Boynuna doğru bir kahkaha attım. "Güç, tabii ki."

Başını benimkine doğru salladı. "Güç yok," dedi, sesi alçaktı.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Simon büyüyle Büyücüler Dünyası'na *hükmedebilirdi. Dünyaya hükmedebilirdi.*

"Penelope'ye mesaj atacağım," dedi ve telefonunu bulmak için benden uzaklaştı. "Bütün bunlardan haberi olmamalı. Bana olmasa bile sana bahsederdi."

"Simon... Bu işe karışmak istediğinden emin misin? Bu *sihirli* bir şey."

Sanki aptallık ediyormuşum gibi bana baktı. "*Üvey annen.*"

Gülümsedim. Mesajlarını göndermesini izledim. "Yarın sabah birkaç arama yapabilirim," dedim. "Etrafa sorarım. Bakalım bir şey bilen var mı?"

"Artık başlamamız gerekmiyor mu?" Yatağın kenarında oturuyordu, gitmeye hazırdı.

Ona elimi uzattım. "Hayır. Bir gecede hiçbir şey değişmeyecek. Sadece uyuyalım."

Şaşırmış görünüyordu. "Emin misin?"

"Eminim Pamuk."

Bir an dudağını ısırды, sonra elimi tuttu ve kanatlarını katladı. "P e k â l â . Daphne'yi yarın kurtaracağız."

Onu yanıma çektim ve başımı tekrar göğsüne koydum. "Yarın."

Ertesi sabah - b u sabah- Simon tost yaparken mutfak masasına oturdum ve bana karşı dürüst olacağına güvenebileceğim birini aradım.

"Merhaba, Dev."

"Bu Basilton Pitch değil mi? Sikini yalatmaya ara verip arkadaşların ve ailen olduğunu hatırladın mı?"

"Aslında sakso çekmeye ara verdim."

Simon'ın başı döndü. Özür dilercesine omuz silktim ve sandalyemde ona arkamı döndüm.

Dev iç çekti. "Aramıyorsun, yazmıyorsun."

"Ders çalışmakla meşguldüm. Ya sen?"

"Evet, evet," dedi. "Üniversite tam bir baş belası. G ö r ü n ü ş e göre, haftada iki kez Büyücü'ye bağlılık yemini etmek ve *diksiyonum* üzerinde çalışmak hiçbir işe yaramadı

beni yüksek öğrenime hazırlamak için."

Homurdandım. "Yeni müdirenin insanlara matematik çalıştırdığını duydum." "Kabul edilemez! Geleneklere önem vermiyor mu?"

"Sırada ne var," dedim, "coğrafya mı?"

Dev'in sesi gizlice alçaldı. "Niall'ın kardeşi bugünlerde Wats'ın çok daha iyi olduğunu söylüyor. Cep telefonları varmış. Kabul sınavını da geri getirmişler. Yaşlı Bunce'ın *bazı* standartları varmış."

Dev samimi davranırken devam etmeye karar verdim; bu sadece iki yılda bir olur. "Söylesene, yeni bir En Büyük Büyücü hakkındaki bu saçmalığı duydun mu?"

"Ah. Zavallı Baz. Seçilmiş Kişi için her şeyi bir kenara attın ve şimdi her şeye yeniden başlamak zorundasın."

"Demek duydunuz."

"Crowley," diye yemin etti Dev, "büyükannem hep bundan bahsediyor. Onlardan birini Facebook'ta takip ediyor."

"Facebook'ta mı? Kendilerine ne diyorlar?"

Dev'in sesi eğlenmiş gibiydi: "Baz, *gerçekten* ilgileniyor musun? Dini mi buldun?"

"Hayır. Bu işe bulaşmış bir arkadaşım var. Başlarının belaya girmediklerinden emin olmak istiyorum."

"Bir arkadaş, ha? Ben değilim, Niall da değil. Simon Snow bir kurtarıcı tarikatına mı katıldı? Bu çok zengin."

"Tüm bunlarda bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"En Büyük Büyücü'nün Swansea'de saklandığını ve bunu ilk öğrenenin büyükannem olduğunu mu düşünüyorum? Hayır sevgili kuzenim, düşünmüyorum. Bence açgözlü bir serseri onun Aston Martin'inin bana miras kalmayacağından emin olmak istiyor."

"Zavallı büyükannen," dedim.

"Zavallı arabam," diye cevap verdi.

"Yani, hepsi finansal bir aldatmaca mı?"

"Büyükannemin Facebook kurtarıcısı mı? Kesinlikle. Ama Máire Clark'ın peşinden koştuğu seçilmiş serseriden iyidir."

"Máire Clark, tanıdığım biri mi?"

"Watford'da bizden bir yıl önde. Koyu renk saçlı. Güzel bacaklar. Mage babasını içeriden bilgi sızdırmaktan tutukladı."

"Oh doğru." Máire. İskoçyalı. Sihirli Sözler'de yanımda oturuyordu.

"Bir 'mucize işçiye' kafayı takmış. Onun yerleşkesinde gönüllü olarak çalışıyor."

Adamın avuçlarından kan akıyor, güvercin tükürüyor, hepsi bu."

"Mucizeler ile eski moda sihir arasındaki fark nedir?" diye sordum.

"Máire'e sorma," diye homurdandı Dev. "Lanet olası kulağını kemirip koparır ve bacakları senin için dikkat dağıtıcı bile olmaz."

"Peki, bunun adı ne? Máire'in mucize işçisi mi?"

"Bu işe gerçekten yatırım yaptın, değil mi?" Bunun kuzenim için gerçek bir zevk olduğunu söyleyebilirim. "Hangi arkadaşın derinlere daldı? Wellbelove mu? Çünkü ben Wellbelove ile din bulabilirim. Ne demek istediğimi anladıysan, avuçlarımdan kan akabilir."

Yapmamış gibi davrandım. Dev bir kez Agatha'ya başladı mı, asla durmaz. "Bana büyükannenin adamının adını gönderir misin?" diye sordum. "Ve Máire'in de. Öğrenebilir misin?"

"Evet, evet. Bizimle bara gelir misin? Dönem başlamadan önce? Hatta Snow'u da getirebilirsin. Yavaş yavaş ejderhaya dönüştüğünü duydum; hâlâ bir şeyler içebilir mi? Hâlâ içebilir mi-"

Sözünü kestim. "Bunu sana kim söyledi, şu ejderha olayını?" "Büyükanmem. Facebook'ta görmüş. Doğru mu?"

O sırada Simon karşımda oturmuş tost yiyordu. Bileğinden aşağı erimiş tereyağı akıyordu. Bir peçete uzattım.

"Hâlâ içki içebilir," dedim.

Simon peçeteyi aldı, sonra da kolundaki tereyağını yaladı.

"Mükemmel," dedi Dev. "Seni gelecek hafta ararım.

Şerefe." "Şerefe," dedim ve telefonu kapattım.

"Kimdi o?" Simon başparmağını emerek sordu.

"Kuzenlerimden biri," dedim tostundan bir parça alarak. "Dev."

"Okuldan Dev mi? Küçük kölen mi?"

"Nasıl istersen."

Simon çay yapmamıştı. Başlamak için kalktım.

"Yani Dev senin kuzenin..." diye sordu. "Huh. Mısırlıya benzemiyor."

"Çünkü değil."

"Sen değil misin?"

Lavabonun başında durmuş çaydanlığı dolduruyordum ama Snow'a doğru bir bakış attım. "Kuzenlerin nasıl çalıştığını anlıyorsun, değil mi?"

Tostumu düşürmemeye dikkat ederek musluğu kapattım. "Sanırım büyük büyükbabalarımız kardeşti... Benimki Watford'da müdür oldu- Tyrannus Pitch, bana onun adını vermişler. Tyrannus Hampshire'da büyümüş ve

Mısır'dan bir kadınla evlendi-Karima Pitch-ünlü bir şekilde güçlü. Sevdim, *efsanevi*."

Su ısıtıcısını açtım ve iki fincana uzanıp onları tezgâha koydum. "Birkaç çocukları oldu. İkisi Mısır'a taşındı. Biri kaldı ve başka bir Watford müdürü oldu - Ağlayan Kule'de resmini görmüşsünüzdür, Balthazar. Büyükanne onun ikinci karısıymış. Sicilya'dan buraya taşınmış. Adolorata, bir başka şaşırtıcı cadı. Onu az çok hatırlayabiliyorum, annem öldürülmeden bir yıl önce ölmüş-"

Kendimi durdurdum. Bu muhtemelen çok fazla bilgiydi. Gerçekten hiç kimse Pitch'in aile geçmişiyle benim kadar ilgilenmiyor.

Ama Simon'a dönüp baktığımda, kendinden geçmişti.

"Her neyse," dedim, konuyu toparlayarak. "Dev'in hattı diğer yöne doğru gidiyor. Sanırım çoğunlukla Cornwall'dan geliyorlar. Benim atalarım güç için evlenmişler. Onunki tamamen parayla ilgiliydi." Tostumdan bir ısırık daha aldım.

Simon ona büyük bir haber vermişim gibi baktı. "Baz... *İtalyan* olduğunu bilmiyordum."

Güldüm. "Vampirliğimi senden saklamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki soy ağacımı açıklamadım. Bu arada sana sadece Pitch'in önemli noktalarını veriyorum, ama bunun nedeni Grimm'lerin gerçekten önemli noktaları olmaması. Hepsi orta halli çiftçiler, birkaçı da İskoçyalı. Görünüşe göre annem aşk evliliği yapmış."

Çaydanlık tıkırdadı ve Simon zıplayarak çaydanlığı getirdi. "Demek her yerde kuzenlerin var?"

"Gerçekten de öyle," dedim sütü alırken. "Grimm-Pitch ağı çok geniş. Yine de çıkmaz sokak gibi görünüyor."

Simon bardağımızı doldururken kaşlarını çatı. "Benim hiç kuzenim yok."

"Şey, belki... evet?" Masaya tekrar oturdum ve onun çay poşetlerinden birini kurcalayışını izledim. "Normallerin yaptığı o şeyi her zaman yapabilirsin. Genetik test." Simon kuzenlerini bulabilir. *Anne babasını* bulabilir.

Çenesini dışarı itti, hayıflanarak. "Yapmasam daha iyi. Kim bilir DNA'mda ne bulurlar... Ejderha parçaları, sıkıcı delikler." Fincanları masaya getirdi ve birini önüne koydu. "Dev yardımcı oldu mu? Her zaman onun bir pezevenk olduğunu düşünmüşümdür."

Çay poşetimi çıkardım. "Benimle takıldığı için öyle düşündün." Simon omuz silkti.

"Şey..." Şekere uzandım. "Pezevenğin tekiydi. *Ve* yardımseverdi. Büyükannesi Facebook'ta En Büyük Büyücü dolandırıcılığına karışmış. Ve

Dışarıda mucizeler yaratan başka bir şürümüşün adını duymuş."

Simon kişisel olarak gücenmiş görünüyordu. "Seçilmiş Kişi mucizeleri mi?"

"Anlıyorum."

"*Gidiyor* mu?"

"Circe," diyorum. "Crowley" demeyi bırakmaya çalışıyorum -Bunce onun sorunlu olduğunu söylüyor. (Bu çok açık ama neyse.) Çoğu zaman unutuyorum. "Umarım öyle değildir. Belki de gitmek ille de Seçilmiş Kişi'ye özgü bir şey değildir."

"Evet." Simon çay poşetini tekrar karıştırdı. "Belki de sadece bendim."

"Ama Dev benim için bazı isimler bulacak ve benim zaten bir ismim var -Teyzem bana oğlu bu sirkle kaçmış olabilecek birinden bahsetti. Bir aile dostu. Gidip onunla konuşabiliriz. Sanırım şu anda elimizdeki en yakın ipucu bu."

"Evet, bir yerden başlayalım bari. Adı ne?" "Leydi Ruth Salisbury. Mayfair'de yaşıyor."

SIMON

Baz bana daha fazla kıyafet ödünç veriyor.

"Yaşlı bir kadınla konuşmak için neden giyinip kuşanmam gerektiğini anlamıyorum."

"Durup dururken kapısına gelen yabancılarız. Şık görünmeliyiz."

Baz için bu tam takım elbise demek. Üç parça! Şekerleme sosu renginde ve altında parlak mavi bir gömlek var - kelebek kanatları gibi mavi ve yaşlı bir insanı ziyaret etmek için düğmeleri *biraz* açık. (Gerçeği bilmek istiyorsanız, yemek yiyecek kadar iyi görünüyor. Bütün gün iyi görünüyordu. Baz'ı bir de ilk uyandığında görmelisiniz: Gözleri her zaman uykulu görünür, ama gerçekten uykulu olduğunda, sessiz bir filmde sizi baştan çıkarmaya çalışan biri gibi görünür. Hani şu siyah-beyaz, kalın göz kalemli adamlardan biri. Kalbim elimde onu takip ediyormuşum gibi hissediyorum. Bu eskisinden daha da korkutucu - çünkü daha önce kendime onunla olan bu şeyin beni öldürmeden önce dağılacağını ya da bununla uğraşmak zorunda kalmadan önce öleceğimi söylüyordum. Ama şimdi... Şimdi ne olacak?)

Nispeten kolay kurtuluyorum - koyu renk bir kot pantolon ve soluk yeşil örgü, düğmeli bir gömlek. Baz bir büyü yaparak gömleği kanatlarıma göre uyarlıyor ve bir büyü daha yaparak kollarını kısaltıyor. "Böylece bu paltonun içinde çok sıcak olmayacaksın," diyor gri bir mackintosh tutarak.

İnledim.

"Ya da" diyor, "kanatlarını büyülememe izin verebilirsin?"

Paltoyu alıyorum. Kotunu, gömleğini, her şeyini. Devasa bir saati reddediyorum ve saçımı düzeltmeye çalıştığında onu silkeliyorum. "Tanrı aşkına."

Leydi Salisbury'nin mahallesine gittiğimizde Baz'ın beni giydirdiğine yarı yarıya seviniyorum. "Leydi "den buranın lüks bir yer olduğunu tahmin etmeliydim. Kırmızı tuğlalı, teraslı bir evde duruyoruz, büyük cumbalı pencereler önden dışarı taşıyor, neredeyse kule gibi. Pencereler beyaz sıva ile çerçevelenmiş ve tek boynuzlu atlar, deniz kızları ve kanatlı küçük su samurları ile süslenmiş. (Zengin sihirbazlar *hiç* kurnaz *olmaz* mı?)

Baz kapı tokmağını kullanıyor. Gülümseyen bir tepegöz şeklinde.

"Belki de önce biz aramalıydık," diyorum. "O zaman hayır diyebilirdi."

"*Hala* hayır diyebilir..."

"Seçilmiş Kişi'ye kim hayır diyebilir ki?"

Biraz daha tartışmaya başlıyorum ama pencerede biri var, perdeyi geri çekiyor. Baz düzgün adımlarla arkamdan geliyor. Bir saniye sonra kapı bir santim açılıyor ve bir kadın dışarı bakıyor. "Bu... Bu!" diyor kapıyı açarak. "Simon Snow, kapımın eşiğinde!"

Yaşlı bir kadın, kaç yaşında olduğundan emin değilim - pek yaşlı insan tanımıyorum. Ağır yapılı, sarı saçlı ve kocaman mor bir kazağı var. Bana uzun zamandır kimsenin bakmadığı şekilde bakıyor, sanki çok önemliymişim gibi. Gözleri kocaman ve yüzü şaşkın. "Sen osun, değil mi?"

Baz sırtımı dürtüyor.

"Evet," diyorum.

"Öyleyim."

Kadın uzun boylu. Benden sadece birkaç santim kısa. Elleri yanında yumruk olmuş. "Büyücüyü öldürdüğün doğru mu?"

"I-" Soruşturmada beri bu konuda konuşmak zorunda kalmadım. Meclis dışında da kimseyle yüzleşmek zorunda kalmadım. Tabii ki Büyücüler Dünyası'ndaki herkes Büyücü'yü öldürdüğümü biliyor. Elbette kızacaklardı. Kadının çenesi sıkılı. Dudakları büzülmüş. Ayaklarıma bakıyorum. "Evet. Yaptım."

Sonra birden bana *sarıldı. Gerçekten sıkı.*

"Teşekkür ederim," diyor ve sesi ağıyormuş gibi geliyor. Beni bir ileri bir geri sallıyor. "Sen bir kahramansın Simon Snow. Teşekkür ederim."

Ben de ona sarılamayacak kadar şaşkınım. Ben de ona sarılmalı mıyım? Kızgın olmamasına seviniyorum ama bu kadar mutlu olması beni biraz endişelendiriyor. Bütün zenginler Büyücü'den Baz'ın ailesi kadar nefret ediyor muydu?

Şimdi uzaklaşıyor, gözlerini siliyor. Burnunu çekiyor. "İçeri gel, içeri gel. Dışarı çok güzel, değil mi? Yine de içeri gel. Arkadaşın da. Ve söyle bana, Simon Snow'u bir Salı öğleden sonrası kapıma getiren nedir?"

Baz ipek gibi pürüzsüz bir şekilde yanıma geldi. "Leydi Salisbury?" "Evet?" diyor, yine biraz endişeli görünüyor.

"Benim adım Basilton Grimm-Pitch."

"Grimm-Pitch... Natasha'nın oğlu mu?"

"Evet."

"Oh!" Elini kalbinin üzerinde tutuyor. "Sen yetişkin bir adamsın, değil mi! Bu ne zaman oldu? Ve çok yakışıklısın! Yılanlar yaşıyor. Natasha Pitch'in oğlu." Kolunu tutup sıkıyor. "Anneni tanırdım. Bir zamanlar çok iyi bir arkadaştı. Ve büyükannen! *Basilton Grimm-Pitch*. Tyrannus, değil mi? Yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Biliyor musun, teyzen az önce buradaydı. "-Oh." Yüzü düşer. İki elini göğsünde kavırıyor. "Jamie'm için buradasınız, değil mi? Ondan haber var mı?"

"Hayır," diyor Baz. "Hayır, hiç haberimiz yok, üzgünüm. Ama bize onun kayboluşu hakkında daha fazla bilgi verebileceğinizi umuyorduk."

Leydi Salisbury şaşkın görünüyor, belki biraz da temkinli. "Öyle miydiniz?" "Üvey annem de kayıp."

BAZ

Leydi Salisbury bize salonunu gösteriyor; antika sehpa ve zengin döşemeli mobilyalarla dolu büyük, havadar bir oda. "Buyurun," diyor, sesi hâlâ sarsılmış gibi çıkıyor. "Oturun. Ben biraz kek getireyim. Kek ister misin? Ev yapımı."

"Hayır, yapamayız," diyorum.

"Elbette yapabiliriz," diyor

Simon.

Gülüyor. "İyi cevap. Zaten sana da biraz aldıracaktım.

Çay içelim mi? Ben kekin yanında sütü tercih ederim."

"Süt harikadır," diyor Simon.

"Siz oturun. Ben hemen döneceğim."

Odaya bakıyoruz. Seçebileceğimiz bir sürü koltuk var. Tavus kuşlarıyla işlenmiş antika bir berjer koltuğa oturuyorum. Sallanıyor ama dayanıyor. Simon gül rengi bir kanepeye oturuyor ve yaylara gömülüyor. Bir kahkahayı bastırıyorum. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu iyi geliyor. Sadece bir anlığına. Beklenmedik *bir şekilde iyi*. Benim kıyafetlerimin içinde çok yakışıklı görünüyor. Kendi berbat kıyafetleri içinde çok yakışıklı görünüyor; benimkiler içindeyken dayanılmaz.

Leydi Salisbury çok geçmeden bir tepsiyle döndü. Hâlâ ağlamaklı görünüyor. "Umarım çikolata seviyorsunuzdur," diyerek Simon'a dağ gibi bir dilim pasta ikram ediyor.

"Çikolatayı kim sevmez ki?" diye yanıtlıyor ve bir gülümseme daha kazanıyor.

Bana biraz daha küçük bir dilim uzattı - yeterince adil, Büyücüyü ben öldürmedim

-Ve sütü dökmek için Simon'ın yanına oturur.

Leydi Salisbury iri bir kadın. Uzun boylu ve sağlam görünümlü, yaşına rağmen. Yaklaşık 70 yaşında olmalı, annemden tam bir kuşak daha yaşlı. Nasıl arkadaş olduklarını merak ediyorum... Uzun leylak rengi bir kazak, bol gri yoga pantolonu ve rugan Dansko terlikler giyiyor. Saçları sarı gri ve büyük, gevşek bir topuz yapmış, kakülleri de İskandinav bir turist gibi görünmesine neden olacak şekilde küt kesilmiş. İngiliz anlamında mı yoksa büyüsəl anlamda mı bir "Lady" olduğunu bilmiyorum - sanırım ikisi de olabilir. Sanırım kocası ölmeden önce majikal toplulukta aktifti... Belki de annemi bu şekilde tanıyordu.

Belli ki Leydi Salisbury Büyücü'nün hayranı değilmiş. Bu da onun mantıklı ve ilerici olduğu anlamına gelebilir ya da dar kafalı ve yozlaşmış olduğu anlamına da gelebilir. (Benim ailem için biraz "yukarıdakilerin hepsi" diyebiliriz.) Belki de benim ve onunki gibi ailelerin işleri yönettiği eski günleri özliyordur. Her neyse, pastası çok güzel. Snow onunkini içine çekiyor.

"Peki," diyor Leydi Salisbury, kanepede arkasına yaslanarak, "seni benimle konuşman için Malcolm mu gönderdi? Cadılar Meclisi'ne de mi kızgın?"

"Oh," dedim. "Şey. Hayır. Babam-"

"Bunu biz üstlendik," diye araya giriyor Simon. (Eğer biri unlu mamullerden cesaret alırsa.) Yutkunmak için bir an bekler. "En Büyük Büyücü olduğunu iddia eden insanlar olduğunu duyduğumda, bilirsiniz, neden endişelendiğimi anlayabilirsiniz."

Leydi Salisbury ona yine hüzünle gülümsüyor. "Birçok kişi hâlâ bu unvanın size ait olduğuna inanıyor Bay Snow."

Simon'ın yüzü tamamen açıldı. "Hayır. O asla ben değildim." "Ama sen en güçlü büyücüsün-"

"Hayır. Artık değil."

Simon'ın umutsuz bir yalancı olduğunu biliyorum ama keşke insanlara gerçeği bu kadar kolay söylemese. Hâlâ güçlü olduğuna *inanmalarına* izin vermenin bir zararı yok.

"Muhtemelen ben asla bir büyücü olmadım," diye devam ediyor. "Büyücü sadece beni kullanıyordu."

"Ama senin kendine alevli ejderha kanatları verdiğini söylüyorlar..." "Pfft," diyor. "Alev almazlar."

"Demek kanatların var." Gözlerinde bir ışık var. Tabağının üzerine eğiliyor. "Onları görebilir miyim?"

İtiraz etmeye çalışıyorum. "Sanmıyorum-"

Ama Simon çoktan benim gri mac'imi karıştırmaya başladı. Leydi Salisbury'ye tabağını uzattı. "Elbette. Bu paltoyu çıkarmak için bir bahaneye bayılırım."

Bence *o paltonun içinde çok şık görünüyorsun.*

"O paltonun içinde çok şık görünüyorsun," diyor Leydi Salisbury. "Ama onları saklamaktan yorulmuş olmalısın-" Ağzını kapatmak için iki tabağı da masaya koyar. "Oh!"

Simon'ın kanatları serbest. Kanatlarını biraz açıyor, gözleri gerçekten kamaşmış görünen Leydi Salisbury'yi bıçaklamamaya dikkat ediyor.

"*Muhteşemler*," diyor. "Beklediğimden *çok* daha büyükler. Ve kırmızının en güzel tonu. Onlara dokunabilir miyim?" Kendisine en yakın kanada dokunmaya başlamıştı bile. Simon irkildi, o da elini geri çekti. "Oh, anlıyorum, ben

çok üzgünüm." Tekrar gülümsüyor. "Onları neden Normallerden sakladığınızı anlıyorum ama bunlar muazzam. Onlarla uçabilir misin?"

"Evet," diyor.

"Oh, bu olağanüstü. Kendi kendine mi öğrendin?"

"Öğretmiş olmalıyım."

"Hayal et!" Bir elini göğsüne götürüyor. "Hep uçmak istemişimdir." Bana dönüyor. "Sen hep uçmak istemedin mi Basilton?"

Ben uçtum. Simon'la birlikte. "Evet," dedim.

"Bunun için iyi bir büyü yok," diyor gerçek bir hayal kırıklığıyla.

"Yapabileceğin en fazla bir haftalık parti balonu gibi etrafta süzölmek olur."

"Bu doğru," diye kabul ediyorum.

Simon'ın çoğunlukla yenmiş pastasına bakar. "Dur sana bir dilim daha keseyim. Sen de Basilton, tabağını uzat."

"Bende çok var."

"Saçmalık. Şu haline bir bak. Temelini biraz sağlamlaştırsan iyi olur." Kendine de biraz servis yapıyor.

"Ona Baz diyebilirsin," diyor Simon.

"Öyle mi?" Bana gülümsüyor.

"Evet," dedim.

"Pekâlâ." Başını sallıyor. "Simon ve Baz, bu Seçilmiş Kişi komplosunu araştırmayı kendinize görev edindiniz."

"Çocuk gibi göründüğümüzü biliyorum," diyorum, "ama omuzlarımızda sağlam kafalar var ve Simon tüm hayatını Büyücüler Dünyası'nı savunarak geçirdi."

"Bana çocuk gibi görünmüyorsunuz. Gaziler gibi görünüyorsunuz. Ve dinlemeye istekli birine sahip olduğum için minnettarım. Meclis bana güldü. Oğlumu alanların vampirler olduğuna beni ikna etmesi için teyzeni gönderdiler. O zamandan beri bir vampir saldırısı olmadı-" Bana dehşetle bakıyor. "Sevgilim, özür dilerim."

"Hayır, sorun değil. Lütfen devam edin."

"Jamie'nin hayatta olduğunu biliyorum," diyor. "Tehlikede ama hala d ı ş a r ı d a bir yerde."

"Bir şey mi hissediyorsun?" Simon soruyor. "Anne sezgisi mi?" "Hayır. Büyü yaptım."

SIMON

Yabancı bir kadının yatak odasına giren bir sürüngen gibi hissediyorum ama Leydi Salisbury bizi oraya götürüyor. Evinin ikinci katında. Burası daha karanlık. Daha serin. Odası kocaman, küçük bir oturma alanı ve dantel perdeli pencerenin yanında bir tür tapınak var. Masanın üzerinde iki mum yanıyor; biri parlak bir şekilde yanıyor, diğeri ise sönmek üzereymiş gibi püskürüyor. Her bir mumun etrafı fotoğraflarla çevrili: parlak yanan tarafta sarı saçlı bir oğlan; oluk gibi akan tarafta bir kız.

"Onun için bir mum yakmışsın," diyor Baz hayretle. "Bu muazzam bir büyü." "Ben iki kez yaptım," diyor Leydi Salisbury. "Çocuğu hastanede olan bir anne

tehlike bir arabayı
kaldırabilir." "Çok
özür dilerim."

"Olma. Bak..." Bizi masaya götürüyor. "İki mum da hâlâ yanıyor. Bu benim için bir teselli." Queen tişörtü giymiş iri yapılı bir adamın resmini kaldırıyor. "Bu Jamie," diyor. "Bu fotoğrafı geçen yıl, otuz sekizinci yaş gününde çektim."

Daha genç olmasını bekliyordum, neden bilmiyorum.

Baz cebinden bir not defteri çıkarıyor ve bu bana acı veriyor. Penny burada olmalıydı. Bana hâlâ mesaj atmadı. Onu suçlamıyorum - ona düzgün bir özür borçlu olduğumu biliyorum ama yine de ona *başka* ne borçlu olduğumu bilmiyorum. Söylediğim her şey doğrudu. Büyücüler Dünyası ile işim bitti.

"Oğlunuz ne zamandır kayıp?" Baz soruyor.

"Bir ay." Leydi Salisbury bu titrek ışıktaki bambaşka biri gibi görünüyordu. Alt katta, biraz üzgün olsa da sıcak ve neşeliydi. Şimdi ise kederli ve kederli. Bu oda artık burada olmayan insanlarla dolu gibi. Oğlu, kızı - belli ki kız yaşlanmaya fırsat bulamadan kaybolmuş - ve yatağın üzerindeki büyük bir fotoğraftan aşağı bakan Hava Kuvvetleri üniformalı kıvrırcık saçlı bir adam. "Kocam," diyor. Beni portreye bakarken yakaladı. "Gideli on yıl oldu."

Başımı sallıyorum, başsağlığı dilemem gerekip gerekmediğinden emin değilim.

"Jamie sana gideceğini söyledi mi?" Baz'ın kalemi not defterinin üzerinde duruyor.

"Hayır... Ama işaretler vardı." Elini onun bileğine koyarak kalemini durdurdu. "Hadi aşağı inelim. Işık daha iyi."

Onu oturma odasına kadar takip ediyoruz, başka aile fotoğraflarının yanından geçiyoruz. Bir tanesi merdivenin üzerinde asılı, aynı sarışın kızın genç kızlık hali. Duruyorum. "Tanıdık geliyor," diyorum. "Sanırım onun bir resmini görmüştüm."

"Watford'da," diyor Baz omzumun üzerinden. "Yeraltı Mezarlığı'nda." İkimiz de ağladığından bahsetmiyoruz.

Leydi Salisbury gülümsemiyor. "Evet," diyor. "Lucy orada öğrenciydi." Merdivenlerden inerken önümüzde yürüyor. "Sanırım çay yapacağım."

"Jamie için zor oldu," diyor Leydi Salisbury. Baz'ın kanepede benim yanıma oturması için ısrar etti. "*O sandalye benim için sallanmayacak; o daha iyi bilir.*" Ve bana üçüncü bir dilim pasta verdi. (Bunu kendisinin yaptığına inanamıyorum. Dört kat.) "Büyü toplumuna hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadı."

"Nedenmiş o?" diye sordum.

"Jamie farklı türde bir öğrenciydi... Okumayı oldukça geç bir yaşa kadar öğrenemedi ve yüksek sesle okumayı hiç sevmedi. Dili düğümlenirdi."

Anlayabiliyorum. "Yani Watford'da kötü mü yaptı?"

"O günlerde," diyor, "okuma bozukluğu sizi Watford'dan uzak tutardı."

Dik oturuyorum, kanatlarımı kanepeye sıkıştırıyorum. "Sihirbaz olsan bile mi? Kendi asanla?"

"O zaman bile," diyor.

Onay için Baz'a bakıyorum. Yüzü asık ama şaşırmamış.

Leydi Salisbury devam ediyor: "Jamie'nin ablası Watford'a gidip büyü öğrenirken, Jamie bizimle evde kaldı ve normal okullara gitti. Biraz büyü öğrendi, bazı ev büyüleri - ama bu onun için utanç vericiydi ve sonunda daha iyi olmaya çalışmayı bıraktı."

Fincanını elinde çeviriyor, çayına bakıyor. "Bununla barıştığını sanıyorduk.

Hiçbir zaman çok fazla büyülu arkadaşı olmadı ve kız kardeşi... şey, kaçıp gittikten sonra, kendisini kıyaslayabileceği kimse yoktu. Jamie normal okullara gitti, normal bir kızla evlendi. Büyünün peşini bırakacağını düşünmüştüm." Yine sessizleşti. Baz ve ben sessizliği doldurmaya çalışmıyoruz. Ne söyleyebilirdim ki?

- "*Bunu söylemek yapmaktan daha kolay*" mı? "*Kelimelerle aran kötü olsa bile*"?

"Ama boşandığından beri," diyor, "bilmiyorum... İnternette çok fazla zaman geçiriyor. Bir kuzeni var, sihirbaz, ona komplo teorileri gönderiyor. Çoğu türcü saçmalıklar. Jamie'nin bunun çok saçma olduğunu bildiğini sanıyordum-" Aniden başını kaldırdı. "Dilimi mazur görün çocuklar. Her neyse, Jamie'nin tüm bu saçmalıkları yemek masasında beni kızdırmak için tekrarladığını sanıyordum."

"Ne tür komplo teorileri?" Baz soruyor.

"Siegfried ve Roy, bunu yüksek sesle söylemeye değmez. *'Hükümetin gryphon ürettiğini biliyor muydunuz?'* *'Silikon Vadisi'nin vampirler tarafından kontrol edildiğini biliyor muydunuz?'*"

Baz donakalıyor, çay fincanını tabağında tıkırdatıyor. Leydi Salisbury konuşmaya devam ediyor. "Birkaç ay önce," diyor, "giderek daha fazla Bu Seçilmiş Kişi kehanetleri - nasıl olduğunu bilirsiniz, bugünlerde herkes En Büyük Büyücü uzmanı."

"Görünüşe göre biz bu konuşmaların dışında bırakılmışız," diyor Baz, tamamen iyileşmiş bir halde.

"Oh." Leydi Salisbury ondan bana baktı ve kıkırdadı. "Sanırım siz *olurdu*. Pekala"-elini sallıyor-"pek bir şey kaçırmıyorsun."

Saçımı ovalıyorum; muhtemelen Baz'ı çıldırtıyor ama duramıyorum. "Bu artık çoğu büyücünün inandığı bir şey mi? Yeni bir En Büyük Büyücü olduğuna mı?"

"Bence bu daha çok çoğu büyücünün dedikodusunu yapmaktan hoşlandığı bir şey," diyor. "Çeşitli adaylar, lehte ve aleyhte kanıtlar, onlardan biriyle tanışabileceğin bir kokteyl partisini kimin düzenlediği... Pek çok büyücü hâlâ sana sadık Simon."

"Bana mı?"

"Oh, evet"-gülümsüyor-"Snowvianlar."

"Hayır," diyorum. "Öyle bir şey yok."

"Güçlerinizi geri kazanacağınızı ve her zamankinden daha fazla yükseleceğinizi düşünüyorlar."

"Hmm," diyor Baz, burnunun ucuyla bana bakarak. "Sanırım *ben* bir Snowvian olabilirim."

"Ben de biraz Snowvian'ımdır." Leydi Salisbury ona gülümser.

"Hayır..." Ben de diyorum ki. "Sadece, hayır."

"Şey," diye devam ediyor, "En Büyük Büyücü'nün zamanının henüz *gelmediğini* ve o kişi geldiğinde bunun çok açık olacağını söyleyen başka bir düşünce ekolü daha *var*."

Öfkelendim. "Kimse tüm bunların saçmalık olabileceğini düşünmüyor mu?"

Baz bana dirsek attı.

"Kullandığım dili bağışlayın," diye ekliyorum. "Ama belki de Seçilmiş Kişi diye biri *yoktur*. Belki de kehanetler Büyücü gibi sadece herkesten faydalanmak isteyen insanlar tarafından yapılmıştır."

Leydi Salisbury ikna olmuş görünmüyor.

Baz daha da az ikna olmuş görünüyor. "Kehanetlere inanmayı öylece bırakamayız. Bütün kültürümüz onlar üzerine kurulu. Watford'un kendisi kehanetti."

"Bunu nereden biliyoruz?" Ben soruyorum.

"Watford'da bize bunu öğretiler" diyor.

"Penny buna döngüsel akıl yürütme derdi. Ben bundan her zaman suçluyum."

Penelope'den bahsedilince Baz tekrar defterine bakıyor. "Yani... Jamie Seçilmiş Kişi teorileriyle ilgileniyor muydu?"

"Evet," diyor Leydi Salisbury, "Bence bir bakıma *özellikle* ilgiliydi çünkü Büyücüler Dünyası'ndan çok uzak kalmıştı. Bu herkes gibi onun da katılabileceği bir şeydi. Dediğim gibi, Jamie'nin hiçbir şeyi ciddiye aldığını düşünmüyordum ama belki de ciddiye *almadan* saçmalıklarla bu kadar çok zaman geçiremezsiniz..." Leydi Salisbury sanki başı ağrıyormuş gibi parmaklarını alnına bastırıyor. "Bir isim giderek daha fazla gündeme gelmeye başladı... Smith Smith- Richards."

"Çok güzel bir isim," diyorum.

"Smith olan kuzenlerim var," diyor Baz, "ama Smith-Richards diye birini hiç duymadım."

"Yakın zamana kadar kimse onun adını duymamış gibi görünüyor," diyor. "Görünüşe göre Yorkshire'da doğmuş."

"Anlıyorum." Baz bunu not ediyor. "Peki Smith-Richards'ı öne çıkaran neydi? Oğlunuz için?"

Leydi Salisbury o kadar dertli görünüyor ki, sanırım ağlamaya başlayabilir. Bu sefer düzgünce. Gözlerini bizden kaçırıyor. "Smith Smith-Richards insanlara sihir vaat ediyor."

BAZ

"Büyü mü?" Snow ve ben aynı anda söyledik.

Leydi Salisbury hırkasının cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini siler. "Evet."

"Onlara büyü mü yapıyor?" Simon soruyor ve ben onun bana büyü yaptığı o günleri düşündüğünü biliyorum - bu mümkün olmamalıydı. Ya da belki de Büyücü'nün son anlarını, adamın Simon'ın büyüsünü kendi içine çekmeye çalıştığını düşünüyor. İşe yarar mıydı?

"Tam olarak değil," diyor. "Smith-Richards büyülerini *iyileştirdiğini* iddia ediyor.

Gerçek potansiyellerini fark etmelerine yardımcı olmak." "Ve oğlunuz buna inandı mı?" diye sordum.

"Başta söylemedi," diyor, "ya da söylememiş gibi davrandı. Ama Smith Richards'ın adı sürekli gündeme geliyordu. Jamie diğer En Büyük Büyücü yarışmacıları hakkında konuşurken çok sinirlenmeye başladı. Onların dolandırıcı olduğunu, sahtekârlık yaptıklarını, sadece Smith-Richards'ın ilginç şeyler söylediğini söylüyordu..."

Gözlerini tekrar siliyor. "Jamie akşamları daha çok dışarı çıkmaya başladı," diyor. Tüm bunlardan önce her geceyi yukarıda, bilgisayarının başında geçirirdi. Kendime bunun iyi bir şey olduğunu, onun biraz dışarı çıkmasının, yeni insanlarla tanışmasının iyi bir şey olduğunu söylemeye çalıştım ama bu benim kanımı dondurdu ...

"Sonunda," diyor, "onunla yüzleştim. Oh, çok t a r t ı ş t ı k !" Bize hınçla gülümsüyor ve gözyaşlarını siliyor. "Ben ona tüm bu Seçilmiş Kişi saçmalıklarına fazla karışıp karışmadığını sordum, o da bana bir yetişkin olduğunu ve istediğini yapabileceğini söyledi. Ben endişelendiğimi söyledim, o da..." Leydi Salisbury tekrar çay fincanına bakar ve yavaşça başını sallar.

"Şey. Onun başarılı olmasını istemediğimi söyledi. Onu *sevdiğimi* çünkü onu burada benimle tuttu. "Anne," dedi, "ya

Smith sihrimi düzeltebilirse?

"*Büyün bozulmadı!*" Ona söyledim ve ciddiydim! Jamie bozulmadı." Simon'a ve bana bakıyor, sanki birinin ona inanması için yalvarıyor. "Her zaman bundan daha incelikli olmuştur. Büyü ona kolay gelmedi, sonra eğitilmedi ve sonra tüm bu davranışsal bozuklukları geliştirdi.

Bununla başa çıkmanın yolları. .. Belki de ilk etapta büyüye pek erişimi yoktu! İster genetik deyin, ister koşullar. Olur böyle şeyler. Bazen bir damladır, bazen de bir akıntı."

"Bazen bir kıvılcımdır," diyorum, "bazen de bir yangın."

"Kesinlikle!" diyor şiddetle. Sonra bakışları kucağına düşüyor. "Bunu duymak istemedi. Hışımın odasına çıktı. Birkaç gün sonra toplantılarından birine gitti ve geri dönmedi."

"Not yok mu?" Ben soruyorum.

"Not yok," diyor Leydi Salisbury. "Onu bulmak için aklıma gelen her büyüü denedim. Sanki bir perdenin arkasına saklanmış gibi. Mumu yanıyor, orada olduğunu biliyorum..." Elini bize doğru uzatıyor. "Ama onu göremiyorum ya da hissedemiyorum." Yumruğunu kapatıyor. "Hava çağırmak gibi."

"Smith-Richards ile konuştun mu?"

Alay ediyor. "Toplantılarını bulmak yeterince kolaydı ama ben geri çevrildim. Kapıdaki sihirbaz 'destek ve iyimserlik atmosferini' korumaya çalıştıklarını söyledi. İşte o zaman Cadılar Meclisi'ne gittim. Şimdi, kışını dirseğinden ayıramayan bir organizasyon var. Mage'in tüm ahbabları dışarıda, bu da kimsenin beş dakikalık kurumsal hafızaya sahip olmadığı anlamına geliyor. Hâlâ onun yolsuzluğunun derinliklerini araştırıyorlar; kim bilir ne zaman dibe vuracaklar!"

Bize tekrar bakıyor, sanki kendini hatırlıyormuş gibi. "Özür dilerim. Yaşlı bir bunak gibi konuşuyorum. Meclis de öyle düşünüyor. Arkadaşlarım bile öyle düşünüyor. Jamie'nin her zaman ümitsiz vaka olduğunu ve sonunda kötü bir sonla karşılaştığını düşünüyorlar. Benim için üzülüyorlar ama beni ciddiye almıyorlar."

Simon, "Seni ciddiye alıyoruz," diyor. Ve bu doğru, ciddiye alıyoruz.

Leydi Salisbury yaşlı bir bunak olabilir. Ama burada karanlık bir şeyler dönüyor ve içimde üvey annemin de bu işin içinde olduğuna dair bir his var.

Mordelia, Daphne'nin büyü üzerinde çalıştığını söylememiş miydi?

Üvey annem tanıdığım en gevşek büyücü. Büyüyü hiçbir şey için kullanmaz. Bir büyü yapmak istediğinde, gidip asasını çekmecedan çıkarması gerekiyor, fazladan pil ve lastik bantları sakladığımız çekmecedan.

Humdrum Hampshire'daki evimizin tüm büyüsünü emdiğinde, Daphne yine de orada kalmakla ilgili şaka yaptı.

Watford'dan zar zor geçtiğini biliyorum. Bana o notları yazılı sınavlarda iyi olduğu ve derslerine özen gösterdiği için aldığını söyledi.

Ev ödevi.

Mordelia'yı Normal okula göndermekten bile bahsetti - "çünkü onlar akademik olarak daha rekabetçi." Şaka yaptığını sanıyordum ama belki de Mordelia'yı bu duruma sokmak istemiyordur. Mordelia zeki bir kız. Normal bir okulda yıldız olabilir. Watford'da yapamadıklarıyla tanınacak.

Daphne'nin kendisiyle barışık olduğunu sanıyordum. Dünyadaki yerini kabullenmişti. Daha kötüsü de olabilirdi: Üzerinde yürüdüğü toprağa tapan zengin bir çiftçiyle evli. Büyük bir evi ve bir sürü gürültücü arkadaşı var. Sağlıklı çocukları var.

Büyüyü önemseydiğini sanmıyordum.

Belki de yanılmışımdır.

Leydi Salisbury'ye "Yardım etmek istiyoruz," dedim. "Bize Smith Smith-Richards hakkında bildiğiniz her şeyi anlatın."

LADY RUTH

Vedalaştıktan sonra pencereden onları izliyorum.

Daha yolun yarısına gelmemişlerdi ki Pitch oğlanı Seçilmiş Olan'ın elini tuttu. Ben de öyle duymuştum. Şimdi onlarla tanıştığımı göre, bunun doğru olduğunu bilmekten memnunum. Sanırım ikisinin de sert bir müttefike ihtiyacı var.

Büyücü o çocuktan daha kötü birini incitti mi?

Lucy'm bile kaçtı.

Ancak Simon Snow sokaklardan kaçırıldı ve bir savaş kuklasına dönüştürüldü. Ne olduğuna dair resmi bir açıklama yok ama hepimiz Simon'ın önce Humdrum'u sonra da Mage'i yendiğini ve Davy'nin arkadaşlarıyla dolu olan Meclis'in yine de çocuğu aklama konusunda hemfikir olduğunu biliyoruz.

Davy en sadık öğrencisini kendisine düşman edecek ne yapmış olabilir?

Peki Simon Snow'un bu dönüşü yapması neye mal oldu? Onu besleyen tek eli ısırma mı?

Bu konuda yalnız olmadığına sevindim.

Benim gibi yaşlı kadınların bakmadığını düşündüklerinde elini tutacak birinin olması.

Büyücüler Dünyası'nın geri kalanının yapamadığını iki çocuk yapabilir mi? Belki de. Bunu daha önce de yaptılar, değil mi?

SIMON

Baz, Leydi Salisbury'ye gitmek için bizi metroya bindirdi.

Bir yıldan uzun süredir metroya binmemiştim. Kanatlarımı aldığımdan beri. Ama Baz, onları çok sıkı katladığım için artık pek fark edilmedikleri konusunda ısrar etti.

Mayfair'e giderken ona *"Tuhaf görünüyorum,"* dedim. *"İnsanlar bana bakıyor."*

"Evet, ama senin kanatların olduğunu düşünmüyorlar." *"Kamburum olduğunu düşünüyorlar."*

"Bunu atlatırlar. Bedenler farklı şekillerde olabilir."

Sanırım haklıydı; kimse üzerime atlamadı ya da kutsal su atmadı. Şimdi trene binip daireme dönüyoruz, yan yana duruyoruz, bir bara t u t u n u y o r u z .

Baz'ı bana geri dönmeye ikna etmek nispeten kolay oldu - henüz teyzesiyle uğraşmak istediğini sanmıyorum - ama hala bu konuda sızlanıyor.

"Kanepeniz yok," diyor. "Yerde oturabiliriz."

"Yemeğiniz yok. Bahse girerim çatal bıçağınız da yoktur. Ya da banyo havlunuz. Bir yatağınız bile yoktur."

"Benim bir yatağım var. Yatak yataktır."

Benden uzağa bakıyor. Sanırım yüzü kızarıyor. Baz'da bu renk değişiminden çok bir yüz ifadesi. Omzumu omzuna çarpıyorum, o da yere gülümsüyor.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Ona sordum. "Ne hakkında?"

"Leydi Salisbury, Smith-Richards, hepsi."

Baz etrafımıza bakıyor. Kimse gerçek bir ilgi göstermiyor. Onu kesen birkaç kız var ama bundan kaçış yok.

"Sanırım Daphne de buna kapılmış olabilir," diyor. "Sen ne düşünüyorsun?" "Ondan hoşlandım," diyorum. "Leydi Salisbury."

"Seni besleyen herkesten hoşlanıyorsun." "Onun deli olduğunu düşünmüyorum..."

"Hayır." Baz başını sallıyor. "Ben de öyle. Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

"Yeni Seçilmiş Kişi'yle tanışmamız gerekecek, değil mi?" Bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Sanırım öyle."

PENELOPE

Kapının üzerindeki tabelada WHISTLING OGRE yazıyor. "Göz önünde," diyorum.

Shepard bana sırtıyor. Yemin ederim, çok *heyecanlıydı*. Böyle bir yer bulmak için günlerce dedektiflik yapmam gerekeceğini düşünmüştüm ama Shepard bana bunun uzun sürmeyeceğini garanti etti. "*Birinin kokusunu alacağım. Hava kararana kadar bekle. Aradığımız türden Maybes'ler gün ışığında kamyonu binmez.*"

"Belki." Büyülü varlıklarda olduğu gibi.

Ne giyeceğimden emin değildim. Kıyafetlerimin hiçbirisi "karanlık yaratık bar gecesi" diye bağırıyor. *Sıradan* barları bile sevmem. İçki içmem, sigara içmem. Ve dart oynamam. Yani bara gitmek, diğer insanların içki, sigara içmesini ve dart oynamasını izlemek demek. İkinci el dart. Ne kadar kötü bir zaman kaybı.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum. "Göze batan bir başparmak gibi göze çarpacağım."

"Bana güvenin," diyor Shepard, "oradaki herkes kendi işine bakıyor olacak."

"Sen değil. Sen asla kendi işine bakmazsın."

"Bu benim eşsiz cazibelerimden biri, Penelope."

Gözlerimi deviriyorum ve onun "eşsiz cazibesini" yorumsuz bırakıyorum. Onun yerine "Yaratık olmadığımızı görecekler," diyorum.

Shepard görünüşünü değiştirmek için hiçbir şey yapmamış. Gerçekten de ceketinde ASLA BİR SASQUATCH'I AŞAĞILAMAYIN rozetiyle ve paçuli kokusuyla karanlık bir yaratık mekânına giriyor. "Sana söyledim," diyor bana yakın durup nefesinin altından konuşarak, "kılık değiştirmiş başka bir şey olduğumuzu düşünecekler."

"Pekâlâ," diyorum, "ben neyim o zaman, geçmişim nedir?"

Gülüyor. "*Karaktere* girmen gerekiyor mu?"

"*Shepard.*"

"Tamam, tamam, um..." Dar omuzlarını kaldırıyor ve düşünüyormuş gibi bir an dudağını ısıtıyor. "Sen bir misk sıçanı kızsın."

"*Misk sıçanı bakiresi* de neyin nesi? Bunları sen mi uydurdun?"

"Hayır! Misk sıçanı kızları insanları kandırıp onları tuzağa düşürüyor ve sonra da derilerini takas ediyorlar."

"İnsanlar misk sıçanlarını tuzağa düşürüyor mu?"

"Artık o kadar da değil. Misk sıçanı kızları için zor zamanlar bunlar."

"İngiltere'de misk sıçanı bile yok."

"Gördün mü," diye gülümsüyor, "bu iyi, yani kimse hikayendeki boşlukları görmeyecek."

"Shepard."

"Penelope, her şey yoluna girecek. Sadece arkamda kal ve sessiz ol." "Oh, orası bir kadının yeri mi?"

Beni işaret ediyor. "Güzelmiş. Misk sıçanı kızları herkesin bildiği gibi ince derilidir." "Çok komik."

"Çünkü sadece insan epidermisini alıyorlar," diye açıklıyor. "Bu gerçekten çok ilginç-"

Barın kapısı açılır ve çömelmiş bir kadın dışarı çıkar. "Eğer içeri girmeyecekseniz, çekip gitmeniz gerekiyor. Kargaşadan hoşlanmam."

Shepard'ın arkasına saklanıyorum.

"İçeri giriyoruz," diyor, "teşekkürler. Ben Shepard."

"Adınızı bilmeme gerek yok," diye homurdanarak bizi küçük, karanlık bir odaya sokuyor. Üzerinde siyah deri bir pantolon ve deri bir palto var (mevsimine uygun değil) ve ikinci bir kapının önünde duruyor. "Burası özel bir kulüp. Üye misiniz?"

"Ben kurumun bir dostuyum," diyor. "Şimdi öyle misiniz?"

"Tepelerde yürüdüm."

Kollarını kavuşturuyor. "Yaptın mı?"

"Ve nehirleri geçtim." Kahverengi gözlerinde bir parıltı var.

Homurdanıyor.

"Karanlıkta oturdum ve hiç ışık istemedim," diye devam ediyor Shepard. "Barış içinde gelemesem de silah taşımıyorum. Ve çantamda tüm geceye yetecek kadar var."

Ağzı düz. "Sanırım bu iş görür," diyor ve arkasından kapıyı açıyor.

"Teşekkür ederim"-Shepard beni dirseğimden tutup içeri çekti-"iyi geceler!"

"Amerikalılar," diye mırıldandığını duyuyorum arkamızdan.

İçerisi diğer kirli ve eski barlara benziyor. Normalden biraz daha karanlık. Imagine Dragons çok yüksek sesle çalıyor. Shepard hâlâ dirseğini tutuyor. "Söylemeyi unuttum," diyor usulca, "bakma."

"Gitmeyeceğim-" Nicks ve Slick! Barmen gerçek bir *ağaç insan*. Tam yapraklı! Bu bir *Ent* mi? Entler *gerçek* mi? Neden bir Ent barda çalışsın ki? Güneş ışığına ihtiyaçları yok mu?

Shepard barda oturuyor ve beni yanına çekiyor. Ağaç bize doğru dönüyor ve hışırıyor. Sanırım bu bir üvez ağacı. Büyüye karşı bağışıklığı var. Muhtemelen işe yarar.

"Ben bir kola alayım," diyor Shepard.

"Pepsi iyi mi?" diye sorar ağaç. Bir erkek sesi var. Çok yankılanan bir erkek sesi. Sanki biri tam ortasında tahtaya vuruyormuş gibi.

"Hayır," diyor Shepard, "zencefilli gazozunuz var mı?"

Ağaç yapraklarını sallıyor ve bir dalıyla bardağı doldurmaya başlıyor. Bir diğeriyle önümüzdeki barı siliyor.

"Ben de aynısından alacağım," diyorum.

"Benim adım Shepard," diyor Shepard. Sanki biri sırtındaki yüzüğü çekmiş gibi. "Ve bu da benim arkadaşım-" Ona kaşlarımı çatıyorum. "-Debbie."

Barmen bize zencefilli biralarımızı veriyor.

"Biz buralardan değiliz," Shepard gülümsüyor.

"Söylemiyorsun..." diyor barmen. Ağzını göremiyorum. Ağzı var mı? Yapraklarından kelimeler mi yayıyor? Polen gibi mi?

"Özel yetenekleri olan birini arıyoruz."

"Benim özel yeteneğim alkol servisi yapmaktır," diyor barmen. "Sipariş verecek misiniz?"

"Kesinlikle," diyor Shepard. "Lütfen, kendinize bir içki doldurun."

Ağacın Shepard'a düz bir bakış attığını hissediyorum ama emin olamıyorum. Bir saniye sonra kendine bir bardak koyu bira çekiyor, sonra bardağı kabuğundaki bir çatlağa doğru uzatıyor. "Ne tür bir beceri?" diye *soruyor* - içerken. Bu ya bir numara ya da ağzı olmadığının bir kanıtı. Tabii birden fazla ağzı yoksa...

"Çeviri," diyor Shepard. "Bazı eski kâğıtlar bulduk, gerçekten eski kâğıtlar. Harfleri tanıyan ama dili bilmeyen bir dev bulduk."

"Buraya devler giremez," diyor ağaç. "Biz buna uygun değiliz."

"Bunun dev bir dil olduğunu düşünmüyorum," diyor Shepard.

"Sadece eski bir dil." "Burası sana bir kütüphane gibi mi görünüyor?"

Shepard tekrar gülümser. "Hayır."

"Eski diller için bir tür merkez mi?" "Öyle değil, hayır."

"Uçaktan indikten sonra bulduğunuz ilk yeraltı barına, eski zaman dilbilimcileriyle dolu olduğunu düşünerek mi girdiniz?"

"Neden öyle göründüğünü anlayabiliyorum."

Ağaç büyük bir dalını Shepard'ın önündeki çubuğa yaslar. "Bak, iyi birine benziyorsun..." (Öyle mi? Neye dayanarak?) "Ve eğer aradığın özel beceri bahis oynamak ya da bir cesedi ağaç kabuğuna gömmek olsaydı, seni doğru yöne yönlendirebilirdim. Ama bu Tom Hanks'ın oynadığı *Da Vinci Şifresi* değil. Ya da Nicolas Cage'in oynadığı *National Treasure* değil. Sizi barın arka tarafına, *kutsal metinlerin* yaşlı ve bilge bekçisini tuttuğumuz yere yönlendiremem."

"Yaşlı Kipper var..."

Üçümüz de sese doğru döndük. Yanımdaki bar taburesinde bir tür cüce duruyor. İçeri girdiğimde onu görmemiştim bile. İnşaatçı gibi giyinmiş. Cüceler ne inşa eder? Ve bebek kıyafetleri mi giyiyor? Seri üretim cüce kıyafetleri var mı?

"Pasaporta ihtiyaçları olduğunu söylemediler," diye tersliyor ağaç. (Aslında bir pasaport kullanabiliriz; Shepard'ındaki büyü geçici.) "Eski bir hazine haritasının tercüme edilmesini istiyorlar."

Shepard gereksiz yere, "Bu bir harita değil," diyor. "Bu bir lanet." Ağaç geri çekilir. "Herhangi bir lanetten bahsetmedin."

"Daha çok lanetler hakkında bir inceleme olduğunu düşünüyoruz," diye doğaçlama yapıyorum.

"Öyle mi Debbie?" diyor ağaç, bir şekilde alaycı bir ifadeyle.

"Kipper iyi bir kalpazandır," diyor cüce. "Ama diller hakkında da biraz bilgisi var. Okuyamadığın bir şeyi kopyalamak istemezsin. Sonunda çirkin ya da daha kötüsü çok güzel bir şey çağırabilirsin."

Shepard, "Kipper'la konuşmayı çok isteriz," diyor. "O burada mı?"

"Kipper buraya gelmiyor," diyor ağaç. "Sokağın yukarısındaki kahvehanede çalışıyor."

"Büyülü bir kahvehane mi?" Shepard heyecanlanır. "Evet," diyor ağaç. "Costa."

Sokağın yukarısında gerçekten de bir Costa var. Sanırım Shepard her şeyin bu kadar sıradan olmasından dolayı hayal kırıklığına uğradı. Rahatladım; bir kek alabilirim.

"İhtiyar Kipper'ı sorduğumuzda, 30'lu yaşlardaki yöneticiye yönlendiriliyoruz; saçları küt mor, yorgun görümlü bir kadın. "Ben Kipper," diyor.

hoş bir şekilde söylüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Merhaba, Kipper," diyor Shepard. "Whistling Ogre'den biri seninle konuşmamızı önerdi-"

"Oh," diyor biraz neşelenerek, "bir komisyon için mi buradasınız?"

"Evet!" diyor adam. "Bir komisyon."

"Birkaç dakika içinde mola verebilirim. Sadece oturun."

Limonlu kekimi alıyorum ve kendimizi dükkânın köşesine park ediyoruz. "Büyülü kahvehaneler *var* mı acaba?" Shepard diyor ki. "Sihirbazların kendi kahvehaneleri var mı?"

"Büyülü kahvehanelere ihtiyacımız yok," diyorum. "Nereye gidersek gidelim büyülüyüz."

"Evet, ama Normaller seni o kadar rahatsız ediyor ki, onlardan kaçacak bir yer istersin diye düşünmüştüm."

"Sihirbazlar genelde normallere aldırmaz." Kekimi ikiye bölüp birazını ona ikram ediyorum. "Seni itici bulan tek kişi *benim*."

Keki alıyor. "Demek sihirbazlar normallerle arkadaş oluyor."

"Her zaman."

"Ve onlara büyücü olduklarını söyle."

"Asla."

"İstisnalar olmalı."

"Gerçekten olmamalı." Micah'yı ve muhtemelen normal olan yeni kız arkadaşını düşünüyorum. Onun gerçekte ne olduğunu biliyor mu? Her zaman Micah'nın benden (en azından kısmen) iyi bir büyücü olduğum *için* hoşlandığını düşünmüşümdür. Birlikte büyü çalışmaları yapardık. Paylaşacağımız büyülü hayat hakkında konuşurduk.

Kipper önlüğünü çıkararak masamıza oturdu. "Tekrar merhaba, beklediğiniz için teşekkürler. Ne yazık ki kasaya geri dönmeden önce sadece birkaç dakikam var."

"O zaman hemen başlayalım," diyorum.

"Ben Shepard," diyor. "Ve bu da Debbie." Kipper bana gülümsüyor. "Bu annemin adı."

Buna verecek cevabım yok, o yüzden sadede geldim: "Dillerden anlayan birini arıyoruz, bir çevirmen."

"Oh." Kipper hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Özür dileriz," diyor Shepard. "Bu sizin alanınız değil mi?"

"Hayır," diyor, "öyle. Ben sadece gerçek bir komisyon istediğini düşünmüştüm. Daha çok suluboya yapıyorum. Çoğunlukla portreler. Bazen evcil hayvanlar yapıyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, içtenlikle ilgilenerek. "Bunu bize söylemediler. Resimlerinizden bazılarını görmek isterim."

Kipper telefonunu çoktan çıkarmış, fotoğraf klasörünü açıyor. "İnternette bir dükkânım var ama bazen insanlar Ogre'de baskılarımı görüp beni soruyorlar."

Shepard telefonundaki bir şeyden memnun görünüyor. Görmek için eğildim. Papyon takmış bir kedinin suluboya resmi.

"Aman Tanrım," diyor. "Çok güzel. Ve fiyatları da gerçekten makul."

"İnsanlar evcil hayvanlarını öldükten sonra yaptırmayı seviyor" diyor. "Evcil hayvanlar öldükten sonra yani. Onları hatırlamak için."

"Bu harika bir fikir," diyor.

Gülümsüyor. "Bir şekilde içine düştüm."

"Yani dil bilmiyorsun?" diye soruyorum.

Kipper burada oturduğumu unutmuş gibi görünüyor. "Hayır, unuttum. Birazcık. Bu bir çeşit aile özelliği. Annem otuz dokuz dilde konuşabilir."

"Bu etkileyici," diyor Shepard.

"Evet, özellikle de sadece dört dili olan biri için."

(Dört ne? Dört *dil* mi?)

"Vay canına," diyor.

Ona dirsek attım. "Çıkar şu şeyi," diyorum. "Yazıyı..."

"Tamam, tamam." İç cebinden katlanmış ritüeli çıkarır ve Kipper'a uzatır.

Masanın üzerine yaydığında, her i k i elinden fazladan iki parmak açılıyor. "Kahretsin," diyor, arkasına yaslanıp ondan uzaklaşarak.

"Ne," dedim, "bok nedir?"

"Bu gerçekten anlaşılmaz bir şey." "Öyle mi?" Shepard soruyor.

"Bu, bu boyuttan bile değil, anlıyor musun? Mesela, bu Dünya-616'dan değil. Bunu çevirmemelisin. Ben *çeviremem* ama sen yine de çevirmemelisin - başka bir boyuta açılan bir kapı açabilirsin."

Shepard ona hüzünlü bir gülümseme verir. "Kipper, sanırım çoktan yaptım."

AGATHA

Niamh'ın Fiesta'sına döndüğümüzde *dümdüz* olmuştum. Bacaklarım jöle gibi ve ayrıca açım. Niamh arabasının arkasını açıyor ve iki şişe su çıkarıyor. Yüzü kızarmış ve terlemiş, koyu renk saçları topuzundan çıkıp yanaklarına yapışmış.

Bana bir su uzatıyor -sıcak- ve kendi şişesini kaldırıp bir yudumda boşaltıyor.

Biraz su içiyorum, sonra ağzımı bileğime siliyorum. "Cehennem büyüleri, yarın yürüyemeyeceğim."

"Şu şampiyon lakros sporcusuna ne oldu?" "Oh, ha ha."

Topuzunu açıyor. Saçları parlak, koyu kahverengi dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyor. Bu uyumsuz. Niamh'ın yüzü bu kadar yumuşak bir şeyle çerçevelenemeyecek kadar sert. Saçlarını parmaklarıyla yukarı doğru çekip tekrar yerine oturtuyor.

"Onca emek," diyorum, "bir hiç uğruna."

"Hiçbir şey için değildi," diyor arabaya binerken.

Ben de bindim. "O keçileri gütmek için *saatler* harcadık ve sonra onları tepelerde öylece bıraktık."

"Onlarla ne yapmamız gerekiyordu?"

"Bilmiyorum, sen söyle. Onları ahıra götürmemiz gerekmez miydi?"

"Size daha önce de söyledim, Watford'un keçilerini hapsedemezsiniz. Yapabileceğiniz en iyi şey onları içeri davet etmektir."

"Onları *davet etmek* mi? Onlar vampir keçiler mi?"

Niamh arabayı çalıştırmak üzereydi ama şimdi koltuğunda dönüp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sen de herkes gibisin, değil mi?"

"Oh, bırak." Camı indirdim. "Yardım etmeye çalıştım."

"Sanırım bu doğru," diye mırıldanıyor arabayı çalıştırırken. "Kendi dışındaki hiçbir şeyi umursamayan biri için son derece yardımcı oldun."

Başım ona doğru döndü. "Hey. Beni tanıımıyorsun bile."

Niamh alay ederek arabayı geri geri yola çıkarıyor. "Seni *herkes* tanıyor Agatha. Sen Simon Snow'un kız arkadaşısın. Sen Seçilmiş Kişi'nin seçilmiş kişisisin. Bir çivi bile kırsan, Wavering Wood'u yakar."

"Bir kez daha *kaçırıldığım* bir zamana atıfta bulunuyormuşsunuz gibi hissediyorum..." Bana bakıyor, şimdi gerçekten kızgın. "Belki Watford'un düşüp düşmemesi *senin* için önemli değil ama orası sihirbazlar olarak bizim kalbimiz. Bu bizim tek kurumumuz, şimdiye kadar yapmayı başardığımız tek şey ve iş yapmak."

"*Niamh*. Ben de Watford'a gittim. *Watford* karşıtı değilim." Demek istediğimi anlatmak için vitesin üzerine eğildim.

Aynı anda hem yolu izlemeye hem de benimle tartışmaya çalışıyor. "O zaman keçiler için endişelenirsin diye düşünmüştüm!"

Avuçlarımı havaya kaldırarak omuzlarımı silkiyorum. "Yani düne göre daha endişeliyim. Artık birkaçıyla bağ kurdum."

"Watford'un keçileri başıboş dolaşıyor," diyor direksiyonun üzerine eğilerek, "ve kimsenin umurunda değil! Ne *senin*, ne de müdirenin - onun çok fazla başka sorunu var. *Tüm Büyücüler Dünyası'nın* çok fazla başka sorunu var! Ya da çok fazla dikkat dağıtıcı şey. Çoğu erkek arkadaşının yerine kimin geçeceğini daha çok önemsiyor-"

Sözünü kestim. "Ona bir kez daha erkek arkadaşım derseni çılgılık atarım."

"Neden? Şimdi de nişanlandın mı? Simon Snow'un *nişanlısı* mısın?"

"Hayır! Biz yıllar önce ayrıldık! Bunu herkes biliyor!"

"Ne?" Niamh azarlanmış bir halde koltuğuna geri oturdu. "Bunu bilmiyordum."

"Bir kayanın altında yaşıyor olmalısın." Kollarımı kavuşturup pencereden dışarı bakıyorum. "Aylardır herkes bundan bahsediyor."

"Dedikodulara pek kulak asmam..." diyor.

"Watford'daki son yılımızda ayrıldık ve şimdi Baz Pitch ile birlikte. Erkek Romeo ve *Juliet* gibiydi."

"Romeo zaten bir cocuktu."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Simon Snow seni bir Pitch için mi terk etti?" Niamh düşünceli görünüyor. "Hangisi demiştin?"

"Aslında beni terk etmedi ama *Baz'ı* bilirsin. Okulda bizimle birlikteydi."

"Neye benziyordu?"

I dön geri için Onu. Öyle mi?o Şaka mı yapıyorsun?

"Basilton Grimm-Pitch? Müdirenin oğlu mu?"

"Oh, doğru..." Hâlâ kararsız görünüyor. "Solgun mu? Çarpık burun?" "Yani, evet. Ama onun bu şekilde tanımlandığını hiç duymamıştım."

Niamh omuz silkiyor. "Dediğim gibi, senin pembe dizini pek takip etmedim." "Son derece tatsızsn," diyorum. "Bunu birkaç dakikalığına neredeyse unuttuyordum."

Saatlerce. Keçilere bağırırken etrafta olmak çok daha kolay."

"Evet, ortak bir noktamız var." Bir durak işaretindeyiz ve Niamh topuzunu yeniden yapıyor, daha da sıkılaştırıyor. Ona bu şekilde ne kadar kötü görüldüğünü söylememe ramak kaldı. Ama yapıcı bir tavsiyeyi hak etmiyor. Onun yerine ofluyorum.

Beni görmezden geliyor.

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu sadece bir dakika sürüyor. "Bu arada Watford'un düşmesini istemiyorum. Watford'un kurtarılmasına *birçok* kez yardım ettim. Teğetsel olarak."

"Peki," diyor, "keçiler giderse tüm çabalarınız boşa gidecek." "Oh güzel, yine keçilere döndük."

"Watford Keçileri'nin sadece bir efsane olduğuna inandığınızı biliyorum. Ama efsane, hikâye için kullanılan bir başka sözcüktür ve hikâyelerimiz yoksa neyimiz var ki!"

"Niamh! *Watford* Keçileri'ni hiç duymadım bile, duymalı mıydım?"

Gözlerini deviriyor. "Yani, bence öyle. Bence büyülü hayvanların mirası ve bakımı önemli, bunlar üzerinde çalışmamız ve paylaşmamız gereken şeyler."

."

"Bekle, onlar *büyülü* keçiler mi?"

Niamh sinirli bir şekilde nefes alıp veriyor. "Neden kimse bunu bilmiyor? Keçiler Watford tarihinin bir parçası! Armamızda varlar!"

"Onların pegasus olduğunu sanıyordum... ses." "Hayır, onlar keçi."

"Ama kanatları var," diyorum.

"Keçilerin de öyle."

"Ne?"

"Keçilerin duvardan nasıl çıktıklarını düşünüyorsun Agatha?"

"Zıpladıklarını sanıyordum. Onlar büyülü, *uçan* keçiler mi?" "Belli ki."

"*Belli* ki belli *değil*. İnsanlar bunu biliyor mu?"

"*Yapmalılar!*" diye yarı bağırıyor, sonra sesini yükselttiği için utanmış görünüyor. Omuzları düşüyor. "Hikaye o kadar eski ki artık kocakarı masalı gibi görünüyor," diye mırıldanıyor. "Ve herhangi bir bilimsel açıklama bulmak zor. Büyücü, büyü tarihi üzerine kitaplar biriktirir ama başkalarının okumasına izin vermezdi."

Hayvanları ve yaratıkları küçümsemesiyle ünlüdür. Yıllardır veterinerimiz olmamasının sebebi de o-"

"Bana hikayeyi anlat."

"Agatha, *deniyorum*-"

"Hayır, bana kocakarı masalını anlat. Keçiler hakkında."

"Oh." Samimi olup olmadığımdan emin olmaya çalışır gibi bana bakıyor. "Şey." Tekrar bana baktı. "Hikayeye göre Watford var olduğundan beri aynı sürü onu izliyormuş. Eğer ayrılmayı seçerlerse, bu okulun gerçekten kaybolduğu anlamına gelir. Keçiler tüm korumalarını da yanlarında götürürler."

"Bekle, *gerçekten* mi?"

"Hikayeye göre gerçekten de öyle."

"Bu bize Büyü Tarihi dersinde öğretilenlerin yarısından daha az meşru gelmiyor," diyorum. "Profesör Bunce gerçekten umursamıyor mu?"

Niamh iç geçirir. "Umursamadığını söylememeliydim. Sadece aklında çok şey var. Ve bu ona çok... *teorik* geliyor. Keçilerin okulu koruduğuna dair kesin bir kanıt yok ve Müdire Bunce kanıtı sever."

"Gerçekten..."

"Keçilerin gideceğini birkaç ay önce öğrendim. Bayan Possibelf'in Greater Dane'ine bakmak için Watford'a çağrıldım ve keçilerin ahırda olmadığını fark ettim. Müdire, Ebb Petty öldüğünden beri okula gelmediklerini ve bu konuda endişelenmeyi bıraktığını, tarlada iyi göründüklerini söyledi."

"İyi görünüyordı," diyorum. "Kesinlikle açlıktan ölmüyorlardı."

"Sayıları çok azaldı," diyor Niamh kasvetle. "Sürünün yarısı yok oldu ve bu yıl dişilerden yalnızca biri yavruladı."

"Şey..." Kendimi sinirli ve çaresiz hissediyorum ve uçup gidebileceklerini bildiğim için keçilerden uzaklaşmamamız gerektiğini düşünüyorum. "Peki, giderlerse gerçekte ne olur?"

"Efsanelere göre mi? Watford sıradanlaşıyor." "Yani orada büyü yapamaz mısın?"

"Sanki Normaller Google Haritalar'da görebiliyorlarmış gibi." "*Niamh*. Böyle bir şey olamaz!"

"Muhtemelen böyle bir şey olmayacak," diye homurdanıyor. "Muhtemelen sadece bir kocakarı masalı." Tamamen yenilmiş görünüyor. "Bence baban ve müdire ziyaretlerimi hoş görüyor çünkü hiçbir şeye zarar vermiyorum. Sihirli olsun olmasın keçilerle ilgilenmek benim işim."

Tarlaların yanımızdan geçişini izliyorum. Çok geçmeden Watford'un, yani aslında Londra'nın dış mahallelerinden biri olan şehrin eteklerine varıyoruz.

"Niamh..." Ona bakmak için başımı çeviriyorum. Bir çizgi film karakterinin silüetine sahip. Kalın kaşlı, uzun burunlu, sivri çeneli. Onu okuldan tanımadığıma hâlâ inanamıyorum. "Özür dilerim. Neden bu kadar önemsedğini gerçekten bilmiyordum."

"Sorun değil," diyor. "Gerçekten çok yardımcı oldun... Simon'dan ayrıldığını bilmediğim için üzgünüm."

"Oh, Merlin, sorun değil." Elimi salladım. "Watford'da bizimle ilgilenmeyen insanlar olduğunu düşünmek güzel."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, *gerçekten* umurunda değilsin."

Gözlerimi tekrar pencereye çeviriyorum. "Evet, tamam. Anladım."

BAZ

Kar sinirime dokunuyor.

"Bir Seçilmiş Kişi mitingine feshedilmiş Seçilmiş Kişi olarak giremem!" "O zaman izin ver yüzünü değiştireyim," diyorum onuncu kez.

"Yüzümle oynamana izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyor. "Gerçi bunu gerçekten istediğini hissetmeye başlıyorum..."

Oturma odasının boş zemininde oturuyorum. Simon önümde volta atıyor, kanatlarını açmış, kuyruğunu savuruyor. Her yanımdan geçtiğinde neredeyse bana çarpacak.

"İşim bittiğinde yüzünü normale döndürebilirim," diyorum, yine onuncu kez.

"*Hayır*," diyor. "Artık kanatlarıma büyü yapmak yok, artık büyü yapmak yok" -ellerini başından karnına doğru sallıyor- "vücudumun herhangi bir yerine".

"O zaman Smith-Richards toplantısına tek başıma gideceğim."

"Tek başına gitmiyorsun!" Kuyruğunu kızgın bir kedininki gibi şaklatarak tekrar yanımdan geçiyor.

"Ben *iyiyim*, Snow. Cep telefonumdan dinleyebilirsin."

Ellerini havaya kaldırır. "Oh, çünkü geçen sefer çok işe yaramıştı!"

"Hatırlarsanız gerçekten de öyleydi. Kimliğimizi açığa çıkaran ben değilim." Las Vegas'ta planı bozarak ve ardından Vampir Kral'ın sandalyelerinden birini kırarak kimliğimizi açığa çıkaran Simon'ın kendisiydi.

"Evet," diyor Snow, "sen kendini öldürtürken ya da başka bir randevuya çıkarken burada oturup seni dinleyecek değilim."

"Chomsky'nin hatırı için," diyorum. "Bu bir *randevu* değildi." Değildi. "*Dondurma yemeye* gittiniz."

"Ne olmuş yani? Lamb benimle o şekilde ilgilenmiyordu bile." O *gerçekten* değildi.

Simon volta atmayı bırakıp gözlerini bana çeviriyor. Kuyruğu hâlâ bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Bana akıl hocalığı yapmaya çalışıyordu," diyorum. "Bilgisiz olduğumu görebiliyordu." Simon huffs. "Senin ateşli olduğunu görebiliyordu."

Ben de öfkələndim. "Aslında ben de oradaydım ve ondan böyle bir izlenim almadım."

"Sen de *benden* o havayı almadın Baz. Sende o his yok ... *kontrol edin.*"

Simon tekrar volta atmaya başlıyor. Kuyruğu yüzüme doğru sallanıyor ve ben o.

Dönüyor, kuyruğunu dibinden tutuyor. "Hey!"

Bırakmıyorum. Hatta kasıtlı olarak çekiştiriyorum.

"Siktir," diye tükürdü. "Bunun omuriliğime bağlı olduğunu biliyorsun."

"O zaman buraya gelsen iyi olur," diyorum, kuyruğunu bileğime bir kez dolayarak

ve tekrar çekiştiriyor.

Mavi gözlerini kısıyor ve sanki bunu kendi zamanında yapıyormuş gibi yavaşça bana doğru adım atıyor. Yumruğumu omzuma doğru çekiyorum ve onu bacaklarımin arasına diz çöküp topuklarına yaslanana kadar yavaşça kendime yaklaşıtıyorum.

Bu haliyle benden daha uzun. Boştaki kolumu beline doluyorum ve dik oturuyorum, böylece alnımı onunkine değdirebiliyorum. "Seni dondurma yemeye götürmemi ister misin? Mesele bu mu?"

Gözlerini kaçırıyor. "Dondurmaya ihtiyacım yok."

"Ben bunu sormadım..." Kuyruğunu sıkıyorum. En ucundan tutuyorum, küreğe yakın. Canını acıtmıyor gibi görünüyor, bu yüzden tekrar yapıyorum, başparmağımla işaret parmağım arasında ovuyorum. Beklediğinizden daha sıcak -belki de ejderhalar sıcakkanlıdır. Ve çocuk eldivenlerinin dokusu gibi bir şekerleme var.

Kuyruğunu kolumdan çözüyorum, sonra elimi yavaşça kuyruğunun üzerinde gezdiriyorum, kısmen masaj yapıyorum, kısmen de sadece hissediyorum. Normalde Snow şimdiye kadar onu çekip çıkarmış olurdu.

Geri çekilmiyor. Yanakları kızarmış ve yanıımızdaki yere bakıyor.

"Bilmenizi isterim ki," dedim, "Amerika'da kalmayı düşünmedim. Lamb ile birlikte. Tek bir saniye bile." Tutuşumu gevşetiyorum ve kolumu çekiyorum, böylece kuyruğu yumruğumun arasından kayıyor.

Simon titriyor. Kanatları açıldı -refleks olarak sanırım. "Bunu düşünmeliydin," diyor.

"Şey, yapmadım, *yapmadım... yapmayacağım.*" Elim i kuyruğundan yukarı, omurgasının dibine doğru götürüyorum. "O gece sana bunları yaşattığım için özür dilerim."

Hâlâ yere acınası bir yüz ifadesiyle bakıyor. "Anlardım, Baz-"

"Crowley, Snow, bu konuyu sürekli açmayacağınıza söz vermenizi istiyorum." Kuyruğunun tekrar avucumun içinde kaymasına izin verdim, bu sefer daha nazikçe, tırnaklarımı hafifçe sürükleyerek.

Simon irkildi ve kuyruğunu elimden çekip aldı. "*Dur.*"

"Özür dilerim," diyorum çabucak. "Acıdı mı?"

"Hayır, o..." Rahatsız görünüyor. "Sadece o hissi sevmiyorum. Tüy gibi bir his. Bana dokunun ya da dokunmayın ama *fısıldamayın.*"

Kuyruğunu tekrar sıkıca tutuyorum. "Bu daha mı iyi?"

Alt dudağını yalıyor. Utanıyor. "Evet. Yani, bunu yapmana hiç ihtiyacım yok."

"İstediğim bu değildi." Başparmağımla sertçe bastırarak kuyruğunu tekrar ovuyorum.

"Evet," diyor, şiddetle kızarak. "Bu daha iyi." Kollarını boynuma doluyor, hâlâ isteksiz görünüyor, hâlâ gözlerimin içine bakmıyor. "Kuzu çok formdaydı."

Omuz silkiyorum, kuyruğuyla uğraşıyorum. Çok sıcak. Ve sürekli hareket ediyor. Akıntıya kapılmış gibi. Bana önceden sorsaydınız, kuyruklardan hoşlanmadığımı söyledim. Ama sanırım Simon'a bağlı olan her şeyle ilgileniyorum.

"Oh," diyor sonunda bana bakarak, "fit olduğunu fark etmedin mi?"

"Umursamadım," diyorum. "Pek çok insan fit."

"Onun gibi değil."

"Lanet olsun Snow, belki de kıskanması gereken *benimdir.*" Simon gözlerini devirir.

Kolumu beline doluyorum. "Tek istediğim sensin," diyorum. Söylemek istediğimden daha yumuşak çıkıyor, sanki ciğerlerim kafamdan daha güvensizmiş gibi.

Simon gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine dayıyor. Burnundan zorlukla nefes alıyor. Kuyruğunu ovmaya devam ediyorum, kendime nazik olmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Tamam," diyor, "iyi, ondan bahsetmeyi bırakacağım. Bu kadar. Amerika."

"Her şey yolunda," diyorum. "Tüm bunları yüksek sesle söylememi istiyorsan, söylerim."

Sinirlenmiş gibi başını sallıyor - muhtemelen bana, muhtemelen kendine. "Bana *her şeyin* yolunda olduğunu, *neye* ihtiyacım *olursa* olsun sorun olmadığını söyleyip duruyorsun..."

Başımı salladım. "Bu doğru. Sonunda beni duyduğuna sevindim."

Yüzünü buruşturuyor ve başını geriye atıyor, böylece boğazı bir mil uzunluğunda oluyor. "Bunun *doğru* olduğunu sanmıyorum."

"Simon-" Onu kendime doğru çekiyorum, keşke gözlerini açsa. "-*Tabii* ki Bu doğru. Şu ana kadar benden istediğin tek şey nezaketti."

İnliyor ve yüzünü omzuma gömüyor. Kolları hâlâ boynumda. Kuyruğu hâlâ parmaklarımın arasında dalgalanıyor. Onu böyle sevmem yanlış mı? Korkmuş, güvensiz, endişeli ama rahatlamak için bana dönüyor? Tutunmama izin vermesi?

Burnumu ensesindeki, Las Vegas'taki saç kesiminden kalan kısa saçlara sürüyorum.

Sesi boğuk: "Ya senden bana karşı daha az nazik olmanı isteseydim?" "Ne?" Başımı geri çektim. "*Neden?*"

Bana doğru eğilmiş, alnı omzumda, göğüslerimizin arasındaki boşluğa sertçe fısıldıyor: "Çünkü beni *deli gibi* hissettiriyor. Çok hafif dokunulmuş gibi. İçim dışıma çıkıyormuş gibi hissettiriyor. Uzaklaşmam gerekiyormuş gibi."

Kuyruğunu elimle sıkıca çekiyorum. Diğer elimi sırtına bastırıyorum. Burnumu sertçe kulağına bastırıyorum. "Hayır," diyorum. "Bunu yapmayacağım."

Simon benden uzaklaşıyor. Elleri kucağına düştü. Kederli görünüyor.

Kuyruğunu tekrar elime doluyorum ve onu her yerinden sıkıca tutuyorum. "Hayır," diye tekrarlıyorum. "Sana daha az nazikçe dokunabilirim ama seni daha az sevmeyeceğim."

Kabaca nefes veriyor ve başı tekrar omzuma düşüyor, sırtı hala gergin, elleri hala kalçalarında kenetlenmiş.

Bir sonraki söyleyeceği şey için kendimi hazırlıyorum...

Simon'ın ne düşündüğünü, ne hissettiğini, ne istediğini *tahmin* etmeye daha alışığım. Kendimi onun sessizliğine karşı destekliyorum, dalga dalga. İlişkımız şimdiye kadar böyle yürüdü.

Ama son otuz altı saat farklıydı. Deneyeceğine söz verdi, deniyor da ve beni sürekli hazırlıksız yakalıyor. Önce neyin geldiğini bilmiyorum, sonra da bana neyin çarptığını... *Ve bunun ne k a d a r iyi olduğuna inanamıyorum.* Hiçbir şey yerine *bir şeye* hazırlanmak.

Bekliyorum...

Birkaç dakika sonra Simon'ın vücudu benimkine karşı gevşiyor. Kanatları sırtına yerleşti. Nefes alış veriş yavaşlıyor. Başını benden yana çeviriyor ve yanağını omzuma koyuyor. "Kuyruğumu çektiğine inanamıyorum..." diyor yorgun bir şekilde ve sanki buna gerçekten inanamıyormuş gibi.

Ben de rahatlıyorum. "Sanki kuyruğum olsaydı beni kuyruğumdan tutup çekiştirmezdin."

Simon sadece nefesiyle gülüyor. "Watford'da bir kuyruğun olsaydı, her sabah yatağına bağlı olarak uyanırdın."

Hâlâ kuyruğuna masaj yapıyorum, santim santim. Elim şimdi kuyruğun dibinde ve avucumun içinden kuyruğun kürekli ucuna kadar kaymasına izin veriyorum. "Hâlâ bir tane varken kuyruğunu çekmeliyim."

Simon başını kaldırıp bana baktı. Bir saniye gözlerimin içine bakıyor. Ölçüyor, gözlemliyor. Muhtemelen boyun eğmiş. Sonra bakışları ağzıma düşüyor.

Yavaşça bana doğru ilerliyor ve ben de ona hazırlanmak için dudaklarımı ayırıyorum. Beni öpüyor.

Ben de onu öpüyorum. Sıkıca. Gerçekçi bir şekilde. *Tek istediğim sensin, sanırım. Ve ihtiyacın olan her şeye sahip olabilirsin.*

Bu öpücükle bana ne söylediğinden emin değilim. *Evet, evet ve bana karşı nazik ol* gibi davranıyorum.

SIMON

*Tamam, seni sikik. Al beni. Sadece beni al.
Elinden geleni yap, seni inatçı
dangalak. Benim ölümüm ol.*

Benim ölümüm olacaksın.

SIMON

Önce Baz çekiliyor.

Neredeyse hiç ilk o çekilmiyor.

Duvara yaslanıp oturuyor. "Hey," diyor, sanki aklına bir şey gelmiş gibi. Kuyruğumu yine bileğinden dirseğine kadar koluna dolamış. Bırakıyor ve kuyruğum kayarak uzaklaşıyor. (Eğer düşünürsem kuyruğu kontrol edebiliyorum ama çoğunlukla kendi kendine hareket ediyor).

Topuklarımın üzerinde dinleniyorum. Bu şekilde daha sık oturmalıyız - Baz'ın bana bakışı hoşuma gidiyor.

Kelebek mavisi manşetiyle ağzını siliyor. "Bu geceki toplantıda herkes senin kim olduğunu bilecek," diyor.

"Doğru. Sorun da bu."

"Ve herkes senin sihrini kaybettiğini biliyor."

"Görünüşe göre buna inanmıyorlar," diyorum Leydi Salisbury'yi düşünerek. "Biz de buna boyun eğiyoruz."

"Neye yaslanayım?" Dizlerim beni öldürüyor. Belki de bunu alışkanlık haline *getirmemeliyiz*. Yere kaymaya çalışıyorum ama bacaklarımı koyacak yer yok.

"İşte." Baz sol bacağıma kendi bacağının üzerine çekiyor ve sonra aynısını sağ bacağımla yapıyor. Onları yerleştirir yerleştirmez kollarını tekrar belime doluyor. Ne kadar da rahat, değil mi? "Her şeyine yaslan," diyor. "*Ben asla Seçilmiş Kişi olmadım, sihrimi kaybettim, senin yardım edebileceğini duydum...*"

"Oh," dedim. Ve sonra, "Oh."

"Değil mi?" Baz beni sıkarak söylüyor.

"*Tamam mı?*" "Bir kurtarıcı arıyormuşum gibi davran."

"Çünkü neden olmayasın ki! Bu Smith Richards için çok iyi bir puan olursun. Eğer yaşlı Seçilmiş Kişi *kendisinin* Seçilmiş Kişi *olduğunu* düşünüyorsa..."

"Evet," diyorum başımı sallayarak, "tamam. Bunu yapabilirim. Eğil. Yani, kulağa biraz aşağılayıcı geliyor..."

"Aşağılanmaya alışkınsın," diyor.

"Öyleyim."

"Önce ava gitmek istiyorum." Baz çoktan yoluna devam ediyor. "Sen de gelebilirsin," diye ekliyor.

"Artık hep ben de geliyorum, unuttun mu?"

Başını geriye doğru eğip kalın bir kaşını kaldırıyor. "Söylediğimi sanmıyorum *her zaman*."

"Evet," diyorum, "her zaman. Her zaman. Hayatımın sonuna kadar her gece." "*Hayatımın* geri kalanında değil mi?"

"Pfft." Yanlarından tutarak ona yaklaşıyorum. "Sonsuza kadar genç ve güzel kalacaksın."

Baz beni sırtımın küçük kısmından daha da yakına çekiyor. "Öyle deme," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu bilmiyorsun."

"Benim için fark etmez."

Sanki bunu düşünmek istemiyormuş gibi başını sallıyor. "Kar... birkaç dakikamız var" -yine beni çekiyor- "gitmeden önce."

"Tamam, ben hazırım."

"Hayır, yani..." Baz bir şeylere karşılık bulmaya çalışıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. Bu onda ender görülen bir bakış. "Şu anda ne olursa olsun," diyor, gözleri çenemde, "birkaç dakika içinde durmak zorundayız. Böylece çok ileri gitme konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Ya da çok fazla olmasından."

Oh.

Baz gözlerime bakıyor. Gözbebekleri geniş ve parlak. Kanatlarım ikimizi de gölgeliyor. Alt dudağımı gergin bir şekilde emerek başımı sallıyorum.

"İçine yaslan," diye fısıldıyor.

Gömleğimin düğmelerini çözdü. Serin bir elini gömleğimin altından, kuyruğumun hemen üstünden geçiriyor. Onu öpmek için öne eğildim.

"Sadece birkaç dakikalığına," diyor ben ağzına ulaşmadan önce. "Ne zaman olacağını sana söylerim."

Smith Smith-Richards toplantısı, akustik konserlere ve stand-up komediye ev sahipliği yapan popüler bir barın arka odasıdır. Dışarıda elinde pano olan yaşlı bir adam kapıyı kontrol ediyor.

Baz ve ben caddenin karşısındaki Costa'nın verandasından izliyoruz. On beş dakikadır izliyoruz. İkimize de kek aldım.

"Bugün yediğin tek şey pasta," diyor Baz.

"Kahvaltıda tost yedim. Tost kek değildir."

Smith-Richards'ın toplantısının beş dakika önce başlaması gerekiyordu. Kapıdaki adam sokağa son bir kez bakar ve sonra içeri girer.

"Şimdi mi?" Baz

soruyor. "Henüz

değil," diyorum.

Bir çift geç kalmış gibi hızla kapıya doğru yürüyor. Baz'ın

kolunu çekiştiriyorum. "*Şimdi*."

Koşarak caddeyi geçip arkalarından içeri giriyoruz. Baz'a kapıdan el sallamayı unutmuyorum.

İçerisi kalabalık. Oda muhtemelen yüz kişilik. Baz ve ben arka taraftaki son boş sandalyelerden ikisine oturuyoruz. Sahnede kot pantolon ve yıpranmış mavi bir kazak giymiş yakışıklı bir adam var. Bir müzik grubunda çalışıyor gibi görünüyor. Belki *de* bu gece çalan bir grup *vardır*...

"Hey," diyor adam mikrofona. "Bu harika." Kollarını iki yana açıyor. "Bize bakın..."

Etrafımızdaki kalabalık alkışlıyor. Bunların hepsi sihirbaz olmalı, değil mi? Watford'da bizden birkaç yıl önde olan bir çocuk görüyorum. Tanıdığım başka biri var mı diye merak ediyorum.

"Evet, artık bizim için oturma odalarında buluşmak yok," diyor sahnedeki adam gülümseyerek. "Artık köhne barlar yok."

Birkaç kişi gülüyor.

"Bizim için sadece en iyi barlar!" diye

bağırıyor. Onu tekrar alkışlıyorlar.

"Ve şimdi yeni konut merkezimiz var... Bu sizin sayenizde, hepinizin sayesinde. Bir şeyleri gerçekleştiriyorsunuz!"

Baz dik oturuyor, kalabalığı tarıyor. Kahve rengi ceketini tekrar giymiş ve dairemden ayrılmadan önce saçlarının mükemmel görünmesi için bir şeyler yapmış. Parlak siyah dalgalar halinde yüzünün etrafında sallanıyor. Baz bu gece ava gittiğimizde en ufak bir karışıklık bile yaşamadı. (Anlaşılan önceki cinsel partnerlerimden bahsetmediğim zamanlarda daha temiz çalışıyor). (Ortak.)

Bu insanlardan hangisinin Seçilmiş Kişi olduğunu merak ediyorum... Belki de onu kanatlarda saklıyorlar ve büyük girişini bekliyorlardır.

Baz bana dirsek atıyor. Ben dönüyorum, o da ihtiyatlı bir şekilde odanın ön tarafını işaret ediyor. Daphne orada oturmuş, kazaklı adama bakıyor. Kahretsin, belki *de* Baz'ın babasını onun için terk etmiştir. Gözlerinde yıldızlar var.

Yani... o fit. Uzun boylu ve geniş omuzlu. Kıvrıkcık, altın sarısı saçları var. Baş şarkıcı yüzü.

"Kendimi toparlamama fırsat verdiğiniz için teşekkürler," diyor. "Son görüşmemiz oldukça yoğundu. Senin için herkesten daha yoğundu, değil mi Beth?" Seyircilerden birine gülümsüyor. Tepkilerini göremiyorum. "Neden buraya gelip bizimle paylaşmıyorsun?" Elini uzatıyor.

Bir kadın ayağa kalkıyor ve sahneye doğru ilerliyor. Adamın elini tutuyor ve bir süre yanında durup ona gülümsüyor. Güzel bir kadın. Tombul. 20'li yaşlarının sonunda. Adam daha yaşlı görünüyor, belki 30. İyi bir yargıç değilim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ona nazikçe.

Gülüyor, gözlerini siliyor. "Güzel," diyor.

Mikrofonu standından çıkarır ve ona uzatır. Mikrofona tekrar "Güzel," diyor.

"Güzel," diyor kolunu ona dolayarak. "Neden bize geçen haftadan bahsetmiyorsun?"

Yine ağlamaklı bir şekilde gülüyor. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum!" Adam devam etmesi için eliyle işaret ediyor.

"Büyü kullanmaya alışık değilim," diyor. "Bu yüzden ilk başta hiçbir şey değişmedi. Sonra kendime b i r not yazdım, masama yapıştırdım ve ona her baktığımda kendime büyü yaptırdım. Zordu, sürekli Büyücü'yü duyuyordum. Nasıl olduğunu bilirsiniz, '*Büyünü koru*' derdi."

Başımı sallıyorum. Bir sürü insan başını sallıyor.

"Ama o zaman seni düşünürdüm." Kadın adama gülümsüyor, adam da ona gülümsüyor.

"*Büyü sonsuzdur*," diyorlar birlikte.

Kadın daha geniş gülümsüyor, kızarıyor ve başka tarafa bakıyor.

Bekle. *Bu* seçilmiş kişi mi? Şu kazaklı adam mı? *O mu*? Ne bekliyordum bilmiyorum. Daha korkutucu birini. Ya da daha açık bir şekilde sahtekarlık yapan, hatta belki bıyık buran birini. Kot pantolon giyen seksi bir genç değil.

Kadın konuşmaya devam ediyor. "Ama her seferinde," diyor, "sihrim onu çağırdığımda bana geldi. Uzanmak yoktu. Kazımak yok. Bir sabah mutfağımda durup büyü yaptım. 'Full English' büyüğü yaptım. 'Çuha çiçeği yolu' yaptım." Kalabalık mırıldanıyor, etkilenmiş. "Ekmek ve güller" büyüğü yaptım!"

Kalabalığın nefesi kesilir. Birkaç kişi alkışlamaya başlar.

"Her gün büyü yapıyorum," diyor kadın. Gözlerini siliyor ama bunun bir önemi olmayacak kadar çok ağlıyor. "Yapmak zorunda olmadığım zamanlarda bile. Ben

sadece zevk için büyü yapıyordum. Ve düşünmeye devam ediyorum... *Bu, başından beri herkes için böyleydi.* Ailem, erkek arkadaşım. Onlar için her zaman bu kadar kolaydı."

Adam - Smith-Richards olmalı - cebinden bir mendil çıkarıyor ve sanki bir çocukmuş gibi kadının yanaklarını siliyor. Kadın gülümsemeye ve kızarmaya devam ediyor. Adam mikrofonu geri alır.

"Hak ettiğin şey bu," diyor, hâlâ yanaklarını okşarken. "Bu senin her zaman hak ettiğin şeydi. Sen bir büyücüsün, Beth."

Merlin, onu daha çok ağlatıyor. O da ağlıyor.

"Sen bir büyücüsün!" diyor gözyaşlarının arasından gülerek. "Bu hep senindi, bu hep senin içindeydi."

Adam kadının yüzünü silmeyi bırakır ve kucaklaşırlar. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, kadın onunla tekrar konuşmaya başlar. Adam hemen mikrofonu kadına uzatır.

"Jamie bize nasıl hissettirdiğini anlattığında-" Baz ve ben birbirimize bakıyoruz. Bu Jamie Salisbury olmalı; büyü çoktan düzeltildi mi? "-Ona inanmadığımdan değil. İnanıyordum! Ama düşündüm ki... Şey, onda bende olmayan bir şey olmalı. Daha yaşlı bir aileden geliyordu. Ya da benden daha fazla gizli büyüye sahip olması gerektiğini. Ama yanlışmışım."

Smith-Richards kolunu ona doluyor ve kadın ona yaslanıyor. "Sen bir büyücüsün," diyor mikrofona. "Önemli olan tek şey bu, Beth. Büyü senin doğuştan hakkın." Odanın etrafına bakıyor. "Hepimizin doğuştan hakkı."

Odanın ön tarafındaki insanlar alkışlıyor, ama arkadaki herkesin dikkati bir şeye dağılmış gibi görünüyor. Baz boğazını temizliyor ve koltuğunda kayıyor.

Lanet olsun... *Benim yüzümden* dikkatleri dağıldı. Katlanmış kanatlarımın izin verdiği ölçüde kambur duruyorum.

Smith-Richards seyircilerin içine bakıyor ve herkesin neye baktığını anlamaya çalışıyor.

"Yılanlar yaşıyor," diyor Beth, hala mikrofona yakın durarak, "bu Seçilmiş Kişi!"

Smith-Richards kafası karışmış bir şekilde ona bakıyor. Ama sonra tekrar seyircilerin arasına bakıyor ve benimle göz göze geliyor. Gözleri kocaman oldu. "Simon Snow," diyor mikrofona.

Zaten bakmayan herkes şimdi aval aval bana bakıyor. Rahatsız bir şekilde gülümseyerek sandalyemde doğruluyorum. Sanırım eğilme zamanı geldi. Smith-Richards orta koridorda bana doğru yürüyor.

"Eğer sana dokunursa," diye mırıldanıyor Baz, "onun içini boşaltırım."

Smith-Richards bizim sıramızda durdu. Bu kadar yakından daha da iyi görünüyor. Yüksek elmacık kemikleri, kare çene. Burberry modellerine benziyor. "Burada olmanız büyük bir onur," diyor. Etrafına bakıyor ve herkes onunla aynı fikirdeymiş gibi alkışlamaya başlıyor.

Sıkıca gülümseyerek odanın geri kalanına başımı sallıyorum. Büyücüye teşekkür edebileceğim bir şey varsa, o da beni asla köpek ve midilli gösterilerine göndermemiş olmasıdır. Bu büyücülerin çoğu beni daha önce hiç şahsen görmedi.

"Smith-Richards ciddiyetle, "Büyücüler Dünyası'na elinizden gelen en iyi şekilde hizmet ettiğiniz için hepimiz size borçluyuz," diyor.

Bu bir hakaret gibi görünüyor ama yine de gülümsüyorum ve "Evet, teşekkürler dostum" diye mırıldanıyorum.

"Bu ilk buluşmanız mı?" diye soruyor. "Size kendim ve işimiz hakkında söyleyebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedim. "Ben iyiyim. Sadece kontrol etmeye geldim. Siz devam edin. Teşekkürler."

"Herhangi bir sorunuz varsa lütfen sorun. Hepimiz konuşmaktan mutluluk duyarız." Bir şeyden utanıyormuş gibi elini saçlarında gezdiriyor. Bukleler parmaklarının arasından teker teker dökülüyor. "Bu gece gelmenize sevindim," diyor tekrar odaya bakarak, "çünkü bu özel bir gece."

Birkaç kişi alkışlıyor ama çoğu sanki araba dağıtmaya başlayacakmış gibi nefeslerini tutmuş görünüyor.

Smith-Richards koridora geri döndü. "Bu gece başka bir büyücünün potansiyelini gerçekleştirmesine yardımcı olacağız." Bir o yana bir bu yana bakıp gülümsüyor. "Birçoğunuz çok uzun zamandır bekliyorsunuz..." Daphne'nin yanında durur ve onun elini tutar. "Ve çok sadıktı."

Baz derin bir nefes alıyor. Asasını kolundan avucunun içine kaydırıyor.

Daphne, Smith-Richards'a bir tür melekmiş gibi bakıyor. Elini sıkıyor ve bırakıp sahneye geri dönüyor.

Seyirciye gülümsüyor -bir iğne düşse duyulur- ve yavaşça elini uzatıyor. "Alan."

Yaşlı bir adam ayağa kalkar, kükrer. Etrafındaki herkes güler. Bazı insanlar daha fazla alkışlar.

Smith-Richards ona el sallıyor. "Haydi, Alan! Yukarı gel!"

Alan salonun önüne doğru yürür, insanlar o giderken sırtını sıvazlar. Sahneye tırmanıyor.

Smith-Richards, "Bunun için çok uzun süre beklediniz," diyor ve mikrofonu Alan'a doğrultuyor.

Alan kıkırdarak, "Ben de öyle," diyor. "Seni beklediğimi fark etmemiştim, Smith. Ama bekliyordum."

"Seni daha fazla bekletmeyelim," diyor Smith-Richards. "Sana başından beri hak ettiğin hayatı verelim!"

Mikrofonu standına yerleştirir ve arka cebinden bir asa çıkarır. Diğer elini Alan'a uzatır.

Baz'a doğru eğildim ve "Ne yapmalıyız?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum," diyor Baz. "Onu durdurabileceğimizi sanmıyorum..." "*Gerekirse* onu durdurabiliriz," diye karşı çıkıyorum.

"Yaptığı büyü her neyse Beth'i öldürmedi. Muhtemelen Alan'ı da öldürmeyecektir."

Etrafımızdaki herkes öne doğru eğilmiş, gözlerini kocaman açmış. (Şu anda kimse bana aval aval bakmıyor ya da Baz'ı süzmüyor).

"Her şeyi ortaya çıkar!" Smith-Richards atıyor.

Gürültü yok, kıvılcım yok. Neden beklediğimi bilmiyorum; büyü bu şekilde çalışmaz. Smith-Richards Alan'dan biraz uzaklaşıyor, sanki büyü büyük bir çaba gerektirmiş gibi.

Alan ona bakıyor.

"Devam et," diyor Smith-Richards yumuşak bir sesle, mikrofona tekrar uzanarak, "asanı çıkar."

"Bu bir dolma kalem," diyor Alan.

Smith-Richards gülüyor, ama öncekinden daha az coşkulu. "Çıkar onu, dostum."

Alan ceketinin içine uzanır, antika bir dolmakalem çıkarır ve kapağını kaldırır.

"Bu çok rahatsız edici," diyor Baz nefesinin altından. "Gerçi daha kötüsü de olabilirdi, Gareth'ı hatırlıyor musun?"

Cevap vermiyorum. Sahnede olanlara kendimi fazla kaptırmışım.

Alan kalemine bakıyor, sanki onunla ne yapacağından emin değilmiş gibi. "Her zaman yapmak istediğin bir büyü var mı?" Smith-Richards soruyor. Alan'ın gözleri parlıyor. "*Çikolatayla ölüm.*"

"Yap şunu Alan. İçinde olduğunu biliyorum."

Alan kalemini kaldırıyor. Odada kimsenin nefes aldığını sanmıyorum. Belki Baz.

"Çikolata ile ölüm!" Alan ağlıyor.

Dev bir Toblerone -bir tüfek büyüklüğünde, on pound ağırlığında olmalı- üzerlerinde belirir. Smith-Richards onu zar zor yakalar. Herkes gülüyor ve alkışlıyor. Bazıları ağlıyor. Bazı suratını şöyle yapıyor: *Hmm. Fena değil.*

Alan kalabalığa sırtını dönmüş, ellerini yüzüne bastırmıştır.

"Alan?" Smith-Richards diyor ki. "Her şey yolunda kardeşim." Alan'ı kollarının arasına alıyor, neredeyse çikolatayı düşürüyordu. "Her şey yolunda," diyor. "Artık iyileştin. İyileştin."

Bir dakika sonra Alan gözlerini kollarıyla silerek uzaklaşıyor.

Smith-Richards, "Başka mendilim yok," diyor. Herkes gülüyor. "Hadi," der Alan'a, "şu Toblerone'u benimle paylaş."

"Bunu eve, karıma götürecektim."

"Oh, Alan," diyor Smith-Richards kutuyu açarken, "büyüyü tekrar yapabilirsin. İstedığın sıklıkta."

Bazı kollarını kavuşturmuş. Başını kuşkuyla geriye eğiyor. "Kimse o büyüğü günde bir kereden fazla y a p a m a z ."

Çikolata çok büyüktür. Smith Richards bir parça koparmayı başardığında seyirciler alkışlıyor. "Bu gece için hepsi bu kadar!" Smith-Richards kalabalığa şöyle der. "Ama yakında görüşeceğiz. Tekrar buluşana kadar inancınızı koruyun. Birbirinizi cesaretlendirmeye devam edin. Cesaretinizi kırmaya çalışanlara kulak asmayın. Unutmayın, onlar sizin bu halinize alışkın. Kendilerini sizden daha güçlü hissetmeye alışkınlar. Onların bildiği dünyaya meydan okuyorsunuz ve bu onların hoşuna gitmiyor. Bundan hoşlanmıyorlar, arkadaşlar."

Biraz bitkin görünüyor, sanki büyü ondan bir şeyler almış gibi. Kapıdaki adam -uzun gri saçlı ve küpeli yaşlı bir adam- Smith-Richards'a kolunu uzatmak için sahneye çıktı.

Smith-Richards kalabalığa bakarak, "Siz büyücüsünüz," diyor. Ve sonra, yemin ederim, doğrudan bana bakıyor. "Her biriniz. Büyü sizin doğuştan hakkınız."

Yaşlı adamın kendisini desteklemesine izin vererek sahneden inerken bir alkış daha alıyor.

İnsanlar ayağa kalkıyor. Bazıları yine merakla bana dönüyor. Yaşlı bir kadın bana bir broşür uzatıyor. Muhtemelen Jamie Salisbury hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmalıyım. Ama artık gerçekten gitmek istiyorum.

Bazı beni dirseğimden tutup çekiyor. "Hadi, Daphne'yi yakalayalım."

Kalabalığın içinde Daphne'yi bulmaya çalışarak onu takip ediyorum. Onu göremedim. Ama tanıdığım başka birini görüyorum, başı eğik, hızlı adımlarla yürüyor.

Profesör Bunce.

BAZ

Daphne'nin beni gördüğünü biliyorum. O şarlatan Simon'a yaltaklanırken doğrudan bana baktı. (Bu tam da planlandığı gibi işe yaradı-Snow ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Bunce'a layık bir fikirdi.) Söz konusu şarlatan sahneden iner inmez Simon'ı kaptığım gibi odanın önüne, üvey annemin oturduğu yere doğru koştum, kaçmaya çalışmayacağını umuyordum.

Kalabalıktaki birkaç kişiyi daha tanıdım, zayıf büyücüler olduklarını hiç düşünmediğim insanlar. Karşımda oturan bir kız çok tanıdık geliyordu ama onu çıkaramıyordum. Watford'a gittiğini sanmıyorum.

Smith-Richards erkeklerden çok kadınların ilgisini çekiyor gibi görünüyor ki parlak görünümü göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değil. Görünüşü *Ralph Lauren'in yeni parfümü The Greatest Mage'e* çok benziyor. Açıkçası Simon'a benziyor. Ama Simon'dan çok Simony. Netflix dizisinde Simon'ı canlandıracak adama benziyor.

Hayır, teşekkürler.

Daphne benden kaçmaya çalışmıyor. Tam da onu daha önce gördüğüm yerde duruyor, kollarını açmış. "Basil!" diyor ve beni kucaklıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum. Smith'i duyduğun için bile. Bu onun mesajının yayıldığı anlamına geliyor."

"Anne" -onu omuzlarından tutuyorum- "Seni görmeye geldim, onu değil. Seni birçok kez aramaya çalıştım..."

"Ah, Baz," diyor benden uzaklaşıp kaşlarını çatarak. "Beni almaya gelmediğini umuyordum."

"Ben de tam olarak bunu yapmak için geldim. Kızlar seni özliyor, annelerine ihtiyaçları var."

Daphne etrafına bakmıyor. Bizi izleyen insanlar var, çoğunlukla Simon'a bakıyorlar. Beni kalabalığın dışına doğru çekiyor. Simon'ı da yanımıza çekiyorum.

"Annelerinin güçlü olmasına ihtiyaçları var," diyor Daphne. "Smith'in yanında kalarak onlar için yapabileceğim en iyi şeyi yapıyorum."

"Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Anlamıyorsun Basil; sen her zaman güçlü oldun. Her zaman ailenizin standartlarına göre yaşadınız - dünyanın standartlarına göre."

"Sanırım bunun doğru olmadığını biliyorsun," diyorum anlamlı bir şekilde. Daphne vampir olduğumu biliyor, her ne kadar bunu asla yüksek sesle söylemese de. Ve dahası, bir saatli portakal kadar queer olduğumu ve bunu da yüksek sesle söylememize izin verilmediğini biliyor.

Elimi tuttu. "Çocuklarımla yarım bir hayat yaşamasını istemiyorum. Ben de yarım bir hayat yaşamaya devam etmek istemiyorum."

"Ama *harika* bir hayatın var," diyorum ve hemen ardından keşke olmasaydı diyorum, çünkü ben kimim ki bunu söyleyeyim?

Daphne bana hüzünle gülümsüyor.

"Harika çocukların var," diye tekrar deniyorum. "Ve seni özlediler."

"Ben de onları özledim," diyor. "Yakında eve döneceğim. Ya da onları yanımda kalmaları için getireceğim. Smith henüz hiçbir çocuğa büyü yapmadı ama bunu düşünüyor."

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum. Eminim babam çocuklarının bir *yerleşke*ye taşınmasına izin vermez.

"Evi arayabilirsin," diyorum. "Bebeklerin bile cep telefonu var."

Daphne başını sallıyor. "Bu onlar için çok kafa karıştırıcı. Sadece eve ne zaman döneceğimi bilmek istiyorlar ve bunu açıklamak çok zor. Bazı net cevaplar alana kadar beklemek daha iyi."

"Anne... seni özlediler."

"Basil." Elini koluma koydu. "Çok küçükler, birkaç haftalığına gittiğimi bile hatırlamayacaklar. Beni özlediklerini hatırlamayacaklar. Yakında evde olacağım, güçlü olacağım ve hatırlayacakları şey bu olacak."

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Simon boğazını temizliyor, sanırım bize burada olduğunu hatırlatmak için.

"Merhaba, Bayan.

Grimm."

Daphne ona bakar ve yüzü soğur. (Haklı. Evini yıkmıştı.) "Merhaba Bay Snow. Toplantı hoşunuza gitti mi?"

"Evet," diyor. "Vay canına. Bunu her hafta yapıyor mu?"

"Deniyor," diyor ve hemen yeniden ısınıyor. Görünüşe göre Daphne'ye annesiz çocuklarını ve harap olmuş mülkünü unutturmak için Smith-Richards'tan bahsetmek yetiyor. "Çok büyük bir büyü," diye devam ediyor, "bu yüzden her zaman başaramıyor. Ama şimdiye kadar altı kişiye yardım etti."

"Ve bu insanların hepsi artık büyü yapabiliyor mu?"

"Şey," diyor, "her zaman büyü yapabilirler. Ama evet, artık hepsi çok güçlü. Orta derecede güçlü bile değiller," diyor bana. "Onlar

hepsi oyunun zirvesinde."

"Vay canına," diyor Simon tekrar, gerçekten etkilenmiş görünüyor. "Bu büyüü yapabilecek biri var mı?"

"Crowley, hayır," diyor Daphne. "Yani" -koyun gibi- "sanırım hepimiz denedik. Ama bu Smith'in yeteneği. Onu özel yapan şeylerden biri de bu."

"Onu özel kılan başka ne var?" Ben soruyorum.

Hâlâ utangaç. "Onu gördünüz. Hepimizi ayağa kaldırmak için burada. Büyücüler Dünyası'na eşitlik getirmek için."

"Ama bu onu En Büyük Büyücü yapmaz," diyorum. "En Büyük Büyücünün büyüye yönelik en büyük tehdidi fethetmesi gerekir."

Gözleri kocaman ve parlıyor. "Ya büyüye yönelik en büyük tehdit her birimizi geride tutan şeyse? Ya büyüye yönelik tehdit başından beri içimizdeyse?"

Bu saçmalık ve bunu ona söylememek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Kim bu Jamie?" Simon soruyor. "Bahsettikleri kişi mi?"

Daphne neredeyse ışınlanıyor. "Jamie Salisbury. Smith'in ilk inananlarından biriydi-Jamie onun ilk mucizesi."

"Yani Jamie artık güçlü büyüler yapabiliyor mu?" Snow Jamie'nin kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak kötü bir iş çıkarıyor. Onun adına çok mutlu görünüyor.

"Evet," diyor Daphne, "ve aramızdaki en önemsiz kişiydi. Bir 'Gün Işığı' bile atamazdı."

"Bu çok havalı," diyor Simon. "O burada mı?"

"Hayır," diyor, "Jamie son zamanlarda toplantılara gelmiyor. Sanırım bu ilgi ona fazla gelmeye başlamıştı. Ayrıca, insanlar Smith'in önce onu seçmesini kışkırtıyorlardı. Politika." Gözlerini deviriyor. "Bundan kaçamazsın, sanırım."

Koluna dokunuyorum. "En azından mesajlarıma cevap verir misin? Böylece acil bir durumda sana ulaşabilirim?"

Daphne iç geçiriyor. "Engelini *kaldıracağım* Baz. Ama babana söyleyemezsin. Şu anda dikkatimin dağılmasına izin veremem."

"Neye dikkatin dağıldı anne? Sen burada sıranı beklemiyor musun?"

"Baban pek de destekleyici olmadı..."

"Onu suçlayabilir misin?"

"Evet Basil, onu suçluyorum! Eğer kendini iyileştirmenin bir yolu olsaydı, alışılmışın dışında bir yöntem olsa bile seni desteklerdim."

(Vampir olayını mı yoksa eşcinsel olayını mı kastettiğinden gerçekten emin değil).

"Birini sevdiğinde," diyor, "onu desteklersin!" Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Kendini toparlamaya çalışır gibi iki eliyle havayı sıvazlıyor. "Şu anda sadece Smith ve Smith'in mesajına odaklanmam gerekiyor."

"Smith'in mesajı *nedir*?" Ben soruyorum.

Gerçekten dinlediğimi umuyormuş gibi tekrar bana bakıyor. "Onun En Büyük Büyücü olduğunu ve onu takip edersek *hepimizi* harika yapabileceğini."

Tekrar sokağa çıkar çıkmaz, "Bu saçmalıktı," dedim.

"Biz eve dönene kadar bekle," diyor Simon sessizce, kapıya dönüp bakarak.

"Biz..." Sorduğum şeyi nasıl soracağımı tam olarak bilmiyorum. Eve birlikte mi gidiyoruz? Kimin evine? Ne kadar süreliğine?

Simon sırtını dikleştiriyor. Sanki ceketinin altındaki kanatları onu rahatsız ediyormuş gibi. "Nando's'tan bir şeyler alıp daireme götürebilir miyiz?"

"Evet," dedim. "Güzel."

"Evet," diyor bana gülümseyerek. "Güzel."

SMITH

Simon Snow ...

Buraya. Beni görmek için.

Bu bir işaret. Başka bir işaret. Evander çok heyecanlanmıştı.

Bu sefer oluyor! Bu doğru! Her şey benim için sıraya giriyor. Gezegenler. İnsanlar. Biliyorum ki yedi ördek kalbi toplayıp fırlatsam, arka arkaya düşerler.

Lanet olası Simon Snow...

İşte.

Beni görmek için.

Seçilmiş Kişi.

PENELOPE

"Neden bu kadar sessizsin?"

Shepard pencereden başka bir yere bakıyor ve bana gülümsüyor. "Trende sessiz olmam gerektiğini sanıyordum."

"Öylesin," diyorum. "Ama genellikle değilsin."

Cornish böreğini bana uzattı. "Bundan bir ısırık istemediğine emin misin?"

Başımı sallıyorum.

"Bunları her yerde bulabileceğinize inanamıyorum," diyor.

"Nebraska'da börek yok mu?"

"Hayır. Genel olarak çok daha az *pastamız* var. Bu hiç adil değil. Sanırım runzalarımız var..."

"Runza nedir?"

"Bu" -yine gülümseyerek böreği bana doğru tutuyor- "ama lahanalı." Bir ısırık daha alıyor, sonra pencereden dışarı bakıyor. Shepard'ı daha önce hiç b ö y l e görmemiştim; *dalgın* olabileceğini düşünüyorum.

"Korkuyor musun?" diye sordum.

Yüzü tekrar bana döndü. "Korkuyor musun? Hayır. Neden korkacaktım?"

"Pekala, inlerinde bazı karanlık yaratıklarla karşılaşacağız..." "Neden her büyümlü varlığın karanlık olduğunu varsayıyorsunuz?"

"Bir iblisle arkadaş olması gerektiğini düşünen adama soruyor." Shepard iç çeker.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "İblisi tekrar görmekten korkuyor musun?"

"Hayır," diyor. "Olmalı mıyım?" Düşünceli görünüyor. "Belki de olmalıyım... ama *daha fazla* lanetlenebileceğim gibi değil..." Başını iki yana sallar. "Her neyse, hayır, korkmuyorum. Bugün onu çağırıyoruz bile." Bana bakıyor ve birden gerçekten çok korkmuş görünüyor. "*Bugün* onu çağırmayı planlamıyordun, değil mi?"

"Morgana, hayır," diyorum. "Bir iblise soğuk arama yapmayacağım. Önce lanetin ayrıntılarını öğrenelim. Umarım Kipper'ın annesi kollarını okuyabilir ve umarım işe yarar bir şeyler söylerler. Ya tüm bunlardan sonra dövmeler sadece dekoratifse?"

"Umarım" deyip duruyorum ama bu yolculuktan pek umutlu değilim. Kipper dün gece bize iyimser olmamız için bir sebep vermedi. Shepard'ın kollarını görmenin şokunu atlattıktan sonra, ona zaten bildiği şeyi söyledi: Styx Nehri'nde küreksiz olduğunu.

Ama belli ki ondan *hoşlanmış*. (Herkes ondan hoşlanır.) Mükemmel ve açıkça lanetli bir yabancı olan onu bu sabah Croydon'daki aile evine davet etti, böylece annesi bir göz atabilecekti. Görünüşe göre sahtecilik ve çeviri bir aile işi ve Kipper'ın annesi İblis dillerini ondan daha iyi biliyor.

Bence Kipper sadece Shepard'ı tekrar görmek istedi.

(Merlin, *kıskanıyor* muyum? Benim annem Shepard'a yardım etmezken, onun annesi Shepard'a yardım ettiği için mi? Yoksa Kipper'ın havalı mor saçları ve bileğinde muhtemelen kendi çizdiği güzel bir delphinium dövmesi olduğu için mi...) (Benim de mor saçlarım olabilir. Yeterince basit bir büyü.)

Umarım Shepard, Kipper'ın ailesini de ilginç büyülü arkadaşlar koleksiyonuna eklemeyi planlamıyordur. Ben işin içindeyken olmaz. Yeni arkadaşlara ihtiyacım yok. Hem de hiç. Ama özellikle de Croydon'da yaşayan garip büyülü y a r a t ı k l a r a . Bu günü başladığımızdan daha fazla sorunla bitirmek istemiyorum.

"Oraya vardığımızda..." Shepard dikkatlice söylüyor.

Bir kez olsun aynı yolda olabilir miyiz? "Bilgi toplama modunda olacağız," diyorum, "bilgi *paylaşma* modunda değil."

"Doğru, ama-"

"Ama" yok, Shepard. Gereksiz kelimeler yok. Lanetli olduğun gerçeği zaten çok fazla bilgi. Senin ya da benim hayat hikayemi bilmelerine gerek yok."

"Sosyal olmaktan zarar gelmez Penelope."

Dövmeli ön kolunu tutuyorum. "Gerçekten öyle."

"Kipper'ın annesinin tehlikeli olacağını sanmıyorum..." "Hiç yaptın mı?"

"P e k a l a . Tamam." Gülümsemiyor. Gözlüklerinin altından bir gözünü ovuşturuyor. "10-4, Debbie."

"On dört.' O da ne?"

"A n l a d ı m demek. Anlaşıldı. Anlaşıldı. Mesaj alındı. Sosyalleşmek yok."

"'Aşılamaz', arkadaşım Ken'in söylediği de buydu. Ken bir devdir. Orta Batı'da çok fazla dev yoktur. Omaha'da hiç tanışmadım. Orası benim geldiğim yer-Nebraska, Amerika'nın tam kalbinde."

Yaşlı Kipper, gerçekten de Debbie adında olan annesi ve Debbie'nin kelimenin tam anlamıyla bir tilki olan erkek arkadaşıyla birlikte bir mutfakta oturuyoruz. (Belki bir tilki ruhu? Belki de tilki kılığına girmiş bir şey? Shepard'ın konuya biraz daha ışık tutacak küstah bir soru sormasını bekliyorum).

Şu anda, Shepard ceketini çıkarmış ve tişörtünün kollarını yukarı itmiş bir şekilde bir taburede otururken, Debbie ve Jeremey (tilki) onun dövmeleri üzerine kafa sallıyorlar. Debbie okuma gözlüklerini takmış. İsteddiği zaman sekiz gözü oluyor ama sadece bir tanesinin üzerine gözlük takıyor. (*Sekiz göz. Ve en az otuz parmak!* Shepard onu dürtmek için fazladan bir elini açtığına bile irkilmedi).

Debbie yine, "Lanet olası aşılmaz," diyor.

"Yani bu şeytani bir dil *değil mi?*" Kipper başını annesinin omzunun üzerinden uzatarak soruyor.

"Hayır, öyle," diyor Debbie. "Ama bu bir hukuk dili. Bir çevirmene değil, bir avukata ihtiyacınız var."

"Avukat mı?" Shepard'ın diğer tarafındayım, masada. "Bir lanet için mi?" "Bir sözleşme için," diyor Debbie. "Kipper'a söylediği kadar kötü-"

"Şeytani dilleri nerede öğrendin Debbie?" Shepard araya giriyor. "Bunun için okula mı gittin?" Orada oturmuş, evinde gibi, bir fincan Yorkshire çayı içiyor. Şimdiden yarım paket bisküvi yemiş bile - bu kadar çok peri tarafından tuzağa düşürülmesine şaşmamalı.

"Yeterince uzun yaşarsanız," diyor, "her türlü şeyi öğrenirsiniz."

"Mütevazı davranıyor," diyor Jeremey. Sesiyle. Çünkü o *konusan* bir tilki. *Eşofman* giyen konuşan bir tilki. "Deb'in diller konusunda kafası çalışıyor. Şarkı sözlerinden de çok iyi anlıyor. Radyoda bir şey duyduğunda tamamını söyleyebilir."

Ona vuruyor. "Abartıyor."

"Belki de bize en iyi tahmininizi verebilirsiniz," diye önerdim, "tam çeviriden emin olmasanız bile."

"*Yapabilirim...*" Debbie tekrar dik durup gözlüklerini çıkararak şöyle diyor. Ekstra uzuvları ve diğer şeyleri olmasa Debbie'yi 50'li yaşlarında, sarı at kuyruklu beyaz bir kadın olarak tanımlardım. Şimdi onu nasıl sınıflandıracığımı bilemiyorum... İnsan mı? İnsan *mıydı?* Neden büyülü bir kalpazan daha güzel bir evde yaşamıyor? Annemin ne yaptığını düşünüp duruyorum.

ama "*Çık oradan Penelope! Hemen şimdi!*"

"Mesele şu ki"-Debbie dikkatini Shepard'ın diğer koluna kaydırıyor-"İblisi yanlışlıkla çağırmak istemiyorum. Ben olsam bunların hiçbirini yüksek sesle okumazdım."

"Elbette, iblis *uygun* bir çağırma olmadan ortaya çıkmayacaktır," diyorum. "Küller, kan, vesaire."

"Bunu riske atmak istemem." Debbie Shepard'ın omzunu dürttü. "Aklına ne girdi, delikanlı? Sonsuza kadar yaşamanın daha kolay yolları var."

"Bir yanlış anlaşılma oldu," diyor. "Sadece konuşmak istedim."

"Cehennemde konuşmak için bolca vaktin olacak," diyor, hak ettiğinden daha sempatik bir şekilde.

"Biraz sorun ve çekişmeden bahsedin." Jeremey başını sallar.

"Tabiri caizse *cehennem* olduğunu sanmıyorum," diyor Shepard.

"Uzman olacaksın," diyor Debbie, "değil mi?"

Kipper masada yanıma oturdu. Bir eline yaslanmış, Shepard'a bakıyor. (Sanırım şaşırtıcı derecede fit kollarına bakıyor.) "Bence ona yardım etmelisin anne. Çevirebildiğin kadarını çevir."

Debbie iki elini kalçasına dayıyor. Bir diğeri elinde Coca-Cola Zero tutarken belirir. Bir yudum alır. "Kötü sonunun ona açıkça söylenmesi durumu nasıl daha iyi hale getirecek?"

"Sözleşmenin şartlarını bilseydik," diyorum, "bir boşluk bulabilirdik."

"İblisler boşluk bırakmaz." Debbie'nin kollarından biri daha beni işaret ediyor. "Bazen boşluk gibi *görünen* ama aslında kendini daha fazla becermenin yolları olan şeyler bırakıyorlar."

"Çeviriyi koruyucu bir çemberin içinde yapabiliriz," diyor Kipper. "Ve seni sinirlendiren kelimeleri çıkarabiliriz..."

Annesi homurdanıyor. "Bütün bunlar beni geriyor."

"Fazladan koruma sağlayabilirim," diye öneriyorum.

Debbie sekiz gözünü de bana dikti. "Şimdi yapabilir misin... Debbie."

Jeremey cebinden arabasının anahtarlarını çıkarır. "Kancayı takıyorum. Bugün bir iblisle nişanlanmaya çalışmıyorum." Shepard'ın sırtını sıvazlıyor. "İngilizlerin en iyisi, dostum!"

Nişanlı ...

Nişanlı mısın?

Shepard'a bakıyorum. Gözlüklerinin altından gözlerini ovuşturuyor.

Bazı koruma büyülerini yaptım. İşe yarayıp yaramadıklarını kim bilebilir?

Debbie çeviriyi kendi evinde yapmazdı. (Ona daha fazla kredi.) Shepard'ı arka bahçedeki bir kulübeye götürdü ve zeminin ortasında durması için yer açtı. Sonra Kipper ikisinin de etrafına son derece ustaca bir koruma çemberi çizdi. Plan, t e r c ü m e y i defter kağıdına yazmaktı, görünüşe göre en tehlikeli kelimeleri dışarıda bırakmaktı - sanırım iblisin adı ve adresi ve "bu dövme ile evleniyorum" gibi.

Shepard evden çıkmadan önce benimle konuşmaya çalıştı. Ona izin vermedim. Ona bakmadım bile. Debbie'yi kulübeye kadar takip ettim, Kipper'ın çemberi çizmesini bekledim, büyülerimi olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde yaptım, sonra Debbie'nin ön merdivenlerine oturmaya gittim. Şu anda üçünün de lanetlenip lanetlenmemesi pek umurumda değil.

Normal bir insan için kendimi bu şekilde ortaya koyduğuma inanamıyorum.

Yabancıların önünde büyüler yaptığımı... Sabahı karanlık yaratıklarla ve suçlularla geçirdiğimi, tüm bunların ona bir şey *borçlu* olduğumu düşündüğüm için olduğunu. Çünkü *en azından* bana karşı dürüst olduğunu düşünüyordum.

Neden burada oturup onu bekliyorum ki? Ben de kancayı takmalıyım! Eminim Yaşlı Kipper, Shepard'ın daireme geri dönmesine yardım edebilir. Ya da onunkine. Ya da Omaha'ya, umurumda değil.

"Hey," diyor arkamdan kapıdan çıkarken.

Ayağa kalktım ve yürümeye başladım. İsterse beni takip edebilir. "Hey. Penelope."

Biraz daha hızlı yürüyorum.

"Penelope, bana kızgın mısın?"

Daha da hızlı yürüyorum. Şu anda onunla bu konuşmayı yapmayacağım. Hiç yapmayabilirim.

"Penelope..."

Aslında Shepard'la tekrar konuşmak *zorunda* değilim. En başta onunla konuşmamalıydım. *Bana öğretilen her şeye ve vücudumdaki her kemiğe* güvenmeliydim. Akıllı büyücüler normallerle arkadaş olmaz. Akılsız büyücüler bile Normallere sırlarını söylemez.

"Camberwell'e kadar beni görmezden gelemezsin" diyor.

Yüksek sesle gülüyorum, şöyle: "Ha!" Onu *hayatımın* sonuna kadar görmezden gelebilirim. *Herkesin* onu görmezden gelmesini sağlayabilirim! Ona *varlığını* unutturabilirim.

Shepard'ı henüz aptalca heceleyememiş olmam bunun imkansız olduğu anlamına gelmez. Sadece kendimi buna vermeliyim. İş halledeceğim.

"Penelope..."

Bir köşeyi döndük. Dönüp parmağımı yüzüne sokuyorum. Bir büyü yapmaya karar verirsem diye mücevherimi yumruğuma sıkıştırmıştım. "Bana bir iblisle nişanlı olduğunu ne zaman söyleyecektin?"

Shepard acınası görünüyor. Neyse ki ben merhametsizim. "Açıklayabilirim," diyor.

"Görünüşe göre yapamıyorsun! Çünkü senden defalarca açıklamanı istedim ama yapmadın!"

"Yapacaktım, Penelope!"

"Gerçekten mi? Ne zaman!"

"Konuyla alakalı olduğu zaman!"

"Shepard, *görünüşe* göre zaten bildiğin bir evlilik sözleşmesi olan lanetini araştırıyorduk. Tüm zaman boyunca konuyla ilgiliydi!"

"Sana söyleyecektim, yemin ederim." Ses tonu çok samimiydi.

"Denedim." "Hayır. *Yakın*. 'Denedim' ile kafiyeli..."

"Penelope."

"Bana *yalan* söyledin, Shepard!"

"Açıklamadım! Sadece henüz açıklamamıştım!"

"Kelimenin tam anlamıyla bildiğimiz ve bilmediğimiz şeylerin listesini yapıyorduk ve bir kez bile '*İşte bildiğim bir şey*' demedin: *Cehennemde bir nişanlım var*."

"O benim nişanlım değil!"

"Bekle, o bir 'kadın' mı yoksa 'erkek' mi?"

"İblislerin cinsiyeti olup olmadığını gerçekten bilmiyorum." "Ama daha önce 'o' demiştin. Bu da başka bir yalan mı?"

"Hayır! Yani, belki. Ben sadece... Düşünmeni istemedim..."

"Neyi düşünüyüm?"

"Dişi bir şeytan tarafından baştan çıkarıldığımı!"

"Artık tam olarak böyle olduğunu varsayabilirim!" "Hayır, öyle olmadı!"

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, değil mi Shepard? Çünkü bana anlatmadın! Görünüşe göre onunla tanışır tanışmaz Kipper'a gerçeği söylemişsin, ama bana? *Yalan* söyledin."

"Penelope, sana ilk söylediğimde seni tekrar göreceğimi, arkadaş olacağımızı bilmiyordum. 'Lanetli' pek çok şeyi kapsıyor."

"Bu 'nişanlıyı' kapsamıyor!"

"Bu gerçek bir nişan değil!"

"Bu yasal olarak bağlayıcı!"

Shepard bana gözlerini deviriyor, ki bunu yapmaya ne şimdi ne de hiçbir zaman hakkı yok.

Ondan uzaklaşmaya başladım. Sonra tren istasyonundan uzaklaştığımı fark ediyorum ve dönüp yanından geçiyorum.

"Penelope!" diye bağıyor
arkamdan. Yürümeye devam
ediyorum.

Bağırıp duruyor. "Sana söylemedim, çünkü bir ilişkim olduğunu düşünmeni istemedim!"

BAZ

Bu sefer mutfak masasında yiyoruz. Leydi Salisbury bir pasta daha yaptı ve her birimize fazlasıyla cömert bir dilim verdi.

Elindeki çatalı yüzünün yarısına k a d a r kaldırmış ve ağzı şoktan gevşemiş. "Jamie..." diyor sonunda, "*iyileşti* mi?"

"Daphne -Baz'ın üvey annesi- öyle dedi. Onun Smith Richards'ın ilk mucizesi olduğunu söyledi."

"Onun ilk ... *mucizesi* mi?" Leydi Salisbury çatalına bakar ve çatalını tuttuğunu hatırlar gibi olur. Tabağına bırakıyor, sonra hemen tekrar eline alıyor ve bir ısırık alıyor. Sonra ağlamaya başlar. Masanın üzerine kıvrılıyor, omuzları çöküyor.

Simon bana bakıyor, ağzı dolu ve gözleri paniklemiş gibi. Sandalyemi ona yaklaştırıyorum ve omzuna dokunuyorum. "Leydi Salisbury..."

"İyileşti," diyor bir süre sonra. Ağzını bez bir peçeteyle siliyor ve ardından gözlerini siliyor. Pastadan bir ısırık daha alıyor, sonra ağzını kapatarak tekrar çıkırıyor. "İyileşti," diyor kırıntıların üzerine öksürerek.

Sırtını ovuyorum, oldukça faydasız bir şekilde. Tereyağlı krema ve lavanta gibi kokuyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz," diyorum. "Ama Daphne, Smith-Richards'ın sahip olduğu tüm sihirbazların... *etkilenenlerin* artık güçlü sihirler yapabildiğini söylüyor."

"Bunu anlamak çok zor." Gözlerini tekrar siliyor ve yanağına çikolata bulaşıyor.

Kendi yanağımı işaret ediyorum, çikolatanın çoğunu siliyor ve gülümseyerek bana teşekkür ediyor.

"Jamie'm..." diyor, hâlâ şaşkın görünüyor, "*sihir* yapıyor."

Simon da sandalyesini daha yakına çekti. "Bu iyi haber," diyor dikkatle. "Öyle değil mi?"

Leydi Salisbury gülüyor, çikolata lekeli yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Gerçekten bilmiyorum, Simon." Pastasından bir ısırık daha alır. Simon da kendi pastasından bir ısırık alır. "Bir yandan," diyor, "bu bir mucize. Jamie'nin hep istediği şey buydu. B i r zamanlar onun için beklediğimiz şey buydu."

Simon umutla ona gülümser. Bunun iyi bir haber olmasını istiyor. Sanırım yürüyen kolonya reklamının gerçek bir şey sunduğuna inanmak istiyor.

"Bildiğimiz kadarıyla," diyordu Simon dün gece, *"Smith-Richards Seçilmiş Kişi."*

"Hangi mantıkla?" Alay ettim. Oturma odasında yerde oturmuş peri-peri tavuk yiyorduk.

"Öyle olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Simon.

"Kimsenin olmadığını bilmiyoruz."

"Ben olmadığımı biliyoruz."

"Pekala Pamuk, yani senin dışındaki herkes Seçilmiş Kişi olabilir mi?"

Omuz silkti. *"Smith-Richards'ın o adamın büyüsunü düzeltmesini izledik. Ben hiç kimsenin büyüsunü düzeltmedim."*

"Bir" -parmaklarımla saydım- "tüm büyüülü gökkubbeyi düzelttiniz. İki, Alan'ın gerçekten değiştiğini nereden bileceğiz? Bu bir numara olabilir. Ya da bir yanılsama. Belki de bir çeşit plasebo etkisi vardır."

Simon çenesini uzattı. *"Üvey annen buna inanıyor."*

"İnanmak istiyor."

Simon yine omuz silkti.

Yatağına girdikten sonra bile bir saat boyunca bu konuda tartışmaya devam ettik. (Bu bir yatak değil; bir şilte. Ona çarşaf ve yastık sihribazlığı yapmak zorunda kaldım).

"Öte yandan?" Simon hâlâ umutla Leydi Salisbury'ye bakarak söylüyor.

"Öte yandan..." Boş çatalını tabağına vuruyor. *"Gerçek olamayacak kadar iyi görünen şeyler genellikle öyledir."*

"Benim deneyimlerime göre," diyor Simon, *"gerçek olamayacak kadar iyi görünen şeyler genellikle sihirlidir."*

Leydi Salisbury ona gülümsüyor. Ağlamayı bırakmamıştır; gözyaşları içinde gülümsemektedir. Pasta bıçağını alır ve Simon'a ikinci bir parça keser.

Leydi Salisbury'ye bilgi verdikten sonra Simon'ın dairesine dönüp bir sonraki hamlemizi planlarınız diye düşündüm. (Ve belki de öpüşmek için. Dün gece öpüşmekten çok tartıştık.) (Gerçi hepsi iyi bir tartışmaydı: yan yana yatarken, Simon benimle aynı fikirde değilken neredeyse tembelce saçlarımı yüzümden itiyordu). Ama Simon ayrılmakla ilgili hiçbir ipucumu anlamış gibi görünmüyor.

Leydi Salisbury'nin masasında saatlerce kalıyor, pasta yiyor ve tüm senaryoyu yeniden gözden geçiriyoruz. Bunce'un kara tahtasını özledim. Leydi Salisbury - ona "Ruth" dememiz gerektiğini söylüyor ama diyebileceğimi sanmıyorum - düzenli düşünen biri değil. Düşünceden düşünceye atlıyor ve tekrar geri dönüyor. Ama en azından çoğunlukla benim tarafımda kalıyor. Tüm hikayeyi iki kez dinledikten sonra bile, Smith-Richards'tan her bahsettiğimizde kaşlarını çatıyor.

Simon ona, "Bence onu görseydin ona daha çok güvenirdin," diyor.

Homurdandım. Alay edecektim ama çay içiyordum. "Sadece yakışıklı olduğunu söylüyor."

Simon, "Kastettiğim bu değildi," diye karşı çıkıyor.

"Jamie'yle konuşmamız gerek," diyor Leydi Salisbury. "Onu görmemiz gerek." "Katılıyorum," diyorum.

Simon başını sallar. "Sence neden seni aramadı? Yani, onu Smith-Richards'ı takip etmekten vazgeçiremezsin artık."

"Neden kimse annesini aramıyor?" diyor iç çekerek.

Simon bir an için yetim gibi görünüyor, ben de aynı şekilde tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyor olmalıyım, çünkü Leydi Salisbury'nin yüzü düşüyor. "Çocuklar," diyor, "çok özür dilerim! Bütün hayatımı ayağımı ağzıma sokarak geçirdim. Demek istediğim... Eğer Jamie'nin aniden sihri olursa, eminim 'annesini aramak' öncelikler listesinde oldukça alt sıralarda yer alacaktır. Eğer kendini iyi hissediyorsa, muhtemelen benim onun keyfini kaçırmamı istemez."

Simon, "'Sana söylemiştim' demek için her zaman arayabilirdi," diyor.

Tekrar kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Smith-Richards takipçilerinin şüphecilerle iletişim kurmasından hoşlanmaz. Jamie tüm sorularımı 'davaya ters etki' olarak adlandırırdı."

"Daphne de böyle bir şeyden bahsetmişti," diyorum.

Leydi Salisbury öne doğru eğilip masaya vuruyor. "*İşte* bu yüzden Smith-Richards'a güvenmiyorum. İnanmaya değer herhangi bir şey biraz sorgulamaya dayanmalıdır!" Masaya tekrar vuruyor. "Gerçek güneş ışığında yanmaz!"

Simon özür dileyen bakışlarla bana bakıyor. (Belki de güneş ışığında yandığım içindir?) "Tamamen katılıyorum," diyorum Leydi Salisbury'ye.

Simon düşünceli görünüyor. "O zaman sanırım Baz ve benim Smith-Richards'ın kulüp binasına gidip Jamie'yi orada bulup bulamayacağımıza bakmamız gerekecek."

"Anlaştık," diyorum tekrar.

Leydi Salisbury tam olarak emin değilmiş gibi aramıza bakıyor.

Öğle yemeğinden sonraya kadar ayrılmıyoruz. Leydi Salisbury bizi kapıda durduruyor, dikkatli olmamız ve birbirimizi kollamamız için söz verdiriyor. Bunu Simon'dan çok bana söylüyormuş gibi hissediyorum; onu sadece bir gündür tanıyor ve şimdiden kendini koruma konusundaki şaşırtıcı eksikliğini hissedebiliyor.

O ve ben birlikte metro istasyonuna doğru yürüyoruz, kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz, sonra merdivenlerde duruyoruz. Hâlâ aynı yöne mi gidiyoruz?

"Eve gidip üstümü değiştirsem iyi olacak," diyorum. Üzerimde hâlâ dünkü takım elbisem var (Camel, yün, astarsız. Leydi Salisbury fark etmemiş gibi yaptı).

"Ah," diyor Simon, önce takım elbiseme sonra yere bakıyor ve başının arkasını kaşıyor. "Doğru ya."

"Seni daha sonra kontrol edebilir miyim?" "Evet," diyor.

"Ya da belki..." "Belki mi?"

Bana bakıyor. "Belki ikimiz de senin dairene gideriz ve üstümü zü değiştirmek yerine sen kıyafet alırsın?"

"Ve sonra ben..." Söyleyen o olsa da ben söylemeye korkuyorum. "... seninle kalmak mı?"

Alt dudağını yalayarak hızla başını sallıyor. "Evet."

"Birkaç günlüğüne ya da..." Ellerimi ceketimin ceplerine o kadar sokmuşum ki yakam boynumu çekiyor. "Bir süreliğine mi?"

Simon'ın tüm vücudu omuz silkiyor.

"Bilmiyorum." "Bilmiyorsun." Başımı sallıyorum.

Başını öne eğiyor ve saçının tepesini çekiyor. "Bilmek zorunda mıyım?" Kaşları kalkık. Alnı kırış kırış. Bahis oynayacakmış gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Hayır," dedim. "Bilmek zorunda değilsin."

Simon öne doğru atıldı ve beni dirseğimden yakaladı. "İnsanlar bunu nasıl yapıyor bilmiyorum," diyor, sesi alçak ve aceleci. "Seni kendime yaklaştırmaktansa uzaklaştırmakta çok daha iyiyim. Her zaman birlikte olmaya iznimiz var mı? Yoksa bu çok mu fazla? Çok fazlaysa söyle bana."

O gün gelecek.

Elimi koluna koyuyorum. "Benimle Fiona'ya gel," diyorum. "Birkaç kıyafet alacağım."

Gözleri benimkileri tırmalıyor. Aradığı şeyi ona vermeye çalışıyorum.

"Öyle mi?" diyor.

"Çok fazla değil, Pamuk."
Dudağını yalıyor ve başını
sallıyor.
Onu merdivenlere doğru çekiyorum.

SIMON

Büyücü gittikten sonraki ilk günlerde, o Amerikalı terapistle hâlâ görüntülü konuşmalar yaparken, bana hayatı yutabileceğin lokmalara bölmemi söylerdi.

Mesela, sihrin olmadığı, akıl hocanı öldürdüğün ve artık lanet bir kuyruğun olduğu gerçeğini düşünme... ("Sen" benim tabii ki.) Sadece önümüzdeki birkaç saati düşün. Öğle yemeği yiyecek misin? Arkadaşlarını görecek misin? Yürüyüşe çıkacak mısın?

Bunun bile benim için çok fazla olduğu günler oldu.

Dakikalara bölündüğüm günler oldu. Ve her seferinde sadece bir saniye yaşayabildiğim günler. *Şimdi oturacağım. Şimdi işeyeceğim. Şimdi telefonumu takacağım.*

Şimdi tekrar yapıyorum.

Gelecek hesaba katılamayacak kadar korkunç olduğu için değil, çok ürkütücü olduğu için. Çok belirsiz. Bazı kısımları çok parlak.

İnsanlar aşık olduklarında böyle mi yaparlar? Dokunmaya ve konuşmaya devam mı ederler? *Sonra* ne olur? Tüm bunlar neye yol açıyor? Seksten bahsetmiyorum, demek istediğim.

Ne demek istediğimi bilseydim, bu kadar korkutucu olmazdı.

Saniye saniye yaşıyorum. Baz varken tüm bunlar dehşet verici. Baz *olmadan* tüm bunlar tahammül edilemez. Altıma sıçmadan resmin tamamına bakamasam da onu resmin içinde tutmak için o an vermem gereken kararı veriyorum.

Ona sadece benimle eve gelmesini söyledim. Birkaç gün önce ondan ayrıldım.

Ona benimle eve gelmesini söyledim, o da *kabul* etti. Metroyla dairesine gidiyorduk ve yanımda oturuyordu. Kolumu omzuna atmıştım. Bize pis pis bakan en az bir adam var ve umarım konuşur, çünkü şu anda bir şeyi yumruklamayı çok isterdim. Bu benim aklımın alabileceği bir karar.

İkinciye ikinci.

Şimdi Baz'ı tutuyorum.

*Şimdi ayağa kalkıyorum.
Şimdi onu takip edeceğim.*

BAZ

"Teyzen evde mi?" Ben kapıyı açarken arkama saklanan Snow soruyor.

"Sanmıyorum," diyorum. "Joe Strummer'ın sesini duymuyorum, yani muhtemelen duymuyorum."

"Bu onun erkek arkadaşı mı?"

"Diliyor." Daireye adımımı attığımda bir hareket bulanıklığı ve kapı çarpması gibi bir ses duyuyorum.

Fiona evde. Yatak odasının kapısının önünde duruyor. Garip bir şekilde. Bacakları birbirinden çok uzakta. "Basil!" diyor. "Burada değildin."

"Değildim," diyorum yavaşça. "Şimdi buradayım."

"Tamam, peki," diyor. Duvara yaslanıyor. Onu daha önce hiç böyle bir yerde dururken görmemiştim. Ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor.

"Fiona... Az önce benden *bir adam* mı sakladın?" "Hayır," diyor.

"Sen yaptın."

"Şu anda bir erkeği saklayan birinden büyük laflar."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Sinmeyi bırak, Pamuk."

"Sinmiyorum," diye mırıldanarak arkamdan yaklaşıyor. Fiona bir şey yapmaya kalkışırsa diye elim asamın üzerinde.

"Merhaba Simon Snow," diyor tehlikeli görünmeye çalışarak. "Merhaba," diye yanıtlıyor adam, zar zor duyuluyor.

Fiona ağzına bir şey sokuyor. Dödüğe benziyor. Ya da bir kayıt cihazına.

"Siktir git," diyorum. "Elektronik sigara mı *içiyorsun*?"

Hemen çekip arkasına saklıyor, sonra sakladığını fark ediyor ve elini yana bırakıyor. "Ciğerleriniz için sigaradan daha iyidir."

"Öyle mi?"

Bana karşı dudağını kıvrıyor. "Açık ateşe itiraz ettiğini sanıyordum." "Ben de senin bir hödük gibi görünmene itiraz ediyorum."

"Sınıfçı olma Basil."

Yatak odasının kapısına baktım. "Bu kadar mı?" Fısıldıyorum. "Orada bir Normal mi saklıyorsun? Normallerle çıktığını zaten biliyorum, Fiona."

"Oh, peki ya sen?"

"Ben sadece-" Simon ön kapıdan geri geri çıkıyordu.

Bileğinden tutup odama doğru sürüklüyorum. Fiona kazanmış gibi gülümseyerek bizi izliyor. Kapıyı arkamızdan kapattım.

"Belki de dışarıda beklemeliyim?" Kar hâlâ sinmiş durumda.

"Seni görebileceğim bir yerde daha güvendesin," diyorum, bir elbise askısına doğru yürürken. "Bana *gerçekten* zarar verecek bir şey yapmazdı... Her şey bitti... Değil mi?"

"Teyzem delinin teki." Gömleklerimi karıştırıyorum. Simon'ın dairesine ne götüreceğimden emin değilim. Birkaç gün yetecek kadar mı? Bir hafta için mi? Keşke tüm gardırobumu cebime sığacak kadar küçültecek bir büyü olsaydı. (Böyle bir büyü *var* ama tersine çevirmek çok zor.) (Tersine çevirmek her zaman zor. Eğer Missy Elliott şarkısı tutarsa Bunce kendini ünlü yapabilir). Bir yerlerde bir giysi çantam var - bu düzenlemeyi çok mu resmi yapar? Çok mu gerçekçi? Bir spor çantasına birkaç şey atıp tamam desem Simon daha mı iyi hisseder?

Her neyse. Yatağımın altından giysi çantamı çıkarıyorum.

Simon keman çantama doğru yürüdü. "Buna ihtiyacın var mı?"

Çantayı yatağımın üzerine koydum. "İhtiyaç' güçlü bir kelime. Getirmemi ister misiniz?"

"Hâlâ oynayıp oynamadığını

bilmiyordum." "Hâlâ oynuyorum."

Rahatsız görünüyor. Utanmış, belki.

"Tut şunu," diyorum. "Belki bir keman acil durumuyla karşılaşırız." "Daha önce böyle bir şeyle karşılaştın mı?"

"Sen varken her türlü acil durum mümkün." Siktir et, bir düzine gömlek, birkaç ceket getiriyorum. Yazlık bir takım daha. İki çantaya ihtiyacım olacak. İkisini de Simon'ın kapısının önünde tutacağım, beni dışarı atma ihtimaline karşı.

"Yardım edebilir miyim?" diye soruyor.

"Ben hallederim. Sadece otur, Pamuk."

Yatağında oturuyor. Kemanını kucağında tutuyor. Otobüs bekleyen 8 yaşında bir çocuk gibi görünüyor.

Her şeyi yanımda getirseydim daha kolay *olurdu*. O zaman bavulumu açar ve çantaların Mary Poppins tarzı kendi kendine toplanmasını sağlardım.

Gömleklerimi ve ceketlerimi yatağın üzerine seriyorum, sonra spor çantamı bulup çekmecemin yanına götürüyorum. En üst çekmeceyi açıyorum. (Bunu gerçekten yapıyor muyum? Simon Snow'un dairesine *pantolon* götürmek?) Elimi bir yıgın boxer külotun üzerine koyuyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Bundan emin misin?"

"Öyle misin?" Simon sorar.

Arkamı döndüm. "Önce sana sordum."

Yere bakıyor. Dili yanağında. Hayal kırıklığına uğramış gibi.

Ya da kızgın.

Pantolonuma geri dönüyorum. Doğru. Simon emin değil. Bunların hiçbirinden. Bütün yumurtalarımı onun sepetine koyuyorum ve bu köhne bir sepet, beni zaten uyarmıştı.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. *Tamam.*

Gözlerimi açıyorum ve bir yığın boxer'ı toplayıp spor çantasına atıyorum. Bütün çekmeceyi boşalttım. Tişörtlerimin çoğunu ve yarım düzine kot pantolon ve pantolonu da alıyorum. Ayakkabılar için başka bir çantaya ihtiyacım olacak.

Simon toparlanmamı izliyor. Hâlâ kemanıma sarılıyor.

Çantanın fermuarını çekiyorum ve ona bakıyorum.

"Eminim," diyorum.

Dışarı çıktığımızda Fiona hâlâ yatak odasının kapısını koruyordu. Hâlâ ikinci sınıf bir Instagram fenomeni gibi nikotin düdüğünü üflüyor. Çantalarımı baktı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Birkaç günlüğüne Simon'la kalacağım."

"Birkaç gün mü yoksa birkaç ay mı?"

Ona bir kaşımı indiriyorum. "Akciğer mantarına yakalanacaksın. Ve en kötüsü de herkesin bunu elektronik sigaradan kaptığını öğrenmesi olacak."

Omzumun üzerinden alay ediyor. "Yeğenime iyi bak, Simon Snow."

Simon çoktan gizlice kapıdan çıktı.

"Teyzeme iyi bak, her kimsen!" Bağırıyorum.

SHEPARD

İki yıldır ilk kez kollarımdaki dövmelerin ne dediğini tam olarak biliyorum. Debbie, Ken'in bana verdiği büyüü de tercüme etti, çoğunu.

Şimdi o gün iblisi çağırmak için ne söylediğimi biliyorum. Sonunda nasıl bu hale geldiğimi anladım.

Bu kadar ileri gideceğimi ya da bu kadar çok şey anlayacağımı hiç düşünmemiştim ve bu sadece Penelope Bunce sayesinde oldu. Benimle konuşmuyor ve yüzüme bile bakmıyor.

Onu suçlamıyorum.

Yalan söylememeliydim. Yalan olarak başlamadı... Bir anda oldu... O gün Agatha'nın balkonunda, Penelope'nin eli yakamdayken. *Bu kızı muhtemelen bir daha göremeyeceğimi, onun gibi bir kızla bir daha karşılaşamayacağımı ve hakkımda bilmesini istediğim son şeyin bu dövmelerin berbat bir nişan yüzüğü olduğu olduğunu* düşündüm.

Trene bindiğimizde Penelope'nin karşısındaki koridorda oturuyorum. Ona yer açmak için. Hiçbir şey söylemiyor, sadece pencereden dışarı bakıyor. Bir elinde atkuyruğunun ucu var ve onu büküyor.

Penelope'nin bugünkü kıyafeti, omuzlarında geniş ve açık durması için boynu kesilmiş dev bir mor tişört ve ayaktayken dizlerinin üstünü sıyıran kloş bir kot etek. Şu anda oturuyor.

Penelope'nin cildini düşündüğünü sanmıyorum. Ya da saçını. İzlediğimi bildiği için at kuyruğunu parmaklarının etrafında döndürdüğünü sanmıyorum. Ona baktığımı düşündüğünü hiç sanmıyorum, ben de düşünmemeye çalışıyorum.

Ondan *hoşlandığımı* düşündüğünü sanmıyorum... O yüzden bunu da yapmamaya çalışıyorum.

Ona gerçeği anlatmalıydım. Her şeyi. Bana yardım etmeyi teklif ettiği anda. Kesinlikle uçağa binmeden önce. Penelope'nin bunu çözecek kadar zeki olduğunu bilmeliydim - ben ona anlatmak için iyi bir yol bulamadan o benim pisliğimin dibine inecekti. Çünkü bunu açıklamamanın iyi bir yolu yok. Gerçeğin beni aptaldan da beter göstermeyecek bir versiyonu yok. Lanetlenmekten daha kötü. Alınmaktan daha kötü.

Onun durağına geldiğimizde, trenden inene kadar onu takip ettim. Sonra onu dairesine kadar takip ediyorum. Kapının kilidini açtı ve benim için açık tuttu.

"Sırt çantamı alayım," dedim. "Otur, Shepard."

Neden oturmamı istediğinden emin değilim, belki de beni biraz daha azarlayabilmek içindir. Her neyse, yapıyorum.

Önümde durdu ve elini uzattı. "Görelim bakalım." Ne demek istediğinden emin değilim. Kollarım mı?

"Çeviri," diyor parmaklarını şıklatarak. "Penelope-"

"Bütün öğleden sonramı bir tür örümcek-kadın yuvasında geçirmedim ki almaya geldiğimiz bilgiyi göremeyeyim."

Elimi cebime attım ve katlanmış çeviriyi çıkardım. İki sayfa uzunluğunda. Penelope onları benden alıyor ve açıyor. "Kaligrafi," diyor. "Neden olmasın?"

Okumaya başladı.

"Doğru," diyor başını sallayarak. "Bu bir evlilik öncesi anlaşma..."

Biraz daha okur. "Aferin Shepard, bu *ebedi* bir sözleşme. Geleceğinde boşanmak yok. Zina da yok, eğer kirpiklerine değer veriyorsan... Bu... pitoresk..."

Okumaya devam ediyor.

Kaşlarını kaldırıyor ve "Pffft" der gibi bir ses çıkarıyor.

İkinci sayfayı çeviriyor. "Bu da ne? Kelimelerin yarısı eksik."

Dizlerimi iki yana açmış, dirseklerimi kalçalarımaya dayamış, başımı öne eğmiş oturuyorum. "Ken'den aldığım büyü bu. Çağırma büyü. Debbie onu sinirlendiren her şeyi atlamış."

Penelope sessiz. Kitap okuyor.

"Bu bir evlilik teklifi..." diyor. Ben bir şey söylemiyorum.

"Shepard," diyor, "nişanlanmaya *zorlanmadın*. Sen bir iblise *teklif* etti."

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyecek bir şey yok.

"Bu düşündüğümünden çok daha aptalca."

"Pekala..." Ayağa kalktım ve elindeki kâğıtları aldım. "Biliyorum! İşte bu yüzden sana yalan söyledim - çünkü ne kadar aptal olduğumu bilmeni istemedim."

Penelope'nin yüzü sert. "Aptalları yalancılara tercih ederim."

"Ben *aslında* yalancı değilim," diyorum kâğıtları katlayıp ceketimin içine geri koyarken. "Yani, *kelimenin tam anlamıyla* öyleyim. Bu durumda. Ama değilim. *Genel olarak*. Bir insan olarak. Sırt çantamı alayım-"

"Sana inanıyorum."

Yukarı bakıyorum. Yüzü hâlâ sertti.

"Neye inanıyorsun?"

"Bana yalan söylemek istemediğine inanıyorum."

Elim hala ceketimin cebinde. Çıkardım. "Biliyor musun?"

"Evet," diyor. "Sadece..." Kara tahta duvarlardan birine dönüyor. "Bunu bir daha yapma, tamam mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Beni göremiyor olsa da. "Tamam."

Tebeşirini eline aldı. "Bana yalan söyleme ve hiçbir şeyi atlama." "Tamam," diyorum tekrar.

"Beni *şaşırtma*."

"Denemiyordum-"

Ellerini kalçalarına koyarak etrafında dönüyor. "Her durumda mümkün olduğunca çok bilgi istediğimi varsayın!"

"Bunu yapabilirim." Çok hevesle başımı sallıyorum. "Bunu ben de istiyorum."

Penelope gözlerimin içine bakıyor ve bu bir uyarı gibi geliyor. Sanki bana bir şans daha veriyor. Ama sadece bu seferlik.

"Çeviriyi tekrar görmeme izin verin," diyor.

Kâğıtları ona veriyorum. Her sayfayı bir büyü ile kara tahtaya yapıştırıyor.

- "**Yapışma noktası!**"

"Artık şartları bildiğimize göre," diyor, "bir çıkış yolu arayabiliriz."

SIMON

Baz'dan burada kalmasını istediğimden beri dairem daha boş görünüyor. Gerçekten sahip olduğum tek şey yatağım. "Mobilya bulabilirim," diyorum etrafıma bakarak. "Şu direklerden birini alabilirim."

Baz çantalarını kapının hemen içine bıraktı. Biriyle mesajlaşıyor. Telefonundan başını kaldırıp bakıyor. "Direk mi?"

"Giysileriniz için. Kıyafetler için. Benimkiler sadece..." Benimkiler yatak odasının zemininde bir yığın halinde. "Zaten mobilya alacaktım."

"Biri öldü ve servetini sana mı bıraktı?" Hala mesajlaşıyorum.

"Şey... aslında..."

Tekrar yukarı bakıyor. "Biri mi öldü, Snow?"

"Kime mesaj atıyorsun?" Ben soruyorum.

"Diğer erkek arkadaşım. Mesajlara cevap veren."

Telefonuna uzandım. Üstümde tutuyor. Kapüşonlu olmasaydım, uçup ona ulaşabilirdim.

"*Bunce*'a mesaj atıyorum," diyor. "Sanki başka bir erkek arkadaş için zamanım varmış gibi... Senin işlevsizliğin tam zamanlı bir iş."

Onu geri itiyorum, sonra daha iyi düşünüp gömleğini çekiyorum ve tekrar telefona uzanıyorum. "Penny'ye mesaj mı atıyorsun? O da sana mesaj atıyor mu?"

Elimi tokatlayarak telefonu ceketinin cebine koydu. "İhtiyaçlarına saygı duymaya çalıştığını söylemek için bana mesaj attı. Ona kışına bir tekme atmaya ihtiyacın olduğunu söyledim; bunu zaten yaptım ve şimdi onun yardımına ihtiyacımız var."

"Onun yardımına ihtiyacımız

var," diyorum. "Biliyorum.

Ona aramasını söyledim."

Elimi saçımın önünden geçiriyorum. Umarım öyledir. Baz dirseğiyle bana çarpıyor. "Kim öldü Pamuk?"

"Oh." Saçımı tekrar düzeltiyorum. "Büyücü."

"Doğru," diyor. "Ben de oradaydım."

"Doğru, ama... Şey, parasını bana bıraktı. Vasiyetinde."

Baz şaşırmış görünüyor. "Bu ölümlü düzlemde çıkmasına yardım etmen bunu etkilemedi mi?"

"Dr. Wellbelove'a göre değil."

Baz gülüyor. "Yani bu dairenin parasını Büyücü m   dedi?" "Evet."

"Peki o yatağı Büyücü m  satın aldı?" "Dolaylı olarak."

Baz beni belimden yakalıyor ve yatak odasına doğru geriye doğru itmeye başlıyor. İtiş kakış arasında ayakkabılarını çıkarıyor.

"Hey!"

"Kapa  eneni Pamuk, seninle Büyücü'n n yatağında sevişeceğim."

Beni kapıya doğru itiyor ve yatağın üzerine düşüyorum. Baz bacaklarımdan birini tutuyor ve spor ayakkabımı topuğundan tutup çıkarıyor.

"Bu tahrik edici mi?" Diğer ayakkabımı çıkarmasını izliyorum. "Büyücünün yatağı mı?"

"Evet," diyor, iki ayakkabısını da kapıya doğru fırlatarak. "      ondan nefret ediyorum ve onu kızdıracak her şey beni tahrik ediyor."  zerime tırmanıyor.

Yutkunuyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Yani bu ne, inat mı?"

"Hm-mm." Baz boynumu öpüyor. "Kin. Bak büyücünün altın çocuğu şimdi nerede..."

"Görevden alındı," diyorum. "Görevden alındı. Hackney Wick."

Baz ayağa kalkıyor, tam karnımın  zerine. Homurdanıyorum ve onu itmeye çalışıyorum.

"*Demek istediğim*" -yanıma vuruyor- "en büyük düşmanlarından biriyle eşcinsel bir ilişki içinde."

"Doğru," diyorum, hâlâ homurdanarak. Beni eziyor. "O kısımdan da nefret ederdi." Baz üzerimden yan tarafına doğru yuvarlanıyor ve bir eliyle başını destekliyor.

"Sana ne kadar para bıraktı?"

"Birkaç yıllık kira için yeterli. Mobilya alırsam daha az. Ama bir iş bulacağım."

"Sorun değil," diyor. "Mobilyalar umurumda değil."

Baz'ın siyah saçları boynunun etrafında kıvrılıyor. şimdi omuzlarına değecek kadar uzun. Ne kadar uzun olmasını istediğini merak ediyorum. Bir kısmını kulağının a r k a s ı n a itiyorum. Kötü göründüğü için değil. Sadece dokunmak istiyorum. *İnsanlar böyle mi yapar? Konuşmaya ve dokunmaya devam mı ediyorlar?*

"Bir iş istiyorum,"

diyorum. "Ne tür bir iş?"

Omuz silkiyorum. "Her neyse. Belki bir inşaatı beni işe alır. Ben  alışkan biriyim."

Baz bana bakıyor. Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Üniversitede kalmak istemiyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Sen aptal değilsin," diyor.

Yine omuz silkiyorum. Belki de öyleyimdir. Fark etmez. Bir tutam saç kulağının üzerine düşmüş. Geri atıyorum, Baz elimi yakalıyor. Elimi ağzına götürüyor ve gözlerime bakmadan bileğimin iç kısmını öpüyor. Bu bana kendimi... Bilmiyorum. Elimi çekiyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Kanatlarımdaki eklemlerden biri patlıyor. Hala tişörtümün altında toplanmışlar.

"Al," diyor Baz, kapüşonumun alt kısmını yukarı iterek. Doğruluyorum ve bütün katlarımı çıkarıyorum. O da doğruluyor ve kanatlarımı açmam için bana yer veriyor. Bana gülümsüyor. "Kuşa benziyorsun, kanat çırpıyorsun."

"Elimde değil." Hâlâ esniyorum. "Kramp giriyor."

Tekrar sırtüstü uzandı. Ben de onun pozisyonunu alıyorum, dirseğimi onun yanına dayıyorum. Kanatlarımı hâlâ arkamda sallıyorum.

Baz elini uzatıp göğsümü okşuyor. Benim orada pek kıl yok, onun gibi değil; göğüs kasları düzgün bir şekilde yayılmış ve göbeğinde siyah bir şerit var. Artık şişmanladığım için çıplak göğüslüyken bebek gibi görünüyorum.

"Benim hesabıma tişört giymek zorunda değilsin," diyor, hâlâ beni okşuyor. "Eğer rahatsız oluyorsan."

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum.

"Yani... kendi evinde rahat hissetmelisin." Kaburgalarımın üzerindeki tombulluğu çimdikliyor.

Bileğini tutuyorum. "*Teşekkürler*," diyorum, gülüşünü izlerken. Sonra bileğini tuttuğum için onu öpüyorum - dudaklarımda özellikle serin hissediyorum. "Üşüdün mü?"

Başını sallar. "Yarı çıplak olan sensin."

"Ben iyiyim, burası sıcak. Ama sen üşüyorsun." Bileğini tekrar öptüm. Sonra başparmağımla sürtüyorum.

"Ben gerçekten üşümem..."

"Sanki soğuğu hissetmiyorsun?"

"Hayır, yapabilirim. Genelde beni rahatsız etmez." Baz bir an için sıkıntılı görünüyor. "Hasta olmadığım sürece."

"Ne zaman hastalanırsın?"

"Neredeyse hiç. Ama... Uyuşturuculardan sonra hastaydım. O zaman üşümüştüm."

Bileğini öpüyorum, daha sert. Sonra avucunu. Elini yüzümün üzerinde tutup öpüyorum, bu yeterli olmuyor. Elini boynuma doluyorum ve ona doğru eğilip yüzümü yanağına sürtüyorum. "Seni bulmalıydım," diyorum. "Teyzen bana kaçırıldığını söylemeliydi."

"Snow, o zamanlar benden nefret ederdin." Saçımın arkasını okşuyor. "Muhtemelen o aptallara bir teşekkür notu gönderirdin."

Geri çekiliyorum. Gri gözlerini buluyorum. "Onları *katledebilirdim*. Endişeden aklımı kaçırmıştım."

"Benden nefret ediyordun," diyor tekrar, daha yumuşak bir sesle.

"Evet... ama kimsenin seni incitmesine izin vermezdim."

"Beni incitmek zordur," diye fısıldıyor. "Bunu kendin söyledin."

"Hayır." Yaklaşıyorum. Başımı salladığımda burunlarımız çarpışıyor. "Seni öldürmenin zor olduğunu söyledim."

Baz gözlerini kapatıyor ve alnımı kendi alnına doğru çekiyor. Onu öptüğümde ağzı benim için açık. Dili soğuk.

İnsanlar böyle mi yapar? Konuşmaya devam mı ederler? Ve dokunmaya?

Öpüşürken kendimi kaybediyorum. Daha fazlasını istiyorum. Hepsini. Öldürücü dozda istiyorum.

Ellerim Baz'ın kollarında. Sonra omuzlarında. Sonra nereye bilmiyorum, her yere. Bu yeterli değil, onun tenine ihtiyacım var. Ve sonra daha fazlasına ihtiyacım var. Ellerime yetecek kadar teni yok. Saçlarının kokusu için ciğerlerimde yeterince yer yok...

Şimdi Baz'ı tutuyorum, morartacak kadar sıkı. Onu kıracak kadar sert ısıyorum.

Sorun değil çünkü o insan değil ve ben insanım. Ve ellerim şimdi onun boynunda. Ellerim karnında. Üşüyor ve bu yeterli değil. *Nereye gidiyor bu? Tüm bunlar ne için?* Onu öpmek istiyorum. Üzerine boşalmak istiyorum. Ama bu yeterli olmayacak. *Yetmeyecek, sonra ne olacak?* Ellerim-

Ellerim havada. Baz bileklerimi tutuyor. "*Simon*," diye tıslıyor.

Onu öpmeye çalışıyorum, kayboluyorum. (Kayboldum, kayboldum, hiçbir şey yeterli değil.) "*Simon*," diyor. "*Dur*."

Bırakıyorum - başarabildiğim tek yol, gevşeyerek. Baz beni üstünden itiyor ve yan tarafıma düşüyorum.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. Gözlerimi kapatmaya çalışıyorum ama o hâlâ bileklerimi tutuyor. "Sorun değil," diyor.

"Sadece, bilmiyorum, nefes al."

Deni
yoru
m.
Deni
yoru
m.
Deniyoru
m.
Tamam.
Nefes
alıyorum.
Deniyorum.
Tamam.

Gözlerimi tekrar açtığımda Baz'ın yanımda yan yattığını görüyorum.
Saçları darmadağınık. Endişeli görünüyor.

"Özür dilerim," diyorum. Gözlerim yanıyor. Tanrım, şimdi de ağlıyor
olacağım.

Baz bileklerimi bırakıyor ve onun yerine yüzümü tutuyor. "Sorun yok, ben
iyiyim. Yani, eğer hâlâ büyün olsaydı, sanırım ölmüş olurdum..."

Gülüyorum ama sadece kendimi çok zavallı hissettiğim için. "Sence ben
gidiyor muyum?"

"Evet... Senin vitesin olduğunu sanmıyorum, Snow. Bence sen sadece tam
gaz gidiyorsun."

Tekrar gülüyorum, sefilce ve sonra ağlamaya başlıyorum -böyle olacağını
biliyordum. Yüzümü başka tarafa çevirmeye çalışıyorum. "Özür dilerim Baz.
Bunu asla doğru yapamayacağım."

"Kapa çeneni," diyor. "Denemeye daha yeni başladık."

Gözlerimi kapatıyorum. Ben olsam şimdi giderdim. Normalde. Şimdi
yapamadığım zaman

Git. Bunu atlatmam lazım. Bunu atlatmaya devam etmeliyim.

Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. "Daireni beğendim,"
diyor. Gülüyorum. Bu çok saçma. Gözyaşlarımı silmeye
devam ediyor.

Nefes alıyorum. Başımdaki basınç azalıyor. Sıcaklık gözlerimi terk ediyor.
Nefes alıyorum. Yoruldum. "Ya hiç iyileşmezse?" Diyorum. "Ya bunların
hiçbirinde daha iyi olamazsam?"

Baz başparmağını burnumun kenarından şakağıma ve oradan da geriye
doğru gezdiriyor. "Ya her öpücük bizi buraya getiriyorsa?"

Gözlerim yine yanıyor. "Evet."

"Tamam," diyor.

Gözlerimi açtım. "Tamam

mı?" Omuz silkiyor. "Ben alırım." "Benimle taşak geçme."

Bir elini enseme doluyor. "Seninle *taşak* geçmiyorum! Ben alırım. Ben travma geçirmiş bir vampirim. Normal bir ilişkim olacağını hiç düşünmemiştim. Bir kızla evleneceğimi, geceleri gizlice dışarı çıkıp yabancılarla yatacağımı ve onların hayvanlarını içeceğimi sanıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu ne zaman düşündün?"

"Bilmiyorum," diyor. "Aşağı yukarı on üç yaşımdan... beni öptüğün gece kaç y a ş ı n d a y s a m o yaşa kadar."

"Siktir, Baz. Daha iyisini hak ediyorsun."

Tekrar omuz silkiyor, sonra boynumu sıkıyor. "Ben alırım. Seni alacağım." Ağzımı hızla öpüyor ve bedenlerimizi daha da yakınlaştırmasına izin veriyorum. Bir kolumu ona doladım.

(Nefes alıyorum. Hâlâ nefes alıyorum. Hâlâ buradayım. O da öyle.) "Ben de normal bir ilişkim olacağını hiç düşünmemiştim," diyorum.

Baz homurdanıyor. "Çünkü kraliyet düğünü yapacaktınız. Agatha'yla evlendiğinizde hatıra çay havluları olacaktı."

Gömleği göğsüne kadar çekilmiş. Ceketini çoktan gitmiş. Boştaki elimle karnını ovuyorum. "Hayır. Yani her zaman bir şeylerin yuva kurmadan önce bana dişlerini geçireceğini düşünmüşümdür."

"Humdrum gibi bir şey mi?"

"Belki de. Büyü için En Büyük Tehdit ne olursa olsun. İşimiz buydu - savaşarak ölmek."

"Huh." Baz başımın tepesindeki buklelerle oynuyor. "Acaba kimse Smith-Richards'a söyledi mi?"

Çok nazik davranıyor. Titriyorum ve başımı sallayarak uzaklaşıyorum.

Baz bir kaşını indiriyor, izliyor. Tekrar yanında rahatlamamı bekliyor, sonra elini tekrar saçlarıma koyuyor. Parmak uçlarını kafa derime sürüyor. Bu daha iyi. Daha iyi.

Gözlerimi kapatıp ona doğru eğildim. "Gerçekten onun yasal olduğunu düşünmüyor musun?" "Smith-Richards mı? Circe, hayır."

"Ama onun birini iyileştirdiğini gördük."

"Onu *bir şey* yaparken izledik. Leydi Salisbury'ye katılıyorum; zayıf büyüye sahip birini tedavi edemezsiniz."

"Neden olmasın?" diye sordum. "Başka şeyleri de tedavi edebilirsin. Mesela... yüksek tansiyon ve gnome ateşi."

"Zayıf büyü bir hastalık değildir." Eliyle saçlarımı önden arkaya doğru tarıyor, sonra tepesinden tutuyor.

Başımı arkaya yatırıyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Ne o zaman?"

"Tek bir şey değil." Parmaklarını saçlarımdan çekiyor, sonra tekrar tarıyor. "Bu bir yetenek, değil mi? Bazı insanların kelimelerle arası iyi değildir, bazı insanlar ikna edici konuşmalar yapamaz. Bazı insanlar ayakları üzerinde düşünemez."

Benden bahsediyor olabilir. Belki de bahsediyordur.

"Ama bu aynı zamanda yetenektir" diye devam ediyor. "Net konuşabiliyor musunuz, sesiniz taşıyor mu... Ve bir de temel *kapasite* var. Güç, kuvvet. Ne kadar sihri kontrol edebildiğiniz, ne kadarını kanalize edebildiğiniz. Artı, eğitim, öğretim, pratik, dürtü..."

"Şanslısın," diyorum gözlerimi onu görebilecek kadar açarak. "Her şeye sahipsin."

Baz dudağını kıvrıyor. "Evet, o benim. Kimse benim iyi şansım hakkında çenesini kapatamaz."

Daha da yaklaşıyorum. "Yine de şanslısın. Sen ve Penny. Siz..." Elimi sırtına, gömleğinin altına uzattım. Teni serin. "Aristokratlar. Herkese kıyasla krallar ve kraliçeler gibi."

"Bu seni ne yapar, Snow, bir tanrı mı?"

"Ben bir şansım."

Baz sinirli bir şekilde iç geçiriyor ve saçımı sertçe çekiyor. "Pekâlâ," diyor, "şanslıyım. Bu neyi kanıtlar? Smith-Richards'ın insanların şansını değiştirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım *bir şeyler* yapıyor," diyorum. "Gidip kontrol edelim mi?"

Baz mırıldanıyor. "Penelope'nin aramasını bekleyelim. Onun yardımını işimize yarayabilir." "Sence bize geri dönecek mi?"

"Bunce ne zaman tehlikeli bir teklifi görmezden geldi ki?"

PENELOPE

"Belki de iblisi çağırıp ne olacağını görmeliyiz." "İblisi çağırmıyoruz Penelope."

"Kız arkadaşınla tanışmamı istemiyor musun?"

Shepard kanepemde alçakta oturuyor, omuzlarını kanepenin arkasına dayamış ve bacaklarını açmış. Sırrını öğrendiğimden beri farklı biri oldu. Daha az mutlu-şanslı. Belki de biz gerçekten kötü şansının derinliklerine inerken o şanslıymış gibi davranamaz. Ceketini çıkarmış ve beyaz bir Keith Haring tişörtü giyiyor. Ve ne zaman aşağılayıcı bulduğu bir şey söylesem, şimdi olduğu gibi, kollarıyla gözlerini kapatıyor ve bana trisepslerini gösteriyor.

Kanepede Shepard'ın yanına çöküyorum. İblisi çağırma konusunda sadece yarı şaka yapıyorum; belki pazarlığa açık olabilir. Ona dirsek atıyorum.

"Yapışkan olacağından mı endişeleniyorsun?"

"Penelope..." Kollarını indiriyor. "Benimle dalga geçmeye devam edebilirsin..." "Yapacağım."

"Ve beni aşağılamak."

"Plan bu."

Başını bana doğru çevirdi. Şu anda yüzünü ve genel ruh halini tarif *etmem* gerekseydi, *mutsuz-şanssız* derdim. "Ama lütfen," diyor, "böyle şakalar yapma."

"Ne gibi?"

"Ona kız arkadaşım deme."

"Nişanlım' daha mı iyi?"

"Yapma Penelope. Hiç komik değil."

"Benim için komik, bir sürü şaka hazırladım."

Shepard bana kaşlarını çatıyor. Bir şekilde gülümsemesinden bile daha etkili. -Nadir olduğu için daha güçlü. "Bir iblisle evlenmeye zorlanan bir *kadın* olsaydım," diyor, "bu komik olur muydu?"

Bilmem, olur mu? Kollarımı kavuşturuyorum. Shepard bir kadın *değil*. Kendini bu duruma sokan ve sonra da bunu benden saklayan koca, şapşal bir adam.

"Bunun ciddi olduğunu açıkça anlıyorum Shepard, bunu düzeltmene yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Ve bunu takdir ediyorum! Teşekkür ederim! Sadece... benimle dalga geçme. O kısımla ilgili."

Ona nişanlım deme."

"Peki," diyorum ve keşke sesim bu kadar somurtkan çıkmasaydı.

"Bu gerçek bir nişan değil," diyor pantolonundaki çizgileri ovuşturarak.

Daha önce de söylemişti.

"Anladım."

Bana bakıyor, gözlerimle tam olarak buluşmuyor. "Öyle mi?"

"Evet, biliyorum." ("Eskiden büyücülerin görücü usulü evlilikleri olurdu," diyorum listelerime bakarak. "Pratik açıdan mantıklı: Birbirimizle evlenmeyi severiz ve güçlü büyücüler de diğer güçlü büyücülerle evlenmeyi sever; bu da soyun güçlü kalmasını sağlar."

Shepard bana doğru döndü, dinliyor. Tabii ki dinliyor, bunlar devlet sırları. Yine de devam ediyorum: "Evlilik sözleşmelerinde tuzağa düşürülen insanlarla ilgili pek çok hikâye var. Genellikle güzel bakireler, güçlü yaşlı adamlara söz vermişlerdir."

Yine utanarak kucağına bakar.

"Hey..." Düşünerek söylüyorum. "O vampir seni öldüremezdi. Çölde. Nevada'da."

"Beni öldürebileceğinden şüpheleniyorum," diyor Shepard, "ama beni dönüştüremezdi - işte lanet burada devreye girdi."

"Çünkü ölümsüz olsaydın," diyorum, "ruhun düğüne gelmezdi."

İç çekti. "Bu benim varsayımım."

Bacaklarımı kanepenin üzerine getirip ç a p r a z l ı y o r u m , sonra da eteğimi ortadan aşağıya doğru itiyorum. (Baz etek giyerken daha hanımefendi olmam için sürekli uyarıyor beni.) "Bu daha önce de oldu mu?"

"Bir keresinde," diyor Shepard. "Bir periyle eve gitmeye çalıştım ama sisin içinden geçemedim."

"Neden bir periyle eve gidiyordun?"

Boğazını temizleyerek dizlerine bakar.

"Bir *peri* ile mi?" Ben de öyle dedim. Sesim skandal gibi çıkıyorsa, öyleyim de ondan. Bana bakıp gülümsüyor. "Neden bir periyle olmasın?"

"Düzgün bir peri bulduğuna bile inanamıyorum - ama Shepard, onlar kötü!" Kucağında gülümsüyor. "Kötü görünmüyordu."

"Morgana aşağıda, bu da sizin bütün ... *şeyinizin* bir parçası mı?"
Çenesini yukarı kaldırıyor ve sanki tuhaf olan benmişim gibi bana bakıyor.
"Bütün olayım bu mu? Kızlarla eve gitmek mi?"
"*Yaratıklarla* eve gitmek. Bir çeşit koleksiyoncu musun?"
"Hayır!" Bana gülüyor. "Hayır. Kasten değil."
Kanepenin koluna yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "Yapamam."
Gülüşünü hâlâ duyabiliyorum.
"Lanet seni peri dünyasında kaybolmaktan kurtardığı için şanslısın," diyorum.
"O zamanlar kendimi şanslı hissetmiyordum."
Başımı sertçe sallıyorum, Shepard'ın yıllar boyunca eve başka neler getirdiğini hayal etmek *bile* istemiyorum. Sonra kendimi geri çekiyorum, eteğimi düzeltiyorum ve ilgili çıkarımları çözmeye çalışıyorum ... "Yani başka biriyle birlikte olmana izin yok mu? Romantik olarak mı? Bunu bir yere yazmalıyız."
"Hayır," diyor. "Sorun bu değil. Lanet benim birileriyle takılmamı engellemiyor. Ölmeden önce ne yaptığımın iblisin umurunda olduğunu sanmıyorum."
Yanaklarımın yandığını hissedebiliyorum. "O zaman neden peri sisinin içinden geçemedin?"
"Sanırım zaman perilerin yanında farklı geçiyor..." "Elbette," diyorum, "bu da başka bir tür ölümsüzlük!" "Ya da değiştirilmiş ölümlülük," diye kabul ediyor.
"Huh." Ayağa kalktım ve tebeşirimi buldum. Duvara not alıyorum: *C.V. ölümsüz yapılamaz. Ve "Nişan" cinsel birleşmeye engel değildir.*
"Ben öyle demezdim," diyor
Shepard. Tebeşiri çeneme vuruyorum.
"Hikâyelerde ne oluyor?" diye soruyor.
Ona geri dönüyorum. "Hmm?"
Yine utangaç görünüyor. "Güzel kızlara mı?"
"Oh, elbette bundan kurtuluyorlar. Bir boşluk buluyorlar. Ya da yaşlı ürkütücü adamı kandırırlar. Babam, gerçek aşkıyla gizlice evlenen güzel bir sihirbazın hikayesini anlatmayı çok severdi ve ... Aman Tanrım! Shepard!!! Bir *fikrim* var."

BAZ

Smith Richards'ın yerleşim merkezini bulmak için biraz dedektiflik yapmamız gerekecek sanıyordum ama görünüşe göre toplantıda biri Simon'a bir broşür vermiş. (Kimse *bana* broşür vermedi.) (Kimse benim kendi dinine katılmamı da istemiyor.)

Penelope hala aramadı. Ya da mesaj atmadı. Simon'ın morali bozuk ama umarım toparlanır. Tren ya da otobüse binmek zorunda kaldığı için surat asmasın diye taksi tuttum.

"Şuraya çek," diyorum taksiciye. Simon gözlerini kısarak camdan dışarı bakıyor.

"Buraya mı?" "Görünüşe göre," diyorum ve ücreti ödüyorum.

Dışarı çıktık ve caddenin karşısına baktık. Kulesi ve çan kulesi olan tuğla bir bina var; bir zamanlar kilise olabilir. Ufak tefek, kır saçlı bir adam kapıdan aceleyle uzaklaşıyor.

"Bu Profesör Bunce mu?" Simon öyle diyor. "Penny'nin annesi mi?"

"Diğer Profesör Bunce, onun babası."

"Bilmiyorum." Simon'ın kolunu çektim. "Gel hadi. Başka kimse gelmezse beni de davet etmeyi unutma."

Caddeyi koşarak geçiyoruz. Simon Profesör Bunce'a seslenecek gibi görünüyor ama adam zaten yarım blok ötede.

Önümüzdeki binanın büyük, taş bir kapı çerçevesi üzerinde şu yazılar yer alıyor

WAIFS İÇİN EV lentoya kazınmış. "Biraz burun üstü," diye mırıldandım.

"Burası bir yetimhane mi?" Simon soruyor.

"Öyleydi, belki." Zile bastım. Simon saçını düzeltiyor.

"Beni içeri davet etmeyi unutma," diye fısıldıyorum. "Ne zaman unuttum ki?"

"Dishoom'da kahvaltı etmeye çalıştığımızda."

"O bir kereydi."

"Amerika'yı özlüyorum," diyorum. "Tüm o '*hoş geldiniz*' paspasları ve '*içeri gelin, kapımız açık*' tabelaları..."

Simon homurdanır. "Amerika'yı özlemiyorsun-"

Kapı açıldı. Smith-Richards'ın toplantısında tanıdığım kız orada duruyordu. Chomsky, onu *nereden* tanıyorum? Bizim yaşlarımızda olmalı... Açık tenli. Kısa, kahverengi saçlı. Watford'da olmadığını biliyorum. Bir şekilde akraba mıyız, onu böyle mi tanıyorum? Simon'ı gördüğünde gözleri büyüyor.

"Merhaba," diyor.

Kız koridorda bizden uzaklaşmaya başladı bile. Yıldız çarpması hakkında konuş. Ön kapıyı açık bırakmış. Simon içeri girip etrafa baktı.

Kollarımı kavuşturup bekliyorum.

Bana dönüyor ve sırtıyor.

"Bu iyi bir oyun," diyorum açıkça. "Bunu hayatımızın sonuna kadar oynayabilir miyiz?"

Snow uzanıp dirseğimi tutuyor ve beni eşikten geçirip kendisine doğru çekiyor. Sessizce gülüyor ve yanağımdan öpüyor. (Toplum içinde eşcinsel görünmekten korkan biri için, toplum içinde sevgi gösterilerinden hoşlandığı kesin). (Muhtemelen bağlantılıdır.)

"Simon!" İkimiz de sese doğru dönüyoruz. Bu Smith-Richards'ın ta kendisi. Çok zengin bir halk şarkıcısı gibi giyinmiş. "Seni tekrar göreceğimi umuyordum," diyor Simon'ın sırtına elini vurarak.

Simon buna nasıl cevap vereceğini bilemiyor. Biraz şaşkın görünüyor. (Snow, Smith-Richards'tan çok kolay etkilenir.) (Ya da belki de Smith-Richards'ın kanatlarını hissedebilmesinden endişeleniyordur.)

Elimi uzattım. "Merhaba," diyorum. "Basilton Pitch."

Smith-Richards ilk kez bana bakıyor, eli hâlâ Simon'ın omzunda. "Pitch..." Gözleri parlıyor. "Daphne'nin oğlu!" Boştaki elini uzatıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel. Onu ziyarete mi geldin?"

Elini sıkıyorum. "Aslında-"

"Seni görmeye geldik," diyor Simon.

Smith-Richards elimi bırakıp Simon'a dönüyor ve usulca gülümsüyor. "Öyle mi? Yapacağını ummuştum." Kolunu Simon'ın omuzlarına doluyor -şimdi kanatları hissettiğinden emin- ve onunla birlikte yürümeye başlar. "İçeri gelin, ikiniz de. Burada olmanıza çok sevindim."

Smith-Richards'ın ofisi bir ofis değil. Bir apartman dairesi değerinde pahalı modern mobilyalarla dolu küçük bir oturma odası, hepsi aldatıcı bir şekilde basit. Nakliye sandığına benzeyen bir kitaplığı var - bahse girerim bin dolara mal olmuştur.

pound. Simon ve beni deri bir kanepeye oturmaya davet ediyor ve kendisi de tam karşımızda, muhtemelen bin sterline daha mal olan ahşap bir katlanır sandalyeye oturuyor. Sandalyesi bize o kadar yakın ki dizlerimiz birbirine vuruyor.

"Burası çok sıkışık olduğu için üzgünüm," diyor. "Yatak odaları için daha büyük alanlara ihtiyacımız vardı. Bu binaya daha birkaç hafta önce taşındık ve şimdiden çok büyüdük. Daha fazla sihirbaz gelirse ne yapacağımızı bilmiyorum." Yüzü düştü. "Siz kalmak için mi geldiniz? Çünkü size yer açabiliriz, bir yolunu buluruz."

"Hayır," diyorum, Snow'un bizi bu komüne katılmaya ikna edeceğinden endişelenerek. "Sadece konuşmaya geldik."

Smith-Richards rahatlamış görünüyor. "Ah, güzel. Harika. Hadi konuşalım. Size ne anlatabilirim?"

Konuşmanın bu kısmını zaten planlamıştık. Jamie konusunu nasıl açacağımızı. Simon'ın Smith'in mucize büyüsünden ve iyileşmiş biriyle tanışmak istediğinden bahsetmesi gerekiyordu.

Bunun yerine Snow yutkunur ve şaşkın bir sesle "Seçilmiş Kişi olduğunu hep biliyor muydun?" der.

Smith-Richards'ın tüm duruşu yumuşar. Doğrudan Simon'ın gözlerinin içine gülümser. "Hayır," der. "Sen yaptın mı?"

Simon burnunu kırıştırır ve dudaklarını birbirine bastırarak başını sallar. "Büyücü bana söyledi. On bir yaşımdayken. Ondan önce kendimi hiç özel biri gibi hissetmemiştim - ya da sonra, gerçekten."

"Ama senin sihrin özeldi," diyor Smith-Richards. "Senin büyün efsaneviydi."

"Hayır, ben boktan bir sihirbazdım. Benimle aynı okula giden herkesle konuşun." "Watford'a mı gittin?" Smith-Richards'a sordum. "Oradan yeni ayrılmış olmalısın.

biz gelirken." Eğer 30'lu yaşlarındaysa, annemi ve muhtemelen teyzemi tanıyordur.

Smith-Richards orada olduğumu çoktan unutmuş gibi görünüyordu. "Oh... hayır- bunun için çok fazla seyahat ettik. Normal okullara gittim. Almanya'da, Kenya'da, Budapeşte'de... Ve vaftiz babam bana büyü öğretti. *Keşke* Watford'a gitseydim. Ne inanılmaz bir tarih. Ve buradaki büyücü topluluğunda daha çok arkadaşım olurdu. Daha fazla bağlantım olurdu."

"Ama başından beri Seçilmiş Kişi olduğunu *bilmiyor* muydun?" Simon soruyor. "Bunu ne zaman anladın?"

Smith-Richards tekrar Simon'a döner, kendisi de biraz şaşkın ve afallamış görünmektedir. (Adil. Simon inanılmaz derecede çekici. Özellikle de böyle davrandığında.

Böyle inatçı ve ciddi. Yanakları pembe, kaşları düşük ve bir soru sormak için kendini her güçlendirdiğinde boğazı sallanıyor). "I..." Smith-Richards diyor ki.

"İçecek bir şey ister misin? Ben istemedim.

Teklif. Pasta da var. Akşam yemeği bile olabilir."

"Hayır," diyor Simon, "biz böyle iyiyiz.

Teşekkürler."

Smith-Richards öne doğru eğiliyor. Sanki teslim oluyor gibi. Bir dirseğini bir dizine dayıyor ve altın sarısı saçlarının arkasını karıştırıyor. Kıvrılacak kadar uzun, kulaklarını örtecek ama yakasını örtmeyecek kadar uzun. "Dürüst olmak gerekirse," diyor, "senin olduğunu duyana kadar En Büyük Büyücü olabileceğimi düşünmemiştim..."

"İfşa mı edildin?" Simon diyor ki.

Smith-Richards, Simon'ın duygularını incitmek istemiyormuş gibi omuz silkiyor. "Açıkladım."

"Ve sonra?" Simon zorlar.

Smith-Richards yine saçlarının arkasında. "Ve sonra birçok şey hakkında düşünmeye başladım..."

Simon yutkunuyor, bekliyor.

"İşaretler hakkında."

Simon öne doğru eğilerek, "İşaretler," diye tekrarladı.

Smith-Richard başını sallıyor. "Annem hamile olduğunu bile bilmeden önce benimle ilgili bir rüya görmüş. Sonra bir güneş tutulması sırasında doğmuşum. Ve ailem öldükten sonra-"

"Ailen öldü mü?" "Ben

çok küçükken." "Çok

üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Onlar öldükten sonra beni vaftiz babam büyüttü ve bana her zaman özel olduğumu söylerdi."

Gözlerimi deviriyorum. Her ebeveyn bunu söyler.

Smith-Richards devam ediyor: "Bunu sadece beni sevdiği için söylediğini sanıyordum ama doğruluk payı varmış. Diğer sihirbazlarla aram hep iyiydi... bebekken bile."

Herkes bebekleri sever.

"Ben etraftayken büyüleri daha güçlüydü," diyor. "Vaftiz babam ben odadayken bir sone yazabileceğini söylemişti."

Simon öfkeli bir şekilde gülümser. "Bu benim tam tersim," diyor. "Ben herkesin sihrini alıyordum."

Smith-Richards, "Kasıtlı olarak değil," diyor. "Simon, herkes Büyücü'nün seni kullandığını biliyor."

Simon'ın yüzü kıpkırmızı. *Herkesin* kandırıldığını *bilmesinin* onu pek rahatlattığını sanmıyorum. Özellikle de kendisinin de bilmediği o kadar çok şey varken. Simon'ın yeteneği nereden geldi? Ve Büyücü onu nasıl buldu? Büyücü o son, kader gününde Simon'ın gücünü alabilseydi ne olurdu?

"Yani parçaları bir araya getirdiniz..." Simon diyor ki. "Kendin hakkında."

"Düşünmeye başladım, *belki* de..." Smith-Richards'ın yanakları da kırmızı. Gözleri her zamankinden daha mavi. "Belki de insanlara yardım etmek için yaratılmışımdır."

Tanrı aşkına, bunun sizi *özel* kıldığını düşünün. *Hepimiz* için gerçek *olan* bir şey. Alaycı bir "pfft" ile kendimi tutuyorum.

Simon kanepenin en ucunda oturuyor. "Yani etrafınızda kimse yok-"

Smith-Richards sandalyesinde öne doğru kayar. Dizleri artık üst üste biniyor. "Vaftiz babamla konuştuğumda, her zaman benim olabileceğimden şüphelendiğini söyledi... bilirsiniz. O kişi. Ama bunun kendi başıma karar vermem gereken bir şey olduğunu söyledi. Kendim keşfetmek ve emin olmak için." Smith-Richards parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Şimdi bir ışık huzmesinin içinde oturuyor. Akşam güneşi parlayan her bir bukleyi yakalıyor. "Çocukken bundan emin olabileceğimi sanmıyorum. Ne olduğumu bilmediğim için mutluyum." Avuçlarını uzatıyor. "Bunun ne anlama geldiğini anlayamazdım."

Simon adamın açık ellerine bakıyor.

Smith-Richards, "Son on yıl için çok minnettarım," diyor. "Bana o zamanı verdiniz ve bu bir hediyeydi."

Simon başını kaldırır ve gözleri buluşur. Simon yutkunur. Sonra tekrar yutkunur.

"İngiltere'ye döneli ne kadar oldu?" diye sordum. Sertçe.

Smith-Richards hâlâ Simon'a bakıyor.

Boğazımı temizliyorum.

Başını yavaşça bana çeviriyor. "Bir yıl," diyor. "Biraz daha fazla. Eve dönme zamanının geldiğini hissettim."

"Bir yetimhane satın almak için mi?"

Gülüyor. "Bu yeni bir gelişme. İlk başlarda sadece insanları evlerinde ziyaret ediyordum. Ama bazı arkadaşlarım organize olursam daha büyük bir etki yaratabileceğimi düşündü. Toplantılar o zaman başladı. Sonunda" - saçlarını tekrar karıştırıp etrafına bakınıyor- "burası. Bir kimsesizler yurdu, nasıl karşı koyabilirdim ki? *Yetimler iyi şeyler yapar.*"

"Dün geceyi atlattın mı?" Hala çok net bir şekilde soruyorum. "Tedavi seni gerçekten etkilemiş gibi görünüyor."

Smith-Richards iç çeker. "Evet, öyle. Sadece dokunarak insanların büyülerine yardımcı olabiliyorum-" Elini bana doğru uzatıyor. "İstersen sen de deneyebilirsin."

"Sorun değil," diyorum. "Kendini koru."

Elini kalçasına koyuyor. "Ama büyü bana maraton koşmuşum gibi hissettiriyor. Hâlâ alışmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar sadece birkaç kez yaptım. Yeteneklerimi *odaklamamın* bir yolu üzerinde çalışıyorum."

"İyileştirdiğin ilk kişiden bahsetmiştin," diyor Simon, mucizevi bir şekilde tekrar rayına oturmuş bir şekilde, "Jamie."

"Jamie," diye tekrarlıyor Smith-Richards içtenlikle. "Bana gerçekten inanan ilk insanlardan biriydi. Yani, ona bu yepyeni, *tuhaf* büyüü yapmam için bana güvendi."

"Ve işe yaradı mı?" Simon sorar.

Smith-Richards sırtıyor. "Kesinlikle işe yaradı. Jamie... Onunla tanıştığımda bir asası bile yoktu. Tam kanlı bir sihirbazdı. Hiç 'Temiz süpürme' yapmamıştı. Watford'da buna izin bile verilmiyordu. Ve şimdi tamamen akıcı konuşuyor."

"Bu inanılmaz," diyor Simon.

Smith-Richards ona gülümsüyor. Kelimenin tam anlamıyla. Güneş Smith-Richards'ın başının arkasına geçmiş ve onu bir aziz gibi aydınlatıyor.

"Jamie ile tanışabilir miyiz?" Ben soruyorum.

Simon ciddiyetle, "Onunla tanışmayı çok isterim," diyor.

"Evet"-Smith-Richards heyecanlı görünüyor-"Senin de onunla tanışmanı çok isterim."

Simon sıçramaya hazır bir şekilde koltuktan daha da uzaklaşır. (Doğrudan Smith-Richards'ın kucağına.)

"Onu çağırırım mı?" Ben soruyorum.

"Oh..." Smith-Richards sandalyesine geri oturur. "Özür dilerim. Jamie burada yaşamıyor. Ama ona mesaj atabilirim? Ve bir şeyler ayarlayabilirim? Belki bir sonraki toplantıda?"

"Bu harika olur," diyor Simon.

Açık kapı çalındı. Hepimiz yukarı baktık. Aynı kız orada duruyor, hâlâ Simon'dan korkmuş görünüyor.

"Hey, Pippa," diyor Smith-Richards. "Yemek hazır mı?" Başını sallıyor.

"Teşekkürler. Hemen geliyorum." Aceleyle uzaklaşıyor.

Smith-Richards, "Gerçekten akşam yemeğine kalmalısın," diyor. "Daphne seni görmekten memnun olacaktır."

"Teşekkür ederim," diyorum, "ama onu kontrol ettiğimi düşünmesini istemiyorum."

"Pekâlâ." Smith-Richards tekrar elime uzanıyor, sonra Simon'ın omzuna vuruyor. "Bir şey çıkarsa diye numaralarımızı değişelim."

Simon telefonunu çıkararak, "Elbette," diyor.

Smith daktilo işini bitirir. "Bir sonraki toplantıda görüşürüz, tamam mı?"

"Evet," diyor Simon, "kesinlikle."

"Ve Simon, rahatına bak. Eğer kanatları saklamak istiyorsan, anlarım. Ama burada hepimiz sihirbazız. Saklayacak bir şeyin yok."

Simon kızarıyor. "Tamam, um... teşekkürler." Smith-Richards bizi kapıya kadar geçiriyor.

SMITH

Simon Snow.

İşte.

Hikayeden çıkmış biri gibi.

Düşmüş bir melek. Savurgan bir evlat. Savaşta Aşil tendonu kesilmiş, geri dönen bir kahraman.

Rolüne uygun görünüyor.

(İnsanların kendisine nasıl baktığını *görebiliyor* mu? Onların kendisini nasıl *gördüğünü* görebiliyor mu?)

Kanatlar dahice bir değişiklikti. Kızıl kanatlar, ne görsel ama. Olmayı bekleyen bir vitray pencere gibi. Neredeyse kıskanacağım.

Yani, biraz kıskandım.

Ama oraya varacağım. Kim bilir kade r i m d e ne var? Efsanemin nasıl inşa edileceğini kim bilebilir? Bir gün pencereler ve heykeller olacak. Yıldızlı kitaplarda tam renkli levhalar.

Evander her zaman "Günün birinde" der. Bir bölüm.

Vaftiz babam beni tüm eski hikayelerle büyüttü. Dünyayı dolaştık ama Büyücüler Dünyası'nı içimde yaşattı. Ne dünya ama! Ne ihtişamlı! Beni Londra'ya eve getirdiğinde onu zor tanıdım...

Sihirbazlar artık böyle mi yaşıyor? Normallerin arasında mı? Normaller *gibi* mi?

Onlardan korkuyor musun?

Günlerinizi sıradanlıkla doldurmanız gerekiyorsa büyülü olmanın ne anlamı var?

(Kendilerini *görebiliyorlar* mı? Nasıl *göründüklerini* görüyorlar mı?)

Hikayelerde *kaleler* vardır. Güç gösterileri var. Ejderhalar!

Büyücüler Dünyası'nda neredeyse hiçbir şey yok. Bir okul. Birkaç kulüp. Bulaşık yıkama büyüü.

Onlara ömür boyu yetecek kadar güç veriyorum ve onlar d a çikolata yapıyorlar. (Belki de sadece çikolata dağıtmalıyım...)

En azından eski hikayeleri unutmamışlar. Hala kim olduğumu biliyorlar. Hâlâ beni bekliyorlar.

Seçilmiş Kişi.

En Büyük Büyücü.

Güçlerin Gücü.

Onları Büyücüler Dünyası'na yönelik en büyük tehditten kurtarmaya
gelecek olan kişi.

Bu dünyayı kurtaracağım.

Simon Snow da bana yardım edecek.

SHEPARD

Penelope'nin babasını bulmak için büyü yapmasına bile gerek yoktur; onu doğrudan babasına götürecek bir anahtarı vardır. İçine bir parça iplik dolanmış. "Bunu annem yaptı," diyor. "Çocukken bunu boynuma taktırırlardı."

Anahtarı Londra haritasının üzerine asıyor. "Annem bu gece Cadılar Meclisi'yle buluşacak, yani babamı yalnız yakalayabiliriz."

"Cadılar Meclisi nedir?"

"Seni zerre kadar ilgilendirmez."

Anahtar seçiyor. "Evde değil..." diyor. "İşte değil..."

British Museum'un yakınına yerleşiyor. Hep British Museum'a gitmek istemiştir.

"Hadi," diyor, "onu yakalamaya çalışalım."

Bir taksiye bindik, tahminimce parasını ödemeyecek. Penelope mal ve hizmetlerle hızlı ve gevşek oynuyor. Bu konuda kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki şoförle göz teması kuramıyorum.

Babasını takip etmek için anahtarı telefonundaki Haritalar uygulamasının üzerinde tutmaya devam ediyor.

"Neden onu tekrar

arayamıyorsun?" "Anneme

söylemesi riskini göze alamam."

"Nasıl olsa ona söylemeyecek mi? Eninde sonunda?"

"Davamı yüz yüze savunacağım." Telefonuna kaşlarını çatıyor ve mırıldanıyor, "Ya da gerekirse onu heceleyeceğim."

"Bunu kendi babana yapar mısın?"

Omuz silkiyor. "Henüz değil, yine hareket ediyor!" Öne doğru eğiliyor ve şoförle aramızdaki pleksiglas perdeye vuruyor. "Burası iyi!"

Şoför bizi köşede bıraktı. Penny elindeki mücevheri kredi kartı okuyucusuna vurdu ve **"Yeterince adil!"** dedi.

"Hiç taksi yolculuğu için para ödüyor musun?" Taksi uzaklaşırken ona soruyorum. Sokağı tarıyor. "Sadece acil bir durum olduğunda taksiye binerim." "Yani, bu bir hayır..."

"İşte orada!" El sallamaya başladı.

Önümüzde karşıdan karşıya geçen ufak tefek, kır saçlı beyaz bir adam var. Sanırım Penelope çift ırklı olduğunu söylemişti. Sanırım annesi Hintli.

"Baba!" diye sesleniyor.

Adam yukarı bakıyor. Caddenin karşısına geçip bizi bekliyor.

"Penny," diyor. "Annen seni arıyordu."

"Baba... Yardımına ihtiyacım var."

Bir kafeye gidiyoruz ve Penelope'nin babası bize reçelli çörek alıyor. (Buradaki çörekler daha çok bisküvi gibi. Her yerde satıyorlar ve günün herhangi bir saatinde sipariş vermek gayet kabul edilebilir. Size bir fincan tereyağı ve bazen de kendinize ait küçük bir şişe reçel veriyorlar. İngilizlerin burada yaşamının ne kadar harika olduğunu farkında olduklarını sanmıyorum. Sadece sandviçler bile başka bir *seviyede* :)

Bay Bunce gözlerini ovuşturuyor. Yorgun bir yüzü var. Yakından bakıldığında saçları griden çok sarı. "Penny... annenden sır saklayamayacağımı biliyorsun."

"Senden sadece bundan *bahsetmemeni* istiyorum," diyor. "Bu konuda yalan söylemeni istemiyorum."

"Bu bir ihmal yalanına benziyor," diye belirtiyorum. "İnsanlar bunlardan da nefret ediyor."

Gözlerini bana dikti. "*Shepard*."

Bay Bunce bana bakıyor. Ağzının bir tarafı aşağı doğru kıvrılmış ama yine de gülümsüyor gibi görünüyor. "Sen Amerikalısın, ha? Martin Bunce."

"Shepard," diyorum elimi uzatarak.

Elimi tuttu. "Amerika'nın neresinde?"

"Omaha," diyorum. "Nebraska."

"Neresi olduğunu biliyorum. Ohio'da bazı işler yaptım."

"Nebraska Ohio'ya çok benziyor. Benzer bir havası var."

"Şunlara bir bakalım," diyor ceketimi göstererek.

Kahve dükkanına bakıyorum. Penelope gözlerini deviriyor ve yumruğunu uzatıyor.

- "Burada görececek bir şey yok!" Ceketimi çıkarıyorum.

"Alabilir miyim?" Bay Bunce sordu.

Başımı salladım, kolumu uzattım.

Yavaşça iki elinin arasına alıyor. "Şuna bak, çok güzel..." Kolumu biraz büküyor, böylece her şeyi görebiliyor. "Huh... Mitali bunun bir lanet olduğunu söylemişti. Bu bir lanet değil." Yüzüme baktı. "Bu bir el düğünü."

"Baba"-Penelope görünüyor Şok oldum. yapmadı
Biliyorum sen olabilir İblis'i oku!"

"Yapamam." Elini girdaplardan birinin üzerinde gezdiriyor. "Ama desenlerden anlayabiliyorum. Aynı desenleri pek çok eski evlilik ritüelinde görebilirsiniz."

"Babam evlilik ve aile büyüğü üzerine çalışıyor," diyor bana. "Bu bir hobi," diyor.

"Sözleşmeyi tercüme ettirdik," diyor.

"Yaptırdınız mı?" Kolumdan başını kaldırıp bakıyor.

Penelope bana dirsek attı. "Göster ona."

Ceketimin içine uzanıp kâğıtları çıkarıyorum.

Bay Bunce okuma gözlüklerini takar ve şöyle bir bakar. "Yani Şeytani bir ayini tercüme edebilecek birini buldunuz... Kim olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Hayır," diyor.

Babası kaşlarını indiriyor. "*Penelope*," diyor, sanki sürekli bu tür şeyler için ona ders vermek zorundaymış gibi. Sonra gözleri büyüyor ve bana bakıyor. "*Shepard*, kullandığın çağırma ritüeli bu mu?"

Başımı salladım. "Onu da tercüme ettirdik." "Yani sen... bir iblise *evlenme* mi *teklif* ettin?" "İstemedem, efendim."

Bay Bunce ritüele geri döner ve başını sallar. "Nicks ve Slick, ne kötü bir durum..." Perişan görünüyor olmalıyım, çünkü elimi okşadı ve "Pekala. Bu konuda kendini üzme. Neye bulaştığını bilemezdin."

"Şey, bir iblis çağırdığını biliyordu..." Penelope diyor ki.

Babası ona bir kez daha azarlayıcı bir bakış fırlatıyor. "Bir çevirinizin olması olağanüstü," diyor bana. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Fotoğraf çekmemin bir sakıncası var mı?"

"Devam et."

Telefonunu çıkarıyor.

Penelope, "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız," diyor.

"Evet, elbette," diyor Bay Bunce. Çok dikkatli fotoğraflar çekiyor. "Şu kâğıdı benim için düz tutar mısın?" Kâğıtları açıyorum.

"*Baba*."

"Hmm?"

"Hiç fikriniz yok mu?"

"Pekala." Uzun bir nefes verir ve sandalyesine geri oturur. "Yani, burada daha fazla efsane daha gerçek burs. Ben okuyun hakkında insanlar

Güç, zenginlik ya da bir tür müdahale karşılığında ruhlarını iblislere vaat etmek... Senin bundan çıkarın ne oldu Shepard?"

"Hiçbir şey," dedim. "Ben bir şey istemedim."

"Tabii ki yapmadın." Penelope gözlerini deviriyor.

"Hayır, bu iyi" diyor babası. "Parayı harcasaydın ya da kanserini tedavi etseydin sözleşmeden çıkmak daha zor olurdu."

"Ne yaptığımı bilmediğimi iddia edebilir miyiz?"

"Yapabiliriz," diyor, "ama davaya bakacak bir yargıç ve jüri yok ki."

"O zaman bundan nasıl kurtulabilirim?"

Çenesini ovuşturuyor. "Şeytanın kendisine başvurabilirsin." "Kendisine," diyorum.

"Kendisi," diye düzeltiyor. "İblisler tarihsel olarak yasalara çok bağlıdır. İmzaları, şartları, sözleşmeleri severler..."

Penelope şaşırmış görünüyor. "Öyle mi?"

"Evet," diyor babası. "Seni böyle yakalıyorlar."

"Yani nişandan kurtulmak için *yasal* bir yol mu bulmalıyız?" diye soruyor.

"Laneti öylece bozamaz mıyız? Ya da çözemez miyiz? Ya da iblisi öldüremez miyiz?"

Babası kaşlarını çatı. "Bana bir ibisle dövüşmeye çalışmayacağına söz ver." "*Bu konuda* burs var mı?"

"Hayır," diyor.

"Peki ya..." O da çenesini ovuşturuyor. "*Başka* birini bulabilir miyiz ibisle evlenmek için?"

Aralarında elimi kaldırıyorum. "Başkasını lanetlemiyorum."

Penelope başını eğiyor. "Asla bilemezsin, iblislerle ilgilenen birini bulabiliriz..."

"Hayır," dedim.

"Şey," diyor, "bunu göz ardı etmiyorum."

"Sanırım daha önce evlenmedin?" diye sordu babası. "Hayır."

"Bu çok kötü. Çocuğunuz var mı?"

"Hayır."

Bay Bunce eliyle yüzünün alt kısmını kapatıyor, sanki sadece çenesini tutmak yeterince düşünceli olmayacakmış gibi. "Hmmm..." Parmaklarını aşağı kaydırıyor. "Daha önce vaftiz edilmiş mi?"

"Hayır. Üzgünüm."

"Sorun değil. Muhtemelen zaten işe yaramazdı." İ geçirdi, sonra kâğıtları topladı, katladı ve bana geri verdi. "Bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim, Shepard."

"Baba..." Penelope endişelenmeye başladı. "Bekle. Bir plana ihtiyacımız var."

"Bunu düşünmeye devam edeceğim," diyor. "Biraz okuma yapacağım."

"Bu arada Shepard'ın ne yapması gerekiyor?"

"Umarım tehlikeli bir şey değildir." Sonra bana gülümsüyor ve Penelope'ye doğru başını sallıyor. "Başka bir arkadaş bulmak isteyebilirsin, Shepard."

"*Baba*," diyor, "bunu düzeltmem lazım."

"Yardım etmek için elimden geleni yapacağım," diyor. "Aklıma gelen herhangi bir çözüm olmadığı için üzgünüm. Annenize danışabilseydim daha kolay olurdu-"

"Yapamazsın!"

"Biliyorum. Yapmayacağım. Sadece... bunu daha da kötüleştirecek bir şey yapma." Bir şey hatırlar gibi oldu. "Simon nerede? İblisle savaşmaya mı gitti?"

"O..." Penelope omuz silkiyor. "Kendi dairesi var."

Bay Bunce'un yüzü düştü. Sanki bu benim nişanımdan daha kötü bir habermiş gibi. "Bu Simon'ın yapacağı bir şey değil. Kavga mı ettiniz?"

"Hayır," diyor çöreğine bakarak, "biz iyiyiz. Tüm hayatımızı birbirimizin cebinde geçirecek değiliz ya..."

"Beni kandırabilirdi," diyor babası.

SIMON

Duştan ıktığımda Baz yatağımda yatıyordu.

Evinden pijamalarını getirmiş. Acaba her zaman bununla mı uyuyor - pamuklu pantolon ve tişörtle. Ben genelde pantolonumla uyurum ama o buradayken jogger giyiyordum. Baz bir keresinde Noel arifesinde bana pijamalarını ödünç vermişti.

Başladığında daha kolaydı.

Baz'la olan şey.

Büyüüye, ziyaretlere ve Baz'ın annesini kimin öldürdüğünü bulmaya kendimizi o kadar kaptırmıştık ki. Sırtınız duvara dayalıyken ve boğazınızda bir bıçak varken karar vermek her zaman daha kolaydır. Düşünecek zaman yok; sadece yap. İhtiyacın olan şeyi al. İstediğin şeyi kap. Öpücüğü al.

Elimde olsa hep böyle yaşırdım.

Tüm kararlarımı ikinci kat pencerelerinden atlayarak verirdim.

"Kızartma tavaından çıkıp ateşe girmek" deyimini bilir misiniz? İnsanlar bunu kötü bir şeymiş gibi söyler. Ama bunun alternatifini nedir? Kızartma tavaından tezgaha mı? Kızartma tavaından kanepeye.

Sihrimi kaybettikten sonra Baz benimle normal bir ilişki kurmaya çalıştı. Bana yemek getirir ve film izletmeye çalışırdı. Belki şimdi istediğı de budur... Son birkaç gündür onunla ilerleyebildiğim için biraz endişeliyim çünkü onu kaybetme korkusu boğazıma bıçak dayanmış *gibiydi*. Tehlike geçince ne olacak?

"Havayla mı kurutuyorsun?" Baz doğrulup oturdu. Kaşlarını atmış bana bakıyor. Havlu elimde asılı duruyor. Onu saçlarıma götürüyorum. "Kanatları temizlemek zor mu?" diye soruyor, hâlâ kaşlarını çatarak.

"Evet," diyorum. "Tam bir baş belası. Duşta her seferinde sadece bir tanesini açabiliyorum."

Baz düşünüyor gibi görünüyor. "Her gece yatakta uyumak zorunda değilim..." Saçımı ovalıyorum. "Seni yerde yatıracak değilim." "Yumuşatmak için bir büyü yapabilirim, sorun olmaz..."

Havlunun boynumdan düşmesine izin verdim. "Yatakta uyumak *istemiyor* musun?"

O salları onun Başını. "Hayır. I ... I sadece Yapma. istiyorum için yapmak seni rahatsız ediyor."

"Tanrı aşkına," diye iç geçirdim. "Beni sorgulamayı bırakmalısın. Bir ipliğe tutunmuş durumdayım."

Yere bakıyor. "Özür dilerim."

Bu yanlış çıktı. Havluyu banyoya attım ve onun yanındaki yatağa tırmandım. "Hey, hayır... Özür dilerim."

Baz nemli saçlarını kulaklarının arkasına iterek bana bakıyor. "Simon, beni burada istediğine emin misin?"

"Tanrım, sana beni sorgulama demiştim."

"Evet, biliyorum ama sen de bana pamuk ipliğine bağlı olduğunu söylemiştin. Seni o duruma sokmak istemiyorum."

"*Hep* pamuk ipliğine bağlıyım! Önemli olanın tutunmak olduğunu sanıyordum!"

"Doğru." Yüzünü ovalıyor. "Doğru. Evet, öyle. Özür dilerim. Keşke kendime daha çok güvenebilseydim. Bunun için yaratılmamışım."

Bir kahkaha attım.

Bana kaşlarını çattı. "Ne?"

"Nasıl güvensiz olabilirsin Baz? Sen tanıdığım en kibirli i n s a n s ı n ."

"Farklı yollardan gidiyorlar."

Yine gülüyorum.

"Senin yatağında uyuyacağım," diyor, sanki yasal bir beyanmış gibi.

"Pekala."

"Sen bana istemediğini söyleyene kadar."

"Ya da sen istemeyene kadar," diyorum.

"Bu asla olmayabilir, Snow."

"Pekala."

Baz yere bakıyor, ağzının bir tarafıyla gülümsüyor, kirpikleri yanaklarına çarpıyor.

Benim için sihirle hazırladığı çarşafın altına giriyorum -zaten yıpranmaya başladılar, sanırım yakında gerçek çarşaf almam gerekecek- ve yan yatıyorum.

Baz da tırmanıyor ve yüzüme doğru uzanıyor. Bir saniye sonra kuyruğunu eline almış, parmaklarının arasında çeviriyor. "Yani bir sonraki canlanma toplantısını mı bekleyeceğiz?"

"Öyle görünüyor," diyorum. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Sanırım Smith-Richards'ın istediği de bu; başka bir toplantısına gelmeni istiyor."

"Hâlâ kötü bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyor olamazsınız..."

Baz başını kaldırıyor. "B a ş k a ne olabilir ki? Onun *gerçekten* de En Büyük Büyücü olması mı?"

"Eğer insanlara sihir veriyorsa, bu harika bir şey."

"Bunu onlara o vermiyor. Onlar zaten büyücüydü." "Baz, büyüü yaparken onu izledik."

Başını yastığa yaslıyor ve kuyruğumu çekiştiriyor. "Ailesi hakkında bulabildiğimiz her şeyi araştırmalıyız... Bahse girerim yetim bile değildir."

Bir kolumu Baz'ın beline doluyorum. Çok sağlam. Bu hoşuma gidiyor. "Bir insan yetim olduğu konusunda neden yalan söyler ki?"

"Sempati için," diyor Baz bana yaklaşıp, "ve çünkü yetimler her zaman *kaderle işaretlenmişlerdir*, değil mi? Asla sadece fakir bir çocuk olmazlar. Onlar her zaman Luke Skywalker'dır. Ya da Musa."

"Hey..." Onu sıkıyorum. "Ben bir yetimim."

"Demek istediğimi kanıtlıyorsun, Snow. Bahse girerim sen de bir güneş tutulması sırasında doğmuşsundur ama kimse bunu yazmaya zahmet etmemiştir."

"Yetimler büyülü değildir," diyorum. "Biz talihsiziz."

"Hayatımın yarısını bunu söyleyerek geçirdim," diye iç geçiriyor, "ama dünya beni dinlemedi." Bana bir kaşını indirdi. "O kadar insan varken neden bu adama güvendiğini anlamıyorum, Simon."

"Neden yapmayacağınızı bilmiyorum."

Mırıldanıyor, kaşları hâlâ düşük. "Leydi Salisbury'ye bir bilgi verelim."

"Seninle aynı fikirde olacağını düşünüyorsun," diyorum.

"Bence başka bir görüşe ihtiyacımız var ve Penelope hâlâ sana kızgın."

Omuz silkiyorum ve boştaki elimi Baz'ın boynunun altına sokuyorum.

Aslında gizlice değil.

-Başını benim için kaldırıyor, kızarmış gibi gülümsüyor ve başını tekrar koluma koyuyor.

"Benim için fark etmez," diyorum. "Leydi Ruth'u severim. Smith-Richards'ın oğluna gerçekten yardım ettiğini ö ğ r e n i r s e k mutlu olacağını düşünüyorum."

"Sanırım Smith-Richards'ın oğlunu sığ bir mezara gömmediğini öğrenince mutlu olacak."

"Hadi ama, böyle bir ihtimal olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Yapamaz mıyım? Bana kötü bir izlenim veriyor. Dişleri çok beyaz. Ve çok ciddi."

"Bunların hepsini benim hakkımda söylediğinden oldukça eminim."

"İşte bu kadar." Baz kuyruğumun ucuyla göğsümü dürtüyor. "Senin her şeyini çalıyor."

"O benden daha yaşlı, bu yüzden önce onun şeyiydi. Belki de onu çalan benim. Belki de başından beri onun olması gerekiyordu."

Baz başını pazılarına vuruyor. "Her gece yatakta Smith Smith-Richards hakkında mı tartışacağız?"

Sırıtiyorum. Birden o kadar büyük gülümsüyorum ki gözlerim zor görüyor. "Neye gülüyorsun Pamuk?"

Gülmüyorum. Omuz silkiyorum. Onu sıkıyorum. Çok sağlam. Bu hoşuma gidiyor.

AGATHA

Ben içeri girdiğimde Niamh bir hastayla birlikteydi.

"Baban yan odada." Muayene masasında üç başlı bir köpek kıvranıyor ve asasını köpeğin başının üzerinde tutuyor. **"Dur!"**

Üç kafa da inliyor ama köpek olduğu yerde kalıyor.

"Seni arıyordum," diyorum, "ama geri geleceğim." Belki de gelmem.

Bu muhtemelen kötü bir fikir ...

Niamh başını çevirir. "Beni mi arıyordun?" "Evet, ama geri gelebilirim."

Bana kaşlarını çattı. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Nigel'in umurunda değil." "O cehennem köpeğinin adı Nigel mı?"

Başlardan birini okşuyor. "Sen iyi bir köpeksin, değil mi Nigel?" Nigel adını duyunca sıçırıyor ve muayene masasından kalkmaya çalışıyor. Niamh onu durdurmaya çalışıyor.

Yardım etmek için koştum. "Sahibi nerede?"

"Ondan çekilmesini istedim," diyor Niamh. "Ona yardımcı oluyordu." Kollarımı köpeğin karnına doladım. "İmkân mı veriyordu?"

Asasını tekrar havaya kaldırıyor. **"Nigel, kal! Lütfen!"**

Köpek biraz sakinleşiyor ama hâlâ kollarımda kıvranıyor. Onun -onların- yanağını okşuyorum. "İyi çocuk, Nigel. İşte böyle."

Niamh, "O odadayken hiç sakinleşmiyor," diyor. "Onu sakinleştirebilir misin?"

"Bu kadar basit bir şey için bunu yapmamayı tercih ederim." Kafalardan birini iki eliyle tutuyor. "Zebaniler ilaçlara tahmin edilebileceği gibi tepki vermezler."

"Kim evcil hayvan olarak bir cehennem köpeği besler ki?"

"İnsanların evcil hayvan olarak neler beslediğini *görmelisin*," diyor. Nigel'in tüm kafaları ona sokuluyor ve ısırıyor. "Nigel çok tatlı. Sadece biraz heyecanlı. Onu sabit tutun..."

Denerim.

Niamh hızla hareket ederek her bir kafayı eline alıyor ve Nigel'in altı kulağını da içeri bakmak için çeviriyor. Nigel bundan hoşlanmıyor ama Niamh becerikli ve onu elinde tutuyor.

Bir süre sonra, "Ah, işte orada," diyor. Asasını bir kulağa doğrultuyor. **"Sadece bir kene!"** Köpek havlıyor ve Niamh iki eliyle yüzünü okşuyor. "İşte böyle. Hepsi geçti, Nigel. Ciddi bir şey değil." Sızlanıyor, onu yalamaya çalışıyor. Diğer kafaları Niamh'ın ceketinin içinde homurdanıyor.

"Bence gerçekten üç ismi hak ediyor,"
diyorum. "Kesinlikle haklı, değil mi Nigel?"

Niamh asasını tekrar kaldırıyor. **"Aşağı, çocuk!"** Zıplıyor. **"Topukla!"** Onu kapıya kadar takip ediyor. Niamh kapıyı açıyor. "Teşekkürler, Agatha. Mükemmel zamanlamaydı. Oh-" Yukarı bakıyor. "Bana ne soracaktın?"

Yine gergin hissediyorum. "Ben sadece... bu hafta yine Watford'a gidip gitmeyeceğini merak ediyordum."

"Evet, bu öğleden sonra gidiyorum."

"Tekrar gelebilirim." Omuz silkiyorum. "Eğer istersen. Eğer yardıma ihtiyacın olursa."

Niamh şaşırmış görünüyor. "İki tane
kullanabilirim." "Harika," diyorum.

"Sadece gel ve beni al."

Nigel ondan uzaklaşıyor ve Niamh da peşinden koşuyor. Kapı aramızda kapandı.

SIMON

"O bir *yetim* mi?" Leydi Ruth öyle diyor. Yumurtalı ve tereli sandviçinden bir ısırık almak üzereydi ama şimdi kaşlarını çatıyor. "Senin rolünü çalıyor, Simon."

"Ben de öyle dedim, Leydi Salisbury!" Baz kendinden daha memnun olamazdı.

"Bu bir rol değil," diyorum. "Ben aslında bir yetimim." Leydi Ruth elimi okşadı. "Elbette öylesin canım."

"Evet," diyor Baz, "ama öyle olmasaydın bile Büyücü yine de herkese senin öyle olduğunu söylerdi. Bu çok mükemmel. Oh-" Tekrar Leydi Ruth'a dönüyor. "Smith-Richards da *bir güneş tutulması* altında doğduğunu iddia ediyor."

Gözlerini deviriyor. "Seni dönüştürmeye mi çalışıyordu yoksa pantolonuna girmeye mi?" "*Yani*," diye onaylıyor Baz, yarım parmak sandviçini yerken.

"Ama Jamie orada değil miydi?" diye soruyor.

"Hayır," dedim. "Smith bizi onunla tanıştıracak için heyecanlı görünüyordu ama orada değildi. Belki Jamie'nin kendi dairesi vardır?"

Leydi Ruth kaşlarını çatar, sanki böyle bir şey mümkün değilmiş gibi. "Bu sabah onu tekrar bulmaya çalıştım. Tüm büyülerim hâlâ çıkmaz sokaklara sapıyor. Sanki asamın ucunda kilitli bir kapı varmış gibi. Jamie'nin büyü yaptığını ve yaptığı ilk büyüün benden saklanmak için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiç sanmıyorum," diyorum. "Eğer sihrimi geri alırsam, kin beslemekten çok mutlu olurum."

Baz bana bakıyor. Düşünüyormuş gibi dudaklarını yana bükmüş. Sonra Leydi Ruth'a dönüyor. "Smith-Richards'ı daha önce duymuş olmamız gerekmez miydi? Ya da ailesini?"

Çayını yeniden dolduruyor. "Herhangi bir büyüsel üne sahip değiller. Bir gün ortaya çıktı."

"Smith-Richards vaftiz babası tarafından büyütüldüğünü söylüyor..." Kadın başını sallıyor. "Jamie ondan hiç bahsetmedi."

"Bu öğleden sonra Watford'a gidiyoruz," diyorum ona, "*The Magickal Record*'da bir şey bulabilir miyiz diye bakacağız."

Dilini şaklatarak çaydanlığı yere bırakıyor. "Keşke tüm eski kopyalarımızı atmasaydım! Kocam onları deri ciltler halinde saklıyordu, ama öldüğünde onları ortadan kaldırdım. Hmm..." Masaya vuruyor. "Okuma gözlüğünüz var mı?"

"Henüz ikimizin de gözlüğe ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," diyorum.

Leydi Ruth kıkırdıyor, elimi tekrar okşuyor. "Bana iki salla..." Ayağa kalkıyor ve yemek odasından dışarı fırlıyor.

"Okuma gözlüğü, kitapları ve belgeleri taramanıza yardımcı olmak için yazılmış bir gözlüktür," diye açıklıyor Baz, bir dilim pasta yerken. (Leydi Salisbury'yi ne zaman çağırırsak, kek yapmayı yeni bitirmiş gibi görünüyor. Bugün de limonlu kek. Harika.)

"Nico'yu ararken neden bir çift kullanmadık?"

"Benim bir çiftim *yok*," diyor. "Bunun için gereken sihri hayal edin."

Büyülü nesneler büyücüler arasında nadirdir. Normal şekilde hecelenmeleri gerekir. Yani önce belirli bir büyüye ihtiyacınız vardır. Sonra da büyüyü yapabilecek kadar güçlü olmanız gerekir, yani büyüyü bir nesneye *aktarabilmeniz*. Büyücü bunu yapabiliyordu ama bu onu hep bayıltıyordu. Bir keresinde bir anahtarı büyüledikten sonra tam bir gün uyumuştur. Bir kılıç ya da asa gibi güçlü bir şeyi büyüleyebilen biriyle hiç tanışmadım.

Büyücü eninde sonunda bunu yapabileceğimi umuyordu. Büyüye sahiptim. Ama sihirsel becerim yoktu. Pahalı görünen mücevherler de dahil olmak üzere önüme koyduğu her nesneyi yok ettim.

Muhtemelen işe yaramadığı için şanslıyım. Beni bir sihirli değnek fabrikasına dönüştürseydi büyülü kumaşta ne kadar çok delik açacağımı bir düşünün.

Leydi Ruth zeytin yeşili deri bir çantayla geri dönüyor. Oturuyor ve çantayı bana uzatıyor - her ne kadar büyülü bir şey kullanacak olan Baz olsa da. Çevirip açıyorum. İçinde altın tel çerçeveli gözlükler var. Kolların uçlarında kulaklarınızın arkasına kıvrılması gereken yaylar var. Baz bakmak için masanın üzerine eğiliyor.

"Onları 'İnce dişli tarak' ya da herhangi bir bulma büyüyle birlikte kullanın" diyor. "Size bir destek sağlayacaktır."

"Bunlar da kocanın mıydı?" diye sordum.

"Annemin. Ben hiçbir zaman iyi bir okuyucu olmadım. Sanırım bir aile yadigârı."

"Çok güzel," diyor Baz. "Onlara dikkat edeceğiz."

"Yapacağını biliyorum." Onun kolunu sıkar. "Yanınıza almanız için birkaç sandviç hazırlayayım."

Watford'a giderken sandviçleri yedim.

Baz sürekli bana kaşlarını çatıyor.

"Pardon," diyorum, "arabanın içinde kırıntılar mı var?" Teyzesinin eski spor arabasıydı - park yerinden almıştık - ve zaten kırıntılar ve sigara izmaritleriyle doluydu.

"Araba umurumda değil," diyor. "Ben gömleğimi önemsiyorum."

Ödünç almama izin verdiği -bana *zorla* ödünç aldırıldığı- gömleğe bakıyorum. (Baz yine kendi kıyafetlerini bana zorla giydiriyor; benimkilerin hiçbirinin kibar bir topluluğa uygun olmadığını söylüyor). Bugünkü gömlek bebek mavisi örgü, kısa kollu ve baklava desenli. Bir erkek grubunun en serseri üyesi gibi görünüyorum. Sanırım Baz bana sadece kendisinin asla giymeyeceği kıyafetleri ödünç veriyor.

Uzanıp göğsümdeki kırıntıları temizliyor.

"Kanatlarımı büyülemeni isteyeyim mi?" diye soruyorum. Şu anda sırtımda sıkı bir şekilde duruyorlar.

"Kanatlarını hecelelememe izin verilmediğini sanıyordum."

"Evet, ama... insanlar bu tişörtün altından onları görebilir ve yağmurluk giymek istemiyorum."

"Onları görmek için Watford'da kim olacak ki?" diye soruyor. "Öğrenciler tatilde. Ve Müdire Bunce kanatlarınızı çoktan gördü."

"Evet..."

Penelope'yi bizimle Watford'a gelmesi için ikna etmeye çalıştık ama hâlâ mesajlarıma cevap vermiyor. Baz ondan düzgünce özür dilemem gerektiğini söylüyor. Yüz yüze. Haklı olduğuna eminim ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Penny'den daha önce hiç özür dilememiştim. Hiç özür dilemek zorunda kalmadım.

Baz ön kapının dışındaki çimlere, Bunces'ların hatchback'inin yanına park ediyor.

"Müdire Hanım'ın neden buraya park ettiğini merak ediyorum," diyorum. "Büyücü her zaman duvarların içine park ederdi."

"Büyücü bir kafirdi." Baz kapıyı açıyor ve benim için açık tutuyor.

Onu Büyük Çimenlik'e kadar takip ediyorum ve elini tutuyorum. Baz buraya okul için dönmüştü, Büyücü'yle olanlardan sonra. Dönemi bitirdi, kulenin tepesindeki eski odamızda tek başına yaşadı ...

Geri dönemedim.

Ve sadece artık bir sihirbaz olmadığım ve bir sihir okuluna ihtiyacım olmadığı için değil.

Anılarla yaşayamazdım. Watford'da geçirdiğim her gün bir yalandı. Öğrendiğim her ders, her savaş. Sahip olduğum tüm sihri, Watford'dan çaldım.

Büyücüler Dünyası. Onları kurutuyordum. Ve en kötüsü de...

Burada mutluydum.

Bir sahtekâr ve büyüğü bir yakıcı olarak *mutluydum*.

"İyi misin?" Çimenliğin yarısına geldiğimizde Baz soruyor.

"Evet, her şey yolunda."

Elimi sıkıca tutuyor. "Asma köprü çoktan yıkıldı," diyor. "Bu çok uygun."

"Ah, deniz kurtlarını unutmuşum."

"Deniz kurtlarını nasıl unutursun?"

"Buradayken bile onları düşünmemeye çalıştım."

"Hepsini içmek için bir planım vardı..." Baz hüzünlü görünüyor. "Ama bir tanesini yakalamak bütün gecemi aldı ve sonra tadı motor yağı gibi geldi. Gamlı motor yağı."

"Cesedi ne yaptın?" "Onu geri attım!"

"İğrenç."

Asma köprüden geçip kale duvarlarını aşarak boş avluya giriyoruz. Büyücü ve adamları Watford'u yaz tatilinde bile asla bu şekilde açık ve korumasız bırakmazlardı. O ve adamları okul tatillerinde hep burada olur, gizli planlar ve projeler üzerinde çalışırlardı. Ben de Büyücü'den Watford'da kalmama izin vermesini isterdim ama o bana Normallerle vakit geçirmemin iyi olacağını söylerdi.

"Elimden gelse bu çocukların geri kalanını da Normallerle yaşamaya gönderirdim. Kendi türümüz arasında rahat, kayıtsız oluyoruz. Sihir etrafımızdaki dünyadan değil de içimizden geliyormuş gibi davranmaya başlarız. Git dünyada y a ş a , Simon. Ona yakın kal."

Bu yüzden her yazı bakımında geçirdim. Grup evlerinde. Bir ya da iki kez koruyucu ailelerin yanında. En azından çoğu Noel'de Agatha ile eve gidebiliyordum.

Kütüphane sol tarafta, ama Baz beni sağ tarafa çekiyor. "Önce müdireye danışsan iyi olur," diyor.

Çeşmenin yanından geçip sarmaşıklarla kaplı Ağlayan Kule'ye doğru onu takip ediyorum. "Her şey aynı görünüyor," diyorum.

"Duvarların sensiz yıkılacağını mı düşündün?"

"Hayır..." Ama Büyücü olmadan parçalanabileceklerini düşündüm. Burası onun yeri idi. Onun alanıydı. Ve şimdi o öldü ve hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey durmadı. (Ben hariç, sanırım.) Watford ve tüm Büyücüler Dünyası

-Onsuz devam etti.

Ağlayan Kule'nin kilidi de açık. Asansörle en tepeye çıkıyoruz. Kapılar açılır açılmaz Penelope'nin annesinin sesini duyuyoruz.

"Çünkü biz bir okul işletiyoruz, kreş değil! Bak Peter, Normal okullar bile Shakespeare öğretiyor ve çocukları onu kullanamıyor bile!"

Baz ve ben onun ofisinin açık kapısında duruyoruz. Cep telefonuyla konuşuyor, Büyücü'nün masasının önünde volta atıyor - artık onun masası. Üzerinde büyük boy bir Beatles tişörtü ve tayt var. Büyücü dehşete düşerdi.

"Ya da belki!" diye yarı bağıyor. "Yeni beşeri bilimler öğretmenini işe alırım ve ona *futbol bütçesinden* ödeme yaparım... Oh, sanırım bunu yapabileceğimi göreceksiniz!"

Bizi fark ediyor ve volta atmayı bırakıp boştaki eliyle bizi onaylıyor. "Peter, gitmeliyim... Hayır, gitmeliyim... Onu işe alacağım... Evet, çünkü istiyorum, ama aynı zamanda doğru olan da bu..." Profesör Bunce Penelope'ye çok benziyor. Daha yaşlı tabii. Saçları daha çılgın. "Peter, şimdi kapatıyorum... Kapatıyorum."

Telefonu kapatıyor ve uzun bir iç çekişle masasına yaslanıyor. "Evet, çocuklar, endişelenmeli miyim?"

"Endişeli misin?" Ben soruyorum.

"Siz ikiniz sadece merhaba demek için ortaya çıkmıyorsunuz, değil mi? Kurtadamlar tarafından mı kovalanıyorsunuz? Kızımı çoktan yediklerini varsayıyorum. Büyü, mesajlarıma cevap vermesini yasaklıyor."

"Bir şey yok," diyor Baz. "Merhaba Müdire Hanım."

"Merhaba Baz." Ona gülümsüyor, sanki ona bir santim vermeye karar vermiş gibi. Şimdi *arkadaş* mı oldular? Ne zaman oldu bu? "Buyur," diyor, "otur. Sana ikram edecek bir şeyim yok. Aşçı Pritchard bugün izinli ve ben çaydanlığın nerede olduğunu bile bilmiyorum. Dolapta bulduğum bir kutu Jaffa Keki ile geçiniyorum. Muhtemelen annen göreve geldiğinden beri buradadır."

Masanın arkasına geçiyor ve Baz'la ben karşısındaki iki tahta sandalyeye oturuyoruz. Büyücü müdürken bu sandalyeler burada değildi. Genelde ofisinde kimse olmazdı. Öğrencilerle de pek konuşmazdı.

Müdür Bunce göreve geldiğinden beri tüm ofis daha fazla kullanılmış gibi görünüyor. Masanın üzeri klasörler ve kağıtlarla kaplı. Büyük bir fincan dolusu kalem ve ailesinin fotoğrafları var. Arkasındaki raflar da eskisinden daha fazla kitapla dolu.

"Penelope nerede?" diye sorar. "Bana hâlâ kızgın mı?"

Hayır. *Bana* hâlâ kızgın. "Londra'da," diyorum. "Gelmek istemedi."

"Hmm." Başının arkasını kaşıyor. "Hâlâ bana kızgınsın o zaman."
"Buradayız çünkü kütüphaneyi kullanabileceğimizi umuyorduk," diyor Baz.

"Elbette katılabilirsin. Tüm sihirbazlara açık. Ne arıyorsun?" "Üvey annem yeni Seçilmişlerden biriyle ilgileniyor," diyor. (Profesör Bunce'a karşı açık sözlü olmaya karar verdik bile.

işe yarar bir şey biliyorum.) "Smith Smith-Richards."

Profesör Bunce gözlerini devirir. "Smith-Richards." "Adını duydunuz mu?" Baz soruyor.

"Ne yazık ki evet."

"Onu tanıyor musun?"

"Bildiklerinizi bildiğimi varsayıyorum - kendisinin Seçilmiş Kişi olduğunu söylüyor ve büyümlü yükseltmeler vaat ediyor."

Öne doğru eğildim ve sandalyem gıcırdadı. "Ona inanmıyor musun?"

"Burada tüm sorunlarımızı çözecek altı yeni Seçilmiş Kişi olduğuna inanıyor muyum? Tek kelimeyle hayır. İki kelimeyle hayır." Bana kaşlarını çattı. "Alınma Simon."

"*Alınmadım*" der gibi bir yüz ifadesi takındım.

"En azından bu Smith-Richards para istemiyor," diye devam ediyor, "yine de başka neyin peşinde olduğunu merak ediyorum..."

Ona Smith-Richards'ın gerçek olabileceğini düşündüğümü söylemeyeceğim. Onun, Baz'ın ve Leydi Ruth'un neden şüpheli olduklarını anlıyorum. Hepsi benim tarafımdan zaten bir kez kandırıldı. "Cadılar Meclisi bu insanları kontrol etmiyor mu?" Ben soruyorum. "Yani, herhangi biri En Büyük Büyücü olduğunu *söyleyebilir* mi?"

"Woof, Cadılar Meclisi." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Büyücü'nün pisliklerini temizlemeye çalışmakla yeterince uğraşıyoruz. Yarımız bu yeni CO'ların kendi kendilerine sönüp gitmesini umuyor, yarımız da gizlice toplantılarına gidiyoruz."

Baz dikkatle dinliyor. "Anladığım kadarıyla siz eski kamptasınız?"

"Burada o kadar meşgulüm ki, diğerleriyle uğraşamıyorum bile. Kendi çocuğum YouTube'da sihirbazlık yapmaya başlayabilir ve benim bununla uğraşacak enerjim olmaz."

Ağzımın açık kaldığını hissediyorum. Baz tek kelime etmiyor.

Müdire Bunce gözlüklerini yukarı kaldırıyor. "Artık kimse kendi gözlerine inanmadığı için hepiniz çok şanslısınız."

"Evet, Müdire Hanım," diyor

Baz. "Evet, Müdire Hanım,"

diye fısıldıyorum.

Penny'nin annesi bizi Beyaz Şapel'in diğer tarafındaki kütüphaneye götürüyor. (Burada değişen bir şey var: Büyücüyü öldürdüğüm gece Şapel'deki tüm vitraylar kırıldı. Şimdi yerlerine şeffaf cam takılmış. Şapel, yüzündeki tüm renkleri çekmiş gibi görünüyor).

Kütüphane kilitli olduğu için Penny'nin annesi bizi içeri aldı. "Hiçbir şey almayın" dedi. "Ciddiyim. Bir şeyin kopyasına ihtiyacınız olursa fotoğraf çekin."

"Tabii ki," diyor Baz, sanki bir kütüphane suçlusu değilmiş gibi.

Koridordaki ışıkları yakıyor. "Ve sadece..." Bana doğru baktı. "Buradayken başımı ağrıtmı. Yeterince var."

"Sadece kitaplara bakacağız," diyorum.

Bana kaşlarını çatı. "Peki. Bana ihtiyacınız olursa ofisimde olacağım." Kapıların arkasından kapanmasını bekliyoruz.

"Devam et, Pamuk," diyor Baz, koridorda hızlı adımlarla ilerlerken. "Gölgelerde saklanarak uzaktan takip etmene gerek yok. Adetiniz olduğu üzere."

"Biz ayrılmadan önce Yeraltı Mezarları'nda fare avına mı çıkacaksınız? Adetiniz olduğu üzere?"

"Muhtemelen yapmalıyım. Bir kamu hizmeti olarak."

Bundan bahsetmemeliydim. Yeraltı mezarlarına inmek istemiyorum. Orası kafataslarıyla dolu.

Baz kütüphanenin arka tarafında, *Büyülü Kayıt'ın* saklandığı uzun odaya doğru ilerliyor. İçeri giriyor ve ıslık çalıyor.

"Vay anasını," diyorum arkasından gelirken.

Watford'un kütüphanesinde gerçek kitap sayısı oldukça azdı. Büyücü, normal kitaplara ve modern dillere odaklanmamızı istiyordu. Modası geçmiş görünen ya da aynı fikirde olmadığı her şeyi atardı. Her zaman filmlerin ve televizyonun bizim için kitaplardan daha faydalı olduğunu söylerdi. ("*O zaman neden internete girmemize izin vermiyor?*" diye söylenirdi Penelope).

Ama bu oda kitaplarla *dolu*. "Sen buradayken de böyle miydi?" Baz'a soruyorum.

Elleri cebinde ve omuzları geride, her şeyi içine sindirmiş bir şekilde duruyor. "Hayır. Müdire meşguldü. Bahse girerim bunlardan bazıları Büyücü tarafından el konulan büyü kitaplarıdır."

Cebimde Leydi Ruth'un okuma gözlüğü var. Kılıfını çıkarıp Baz'a veriyorum. Altın çerçeveli gözlüğü takıyor, yayları her iki kulağın arkasına dikkatle sarıyor.

Taktığında gülmekten kendimi alamıyorum. Gözleri kalın camların ardında kocaman ve parlak görünüyor. Kollarımı beline doluyorum. "u haline bak, her tarafın benek benek."

Kaılarını çatarak bana bakıyor. Boyu sadece üç santim, ama canı istediğinde bunu altı santime çıkardığına yemin edebilirim. Çok yakışıklı, çok yargılayıcı bir baykua benziyor.

"p beni," dedim. "Hep gözlüklü birini öpmek istemişimdir." "Bunce tam oradaydı..."

"Steampunk bir vampire benziyorsun."

"Bu çok saçma-"

Onu pyorum. Bu çok saçma. Gözlükleri böyle göremiyorum bile. Grebileceğim kadar uzaklaşıyorum.

Baz erevelerin üzerinden bir kaşını kaldırıyor. "Leydi Salisbury'nin aile yadigârı okuma gözlüğünü bize ödünç verirken aklından geçenin bu olduğunu sanmıyorum."

"Onun için sorun olacağını sanmıyorum. İyi vakit geçirmeyi seviyor gibi görünüyor." "Gerçekten mi? Sence partiye hazır mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun..." Onu çabucak tekrar öptüm. "Seni kütüphanede hiç pmedim. Bunu daha önce çözmüş olsaydık pşebileceğimiz onca yeri düşünsene."

Bir elini saçlarımın arasına sokarak alnıma bakıyor. Gri gözleri kocaman. "Eğer daha önce anlasaydın..."

Onunla tartışabilir, ona sataşabilir, servisine karşılık verebilirim. Ama istemiyorum. Onu kitaplığa doğru itiyorum ve biraz daha öpüyorum. Ellerim belinde. Pamuklu gömleğinin içinden serin tenini hissedebiliyorum.

Baz yine uzun kollu bir gömlek giyiyor. (Sıcakların onu rahatsız ettiğini hiç sanmıyorum, güneş rahatsız etse bile.) Bunun kahverengi ve mavi şeritleri var, ama yaklaştığınızda mavi şeritlerin iek olduğunu görüyorsunuz. Pantolonu da güzel, pembemsi mavi. Leydi Ruth için giyindiğini söyledi ama bence sadece giyinmeyi seviyor. Bence önemli bir yere gidiyormuş gibi görünmeyi seviyor.

Göğsümü onunkine bastırıyorum. Arkasındaki raf gıcırđıyor.

Ne kadar öpüşme olurdu? Eğer daha önce anlasaydım? Kütüphanede, Büyük imenlikte. Odamızda ...

Tanrım. Baz odamızda, saçları arkaya kaymış, kravatı mkemmел bir şekilde düğümlenmiş - benden nefret ediyor. (Ama gerçekten benden nefret etmiyor. Sadece benden nefret etmiyor.)

Diğer elini de saçlarıma koyuyor, sanki beni sabit tutmaya alışıyor. Yüzümü her ileri ittiğimde, kafasının arkası kitaplara çarpıyor.

arkasındaki rafta.

Onu kaç duvara itebilirdim? Kaç tane boş köşe bulabilirdik?

Burası bizim yerimizdi. Watford. Kimsenin olmadığı gibi bizim. Belki küstahça gelebilir ama doğru. Onun, çünkü annesi burada öldü. Benim, çünkü korumak bana düşerdi.

Ağzını benim için açtı.

(Bunun ne olduğunu anlamıyorum. İnsanlar bunu neden yapıyor. Neden birbirimizin içindeki ateşi körüklüyoruz. Neyi yakıyoruz?)

Raf yine gıcırıyor. Sikimi kalçasına sürtüyorum.

Kaç duvar var? Kaç koridor var?

Bunu daha önce yapsaydım başka neleri anlayabilirdim?

Baz yüzünü çeviriyor ve Leydi Ruth'un gözlüklerini kulaklarından çıkarıyor. "Özür dilerim," diye soluyorum.

Kafası karışmış görünüyor. Bir tarafındaki yay saçına takılmış. "Ne için?"

Omuz silkiyorum. Bilmiyorum. Ona daha sıkı sarılıyorum. Kollarım sırtının alt kısmında çapraz duruyor. "Burnunu kırmıştın. Dördüncü sınıfta."

Gülüyor. "Ah. Şey. Bunun için üzgün olmalısın."

Öne eğilip burnunu ısııyorum, tam eğri kısmından.

"Crowley, Snow-bir daha kırmayın!"

Burnunu bıraktım. Ve normal boyutlardaki gözlerine baktım. "Özür dilerim..." Başımı salladım. "Bunu daha önce anlayamadığım için. Burada senin gibi bir arkadaşım olmasını istedim."

Okuma gözlüğünü yanındaki rafa koyuyor ve ellerini tekrar saçlarımın arasına sokup buklelerimi düzeltiyor ve geri sıçramalarını izliyor.

Sanırım Baz da bunu isterdi -benim burada, onun yanında olmamı- ama "Muhtemelen böyle olması gerekiyordu," diyor.

"Buna inanıyor musun?" Ben soruyorum. "Kader mi?"

Omuz silkiyor. Sırtı hâlâ rafa dayalı. Benim ağırlığım hâlâ ona karşı. "Tam olarak değil. Ama zamanlama konusunda tartışmak zor. Annemin hayaleti, Büyücü'nün planı... Babam bazı şeylerin -bazı insanların- yazılı olduğunu söyler."

"Smith-Richards gibi mi?"

Baz'ın gözleri sertleşiyor ve omzumu itiyor. "Smith Richards gibi *değil*." Bir adım öne çıkıp beni biraz daha itiyor. "Yol ver Pamuk. Bu saçmalığın temeline inmemiz gerek."

Kenara çekiliyorum.

Baz gözlüklerini tekrar takıyor ve esasını çıkarıyor. *Büyülü Kayıt'ın* raflarda durduğu duvarın önünde duruyor. **"İnce dişli tarak Smith!"**

Ciltli ciltlerden oluşan tüm duvar titremeye başlar.

"Siktir," diyor Baz. Kolumdan tutup beni geri çekiyor, tam o sırada yüzlerce kitap raflardan sallanıyor.

Toz kalktığında - lafın gelişi değil - duvarda bir düzineden az cilt kalır.

"Bu yaygın bir isim..." Ben de
diyorum ki. Baz sadece iç
geçiriyor.

BAZ

Bunce'un katkısını ve esasını kullanabilirdik ama ilerleme kaydediyoruz. Başlangıçta Smith ailesinin daha geniş bir resmini elde etmeyi planlamıştım. Ama araştırmayı "Smith-Richards" olarak daraltınca, elimizde çok daha az sayıda kitap kaldı: sadece iki tane.

Ben ilk kitabı ararken Snow yeniden raflara yerleştirmeye başlıyor. Leydi Salisbury'nin okuma gözlüğü sayesinde aradığım sayfaya doğrudan ulaşabiliyorum.

-Bu bir duyuru listesi.

The Magickal Record'un büyük bölümünü duyurular oluşturur - doğumlar, ölümler ve Büyücü iktidarı ele geçirdikten sonra tutuklamalar. Sadece Watford'a yapılan bir saldırı gibi büyük majikal haberler *The Record*'da daha detaylı bir şekilde yer alır. (Potansiyel kurtarıcıların bu telaşını yazıp yazmayacaklarını merak ediyorum. *Adaylarla tanışın.*)

"Smith-Richards" için sayfayı taradım.

"İşte burada," diyorum. "Doğum duyurusu." Ben yüksek sesle okurken Simon gelip omzumun üzerinden bakıyor: "*Smith-Richards-comma-Smith. Skipton'dan Jemima Smith ve Hugh Richards oğulları Smith'in doğumunu duyurmaktan mutluluk duymaktadır. Çocuğa, Haziran ayında vefat eden büyükbabası Smith Alan Richards'ın adı verildi. Genç Smith'e dedesinin meşe asası miras kalacak. Annesi çocuğun Haziran ayındaki güneş tutulması sırasında doğduğunu bildirdi. Ne kadar da uğurlu!*"

"Huh, şuna bak," diyor Simon, "bir güneş tutulması altında doğmuş." "Hmm. Annesine göre."

Snow omzumu dürtüyor. "Neden bu konuda yalan söylesin ki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bir doğum duyurusunda bundan bahsetmek çok *övünülecek* bir şey."

"Yani Smith otuz yaşında... Otuzuna göre iyi görünüyor." "Öyle mi?" İkinci kitaba uzandım.

"Bunun ailesinin ölümü olmasını bekliyorum," diyor Snow.

Doğru söylüyor. Kollarını omuzlarıma dayıyor, ben de kitabı kaldırıyorum, böylece ikimiz de raporu okuyabiliyoruz:

Jemima Smith ve Hugh Richards 12 Ocak'ta Yorkshire'daki evlerinin yakınlarında geçirdikleri trafik kazasında öldüler. Çiftten geriye 1 yaşındaki tek oğulları Smith Smith-Richards kaldı. Çocuğa en son Mexico City'de yaşayan vaftiz babası Evander Feverfew bakacak.

"Evander Feverfew," diyor Simon. "Ne isim ama. Akraba mısınız?"

"Feverfew eski bir aile," diyorum. "Ama Evander'i hiç duymadım." Simon dik duruyor, başının arkasını kaşıyor. "Yani tıpkı Smith söyledi. Hepsi doğru."

"Smith Smith-Richards adında bir yetim gibi görünüyor-" "Buraya doğrulamaya geldiğimiz şey bu değil mi?"

"Sanırım," diyorum. "Ailesi hakkında başka neler bulabileceğimizi görmek isterim." "Artık ailesinin isimlerini biliyoruz. Onları araştırabiliriz."

"Gerçekten."

Jemima Smith ve Hugh Richards sıradan iki sihirbazdı. Watford'dan birlikte mezun oldular. Evlendiler. Normal işlerde çalıştılar. Kadın dişçiydi, adam da bir çeşit grafik tasarımcısıydı. Hiç ödül kazanmadılar. Ofis için yarışmadılar. Mage yaramazlık yapmaya başlamadan önce öldüler.

Evander Feverfew sadece biraz daha dikkat çekici. Watford'daki Tiyatro Topluluğu'ndaydı ve kuzenlerinden biri de Cadılar Meclisi'ndeydi. Kuzeyde bir Feverfew arazisi var ama uzak bir akrabası tarafından kullanılıyor. Bu annemin ölümünü araştırmaya benzemiyor. Şok edici ya da şaşırtıcı bir şey bulamayız. Kütüphanede iki saat geçirdikten sonra elimizde sadece Smith bize çok da ilginç olmayan bir arka plan hikayesi anlattı.

Simon kitapların çoğunu kaldırdı ve gitmek için can atıyor.

"Pekâlâ," diyorum pes ederek. "Burada gömülü herhangi bir iskelet varmış gibi görünmüyor." Kütüphane masasından uzaklaşıyorum. "Çıkarken Yeraltı Mezarları'na uğrasak senin için sorun olur mu?"

"İskeletlerin gerçekte nereye gömüldüğünü görmek için mi?" "Annemin mezarını ziyaret etmek için, Pamuk."

"Kahretsin Baz, özür dilerim, düşünemiyordum."

"Benimle gelmek zorunda değilsin." Son kitapları rafa kaldırmak için ayağa kalktım. "Seninle dışarıda buluşabilirim."

"Hayır." Eli kolumda. "Ben de geleceğim."

Güller açmış durumda, bu yüzden buketim için sihirle çiçek yapmama gerek yok. (Yiyecek ve çiçekler sihirle yaratılması en zor şeylerdir. İçinizdeki sihri alırlar.)

Simon beni Beyaz Şapel'e kadar takip etti. Kapıda elime uzandı. Büyücü burada öldüğünden beri Şapel'e girdiğini sanmıyorum. "İyi misin Pamuk?"

Başını sallıyor.

Sunağın arkasına, mabedin arkasına, mahzenin gizli girişine doğru eğildik. "Bu kapıyı ilk etapta nasıl buldun?" Simon soruyor.

"Babamla birlikte ziyarete gelirdim."

"Oh. Bu mantıklı."

Kapı arkamızdan kayarak kapandı. Karanlık ama hâlâ görebiliyorum. "Onu bulduğumu nasıl düşündün?"

"Bunun ürkütücü bir vampir olayı olduğunu sanmıştım." "Şey, öyleydi... sonunda."

"Sence diğer Watfordlu çocuklar buralarda dolaşıyor mudur?"

"Ben sadece seni gördüm."

Simon kıkırdıyor. "Yeraltı Mezarlığı'nda birlikte olduğumuza inanamıyorum."

Ben bir şey söyleyemeden beni taş bir duvara doğru itiyor ve boynumu öpüyor.

"Tanrı aşkına Snow, burası kutsal topraklar!"

"Bunu engellemek için hiçbir şey yapmıyorum." Beni öpmeye devam ediyor. Kollarımı omuzlarına koyup güllerin sarkmasına izin veriyorum.

"Yeni plan," diyor. "Eski adımlarımızı takip edeceğiz ve *bunu* eskiden savaştığımız tüm yerlerde yapacağız."

"Bu her yerde var." "Her yerde o zaman."

Kollarını belime dolamış, göğsünü ve kalçalarını benimkilere dayamış. Beşinci yıl fantezilerimin hepsi gerçek oluyor: Simon Snow kütüphanede, Yeraltı Mezarlığı'nda beni hırpalıyor...

"Kuleye çıkabiliriz," diyor. "Orası artık başkasının odası."

"Burası her zaman herkesten çok bizim odamız olacak."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı omzuna koyuyorum. Arkamdaki duvar soğuk ve nemli. Simon sıcak. Burnunu yakama bastırıyor ve boğazımı ısırtıyor.

"Her gece odamda olduğuna ve bundan yararlanmadığıma inanamıyorum," diyor.

"Geçen yıl boyunca her gece beni odanda tutabilirdin." Yakama doğru inliyor. "Ben tam bir dangalağım."

Başımı kaldırıyorum ve boştaki elimi çenesine götürüyorum. Gözlerini görebiliyorum, göz bebekleri fincan tabağı kadar geniş. Beni görebiliyor mu? "Beni Yeraltı Mezarlığı'nda öp, Pamuk. Yerin dibine gir."

Beni öperek, "Yerini açacağım," dedi.

Beni görebildiğini sanmıyorum, ağzının yarısı çenemin üzerine düşüyor. Gülüyorum, daha da kötüleştiriyorum. "Saçmalıyorsun," diyorum.

"Bak. Dangalağın teki olduğumu söyledim zaten."

Çenesini yerinde tutuyorum ve onu sertçe öpüyorum.

Simon'ın dudakları ince. Onun ağzı geniş. Dişlerimizle öpüşüyoruz. İstediğim her şey bu.

Umduğumdan daha iyi.

Hayal edebileceğimden daha berbat durumda olmasına rağmen...

Burada kontrolünü kaybetmesini istemiyorum. Tüm atalarım izlerken onu rahatlatmak için toprakta oturmak zorunda kalmak istemiyorum. Gömleğimi çok sert çekmeye başladığında, onu geri çekiyorum.

"Hadi," diyorum usulca. "Çok uzak değil."

SIMON

Baz görebilmem için elinde bir ateş
yakıyor. "Bunu yapmandan nefret
ediyorum," diyorum.

"Ne?"

"Kendini ateşe vereceksin." Çölde vampirlerin ne kadar çabuk havaya
uçtuğunu gördüm.

Baz alay ediyor. "Kontrol tamamen bende."

"Ciddiyim," diyorum. "Bir meşale kullan. Burada onlardan bin tane var."
Tüm duvarlar boyunca.

"Tamam." Bir el sallıyor ve bütün sıra yanıyor. Elindeki alevi silkeliyor.

"Bak." I dur Yürüyoruz. Biz ayakta doğru tarafından
ve portre Hatırladım. Sarışın kızı. "Leydi Ruth'un kızı, değil mi?"

"Kesinlikle ona benziyor," diye katılıyor Baz.

Birisi onu duvara resmetmiş ve ağlıyormuş gibi görünmesi için büyü
yapmış. "Sence burada mı öldü?"

"Leydi Salisbury hâlâ hayatta olduğunu
söylüyor." "Huh."

İkimiz de bir süre orada durup onun ağlamasını izliyoruz. Sonra Baz
güllerinden birini alıp portrenin altındaki yere bırakıyor.

"Ben burada bekleyeceğim," dedim. Annesiyle yalnız kalmak isteyebileceği
şu ana kadar aklıma gelmemiştir. "Sen git."

Baz bana bakıyor, tek kaşı düşük, sonra başını sallıyor. "Uzun sürmez."
Uzaklaşmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor. Bu hoşuma gidiyor.
Bana verdiği tüm o kolay öpücükler. Beni kontrol etmesi ve beni kontrol
etmesi. Bunun rahatsız edici olduğunu düşünebilirsiniz ama gerçekten değil.
Başından beri beni bu şekilde kollayan birinin olması güzel olurdu diye
düşündürüyor.

Portrenin karşısındaki duvara yaslanıyorum ve yere doğru kayıyorum.

Kimin boyadığını merak ediyorum. Boyayı tam olarak göremiyorum. Belki
de daha çok bir fotoğraftır. Bir çeşit büyümlü duvar baskısı. Burada her türlü
tuhaf şeyi bulabilirsin... Bu portrenin çok eski olması gerektiğini
düşünmüşümdür hep. Ama Leydi Ruth'un kızı 40'lı yaşlarında olmalı.
Penny'nin ailesiyle aynı yaşlarda.

Sanırım bu portrede benim yaşlarımda. Dışarıda, güneşin altında. Saçları neredeyse sarı. Ağlıyor olsa da mutsuz görünmüyor. Daha çok... hüzünlü. Eskiden bir şeyini kaybetmiş gibi görüldüğünü düşünürdüm ama belki de sadece burada Baz'ı aradığım için böyle düşünüyordum.

Annenizin mezarını ziyaret etmek için bir mahzene inmek zorunda kalmak berbat olurdu.

Yemin ederim ailesi ne kadar ürkütücü olduklarının farkında bile değil.

Telefonumu çıkardım ve portrenin videosunu çektim. Leydi Ruth'a göstermek **i s t e y i p** istemediğimi bilmiyorum, biraz rahatsız edici. Ama belki de kızını bulmasına yardımcı olabilecek bir ipucudur. Belki de Jamie'yi bulduktan sonra ona bu konuda yardım etmeliyiz. Umarım haklıdır, bu kız bir yerlerde hayattadır. Büyümüş ve iyi durumdadır.

Leydi Ruth'un iki çocuğunun da neden kaçtığını gerçekten anlamıyorum. Bana harika görünüyor. Rahat, cömert. Evini sevdim. İçindeki her şeyin eski gibi hissettirmesini seviyorum. Leydi Ruth'tan bile daha eski. Sanki birden fazla yaşam için inşa edilmiş gibi. Bir gün benim de böyle bir evim olsun isterdim.

Baz'ın nasıl bir yer istediğini merak ediyorum... Sanırım tünelden geri geldiğini duyuyorum.

İşte orada.

Dramatik görünüyor, meşalelerle aydınlatılmış. İki gölge oluşturuyor.

Yerden kalktım ve ona doğru yürüdüm. Onu öpmeye çalıştığımda yüzünü çeviriyor.

"Az önce bir fare mi içtin?" diye sordum. Tek omzunu silkiyor.

"Bensiz ava gittiğine inanamıyorum."

AGATHA

Bu sefer ben kullanacağım. Babam Volvo'yu almama izin verdi. Watford'a gitmek şu ana kadar işkence gibiydi, klima olsa bile. Havadan sudan konuşmayı beceremem, çünkü nefret ederim ama Niamh beceriksiz görünüyor.

"Ne zaman tam teşekküllü bir sihir veterineri olacaksın?" Yirmi dakikalık sessizlikten sonra sordum.

"Sertifika falan yok ki" diyor. Havalı güneş gözlüklerini takmış, pencereden dışarı bakıyor.

"Ama bir noktada işiniz bitecek, değil mi?" "Az önce söyledim, bir program yok." "Doğru."

Yirmi dakika sonra tekrar deniyorum: "Bir gün kendine ait bir ofisin olacak mı?"

"Bak," o enstantane, "I Biliyorum o senin baba yapamam bekle içinolsun şeyamapigleri bekleme alanından çıkar-"

"Yılan aşkına, Niamh! İma ettiğim şey bu değildi. Sadece sohbet etmeye çalışıyordum."

Şüpheli görünüyor. "Neden?"

"Uzun bir yolculukta arabada birlikte olduğumuz için mi?" "Gelmek zorunda değildin."

Hayal kırıklığı içinde parmaklarımı direksiyonun üzerinde gezdirdim. "Keçiler konusunda sana yardım etmek istiyorum."

"Keçileri önemsemediğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Keçilerden haberim yoktu. Cehennem büyüleri, yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?"

Pencereden dışarı bakıyor. "Evet. Yardımını istiyorum."

Watford'a vardığımızda, kapıların dışına park ettim. Burada park etmiş birkaç araba daha var. Büyücü cipini doğruca kapılardan ve asma köprüden geçirirdi. Ne pislik ama.

"Sanırım yolda hiç keçi görmemiş olmamız iyiye işaret," diyorum. "Tabii hepsi ülkeden kaçmadıysa." Niamh'ın omzunda bir sağlık çantası var. Kapıları iterek açıyor. İçeri girer girmez

Simon ve Baz, Büyük Çimenlik'te bize doğru yürüyorlar.

Simon gülümsemeye başlar. "Agatha!" Koşarak yaklaşıyor. "Ve... Niamh, değil mi?"

"Simon Snow," diyor Niamh.

"Hey," dedim. Burada ne işleri var, *Watford saldırı altında* mı? Belki bu paranoyakça bir düşünce tarzı ama Simon ve Baz'la iyi ve kötü arasındaki destansı bir savaş sırasında karşılaşma olasılığınız bara gitme olasılığınızdan daha yüksek.

"Bu Baz," diyor Simon Niamh'a. Başparmağıyla onu işaret ediyor ve Baz'a bakıyor. "Bu Niamh. Kanatlarımı koparacak."

Niamh kaşlarını çatıyor. "Yapmamı o istedi."

"Ben de öyle duydum," diyor Baz elini uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum." Bana başıyla selam veriyor. "Wellbelove."

"Baz."

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Simon soruyor. Üzerinde çok güzel bir yakalı gömlek var. Örgü. Mavi baklava desenli. Kısa kolları pazularını sarıyor. Baz şimdi de onun için alışveriş mi yapıyor?

"Niamh keçileri kontrol ediyor," diyorum. "Sen ne yapıyorsun burada?" "Araştırma," diyor Baz.

Simon kaşlarını indirir. "Ebb'in keçileri mi? Onlarda bir sorun mu var?"

Niamh'a bakıyorum.

"Uzaklarda dolaşıyor gibi görünüyorlar," diyor.

"Onları toplayacağız," diye ekliyorum, "ve iyi olduklarından emin olacağız."

Dadılardan biri hamile."

"Bu konuda yardımcı olabiliriz!" Simon

öneriyor. "Sizin-" Niamh söylemeye başladı.

Ama Simon çoktan kararını verdi. "Onları görürsem uçup size haber verebilirim."

Bunun yardımı olur, değil mi?"

Niamh kaşlarını çatıyor. "Olurdu," diye

itiraf ediyor. Baz ayakkabılarına

bakıyor. İç çekiyor. "Harika!" diyor

Simon.

Sanırım bu oluyor. Simon, Baz ve ben, Büyük Çimenlik'te birlikte yürüyoruz. Niamh da şahitlik edecek.

Simon liderliği aldı. Niamh'ı rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Çünkü onu hayal kırıklığına uğrattı sanırım. Onu yere yatırıp hemen kesmeyi tekrar denemek istiyor gibi görünüyor.

"Keçiler başıboş mu dolaşıyor?" diye soruyor. "Onları kim güdüyor?" Niamh, "Hiç kimse," diye yanıtlıyor.

Simon şaşırır. "Yeni bir çoban işe almamışlar mı?"

"Muhtemelen yüksek bir öncelik değil..." Baz diyor ki.

"Yeni bir çoban tutamazsın," diye homurdanıyor Niamh.

"Yapamaz mısın?" Simon sorar.

Niamh başını sallıyor. Anladığım kadarıyla dehşet içinde. Özel bir dehşet. "Hiçbiriniz Watford'un Keçileri'ni bilmiyor musunuz?"

"Snow onlar hakkında her şeyi biliyor," diyor Baz. "Neredeyse kardeşleri sayılırlar."

Niamh ona kaşlarını çatıyor. Buradaki dinamiği anlamaya başlayamıyor ama bundan hoşlanmıyor.

"Niamh keçilerin kutsal olduğunu söylüyor," diyorum. (Niamh'ı ya da Baz'ı neden bu konuşmanın dışında tuttuğum belli değil. İkisi de birbirlerinin en kötüsünü hak ediyor). "Onların okulu koruyan büyülerle bağlantılı olduğunu söylüyor."

"*Ben* söylemiyorum," diyor. "Bu sözlü bir gelenek." "Bunu hiç duymadım," diyor Baz soğukkanlılıkla.

Niamh tamamen kızgın. "Onlar Watford armasında!" "Onların pegasus olduğunu sanıyordum," diyor Simon. "Pegas-i."

"A-ha!" diyorum. "Gördün mü!"

"Onlar *keçi*," diye ısrar ediyor Niamh. "Sihirli keçiler!" "Sihirli keçiler," diye tekrarlıyor Baz, tatsız bir şekilde.

"Bekle..." Simon iyice ciddileşti ve gerginleşti. "Yani Ebb'in burada gerçekten önemli bir işi olduğunu söylüyorsun..."

"Elbette," diyor Niamh. "Keçiler Watford'un güvenliği için hayati önem taşıyor." "O zaman onları bulmalıyız," diyor Niamh. "Ve kalmalarını sağlamalıyız."

Niamh gerçekten de ü ç ü m ü z için de daha fazla dehşete düşemezdi.

"Yapamayız kalmalarını sağla..."

Simon gömleğini çıkarmaya başladı bile. Kanatlarının görünmez olduğunu sanıyordum ama sırtında katlanmışlardı. Onları silkeliyor ve açıyor.

Baz ona doğru uzanıyor. "Sana bir büyü yapayım da Normaller görmesin."

"Bana bir şey olmaz," diyor Simon. "Dikkat çekmemeye çalışacağım."

"Kar-" Baz gerçekten endişeli görünüyor. "-lütfen."

"Bırak onu," diyorum. "Ciddiyim."

Simon gözlerini devirir. "Tamam, ama beni görünmez yapma."

Baz bileğine bir fiske vuruyor ve asası elinde beliriyor. **"Burada görecek bir şey yok!"**

Simon titriyor ve çoğunlukla gözden kayboluyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Hepsinden nefret ediyorsun," diyor Baz. "Zamanla geç er. İçine fazla güç koymadım."

Simon kanatlarını çırpıyor ve havaya yükseliyor. Niamh ve ben gözlerimizi kısarak gökyüzüne bakıyor ve onu takip etmeye çalışıyoruz.

Baz, "Doğrudan ona bakmazsanız daha kolay olur," diye öneriyor.

O haklı. Gözlerimin kaymasına izin veriyorum ve Simon'ın çevresel görüşümde uçmasını izliyorum.

"Onları görüyorum!" diye bağıyor bize doğru.

"Keçiler!" "Neredeler?" Niamh da bağıyor.

"Bir çeşit... her yerde?"

BAZ

Öğleden sonranın geri kalanını Watford'un arkasındaki tepelerde geçiriyoruz. Sonunda yardım etmeyi bırakıyorum; keçiler büyülerimin hiçbirine yanıt vermiyor. Asamda bir sorun olabileceğini düşündüm ama İrlandalı kız - Snow'un veterineri - sorunun bende değil keçilerde olduğunu söyledi. "Onlar sadece canları isterse büyüye cevap verirler," diyor. "Benim büyülerim de onların üzerinde yuvarlanıyor."

Onu okuldan tanıyorum. Niamh Brody. Eskiden Simon'ınkinden daha kısa kesilmiş, sert sarı saçları vardı. Lakros ve rugby oynardı ve okul üniformasıyla birlikte ağır iş botları giyerdi. Doc Martens ya da modaya uygun bir şey değil. Traktör sürerken giyilen türden botlar.

O günlerden beri kaşlarını çatmaktan ya da kaba kuvvet kullanma yeteneğinden hiçbir şey kaybetmemiş. Keçilere zorbalık yapıyor, onları tuğladan bir duvar gibi engelliyor. Simon onları havadan güdüyor; keçileri harekete geçiren ve onu manyak gibi güldüren bir ölüm hareketi var. Keçilerin gerçekten dinlediği tek kişi Wellbelove. Onlara büyü mü yapıyor yoksa sadece onu mu seviyorlar bilemiyorum.

Her neyse, üçü biraz ilerleme kaydetmiş gibi görünüyor - keçiler en azından artık aynı genel alanda otluyorlar.

Çimenlerin üzerinde oturmuş, Snow'un yaşlı bir tekenin uzaklaşmasını engellemeye çalışmasını izliyorum. Keçinin önüne geçiyor ve kanatlarını açıyor. "Bah!" Keçi diğer yöne doğru koşmaya başladı.

Simon onu izlediğimi görüyor ve gülümsüyor. Hâlâ tişörtünü giymedi, bu konuda hiç de utangaç görünmüyor. Sanırım Brody kanatlarını daha önce gördü ve Agatha da onun geri kalanını gördü...

Bacaklarımın arasındaki çimenlere bakarak enseme kaşıyorum. Kar yanımda yere düşüyor ve gözlerini kısarak çimlere uzanıyor. Öğleden sonra güneşi saçlarındaki her altın telini topluyor ve her çil ve beni keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor. Yanakları kızarmış. Biraz nefes nefese kalmış.

"Eğleniyor musun?" diye

sordum. Bana sırtıyor.

"Evet..."

Gömleğini tutuyorum. "Bunu kullanabilir misin?"

Snow oturuyor, hâlâ gülümsüyor ve gömleği benden alıyor, kanatlarını açıyor ve gömleği önce kollarından, sonra başından geçirip göğsünden ve karnından aşağı çekiyor. Wellbelove'un son keçilerden birini getirmeye çalışmasını izliyor. "Asanı kullan!" diye bağıyor.

"Ben!"

"Öyle değil!"

Tekrar ayağa kalkıyor, asasına uzanıyor. Wellbelove ona izin veriyor. Bir an için büyüü olmadığını unuttu mu diye merak ediyorum. Ama büyü yapmıyor ki... Sadece kızın görebilmesi için asayı tutarak hafifçe sallıyor.

Snow ne zamandan beri gelişmiş asa işlerinden anlıyor?

Asayı Wellbelove'a geri verir ve Wellbelove da onu taklit ederek bileğini bağlar. **"Kulübe katıl!"**

Keçi başını ona doğru eğiyor ve yaklaşıyor.

Wellbelove Snow'a ışınlanıyor. "İşe yarıyor!" Bileğini daha hassas bir şekilde döndürerek büyüü tekrar yapıyor.

Keçi sürüye doğru zıplayarak gider.

Agatha sevinçle Snow'un kolunu tutuyor. "Bunu sana kim öğretti?"

"Ebb," diyor. "Muhtemelen birkaç numara daha hatırlayabilirim. Yine de onun asasının bu iş için daha uygun olduğunu düşünüyorum..."

İkisi asayı ileri geri değiş tokuş ederken, Snow da ona büyüü keçi gütmeye sanatını öğretir.

Orada duran bir tablo gibi görünüyorlar. Ya da 1940'lardan kalma bir fotoğraf. Wellbelove geniş paçalı mavi bir pantolon ve beyaz pamuklu kuşgözü bir gömlek giyiyor. Saçları açık. İğne gibi düz ve parlıyor. Rengi yüksek.

Snow onun yanında kolayca durur. Neredeyse hiç kimseyle olmadığı kadar rahat bir şekilde onun yanında. Üzerinde hafif gri bir pantolon ve ona ödünç verdiğim -bir gün ona vermek umuduyla aldığım- mavi baklava desenli gömlek var. Bukleleri esintide dalgalanıyor.

Crowley, birlikte çok güzeller.

Bir keçi otları karıştırarak bana doğru geliyor, sonra kokumu alıyor ve ürkererek uzaklaşıyor. "İyi içgüdüler," diyorum.

Bu keçiler gerçekten sihirli mi? Yoksa Brody bizi kandırıyor mu?

Çayırın uzak tarafında onu arıyorum. Keçilerden birine daha yakından bakmaya çalışıyordu, sanırım hamile olana. Ama şimdi sadece Simon ve Agatha'ya bakıyor. Simon Agatha'nın bileğini tutuyor, büyük bir hareketle ona yardım ediyor. Koreografi gibi görünüyor.

Başımın dizlerimin arasına düşmesine izin veriyorum. Saçlarım gözlerimi gölgeliyor. Çok fazla güneş alıyorum.

"Onları içeri alalım mı?" Snow bağıyor. "Ahıra mı?"

"Deneyebiliriz!" Brody geri çağırır.

Yollarına çıkmayarak yardım etmeye karar verdim.

Üçü keçilerin bir tarafına biner ve onları okula doğru sürmeye çalışır. Keçiler buna izin vermiyor. Boşluklardan koşuyorlar.

"Yeter!" Brody sonunda nefesini tutmak için eğilerek, "Yeter!" diyor. "Bu iş görür. Daha önce hepsini bir araya getirmeyi hiç başaramamıştım. Belki bir süre birlikte kalırlar."

Simon sinirli bir şekilde bileklerini başının üzerinde çaprazlıyor. "*Sevdiklerini* sanıyordum

birlikte olmak..."

"Normalde yaparlar."

"Niamh yas tuttuklarını düşünüyor," diyor

Wellbelove. Snow kederli görünüyor. "Ebb'i mi

özlüyorlar?"

Agatha başını sallar.

Etrafındaki keçilere bakıyor, onların korkunç davranışlarına yeni yeni sempati duyuyor. "Yani onları burada öylece bırakacak mıyız? Yalnız mı?"

"Yiyecekleri ve suları var," diyor Brody, "ve istedikleri zaman evlerine gidebilirler. Onları gitmeye zorlayamayız."

Snow iç geçiriyor ve en yakındaki keçiyi sevmek için uzanıyor. "Sakın kaçma," diyor. "Pişman olursun."

Wellbelove biraz yenilmiş görünüyor. "Onları terk etmek yanlış geliyor..."

"Şey..." Brody çantasını omzuna doğru çekiyor. "Londra'ya dönmem gerekiyor ama... eğer kalmak istersen..."

Agatha yukarı bakar. "Seni geri götüreceğim."

Brody kaşlarını çatarak başını sallar ve Simon'a döner. "Bay Snow-" diyor sertçe. "Bana Simon de," der. "Biz artık keçi çobanı dostlarız."

Başını sallıyor. "Ne zaman hazır olursanız... Prosedürünüz için şimdi farklı bir planım var. Bence dezenfekte etmeden önce kanatları uyuşturmalıyız."

Snow şaşırmış görünüyor. "Oh... Evet. Bu da bir fikir."

"Ameliyathaneyi arayın," diyor, "sizi doğrudan programa almalarını sağlayacağım."

"Teşekkürler. Bunu yapacağım."

Wellbelove bana bakıyor. "Görüşürüz o zaman. Bu iyi bir zamanlamaydı."

Başımı salladım.

Elini Snow'un koluna koyar ve sıkar. "Teşekkür ederim. Bu gerçekten harikaydı." Elini onunkinin üzerine koyuyor ve ona gülümsüyor.

Sonra Brody ile birlikte Büyük Çimenlik'e doğru ilerliyorlar.

Snow bana döndü. Hâlâ ondan yirmi metre uzakta, çimlerin üzerinde oturuyorum.

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. Bana doğru yürümeye başladı.

"Peki ya sen?" Şimdi tepemde duruyor. "Yeterince güneş aldın mı?"

Gözlerimi siper ediyorum. "Evet, kenarlarım kavruluyor mu?"

"Biraz... Iowa'ya benziyorsun."

Snow elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. O da elimi tutmaya devam ediyor. "Uzun yoldan dönebilir miyiz?"

"Sadece uzun bir geri dönüş yolu var," diyorum.

"Ormanın içinden mi? Orada Ebb için bir işaret var. Onu hiç görmedim."

Çayırın karşısındaki sık ağaç sırasına bakıyorum. "Bir şeyler içmem gerekebilir..."

"Keçi değil," diyor Snow ciddiyetle.

Yanaklarım seğiriyor. "Meşhur Watford keçilerinden biri mi? Asla."

Sürüye dönüp bakıyor. (Keçiler sürü mü? Yoksa sadece sürü mü?) Çoktan dağılmaya başlamışlar. "Gitmeden önce onlara bir büyü yapabilir misin?"

"Diğer büyülerimin hiçbiri işe yaramadı Pamuk."

Elimi çekiştiriyor. "Evet, ama deneyebilirsin..."

"Ne tür bir büyü?"

"Onları bir arada tutacak bir şey."

Keçilere bakıyorum ve iç çekiyorum. Asamı kaldırıyorum. **"Birlikten kuvvet doğar!"** diye bağırıyorum. Keçiler fark etmemiş gibi görünüyor.

Simon yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler." Beni Dalgalandıran Orman'a doğru çekiyor. Gerçekten de yakında avlanmam gerekecek; Yeraltı Mezarları'ndaki o sıçan sadece sinirimi bozdu. "Ebb keçilerin sihirli olduğundan hiç bahsetmedi," diyor Simon ellerimizi sallayarak. "Bundan bahsetmiş olamaz mı?"

"Bana sorma. Ebb'in işe yarar bir şey söylediğini hiç duymadım."

"Annen ona bu işi verdi. Eminim annen keçilerin sihirli olduğunu biliyordu..."

Omuz silkiyorum. Annemin ne bildiğini bilmiyorum. Konuyu değiştirerek, "Wellbelove... iyi görünüyordu," diyorum.

Simon bana temkinli bir bakış attı.

Bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Açıklamaya çalışıyorum: "Onu son gördüğümüzden daha iyi görünüyordu."

"Huh," diye yarı güler. "Eminim şu yeni vampirlerden uzak olduğu için mutludur."

"Sence onlardan kimseye bahsetmemiz gerekiyor mu?" Henüz bu konu hakkında konuşmadık - büyü çalmaya çalışan vampirler ve şehirleri yöneten vampirler olduğu gerçeği. Onlardan kaçtığımızdan beri hiçbirimiz bu konuda konuşmadık.

"Emin değilim..." Ağaçlara yaklaşıyoruz. Simon yerden bir sopa almak için eğiliyor. Yaklaşık bir kılıç büyüklüğünde. Önündeki havayı kesiyor. "Görünüşe göre Vegas vampirleri NowNext'in icabına bakacak."

"Ama birilerine ... Las Vegas'tan bahsetmeliyiz, değil mi?"

Simon çenesini içeri çeker. "Anlatmalı mıyız?"

"Yani, vampirler bütün bir Amerikan şehrini kuşatmış *durumda*..."

"Baz, bütün dünya karmakarışık. Son zamanlarda haberleri izledin mi?"

Sopayı tekrar sallıyor, sanki ağırlığını test ediyormuş gibi.

"Ben olsam düşünmek sen olmak hepsi üzerinde Bu, Kar.

Temizleme dışarı a vampir istilasını mı?"

Bana kafam ters dönmüş gibi bakıyor. "Gerçekten bir vampirle yatıyorum."

"Evet ama biz *gerçek* vampirlerden bahsediyoruz," diye itiraz ediyorum.

"Onlar kan içiyor."

Omuz silkiyor. "Kimseyi öldürüyor gibi görünmüyorlar..." "İnsanlara saldırıyorlar."

"Tekrar soruyorum, son zamanlarda haberleri izlediniz mi? Bir vampir şehrine sahip olmanın Amerika'nın en büyük sorunu olduğunu bile sanmıyorum..." Sopasını daire şeklinde sallıyor. "Bunların ne *kadarından* biz sorumluyuz?"

"Bilmiyorum." Hâlâ el ele tutuşuyoruz; yanlışlıkla bana vurmasın diye diğer elimi yüzümün önünde tutuyorum. "Bir kısmını."

Simon özür diler gibi bakıyor ve sopasını omzunun üzerine koyuyor. "Belki burada olsaydı..."

"İngiltere'de mi?"

"Büyücüler Dünyasında."

"Pfft. Sen hala bizim koruyucumuz musun, Pamuk?"

"Hayır," diyor hızla, "ama... Bilmiyorum." Kendine engel olamıyormuş gibi sopayı tekrar sallıyor. "Umarım arkadaşın Lamb San Diego *seviyesindedir*."

O piçleri yok edene kadar onu teslim etmeyelim."

Ben bir şey söylemeyince Simon yüzüme bakıyor. Orada gördüğü her neyse kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Vampir *olduğun* için vampirlerden *daha fazla* sorumlu olmadığını biliyorsun..."

"Öyle değil miyim? Onlar benim türüm." "Baz, sen onların *kurbanısın*." "Bütün vampirler kurbandır."

"Görünüşe bakılırsa şu yeni vampirler bu iş için gönüllü olmuşlar."

Gözlerimi deviriyorum. "Pekâlâ, o zaman *çoğu* vampir kurbandır."

"Belki bu şekilde başlıyorlar ama sonra diğer insanları kurban etmeyi seçiyorlar. Bu ister insanları öldürmek, ister onları dönüştürmek, isterse de ara sokaklarda insanlara vurup bir bira çalmak olsun." Elindeki derme çatma kılıcıyla yine işaret ediyor. Sopayı benden uzaklaştırmak için elini bırakıyorum. "Bu onların yaptığı bir seçim," diyor. "Devam ettirmek için. İstismar döngüsü."

"Belki de hayatta kalmanın başka bir yolunu bilmiyorlardır." "Sen bunu anladın ve sadece bir çocuktun!"

Ellerimi ceplerime sokup biraz daha hızlı yürüyorum. "Ben özel değilim."

Simon omzumu tuttu. "Gerçekten öylesin!" Önüme geçiyor, böylece ikimiz de durmak zorunda kalıyoruz. "Katil bir pislik olmadığın için övgü alıyorsun, biliyorsun, özellikle de katil bir pislik *olmak* hayatını çok daha kolay hale getirecekken."

"Şey... Ben hala gencim."

"Baz. Yeraltında yabancıların kanını emmeye başlayacağını sanmıyorum." Diğer omzumu tuttu. Sopasını düşürmüş olmalı. "Kanımı bile içmeyeceksin ve ben sana kanımı sunuyorum."

"Sto-o-o-op." Bütün yüzümü yukarı çevirip ondan uzaklaşıyorum. "Simon, anlaşımtık."

"Ne konuda anlaşımtık?"

"Bu konu hakkında konuşmayacaksın!"

"İyi ama kanımı asla içmeyeceğin konusunda anlaşmamıştık."

Başımı eğip ona bakıyorum. "Sana şimdi söylüyorum, yapmayacağım! Ve bu konuyu tekrar açmana izin vermeyeceğim."

Snow'un çenesi kare şeklinde ve kaşlarının arasında bir çizgi var. "Pekâlâ. Acil bir durum olmadığı sürece bu konuyu bir daha açmayacağım."

"Cehennem ve dehşet." Sesim kesiliyor. "Acil bir durum olmayacak-"

"Ya yeraltında kapana kısıldıysak?"

"Kana ihtiyacım olmadan önce *gerçekten* susuzluktan öldük."

"P e k a l a," diyor, "ya su ve yiyeceklerle birlikte yeraltında kapana kısılırsak ve-"

"Neden bu durumda olalım ki?" "Esir tutuluyoruz."

Onu ittim. "Bizi dışarı çıkaracaksın." "Benim sihrim yok, unuttun mu?" "O zaman bizi *kurtaracağım*."

Bana yaklaşıyor ve kollarını gevşekçe boynuma doluyor. "Yapamazsın, çok zayıfsın, kana ihtiyacın var."

"Kar, Ben de olmuştur içinde birçok aşırı Senaryolar, ve Bu var *asla* ortaya çıktı..."

"Olabilir!"

Gözlerimi kapatıyorum ve parmak uçlarımı alnıma bastırıyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Neden bana insanlığımı kaybedeceğim ve en çok değer verdiğim insana en kötü şeyi yapmak zorunda kalacağım korkunç bir durumu hayal ettiriyorsun?"

"Çünkü..." diye sızlanıyor. "Çünkü biraz *sıcak*."

"Tanrı aşkına, Snow!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki, ağaçlardan birkaç kuş ciyakiyor. Kollarından sıyrıldım.

"Hadi ama. Bu çok seksi. Kabul et."

Ondan uzaklaşıyorum. "Yamyamlık seksi değil." Sanki yanılıyor olabilirmişim gibi mırıldanıyor.

"*Simon*."

Bana yetişmek için koşuyor. "Sadece ben değil, herkes vampirlerin seksi olduğunu düşünüyor! Metaforlar konusunda berbatım ama yine de anlıyorum. Bütün vampir filmleri bakireleri sikmekle ilgili."

Başımı tekrar tekrar sallıyorum. "Ben... Bu değil... *Sen* bakire değilsin."

"O kısım kurgusal, değil mi? Bakireleri içmek *zorunda d e ğ i l s i n*, değil mi?"

"Kimseyi içmek zorunda değilim! Kimseyi içmiyorum! Sırf *sapıkça* olduğunu düşündüğün için *seni* içmiyorum. Ayrıca, neden sapıkça bir şeyle *başa* çıkabileceğini düşünüyorsun?"

"Şey, şimdi değil..."

"*Simon*." Üzerine çark ettim. "Senden durmanı istiyorum! Bu benim için bir metafor değil. Bu benim *hayatım*. Bir hayata sahip olma çabam. Sadece... *dur*. Lütfen."

Alt dudağını ısıyor. Kaşları yukarı kalkmış. "Evet," diyor dudağını bırakarak. "Tamam. Tabii ki. Özür dilerim." Başını sallıyor. "Bir daha bundan bahsetmeyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Dudağının diğer tarafını ısıyor.

"Sadece..." "Duracağını söylemiştin."

"Hayır, öyleyim.

Sadece..." "Kar."

Elini gömleğimin içine sokuyor ve beni kendine doğru çekerek yanağını çenemin yan tarafına bastırıyor. Sesi alçaktı. "Şunu bil ki," diyor, "senin için her şeyi yaparım. Bana her şeyi yapmana izin vereceğimi. Seninle ilgili istemediğim hiçbir şey yok."

Sonra gömleğimi bırakıp benden kaçıyor. Ormanın içinde kayboluşunu izledim.

AGATHA

Niamh ve ben arabaya giderken sessizdik. Ama bu öncekinden daha iyi bir sessizlik - sanırım ikimiz de daha fazla keçinin Watford'dan ayrılmadığı ve en azından onları toplamayı başardığımız için rahatlamış durumdayız.

Sanırım Simon'ın günümü kurtarmak için ortaya çıkmaya devam etmesiyle barışmalıyım. Ondan istemiş olsam da olmasam da. Benim üzerimde herhangi bir hakkı olsun ya da olmasın.

"Kullandığınız o büyüler..." Niamh diyor ki.

"Simon ona Ebb'in öğrettiğini söyledi. Ben sana öğretebilirim-"

"Yapabileceğinden emin değilim. Keçilerle aran çok iyi." Topuzu yine gevşemişti. Topuzunu indiriyor ve saç tutamaçlarını ağzına sokarken parmaklarıyla saçlarını tekrar taramaya çalışıyor. Birinin kendine makyaj yapmasını izlemek gibi.

"Oh, Niamh, yapma," diyorum kolundan çekerek. "Ne yapmayayım?" İğneleri tükürüyor.

Onları çimlerin üzerinde bulmak için eğildim. "Saçını o berbat topuzun içine sokma. Seni bin yaşında gösteriyor."

"Ama saçım yüzümdeyken çalışamam."

Tokaları ona uzattım. "Artık çalışmıyorsun."

İğneleri benden aldı. Onlarla ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyor. Ya da kendini.

"Saçların gayet güzel," diyorum, uzanıp düzeltmek için. (Penelope başkalarının saçları hakkında çok fazla fikrim olduğunu söylüyor.) "Saklamak için bir neden yok."

"Uzun saçlı halimi sevmiyorum."

"O zaman kestir. Okulda iyi görünüyordu."

"Hatırladığını sanmıyordum," diyor. "Ya da beni."

"Seni şimdi hatırlıyorum."

Niamh bana çok derin bakıyor. Yüzünün her zaman böyle göründüğünü bilmesem geri çekilirdim. Onun yerine başının diğer tarafını düzeltiyorum. Güzel saçlar. Kalın telli, parlak ve şekillendirmeye yetecek kadar dalgalı. Benim saçlarım, benim kullandığımdan başka bir şekilde kullanılamayacak kadar düz.

"Tekrar boyamak istemiyorum" diyor. Tıpkı bir başkasının "*Hapse girmek istemiyorum*" demesi gibi.

"O zaman yapma," diye cevap veriyorum, saçlarını yüzünün etrafında düzenlerken. "Güzel bir renk. Kestane rengi. Güneşte biraz kumral ışıltısı var. Pek çok insan saçlarını bu renge boyuyor. Kısa ve koyu renk yapabilirsin..." Saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapıyorum ve ön kısmı dışarı taşacak şekilde tutuyorum. "Küt saçla iyi görünürsün."

Niamh hiçbir şey söylemiyor. Gözleri sert ve kaşları gergin.

Böyle çok çok iyi görünürdü. Topuz yapılmış saçlarıyla yüzü sert görünüyor. Ama bu onu ... *vahşi* gösteriyor. Oh, sanırım Niamh ne olursa olsun vahşi görünüyor. O burunla. O ezilmiş erik ağzıyla. O kaba çeneyle. Ama bu onu vahşilikten başka bir şeye götürüyor... Neredeyse dayanılmaz bir şeye. Marlon Brando'ya benziyor.

Saçlarının yüzünün etrafına düşmesine izin veriyorum. "Nasıl istersen öyle takabilirsin," diyorum. Tekrar yürümeye başlıyorum.

Arabaya vardığımızda, yolcu tarafında durup Niamh'ın kapıları açmasını bekliyorum.

"Agatha," dedi, "sen sürdün."

"Oh... doğru. Doğru." Kilit açma düğmesine basıp arabanın kendi tarafıma geçiyorum. "Umarım geç kalmazsın."

"Neye geç kaldın?"

Bindim ve oturmasını bekledim. "Senin şeyin için." Arabayı çalıştırdım. "Geri dönmek zorunda olduğun şey için. Londra'da."

"Oh..."

Ona bakıyorum. Sanırım utanmış görünüyor.

"Bir şey yok," diyor. "Sadece sen ve arkadaşlarınla takılmak istemedim... Alınmayın."

"Kırıcı bir şey söyledikten sonra sadece 'alınma' diyemezsiniz."

"Sana karşı bir şey değil," diyor. "Sadece üçüncü tekerlek olmak istemedim."

"Üçüncü tekerlek mi? *Ben* üçüncü *tekerim*. Simon'la çıktığımız süre boyunca muhtemelen üçüncü tekerdim. Olsa olsa sen dördüncü tekerlek olurdun Niamh. Her şeyi dengelerdin."

"Toplantınızı bölmek istemedim..."

"Bir araya gelme falan yoktu," diyorum. "Biz sadece... dostane bir şekilde keçileri güdüyorduk."

"Kendimizi bir barda buluruz diye endişelendim." "Tanrı korusun."

Niamh iç çekiyor ve alnını ovuşturuyor. Migren ağrısı çekiyormuş gibi görünüyor. Saçlarını toplamamış.

"Barları sevmiyor musun?"
diye sordum. "Barlar iyidir."

"Arkadaşlarımı sevmiyor musun?" (Simon ve Baz benim arkadaşlarım *mi*? Şimdi hesap yapmanın sırası değil)

"Eminim arkadaşların iyidir!" Zayıflatıcı bir migren. "Bak, seni kırmaya çalışmıyorum Agatha. Ben sadece... insanlardan hoşlanan biri değilim."

Buna bu kadar çok gülmeye hazır değildim. Burnumun arkasına kadar geldi. Niamh tekrar iç çekti ve gözlerini devirdi. "Belli ki."

"Bu yüzden mi veteriner oldun? Hayvanları insanlardan daha çok sevdiğin için mi?" Bu yüzden veteriner olmak istiyorum.

"Hayır," diyor.

Genişlemesini bekliyorum. Tabii ki genişlemiyor. "Neden o zaman?" diye soruyorum.

Bana ters ters bakıyor ama sonunda cevap veriyor. "Bedenlerin çalışma şeklini seviyorum." Oflamak için bir saniyesini ayırıyor. "Ve çalışmadıklarında, neden çalışmadıklarını düşünmeyi seviyorum. Bir şeyleri parçalara ayırıp tekrar bir araya getirmeyi seviyorum."

"O zaman neden insanlar yerine hayvanlar?" Omuz silkiyor. "Çeşitlilik."

Yine burnumdan gülüyorum.

"Bana gülmeyi kes, Agatha."

Gülmeyi bırakmıyorum. "Çeşitlilik?" Hâlâ gülüyorum. "Aman Tanrım... Çok *tuhafsın*, Niamh."

"Tamam." B 1 k m 1 ş . "Neden veteriner olmak istedin, Agatha?"

"Çünkü hayvanları insanlardan daha çok seviyorum! Normal bir insan gibi!"

"Ayrıca hayvanları insanlardan daha çok seviyorum!" diyor. "Bu sadece karar verme faktörü değildi!"

Hala gülüyorum. Elimde değil.

"Agatha."

"Evet?"

Alnını ovuşturuyor. "Durup bir şeyler yemek ister misin?"

"Benimle, bir insanla mı? Kendini ikinci tekerlek gibi hissetmeyecek misin?" "Bir bara gitmek ister misin?"

"Evet," diye gülüyorum.

"Pekâlâ." Gerçekten istiyorum.

SHEPARD

İki gündür büyücü evliliklerini okuyoruz. Penelope'nin babası bizim için bazı kitaplar gönderdi. İlk başta onları okumama izin vermeyecekti. Sonra bana, onların büyülü sırlarından herhangi birini anlatırsam çoktan ölmeyi umduğumu hatırlattı - "*ki bu senin için cehenneme tek gidişlik bir bilet, dostum*"- ve bana bir kitap uzattı.

Onların sırlarını anlatmayacağım.

Penelope ile aramı bozacak başka bir şey yapmayacağım.

Şu anda çok mutsuz olduğumu biliyorum. Arkadaşlarıyla kavga ettiğini ve ayrıldığı için çok üzgün olduğunu... Annesiyle arasının açık olduğunu... İlginç bir sorun teşkil ettiğim için bana katlandığını biliyorum.

Ama Penelope Bunce ile *hayatımın* en güzel anlarını yaşıyorum.

Ve bunun nedeni sadece büyülü vahiylerin sonsuz bir koridoru olması değil -Ve sadece dayanılmaz derecede tatlı olduğu için değil. Yani... Bu da işin bir parçası. Ben hala insanım. *Her şey* bunun bir parçası. Her şey çok eğlenceli.

Uyanırsız, ben çay yaparım. (İçimden bir ses bunun Simon'ın işi olduğunu söylüyor.) Sonra bütün günü birbirimize sihirle ilgili kitaplardan yüksek sesle okuyarak ve birbirimize hikayeler anlatarak geçiriyoruz. Penelope bir şey hakkında heyecanlandığında, kendisi hakkında konuşma olasılığı çok daha yüksek. Onun hayatına inanamazsınız - kurt adamlarla savaştı, büyüler icat etti. Gerçek bir kristal küresi var ama onu bulamıyor. (Bulmasına yardım etmek isterim.)

Acıktığımızda köşeye koşup köfte ve erişte alıyorum ya da sandviç dükkanlarından birine gidiyorum. (*O kadar çok sandviççi var ki.*) (Penelope peynirli ve turşulu seviyor.)

Heyecanlandığında, sanırım sadece bana katlandığını unutuyor. Ve sanırım benim ne kadar kaybettiren bir teklif olduğumu unutuyor. Duvara bir şeyler yazmak için koltuktan atlıyor - "*Aha!*"- ya da bana saçma bir şey göstermek için omzuma eğiliyor, gülüyor ve bir parça çilekli meyan kökü sallıyor - "*Şuna bir bak Shepard*"- ve ben de belki onun da eğlendiğini düşünüyorum.

Bu daha fazla devam edemez, değil mi?

Penelope iki duvarı da notlarla doldurdu ve büyülü düğünler hakkında o kadar çok şey öğrendim ki muhtemelen bir tanesini yönetebilirim. Ama nişanımı bozmaya yaklaştığımızı sanmıyorum.

İlerleme kaydetmediğimizi görecektir. Sonunda pes edecek. Beni eve gönderecek.

Güneş batıyor. Geç bir öğle yemeği yedik ve muhtemelen geç bir akşam yemeği yiyeceğiz. Penelope kanepeye uzanmış, bacaklarını kaldırmış ve bir ucundan sarkıtmış, bir kitabı kalçalarına yaslamış ve eteğinin düşmesini engelliyor. Her zaman etek ya da kısa elbise giyer, asla pantolon giymez ...

Penelope Bunce'un dizlerini çok gördüm. Bacakları kısa ve kıvrımlı - dürüst olmak gerekirse çok şirinler ve dizleri en şirin kısmı. Ve, tamam, belki de onun sevimliliğinden itiraf etmek istediğimden daha fazla etkileniyorum, ama ne yapmam gerekiyor? Tam orada ve daha az sevimli olmuyor. Sevimliliği azalmıyor. Ben onun yanında oldukça daha da kötüleşiyor. Meyan kökü olayı beni öldürüyor. Ve 7/24 tebeşir tozuyla kaplı. Yüzüne ve saçına bulaşılıyor... Bu kadar çok saçı olan birinin saçına bu kadar az dikkat ettiğini hiç görmemiştim - ya dünyanın en dağınık at kuyruğuna sahip ya da her yöne kıvrılan, sırtının yarısına kadar inen kalın, koyu kahverengi bir tutam saç var. Çok şirin. Gerçekten sevimli. Etkilenmemiş değilim, tamam mı? Çok etkilendim. Hem de çok. Penelope Bunce'un çok ama çok farkındayım. Ve ne kadar tatlı olduğunun.

"Burası çıkmaz sokak," diyor Penelope. Okuduğu kitabı karnının üzerine bırakıyor.

Yerde oturuyorum ve kara tahta duvarlarından birine yaslanıyorum. Büyülü soyağacı hakkında bir kitap okuyorum - bacakları dikkatimi dağıtmadığı zamanlarda.

"Bu kitapların hepsi büyücüler ve büyücü gelenekleri hakkında," diyor. "Evlilik sözleşmeleri değil. Belki de Debbie haklıydı, belki de bir avukata ihtiyacımız var."

"Büyülü avukatlar var mı?"

Düşünerek mırıldanıyor. "İki tane biliyorum. Ama senin davayı alacaklarından şüpheliyim."

Kitabıma bakıyorum. "Simon ve Baz kadar yardımcı olamadığım için özür dilerim."

"Meh." Doğruluyor ve iki kanepa yastığının arasından bir torba kırmızı meyankökü ayakkabı bağı çıkarıyor. "Kendini küçümseme. İkisi de kendi fikirlerine çok fazla duygusal yatırım yapıyor ve bağlanıyorlar. Sen dikkat çekici bir şekilde

Kafan net, Shepard. Sanki *başka* birinden bahsediyor gibiyiz.
bir iblisle evlenmek için lanetlenmiş."

Sanırım bu bir iltifattı.

Çantayı uzatıyor. "Biraz ister misin?"

"Elbette." Gidip kanepede yanına oturuyorum, hiç yemediğim halde
şekerlerden bir tane alıyorum. Tadı kimyasal tutkal gibi.

"Sence lanet evlenmene izin verir mi?" diye soruyor. "Hayatta mı?"

"Belli ki hayatta."

"Sanırım öyle," diyorum. "Kollarımın 'ölüm bizi ayırana dek' dediğini
düşünürsek, muhtemelen 'ölüm bizi ayırana dek' şeklinde başka bir anlamaya
girebilirim."

"Hmm." Bir meyan kökü ipini ısırtıyor, sonra kopana kadar çekiyor.

"Annemle babam benim yaşımdayken evlenmişler, on dokuz."

"Vay be..."

"Evet... Okulu bitirir bitirmez. Büyücüler genç yaşta evlenir, ama bu
gerçekten çok genç. Annem hayatta ne istediğini bildiğini ve beklemenin bir
anlamı olmadığını söylüyor."

"Annemle babam yirmili yaşlarının sonlarındaydı," diyorum. "Babam otuz
yaşında olabilir."

"Ne zaman boşandılar?" "Ben
sekiz yaşımdayken."

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Bir dirseğimi kanepenin arkasına dayadım ve bir dizimi yukarı
çekerek yüzümü ona döndüm. "Hani çocuklara hep '*Bu boşanma seninle ilgili
değil, senin hatan değil*' derler ya?"

Başını salladı. "Evet..."

"*Tabii ki öyle değil!*" diye düşündüğümü hatırlıyorum. *Neden böyle bir şeyi
öneriyorsun ki? Dışarıda birileri bunu benim üzerime mi yıkıyor?*"

Penelope gülüyor ve ilk kez bunu saklamaya çalışmıyor. "Annenle baban
çok kavga eder miydi?"

"Yaptılarsa bile hatırlamıyorum. Babam iş için sürekli dışarıdaydı.
Ve sonra, öylece gitti."

"Yeniden evlendiler mi?"

"Annem evlendi."

"Üvey babanı seviyor musun?"

"O iyi biri. Annem onu seviyor."

"Biliyorlar mı..." Kollarıma bakıyor.

Gülüyorum. "Anneme *cehenneme* gideceğimi söyledim mi? Hayır. Çocukken Dungeons & Dragons oynamama bile izin vermezdi çünkü İsa'nın onaylamayacağını düşünürdü. Bu onun için çok fazla olurdu."

"Yani senin devler ve perilerle takıldığını bilmiyor..." "Yok."

Penelope bir omzunu kanepenin arkasına yaslıyor ve bacaklarını yeniden birleştirerek bana doğru dönüyor. "Shepard..."

Gözlüklerimi yukarı itiyorum.

"Penelope." "*Gerçekten* bir periyle mi eve gittin?" "Denedim."

"Adı neydi?" "Fey."

Gözlerini deviriyor. "Bu onun gerçek adı değildi..."

"Bana söylediği isim bu."

"Neden bir peri çocuğuna Fey adını koyar ki? Bu bir büyücünün çocuğuna Warlock ismini vermesi gibi bir şey!"

"Onu bir daha görürsem sorarım."

Penelope bir parça daha kırmızı meyan kökü alıyor ve tek eliyle çevirerek ucunun dönmesini izliyor. "Yani haberleşmiyor musunuz?"

"Yapmayız."

"Görüştüğünüz başka biri var mı?"

Boğazımı temizliyorum. Penelope'ye bakıyorum. Dağınık at kuyruğuna. Ve dayanılmaz dizlerine. O bana bakmıyor. "Kız arkadaşım olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Ya da bir erkek arkadaş," diyor

hemen. "Ben genelde kızlarla

çıkırım," diyorum.

"*Genelde* büyülü yaratıklarla çıkarsın-"

"Benim kız arkadaşım yok, Penelope."

Duvara bakıyor. "Muhtemelen bunu da listeye eklemeliyim."

"Erkek arkadaşın nasıl biriydi?" Konuyu ona getirmenin ne kadar aptalca olduğunu anlayamadan soruyorum.

"Micah?"

"Evet." *Aptal, aptal.* "O bir sihirbaz mıydı?"

"Tabii ki."

İç çektim. "Tabii ki."

"Watford'da tanıştık. Değişim öğrencisiydi. Çok zekiydi." "Öyle olmalı."

"Ve o, um..." Omuz silkiyor. "Güzel."

"Güzel mi?"

"İnsanları nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum." Kaşlarını çatıyor ve meyan kökünü çeviriyor. "İyi bir dinleyiciydi. Asla zalim değildi. Çok yetenekli bir sihirbazdı. Dillerle arası iyiydi, mükemmel bir kulağı vardı. Benden hiç bıkmamış gibiydi... Bıkana kadar, sonra ben fark etmedim."

Nane yeşili kadife pantolon giyiyorum ve başparmağımı çizgilerin aşındığı dizimde gezdiriyorum. Bu pantolon çölde giydiğim pantolondur. Bu pantolon, bir tişört ve o gün sırt çantamda taşıdığım birkaç şey hâlâ duruyor. Diğer her şey Vegas'taki otelimizde kaldı. Penelope havaalanında bana iç çamaşırı ve yedek kıyafet almak zorunda kaldı... Aslında muhtemelen onları çaldı.

Boğazımı tekrar temizliyorum. "Ona aşık mıydın?"

"Bilmiyorum." Sinirlenmiş görünüyor. Eski erkek arkadaşı hakkında soru sormayı kesinlikle bırakmalıyım. (Bu şekilde bir periyle eve gitmedim.) "Ben..." diyor. "Onu kesinlikle *önemsiyordum*. Ama Micah'ya aşık olsaydım, şimdi onu özlerdim, değil mi?"

Sanki cevap vermem gerekiyormuş gibi bana bakıyor. Sessiz kalıyorum.

"Onu özlediğimi sanmıyorum," diyor hala sinirli bir şekilde. "Reddedilmiş, aşağılanmış ve kaybolmuş hissediyorum. Ama ben-" Başını sallıyor. "Onu *özlemiyorum*. Belki de bende o çip yoktur. Belki de özlem duymuyorum."

"Muhtemelen bir erkek arkadaştan sonra buna karar vermezdim..."

"Hiç aşık oldun mu?" Sanki aşık olduğumu varsayıyormuş gibi söylüyor, sanki bu benim dayanılmaz paketimin bir parçasıymış gibi.

"Evet," diyorum yine de. "Bir kez, kesinlikle. Ve sonra sanırım iki kez en azından yarı aşık oldum."

"Yarı aşık olamazsın, Shepard..."

"Nereden biliyorsun?"

Yüzü biraz düştü. Bunu söylememeliydim. Bu gece söylememem gereken şeylerin kaydını tutmak için bir kara tahtaya daha ihtiyacımız olacak. Penelope ağırlığını kaydırıyor, böylece artık tam olarak bana dönük değil. "O zaman muhtemelen ruh eşlerine inanmıyorsun. Büyücüler genellikle ruh eşlerine inanır. Ve kadere."

"Ben her şeye inanırım," diyorum.

Boğazının arkasından yargılayıcı bir ses çıkarır, sonra meyan kökü torbasını alır ve kapağını çevirir.

Benimle konuşmaya devam etmesini istiyorum. Yanlış şeyler söylemeye devam etsem bile. "Micah'ın ruh eşin olduğunu mu düşünüyordun?"

Hayal kırıklığına uğramış bir ses daha çıkarıyor. Sanırım bu seferki kendisi için. "Micah benim için anlamlıydı... Bu yüzden onu tüm önemli denklemlerime yerleştirdim. Sanki x'i yanlış çözmüşüm ve bu da diğer değişkenleri bozmuş gibiydi." Çantanın üstünü bir düğümle bağlıyor. "Sana çocuk gibi geliyor olmalıyım."

"Hayır... Aşk hakkında her şeyi bilmeyen biri gibi konuşuyorsun. Bu çoğumuz için geçerli."

"Her şeyi çözmüşsün. Üç-beş kez falan aşık olmuşsun."

"Bunu çözmüş olsaydım, yalnız olmazdım ve bir iblisle nişanlanmazdım." "Bu gerçek bir nişan değil," diyor yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler."

Başını bana doğru çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor. Penelope sadece bir şey beklediği zaman gözlerine bakar.

Bana ne olduğunu söylemesini bekliyorum.

PENELOPE

Bu odada Shepard'dan başka kimse olmadan çok uzun süre kaldım.

Diğer her şeyden daha gerçek hissettirmeye başladı. Burada olması gereken tek şey gibi hissettirmeye başlıyor.

Tam tersi olmalı, tam tersi. Shepard bir Normal. Ve Normaller önemli değildir. Yani, diğer Normaller için önemli olduklarına eminim ama benim için önemli olmamaları gerekiyor. Karıncalar gibi olmaları gerekiyor. Ya da bitkiler. Genel ekosistem için önemli ama önemli değiller.

Annem her zaman Normallerle arkadaş olmanın bir anlamı olmadığını söylerdi, çünkü büyü hakkında konuşamıyorsanız ne hakkında konuşabilirdiniz ki? Geriye ne kaldı?

(Bunu hiç söyledim mi?)

(Simon'ı uzaklaştıran bu muydu?)

Ama Shep ve ben günlerdir konuşuyoruz. Ve büyü hakkında *çok fazla* konuştuk. Ve *her şey* hakkında.

Ve onun bir Normal olduğunu biliyorum, hiç unuttuğum gibi değil, ama büyü olsaydı burada onunla birlikte olmanın nesinin farklı olacağını gerçekten hayal edemiyorum. Sanırım beni biraz daha iyi anlardı, büyüünün nasıl bir his olduğunu bilirdi... Ama büyü herkes için farklı bir his, büyücüler arasında bile. Başka biri *olmanın* nasıl bir şey olduğunu asla gerçekten bilemezsin ...

"Shepard."

Gözlüklerini yukarı itiyor. "Penelope."

"Büyü yapabilmeyi ister miydin?"

Dudağını ısıyor. Alt dudağı üst dudağından daha pembe ve ortasında bir çukur var, böylece alt dudağının üstü bir kalbin üstü gibi şekilleniyor. Bunu daha dün fark ettim ve şimdi duramıyorum.

"Sanki bana uçmak isteyip istemediğimi soruyormuşsunuz gibi hissediyorum" diyor. "Ve cevabım tabii ki. Evet. Sihir yapmayı çok isterdim. Ama başka bir şey olmayı dilemiyorum. Bu mantıklı mı?"

"Sayılır..."

"Yani, olduğum kişiyi sihir yapabilen başka biri ya da bir şey olmaya değişmezdim."

"Normal olmak senin için sorun değil mi?" Bana gülüyor.

"Bana gülme."

Onun yerine gülümsüyor. "Olduğum kişi olmak umurumda değil. Kendimize 'Normal' demiyoruz, biliyorsun değil mi?"

"Ama Shepard, büyüye yaklaşmak için o kadar çok zaman harcıyorsun ki..."

Yine gülecekmiş gibi görünüyor, ben de konuşmayı kesiyorum. Hâlâ ona verdiğim çilekli danteli tutuyor.

"Çilekli dantelleri seviyor musun ki?" diye

sordum. "Hayır, üzgünüm. Tadı öksürük

şurubu gibi." Ondan aldım ve bir ısırık aldım.

Dirseğini kanepenin arkasına dayadı ve bana biraz daha yaklaştı. "Mesele şu ki, kendimi büyüden ayrı hissetmiyorum. Dünya büyülü ve benim de dünyam. *Sen* benim büyülü olmadığımı düşünüyorsun diye-"

"Ben..." Böyle düşünmediğimi söylemek istiyorum. Ama bunu birçok kez yüksek sesle söylediğime eminim.

Shepard yine Keith Haring tişörtünü giyiyor. Sadece iki gömleği var.

Yüzü uzun ve gözleri geniş. Elmacık kemikleri lamba ışığında bile parlıyor.

Ne zaman evden çıksak, yabancılar Shepard'a hayran oluyor. Uzun boylu ve yakışıklı. Nazik ve ilginç görünüyor. Sonra onlarla konuşmaya başlıyor ve onu daha da çok seviyorlar. Çünkü beklediklerinden daha nazik ve ilginç olduğu kadar ilgili de. Neredeyse hiç kimse böyle değildir.

Börek dükkanındaki adam Shepard'ı seviyor. Komşularım onun adını biliyor. (Komşularım *benim* adımı bilmiyor.)

Ve tüm bu insanlar, onu tanıdıkça daha da kötüye gittiğinin farkında bile değiller. Sürekli daha iyiye gidiyor. Shepard'da azalan bir şey yok; kafanız patlayana kadar onu daha çok seviyorsunuz. Ta ki onu çok sevdiğiniz için gerçekten ölene kadar.

"Sihirbaz olmamı ister miydin?" diye sorar.

"Hayır," diyorum, daha iyice düşünmeden.

Shepard yere bakıyor. Sanki bu onu incitmiş gibi. Neden? Bu nasıl yanlış cevap oldu? O sadece olmak istemediğini söyledi-

"Senin kim olduğunu," diyorum, "sihir yapabilen başka biri ya da bir şeyle takas etmek istemem."

Shepard gözlerimin içine bakıyor. "Penelope," diyor.

Gözlüklerimi yukarı itiyorum. "Shepard."

Elini yavaşça yüzüme doğru hareket ettiriyor ve ben sadece bir kişiyi öptüğümü biliyorum ama bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bana hayır demem için bir şans verdiğini biliyorum. Geri çekilmem ya da yüz çevirmem için.

İki bacağımı da kanepeye koyuyorum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde kayıyorum. Eli hâlâ yüzümün yanında duruyor. "Penelope," diyor usulca.

Elimi bileğine götürüyorum ve elini yanağıma bastırıyorum. Gülümsüyor. Alt dudakındaki çukur düzleşiyor ve neredeyse tüm dişleri görünüyor. Herhangi birine gülümseyebilirdi ve onlar da bunu isterdi. Herkese gülümseyebilirdi ...

Bana gülümsüyor.

Shepard'ın bana gülümsemesini sağlamak için ne yapmazdım?

Uzun boylu, hiç uğraşmadan bana ulaşabilir. Belinden eğiliyor ve gülümsemesi yaklaşıyor. "Öyle mi?" diye soruyor, ağzı neredeyse benimkine değdiğinde.

"Evet," diyorum ama bu bir sözcükten çok bir ses.

Shepard beni öpüyor.

Hâlâ gülümsüyor.

Dudakları yumuşak. Benimkini kaplıyorlar. Ve bu beklediğimden çok daha iyi. Öpüşmenin olması gerektiğini düşündüğümünden daha iyi.

Bu sihirli.

Bu *daha*

iyi.

SHEPARD

Lanet olsun, bu ...

Bu olacağını düşündüğüm bir şey değildi. *Penelope...*

Buna kızacak, değil mi? Bu onun olmasını istediği bir şey *değil*. Ama bana öyle bir bakıyordu ki, sanki onu öpmezsem beni bir kurbağaya dönüştürecekti, ne yapmam gerekiyordu?

Penelope ...

İstersen durabiliriz.

Başını eğiyor ve yaklaşıyor. Gözlüklerimiz birbirine vuruyor. Benimkini çıkarıp uzanabildiğim kadar uzağa koyuyorum ve sonra elimi omzuna götürüyorum. Yanağı yuvarlak ve yumuşak. Omzu yuvarlak ve yumuşak. Geri kalanı hakkında içimde iyi bir his var.

Penelope bunu çok fazla yapmamış biri gibi öpüşüyor. Ve bu kötü olduğu anlamına gelmiyor, hiç de kötü *değil*. Sadece ilk önce ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor. Yüzünü iki elimle tutuyorum ve tüm bu senaryo hakkında pek çok sorusu varmış gibi beni öpmesine izin veriyorum.

Bana dokunmadan önce uzun bir zaman geçiyor - bir eli omzumda - ama sonra iki eli omuzlarımda, sonra iki eli boynumda, iki eli saçlarımda, iki eli kulaklarımda. Gülüyorum, elimde değil.

"Bana gülme," diye fısıldıyor.

Ağzı açıkken onu yalıyorum ve inliyorum. *Tadı çok tatlı.*

Penelope ellerini tekrar omuzlarıma koydu. Kucağıma tırmanıyor ve dizleriyle kalçalarımı destekliyor. Eteğini düzeltiyor. Sonra iki kolunu da boynuma doluyor.

Kanepeye yaslanıp belini tutuyorum. Bu daha ne kadar devam edebilir bilmiyorum.

Umarım pişman olmaz.

Bana bunu unutturamadığı için mutluyum.

PENELOPE

Nicks ve Slick, her konuda yanıldım.

Aşk hakkında yanılıyorsun.

Öpüşme konusunda kesinlikle yanlış.

Shepard hakkında yanılmışım. Shepard hakkında korkunç derecede yanılmışım. Ve *buna* çok *sevindim*. Başka ne konuda yanılmış olabilirim ki? Umarım bana gösterir. Bana göstermesini istiyorum.

Saatlerdir onun kucağındaymışım gibi geliyor. Hâlâ öpüşüyoruz ve hâlâ çok yumuşak. Ve o hala gülümsüyor. Gülümsemeyi bıraktığından emin değilim. Ben de gülümsüyorum. Shepard gözlükleri olmadan farklı görünüyor; daha açık, daha savunmasız. Gözleri daha küçük, yüzünde daha fazla boşluk var. Kaşlarının arasındaki noktayı öpüyorum ve o da gülüyor.

Gözlüklerim de gitmiş -Shepard onları çıkarıp bir yere koymuş. Başparmaklarını kaşlarımda, aşağıya, elmacık kemiklerimin üzerinde gezdiriyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Penelope... Sana bir şey sormam gerekiyor."

Uyluklarının üzerinde biraz geriye yaslanıyorum. "Tamam."

Ellerini belime götürüyor, sanki beni sabit tutuyormuş gibi. "Buna pişman olacak mısın?"

"Bunu şimdi nasıl bilebilirim?" Ben soruyorum.

Shepard dudağını ısıırıyor. Alt dudağı öncekinden daha da pembeleşmiştir. "Sanırım bu adil."

"Öyle misin?"

"Hayır," diyor.

"Bunu sen de bilmiyorsun..."

Biraz doğruluyor. "Hayır, biliyorum. Hiç şüphesiz. Seni öptüğüm için asla pişman olmayacağım. Birlikte geçirdiğimiz tek bir andan bile pişman olmayacağım, yaptığım hatalardan pişman olsam bile..."

"Oh," dedim.

Saçımı yüzümden itiyor. Hemen geri düşüyor. Atkuyruğum neredeyse ölmüş olmalı. "Sana bir şey söylemem gerek," diyor, "her ihtimale karşı bu... oluyor."

"Ne demek istiyorsun? Belli ki oluyor."

Boğazını temizliyor. Tişörtünden aşağı uzanıp mücevherimi buluyorum, böylece ona bir bardak su çağırabiliyorum. Bir saniye suya bakıyor, sonra yarısını içiyor ve bana geri veriyor. Bitiriyorum, sonra bardağı yok ediyorum.

"Her şey için bir yer ve her şey yerli yerinde!"

Shepard tekrar boğazını temizler. "Sana bir şey söylemem gerekiyor, birkaç şey. Çünkü şimdi sana söylemenin tam zamanı. Ciddileşmeden önce. Ama bu, olduğumuzdan daha ciddi olduğumuzu düşünüyormuşum gibi görünecek. Sadece sana karşı dürüst olma fırsatımı kaçırmak istemiyorum."

"Shepard, beni sinirlendiriyorsun."

İnliyor. "Özür dilerim. Gergin olma."

Ellerim omuzlarındaydı. Onları kucağıma bıraktım. "Çekip gitme," dedi.

"Söyle bana, Shepard! Birden fazla iblisle mi nişanlısın?"

"Hayır, hayır! Ama ... sen biliyorum Ben de olmuştur içinde a çok . sıradışı büyüsel durumlar..."

"Doğru."

"Ve sen benim üçüncü çocuğumu biliyorsun..."

"Arkadaşım dediğin devin üçüncü çocuğunu yiyeceğini biliyorum."

Bir gözünü kapatıyor ve alt dudağını ısıırıyor. "Ayrıca birine ilk çocuğum için söz vermiş olabilirim."

"Shepard, *ilk çocuğun*..."

Belimi sıkıyor. "Sorun değil, sana söyledim, çocuk sahibi olmayacağım."

"İlk çocuğunu kim alacak?"

"Bir şeytan. Ya da üç."

"İfritler iblislerle aynı değil mi?"

"Bunu asla bir şeytana söyleme."

"Bu nasıl oldu ki?"

"İmdice oynuyorduk. Bahis konusunda şaka yaptıklarını sanıyordum." "Bu iblisleri öldüreceğiz."

"Penelope..." Yine dudağını ısıırıyor. "Dahası da var."

"Dahası mı? İkinci doğan mı?"

"Hayır, o benim hakkım..." Yüzünü buruşturuyor. "Ama s o y a d ı m ı kaybettim."

O her konuştuğunda çenem düşüyor ve kaşlarım yükseliyor. "Soyadını nasıl kaybettin?"

"Yanlış periye söyledim."

Ellerim havada. "Nasıl bu kadar çok periyle tanıştın!"

"Onlardan bir çetenin içine düştüm..."

"Shepard'ın büyüleri, senin adın Shepard mı?"

"Evet! Ben sadece soyadımı kaybettim. Ve sadece 'büyülü ve derin' bir şekilde kaybettim; hala söyleyebilirim, hala isim etiketi takabilirim. Sadece bir şey daha var, büyük bir şey daha..." Bir an için iki gözünü de kapatır. "Bende, şey... cinsel yolla bulaşan bir hastalık yok. Ama taşıyıcıyım. Sadece diğer deniz insanları kapabilir. Yani muhtemelen bir önemi yok. Tabii bir deniz insanıyla yatmak istemiyorsan. Ve ayrıca benimle. Önce ben. Ki bunu önermiyorum..."

Cehennem

büyüleri... Shepard.

Kucağından iniyorum.

SHEPARD

Penelope buzdolabının kapağını açtı. "Simon'ın biraz süt bıraktığını biliyordum..."

Mutfak oturma odasının arkasında. Kanepenin üzerinde geriye doğru diz çökmüş, dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Kulağa olduğundan daha kötü geliyor-'denizkızı zührevi hastalığı'..."

Mutfak tezgahında bir tencerede sukulent var. Penelope onu lavaboya atıyor.

"Bunu başka bir insana geçiremeyeceğime eminim," diyorum. "Aslında bu bir hastalık bile değil, yumurtaların döllenme şekliyle ilgili."

Masanın üzerinde bir yığın posta var. Penelope onu alır ve ateşe verir.

Bu beklediğimden çok daha kötü gidiyor ve *iyi* gideceğini düşünmemiştim. Tekrar koltuğa oturup gözlüklerimi arıyorum. Önce Penelope'nin gözlüğünü buluyorum ve mutfakta ona götürüyorum.

"Penelope," diyorum, elimdekileri ona uzatarak.

Bileğimi tutuyor ve yumruğunu elimin üzerine indiriyor. "**Kan akacak!**"

"*Bu* ne lan!" Elim kanıyor.

Gözlükleri yerdeydi. Onları yerden aldı. "Bekle," diyor, "içine kanaman için bir çay fincanı getireyim."

"Neden kanıyor?"

"Böylece bir kapı çizebiliriz." Avucumun altında bir çay fincanı tutuyor. "Ne? Hayır!" *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...*

"Kanepeyi yoldan çekmemiz gerekecek... İlk seferinde çizdiğin kapı ne kadar büyüktü?"

"Bunu yapamayız Penelope. Buna hazır değiliz."

"Ben hazırım," diyor. "İhtiyacımız olan her şeye sahibiz; süt, toprak, kül..."

Boş çay fincanına bakıyor ve elimi sıkıyor. "Kan."

"Ama bir planımız yok."

"Benim bir planım var."

"Bana söyleyecek misin?"

Başını bana doğru eğdi - "Hayır"- sonra elime baktı - "Daha hızlı kanayabilir misin?"

BAZ

Bugün Simon'a kanepc seçmesinde yardım ettim.

Bir an yatağında tost yiyorduk, o ellerini benim pijama altlarına siliyordu, ben de ellerimi onun yastığına siliyordum, bir an sonra ise onunla Ikea'ya gitmem için bana meydan okuyordu. (Dün gece Ebb'in mezarını ziyaret ettikten sonra çok üzgün bir ruh hali içindeydi; onu bu kadar neşeli görmek beni rahatlattı).

Satın aldı: Lacivert bir kanepc. Dört tabak, dört kupa, çatal bıçak takımı. İki takım havlu. İki yastık. Bir yorgan. Ve biri kalın mor çizgili, diğeri dev yeşil elmalı iki yatak takımı. (Snow'un kaprisli olduğunu kim bilebilirdi?)

"Bir takım seçmelisin Baz." "Onlar
senin çarşafkların Pamuk."

"Evet, ama onların üzerinde uyuyacaksın."

(Ona yakın olmak için bir saman yatağında uyurdum. Bir kamyonun arkasında uyurdum.)

Beğendiği bir mutfak masası buldu, sonra sandalyelere bakarken biraz bunaldı. "Her şeye ihtiyacım var," dedi. "Bu bütün günümü alacak."

"Geri gelebiliriz," dedim. "Ikea hiçbir yere gitmiyor."

Öğle yemeğini kafeteryalarında yedik ve Simon mirasının yarısını İsveç köftesi ve Daim kekine harcadı.

Kanatlarını örtmek için başka bir Watford kapüşonlusu giyyordu. Henüz parçalara ayırmadığı bir tane. Aşırı ısındığı belliydi. (Bunun için kısa vadeli çözümün ne olduğunu bilmiyorum- ipek bir şal mı? Hafif bir panço mu?) Birkaç kişinin sırtındaki kamburu fark ettiğini fark ettim. Ama hiçbirini bir şey sakladığını düşünmüyor gibiydi.

Bütün gün el ele tutuştuk. Öğle yemeğinde kolunu sandalyemin arkasına dayayarak oturdu. "Ikea'da eşcinsel olamıyorsan," diye düşündü Snow, "nerede olabilirsiniz?"

Hayatımın en güzel günü
müydü? Neredeyse eminim.

O kadar iyiydi ki henüz aşağı inmedim, hatta Smith-Richards'ın bir başka toplantısında, bu kez en ön sırada oturuyorum. Smith-Richards bu öğleden sonra Simon'a bir mesaj g ö n d e r e r e k burada olacağımızdan, *Simon*'ın burada olacağından emin oldu. Sanki kaçıracaktı gibi.

Daphne içeri girer girmez bizi yakaladı ve ön tarafa sürükledi. Sanırım Smith-Richards'ın gözeneksiz cildini daha iyi görebilmek için. Henüz dışarı çıkmadı. Daphne koltuğunun ucunda onu bekliyor.

Evi araması konusunda onu taciz edemeyecek kadar neşeliyim. En azından babam bu hafta daha iyi görünüyor. Kontrol ediyordum. Eski bakıcım Vera, çocuklara yardım etmeyi kabul etti. Ailesi Hampshire'da, o yüzden temelli kalmayacak ama belki Daphne'nin delilik nöbetini atlatmasına yardımcı olabilir. (Babamın Oxford'da bana ihtiyacı olmadığı için çok rahatladım; Londra'da kalmam ve Simon Snow'un yatağında tost yemem çok önemli. Yeni çizgili çarşaflarında.)

Simon elimi sıkı. "Jamie'yi görüyor musun?"

Boynumuzu bükmeden ve dikkatleri üzerimize çekmeden kimseyi göremiyoruz. "Hayır."

"Belki de geç kalıyordur."

Gösteri başlamak üzere. Bunu anlayabiliyorsunuz çünkü hoparlörlerden Coldplay çalıyor ve herkes heyecanlanıyor. Daphne diğer elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. Bu gece ılık ılık parlıyor - sanki bütün gün erkek arkadaşıyla Ikea'da yemek takımı alışverişi *yapmış* gibi görünüyor. (Babam ne kadar lanetli?) (Belki Vera'ya muazzam bir zam teklif edebilir...) (Belki onunla evlenebilir.)

Smith-Richards içeri girdiğinde oda patlar. Herkesi selamlamak için kollarını kaldırır. "*Teşekkür ederim,*" diyor alkışlar arasında. Simon alkışlamak için elimi bırakıyor.

Smith-Richards sahneye atlar. (Zıplayabilecekken neden adım atasın ki?) Simon'ı gördüğünde sıcak gülümsemesi daha da parlıyor. "Burada olmana sevindim," diyor Simon'a el sallayarak. Sahneye o kadar yakın oturuyoruz ki onu duyabiliyoruz.

Bu gece son derece rahat görünüyor; beyaz bir ressam pantolonu, mavi, yırtmaçlı bir gömlek, boğazına düğümlemiş kırmızı ve altın rengi bir tür bandana... İtiraf etmekten nefret etsem de bu ona yakışıyor. Simon'a daha çok yakışırdı.

Yaşlı bir adam - geçen gece kapıda duran adam - Smith-Richards'a bir mikrofon uzatır. Mikrofonu "Merhaba!" diyor. "Herkes! Sizi görmek çok güzel..."

Smith-Richards doğrudan sunumuna geçiyor: Odadaki herkesi ne kadar *önemsediğini*, onlara nasıl *yardım* etmek istediğini, onlara yardım edebileceğine nasıl *inandığını*. Hayatın onlara şimdiye kadar verdiğinden *çok daha fazlasını* hak ettiklerini.

Sanırım bu konuda yanılıyor değil. Sadece o *çekilmez*.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Bu gece burada son toplantıdakinden daha fazla insan var. Smith-Richards'ın daha büyük bir bar bulması gerekecek. Belki de bir kilise kiralamalı; ortam çok uygun olur.

Jamie'yi hala göremiyorum. Watford'dan tanıdığım bir adam var... Ian diye biri, bizden birkaç yaş büyük. Ve kulüpte tenis oynayan bir kadın. Bu insanların hepsi düşük büyücüler mi? Yoksa daha iyisini hak ettiklerini düşünen normal sihirbazlar mı?

Geçen hafta güçlenen Alan, biz içeri girdiğimizde odanın arka tarafında oturmuş, artık yapabildiği büyük büyülerle ilgili hikâyeler anlatarak herkesi eğlendiriyordu.

Smith-Richards bu gece gerginliği artırıyor. Daha fazla insana, daha hızlı bir şekilde yardım etmek istediğini, doğuştan gelen hakları için daha fazla beklemek zorunda kalmamaları gerektiğini söylüyor.

Daphne büyülenmiş durumda. Ağzı açık kaldı.

Simon öne doğru eğilmiş, dirseklerini kalçalarına dayamış, her kelimeyi içine çekiyor. Bütün bunlara gerçekten *inanıyor* mu? Smith-Richards'a şüphenin tüm avantajlarını ve daha fazlasını vermeye devam ediyor. Sanki Simon başka birinin gerçek Seçilmiş Kişi olmasını *istiyor* ve bu kişinin Smith-Richards gibi, tacı kendisinden daha rahat giyecek biri olmasını istiyor. Elimi Simon'ın ensesine koyuyorum ve kıvrılamayacak kadar kısa olan saçlarının arkasını kaşıyorum. Omzunun üzerinden bakıp bana gülümsüyor.

Bundan sonra ava çıkacağız. Sonra da balık ve patates kızartması yiyeceğiz. Sonra da birlikte Simon'ın dairesine döneceğiz. Yarın sabah, yatakta tost yiyeceğiz.

Boynunu ovuyorum ve beni omuz silkmiyor. (Burası da eşcinsel olmanın sorun olmadığı bir yer olmalı - ya da Simon her neyse).

Diğer omzumun üzerinden bakıp odanın diğer tarafında Jamie'yi arıyorum. Bu insanların çoğunu daha önce görmüştüm. İşte Máire. Çoktan bir Seçilmiş Kişi seçtiğini sanıyordum. Görünüşe göre bahislerini koruyor. Agatha'nın eski oda arkadaşının bu gece nerede olduğunu merak ediyorum; onu henüz görmedim.

Tekrar Smith-Richards'a bakıyorum ve en azından dikkatimi vermiş gibi görünmeye çalışarak bacak bacak üstüne atıyorum. Hâlâ klinik bir samimiyetle konuşuyor: "Ben

En sadık dostlarımdan bazılarına danışıyor ve erişim alanımı genişletmenin yollarını arıyordum. Eğer bir büyücüye büyü yapabiliyorsam, neden aynı büyüü iki ya da üç büyücüye yapmayayım-"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. *Agatha'nın eski oda arkadaşı!*

"Ya da altı."

O böyle biri.

"Bir sonraki buluşmamızda, yarın, en sadık altı arkadaşımı yanımda getireceğim.

."

Kız.

"-ve sadık destekçileri-"

Sessiz kız. Kapıdaki. Pippa.

"-sahneye, yanımda durmak için-"

Bu Philippa! Agatha'nın Watford'dan eski oda arkadaşı. Sesini kaybetmiş.

"-ve kaderlerine adım atarlar."

Onun sesini çaldım. Beşinci

sınıfta. "Sevgili

arkadaşlarım..."

Onun sesini çaldım.

"Patrick, Melinda-"

Bayan Possibelf geri geleceğini söyledi. Söz vermişti.

"Eliza, Gloria, Daphne-"

Daphne çığlık atıyor ve kollarını bana doluyor.

"Ve sen, Martin."

Philippa'nın sesini çaldım.

Simon'inkini çalmaya

çalışıyordum. Geri gelmedi.

Daphne ağlıyor. Kollarını kendimden uzaklaştırıyorum.

Hiç geri gelmedi.

Simon'ın omzuna bir el koyuyorum. "Gitmem gerek," diyorum. Bu bir fısıltı değil, çünkü odadaki herkes çığlık atıyor ve ağlıyor.

Simon endişeli görünüyor. "Nereye gideceksin?"

O gün bana "Bunun senin hatan olduğunu biliyorum!" diye bağırdı. Büyük çimlerin üzerinde. Philippa'nın sesini çaldığım gün.

Ayağa kalkıyorum. "Sana sonra yetişirim." O da

ayağa kalktı. "Şimdi geliyorum."

"Bunu senin yaptığını biliyorum!" diye bağırdı.

Sırtını sıvazlıyorum. Onu aşağı itmeye çalışıyorum. "Hayır, sen kal.

İhtiyacım var-" Uzaklaşıyorum. "Sen kal. Sonra görüşürüz." Kaçıyorum. Dışarı

Pub'a, sokağa. Bir arabaya ihtiyacım var, bir taksiye.

Philippa.

Onun sesini

çaldım.

Onun sesini

çaldım.

Ve bir daha geri gelmedi.

SIMON

Baz'ın Smith'ten hoşlanmadığını, ona inanmadığını biliyordum ama bunu bu kadar kişiselleştirdiğini fark etmemiştim. Sanırım üvey annesi ve babası yüzünden. Belki de Baz, Daphne güçlenirse eve gitmek istemeyeceğini düşünüyor.

Şu anda Daphne Dünya Kupası'nı kazanmışız gibi ağlıyor. Baz kaçtığında onun yerine bana sarıldı. *Altı kişi*. Smith bir gecede altı kişiyi iyileştirecek. Bu odadaki her sihirbaza yardım etmesi ne kadar sürer?

Herkese sakın olmalarını işaret ediyor ama sakın olacaklarını sanmıyorum.

"Bu gece büyü yapmayacağım," diyor. "Ertesi günü meditasyon yaparak geçirmeyi umuyorum. Yarın çok özel bir yerde buluşacağız..."

Kalabalık sessizleşir, bekler.

"Watford."

Birkaç kişinin nefesi kesilir. Birkaç kişi alkışlar. Ve güler. Çok sevindiler.

"Müdire Bunce bizi Beyaz Şapel'i kullanmaya davet etti!"

"Orada evlendim," diye fısıldıyor Daphne bana.

Büyücüyü orada öldürdüm, söylememeye karar verdim.

Smith sahnenin kenarına yaklaşıyor. "Eğer hayatınızda kalpleri mesajımıza karşı yumuşayan insanlar varsa... onları yarın getirin. Sunduğumuz şeyin gerçekliğini görsünler. Ve eğer hayatınızda hala şüpheleri olan insanlar varsa, onları da davet edin! Herkesi davet edin! Kapılarımızı tüm Büyücüler Dünyasına açalım ve onlara eşitliğin neye benzediğini gösterelim! Bu sihir hepimize ait!"

Oda onun için çılgına dönüyor. Ben de alkışlıyorum. Smith için iyi. Daphne için iyi. Bu odadaki daha büyük ve parlak bir şansa sahip olabilecek herkes için iyi.

Smith beni alkışlarken gördü ve bana gülümsedi. "İyi geceler," diyor kalabalığa, "yarın Watford'da görüşmek üzere!"

Mikrofonu bıraktı ve sahnenin önünden atlayarak koluma uzandı. "Simon, kalabalıklaşmadan çabuk gel." Beni sahneye doğru çekti.

yan kapıdan. İçeri girer girmez tek koluyla bana sarılıyor. "Geldin," diyor.

"Smith, tebrikler. Bu gerçekten heyecan verici."

Neredeyse utanmış görünüyor. Gergin. "Evet, büyüyü genişletmek için çalışıyordum ve ne bileyim, beklemekten sıkıldım. İnsanlar beklemek zorunda kalmamalı."

"Bu çok güzel, senin adına sevindim. Jamie bizimle burada mı buluşacak?"

"Oh"-Smith'in yüzü düştü-"Simon, gerçekten üzgünüm. Onunla konuşamadım.

gelmeye ikna etti. İçine kapanık biri ve artık herkesin ona bir aziz gibi davrandığını söylüyor. Ona daha fazla insan iyileştikten sonra her şeyin daha iyi olacağını söyledim. O zaman bu kadar merak uyandırmayacak."

Başımı sallıyorum. Ne söyleyeceğimden emin değilim. Keşke Baz burada olsaydı da konuşmayı yönlendirmeme yardım etseydi.

"İyileşmiş biriyle konuşmak istersen," diyor Smith, "seni geçen haftaki Beth'le tanıştırebilirim. Sanırım o burada."

"Elbette." Jamie'ye karşı aşırı ilgili görünmek istemiyorum. "Beth'le konuşmayı çok isterim."

"Aslında... yarın geliyor musun? Yarın Watford'da olacağını biliyorum ve ailesiyle de tanışabilirsiniz."

Ona gülümsüyorum. "Yarın kesinlikle geliyorum. Bunu kaçırmak istemem." "Güzel. Size ön tarafta yer ayıracağım. Simon..." Smith hala gergin görünüyor.

"Benimle bir bira içmeye gelir misin? Konuşabileceğimizi umuyordum..." Gülüyor ve gözlerini deviriyor. "Seçilmiş Kişi'den Seçilmiş Kişi'ye."

"Smith, ben-"

"Hayır. Biliyorum. Sadece seninle gerçekten konuşmak istiyorum." Bana o mavi gözlerini sonuna kadar a  ı y o r . "Beni anlayan tek kişi senmişsin gibi hissediyorum..."

Yarım saat sonra, Smith ve ben onun binasının karşısındaki sıradan bir b a r d a oturuyoruz. Barda yemek servisi var, bu yüzden mutluyum. (Baz ve benim akşam yemeği yememiz gerekiyordu. Telefonum kapanmadan önce ona iki kez mesaj attım. Muhtemelen bensiz ava gitmiştir.)

Smith'in bana En Büyük Büyücü olmamla ilgili binlerce sorusu var - insanların bana nasıl davrandığı ve Büyücü'nün beni neden sakladığı hakkında... "O kadar çok büyü olduğunu söylüyorlar ki, diğer büyücüler bundan sarhoş olurmuş."

"Bazen," diyorum. "Bazen onları kustururdu. Eskiden kız arkadaşına migren ağrısı çektirirdi."

Bir tabak balık ve patates kızartması ile bezelye lapası var. Smith sadece bir bira sipariş etti. Bardakla oynuyor, baloncukların yuvarlanışını izliyor. "Hiç böyle bir sihir yaşamamıştım," diyor.

"Kendini şanslı say," diyorum sirkeye uzanarak. "Doğal değildi. Kontrol etmek imkânsızdı. Şey..." Başımı kaldırıp ona baktım. "Belki kontrol edebilirdin. Bir asayı zar zor tutabiliyordum."

"Özlüyor musun?"

Bir çip alıyorum. "Asam mı?"

"Senin sihrin."

"Yani..." Çip parmaklarımı yakıyor. Düşürüyorum.

"Yapmalısın," diyor. "Herkesten daha fazla büyün vardı ve sonra..."

Bardağını döndürüyor. "*Phoof*. Yok bir şey."

Sihrimi özlüyor muyum?

Benim değildi, değil mi? Ve bu işte hiç iyi değildim; işe yaraması için düzenli olarak dünyayı yakıp yıkıyordum.

Gitmeyi özlüyor muyum? Hayır.

Ve diğer büyücülerin bana davranışlarını da özlemiyorum. Gücümün ötesini asla göremediler.

Büyü yapmayı özlüyor muyum? Merlin, büyülerin yarısı geri tepdi. Sanırım diğer yarısında da geri tepmiyorlardı.

Ateş yakabilirim. Ve hava. Ve su.

Tereyağı eritebilir ve çay

kaynatabilirdim.

İstedğim zaman kanatlarım olabilirdi.

Herkesi koruyabilirim. Her zaman. Büyüm varken benim için hiçbir şey imkânsız değildi, hiçbir savaş kazanılamazdı.

Özlüyor muyum?

"Evet," diyorum. "Her günün her saniyesi. Sanki bir elim eksikmiş gibi. İki elim var ve bundan mutlu olmalıyım, ama eskiden *üç* elim vardı, anlıyor musun? Şimdi ayakkabılarımı nasıl bağlayacağımı bile bilmiyorum. Evet, özlüyorum. Her zaman."

Smith bana gülümsüyor. Ki bu hiç uygun görünmüyor, piç kurusu. Kendinden memnun görünüyor. "Simon..." Resmen sırtıyor.

"Tanrı aşkına Smith, az önce içimi döktüm. Biraz merhametli ol."

Bileğimi tutuyor. "Hayır, Simon, ben-" Kolumu sıkıyor, hâlâ bana sırıttıyor. "Sana yardım edebilirim."

"Ayakkabılarımı bağlayabilirim. Bu sadece abartıydı."

Yüksek sesle gülüyor. "*Simon*, sihrini düzeltebilirim!"

Ağzım açık ama bir şey söylemiyorum. Kabinin duvarına yaslanıp oturuyorum.

Smith elini benimkine götürüyor ve sıkıca kavıyor. "Seni yeniden sihirbaz yapabilirim."

"Nasıl..."

"Benim büyüm," diyor. "Sana yapabilirim."

"Ama ben büyücü değilim-"

"Sen *en büyük* büyücüydün-" "Bu asla doğru değildi-"

"*Gerçekten* doğrudu!" Elimi sıktı. "Sen Seçilmiş Kişi olmayabilirsin Simon ama dünyamızın tanıdığı en güçlü büyücüydün. Sakın bana bir büyücü olmadığını söyleme..."

"Smith..."

Gözleri parlıyor. Bana eski arkadaşmışız gibi bakıyor. Sanki içimi dışımı biliyormuş gibi. "Büyüyü bu gece yapmadım," diyor, "çünkü onu *senin* için saklıyordum. Yarın sahnedeki gösterinin bir parçası olmak istemeyeceğini biliyordum..."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

Diğer elimi tutuyor ve gülüyor. "Evet de!"

Başımı salladım. "İşleri yoluna koymak için büyüden vazgeçtim."

Smith'in yüzü yumuşuyor. Ellerimizi aramızda tutuyor. "Simon, sen dünyamızın iyileşebilmesi için en büyük fedakârlığı yaptın. Şimdi izin ver seni iyileştireyim."

SMITH

Evander her zaman "Günün birinde" der. Bir bölüm.

Bu benim Simon Snow bölümüm. (*Simon Snow*, ne isim ama! Ne büyük bir avantaj. Kulağa bile öyle geliyor, neredeyse kıskanacağım.)

Burası onu iyileştirdiğim yer. Gücümü kanıtladığım yer.

Ben benden önce gelenler gibi değilim. Sahte peygamberler. Ben *onun* gibi değilim. Onları hayal kırıklığına uğrattı. (Güzel isim lanet olsun! Güzel saçlar. Kızıl kanatlar.)

Gücüm başarısız
olmayacak. Planım
başarısız olmayacak.

Düşmüş putlarını düzeltereğim, ona her türlü merhameti göstereceğim - onu yüceliğe kavuşturacağım.

Tüm Büyücüler Dünyası'nı yeniden ihtişama kavuşturacağım.

Kehanetlerin hepsi benim hakkımda. Burayı efsanelerdeki gibi yapacağım. Kahramanlarla. Mucizelerle. *Sihirle*.

Bu benim hikayem.

Bu benim Simon Snow bölümüm.

Bir zamanlar, yaralı bir askerle tanıştım. Bir zamanlar, ellerini ellerime aldım.

Beyaz Şapel'de yanımda dururken çok iyi görünecek. İyi haberlerimi yayarken sesi çok iyi çıkacak.

SHEPARD

Penelope'nin katında cehenneme açılan bir kapı var. Yer açmak için kanepeyi kenara itti.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Bunu kendi evimde yaptığım için aptal olduğumu söylediğini sanıyordum."

"Bu bir kiralama," diyor. "Başlayın."

Penelope'ye ayini yüksek sesle okumayacağımı söyledim. O da "*Tamam, okuyacağım.*" dedi. Ben de "*Bir iblise evlenme teklif etmene izin vermeyeceğim!*" dedim. O da "*O zaman sanırım okuyacaksın.*" dedi. İşte buradayım, kendi kanımla çizilmiş bir kapının üzerinde duruyorum ve elimde Ken'in iki yıl önce bana verdiği talimatlar var.

"Bu çok kötü bir fikir," diyorum.

"En sevdiğin türden."

"Penelope..."

Yanımda, kanlı kapının dibinde durmak için adım atıyor.

"Mutfakta kalacağına söz vermiştin," diyorum.

"Hayır, benden mutfakta kalmamı *istedin*. Shepard, bana güveniyor musun?"

Ona baktım. Ayine hazırlanmak için at kuyruğunu yeniden örmüş, gözlüklerini temizlemiş ve yemin ederim gri bir pelerin giymişti. Kahverengi gözleri derin ve kısık, dudakları beni öptüğü için hâlâ şiş. Mor mücevheri avucunun içinde.

"Evet," diyorum.

Beni tekrar öpmek için parmak uçlarında duruyor. "İblisi çağır," diyor, "ve sonra yolumdan çekil."

Artık bunun bir teklif olduğunu bildiğim için ritüeli yüksek sesle konuşmak farklı. (Utanç verici.) Belki iblis bu sefer gelmeyecek - belki de iblis nişanlını çağırmak için farklı bir ritüel vardır. Çağırımı sonuna kadar okudum, sonra kapıya baktım...

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, açılıyor.

İblis merdiven çıkar gibi yürüyor. Geçen seferkiyle aynı görünüyor. Bazen bir kadın gibi. Bazen bir ayı gibi. Bazen bir delik gibi.

Penelope'nin oturma odasına giriyor ve kafamın içinde ucuz hoparlörlerde çalan ağır bir bas notası gibi bir his var. Kurtulmaya çalışıyorum.

"Shepard," diyor iblis sıcak bir sesle ve başım tekrar uğulduyor, "nişanlım. Benimle konuşmak mı istedin?" Şu anda bir kadına çok benziyor. Gülümsüyor. Samimi. Kollarını uzatmış. Çok pahalı görünen stiletto'lar ve ipek bir pantolon giyiyor. (Gerçekten bunu mu giyiyor? Yoksa bir şekilde yansıtır mıyım? Yüzüne odaklanmaya çalıştığımda başım zonkluyor.)

"Merhaba," dedim, "nasılsın?"

Penelope çoktan aramıza girdi. "Shepard'ın bugün seninle konuşmasına gerek yok. Benim var."

İblis kısa bir süre durur ve kaşlarını çatarak ona bakar. "Peki sen kimsin?" "Ben onun avukatıyım."

Bana bakıyor. "Bir avukata ihtiyacın var mı, Shepard?"

"Bu sözleşme ile ilgili," diyor Penelope net bir şekilde. Sesi çok işgüzar geliyor.

"Sözleşme..." İblisin gözleri parlıyor. (Kadının gözleri, ayının gözleri; kara bir deliğin içinde kırmızı kırmızı yanan bir çift göz var). Dövmelerim dönmeye ve kaşınmaya başlıyor.

Penelope şaşırmamış görünüyor. "Korkarım ki geçersiz."

"Korkmalısın!" İblis bana döndü. "Kim bu ölümlü, Shepard? Nişanımızı sorgulamaya kim cüret eder?"

"I-"

Penelope aramıza girdi. "Anlaşmanız Shepard Love ile mi?" "Evet," diye homurdandı iblis.

"Bu adamın adı bu değil."

İblis Penelope'ye yaklaşır. "Bana yalan mı söyledi?"

Penelope dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını öne eğiyor. "Tam olarak açıklamadı-"

"Bu bir yalan!" diye bağıyor iblis. Kafam parazitlerle dolu.

"Şey"-Penelope omuz silkiyor, etkilenmemiş- "her ne ise, sözleşmeyi geçersiz kılıyor."

İblis Penelope'nin başının üzerinden bana bakıyor. "Eğer bu doğruysa senin bağırsaklarını deşeceğim."

"Düğünden *sonra* onun bağırsaklarını deşebilirsin," diyor Penelope, "eğer sadakatsizse, kısır ya da yüzü seni rahatsız ediyorsa. Şartlar açık. Ama yanlış bilgi vermek sadece nişanı geçersiz kılar."

"Nerede yazıyor bu?" diye sorar iblis.

"Bileğinin hemen üstünde. '*Anlaşma hükümsüzdür ve her türlü iyilik veya hediye iade edilecektir*'-"

Huffs. "İyilik falan istemedi!" "Bu işi kolaylaştırıyor, geri alınacak bir şey yok."

İblis bir an için özellikle ayı gibi ve delik gibi görünüyor. "Bu adam beni özgür iradesiyle çağırdı!"

"Yaptım," dedim, "özür dilerim."

Penelope'nin dirseği karnıma çarptı.

"Hile yoktu," diye devam ediyor iblis, "tuzak yoktu! Ben bile bir koca arıyorum!"

"Buna itiraz etmiyoruz," diyor Penelope.

İblis Penelope'nin omzuna bir pençe saplıyor. "Beni zaman içinde test edilmiş, yasal olarak sağlam bir evlilik teklifiyle çağırdı."

"Bu gerçeği kabul ediyoruz."

"Adını ve ihtiyaç duymadığım başka pek çok şeyi teklif etti!"

"Kimlik görmek istemediğine şaşırdım," diyor Penelope. "Ya da herhangi bir durum tespiti yapmaya çalışmadın."

İblis Penelope'nin yüzüne beyaz bir duman üflüyor. "İkinizi de öldürebilirim!"

Penelope, inanılmaz bir şekilde öne çıkar. "Yapabilirsin, ama yetersiz açıklama durumunda yapmayı kabul ettiğin şey bu değil." Bir adım daha atıyor. "Sözleşmeyi geçersiz kılmayı *kabul* ettiniz!"

İblis, Penelope'nin başının üzerinden beni işaret ediyor. "Ne olursa olsun antlaşmamızı onurlandırmayı seçebilirim! Belirlenen saatte senin için geleceğim ve seni evime uzun bir yolculuğa çıkaracağım, orada tüm kardeşlerimin görmesi için evleneceğiz. Ölümsüz olacaksın, çünkü seni senin türünün yaşayamayacağı ya da ölemeyeceği bir yere götüreceğim."

Penelope kollarını kavuşturur. "Yasaları çiğnemeyi ve sözleşmeyi hiçe saymayı seçebilirsin... Belki de senin sözün de onunki kadar değersizdir."

İblis uluyor -bütün bina titriyor- ve sonra odanın öbür ucuna geçip Penelope'nin koltuğuna oturuyor. Yine bir kadına benziyor. Çok güzel. Gözlerimin göremediği renkte bir teni var. Ve saçları boynuz gibi, saç gibi, bir delik gibi.

Penelope bir şey söylemek için nefes alır.

"Sessiz ol," der iblis. "Düşünüyorum."

Gerçekten özür dilemek ya da bunu bir şekilde düzeltmek istiyorum. Belki de iblise içecek bir şeyler ikram etmeliyim. Penelope üzerimdeki kokuyu almış olmalı; dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sertçe sallıyor.

"Anlaşmayı değiştireceğiz," diyor iblis, "adını ve daha fazla sahtekârlığın sonuçlarını netleştireceğiz."

Penelope, "Ben *senin* avukatın değilim-" diye söze başlar.

"Kesinlikle değilsin," diye tersliyor iblis. "Temsil edilmem gerektiği konusunda bilgilendirilmedim."

"-ama bu fırsatı mal varlığınızı korumak için kullanmanızı tavsiye ederim." "Mal varlığım tamamen güvende."

Penelope, DMV'de çalışan ve hiç pişmanlık duymayan biri gibi konuşarak, "Size bildirmekten üzüntü duyuyorum," der, "bu adam size pek çok borçla geliyor."

"Borcunu açıklamadı!"

"Ona sorulmadı!"

"Onun bu dünyaya olan borcu benimkinde anlamsız olacak!"

"İlk çocuğunu başkasına söz verdi," diye üzülen haber verir Penelope o.

"Onun *ilk çocuğu*..." İblis genişleyerek kanepeyi yutan bir deliğe dönüşür. Sesi bir yıkım. "Shepard, bunu nasıl yaparsın!"

"Çocuk sahibi olmayı planlamıyordum," diye mırıldanıyorum.

"Ayrıca üçüncü çocuğu," diye ekliyor Penelope. Cehennem kadar net. "Sayısız başka borç ve sözün yanı sıra, bazıları neredeyse sonsuza dek yaşayan yaratıklara ölümün ötesinde borçlu."

İblis koltuktan kalktı ve bana doğru süzüldü. "Kendime bu dünyayla işimin bittiğini söylemiştim... Ne zaman bu zahmete değdi ki?" İblisin acılığını tadabiliyorum, bir ağız dolusu kir gibi ve başım çınlamayı bırakmıyor. Sanırım Penelope de bunu hissediyor. İblis bakmadığında başını oynatıp duruyor.

Bana doğru yaklaşıyor. Penelope aramıza giriyor, ama *ayı-kadın-ayı* onun içinden geçiyor.

Üzerimde belirliyor. "Ama sen..." diyor iblis, çenemden tutarak. "Sen farklıydın. Beni hazırlıksız yakaladın. Benim gibi birini çağırmak ve elimden başka bir şey istememek..."

Yanağımı okşuyor. *Pençe-parmak-hafifliği*. "Taşınmıştım."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Sana sonsuzluğu verirdim Shepard," diye gürlüyor iblis. "Sana bir taht inşa ederdim."

O kadar alçaktan i çekiyor ki yerçekimi gibi geliyor. Sanki nefesi bizi aşağı, a ř a ğ ı , aşağı çekiyor. Masanın zerindeki seramik tabak toz haline geliyor.

"Kimlik görmeyi istemeliydim," diyor. "Normalde referans isterim..."

Gözlerimin içine bakıyor. Ve aşağıya. Bakışları beni çevreliyor. "Sözleşme geçersizdir," diyor. Kollarım kaşınıyor ve karıncalanıyor. Kıpırdamadan duruyorum. "Artık benim nişanlım değilsin. Borçların benim değil. Ve lmszlk üzerinde hiçbir hak iddia edemezsin."

İblis dikkatini Penelope'ye çevirir. "Ancak sen..." Penelope irkilmiyor.

"ok zeki ve çok cesursun ve dizlerini seviyorum." İblisin sesi şimdi bir kontrbasın en alt teli gibi ballı. "Glerim harika," diye mırıldanıyor, "ve size elimin müsait olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

Penelope irkilir. "Sen..."

"Bu dünyada istediğin bir şey var mı, genç avukat?"

Penelope başını sallar. "Hayır."

"Pekâlâ," diyor iblis, ağır adımlarla bizden uzaklaşarak. "Fikrinizi değiştirirseniz beni arayın." Yerdeki kapıyı açıyor ve iki ayak ve dört ayak üzerinde ve batan bir boşluk gibi aşağı iniyor.

Penelope'ye bakıyorum. Kollarıma bakıyor.

Pürüzsüz kahverengi tenimden başka hiçbir şeye.

BAZ

Teyzemin dairesine gitmek sonsuza kadar sürüyor, trafiğe büyü yapsam bile.

Taksiden inip merdivenleri koşarak çıkıyorum ve anahtarım yerine asamla ön kapıyı açıyorum. Fiona oturma odasındaydı. Ben içeri daldığımda koltuktan fırladı.

"Lanet olsun, Basil!"

Kanepede hâlâ oturan bir adam var, vampir Nicodemus. Onların yanından geçip Fiona'nın odasına koşuyorum.

"Ne yapıyorsun!" diye bağılıyor arkamdan.

Odası tam bir felaket. Taşındığımda tüm daire böyle görünüyordu... Dizlerine kadar giysiler. Açılmamış postalar yığınlar halinde. Sigara izmaritleri ve küllenmiş tütsülerle dolu çay fincanları. Dolaba gidiyorum.

"Baz, cidden, odamdan çık!"

"Nerede o, Fiona!" Dolabından bir şeyler atıyorum. Ayakkabı kutularını. Tayt. Hiç solmamış kesme çiçekler. "Hala

Watford'da! Bulamadım!"

"Watford'da mı?" Omzumun üzerinden baktım. Fiona beni odaya kadar takip etti. "Kayıt cihazı mı?"

Kızmış ve kafası karışmış görünüyor. "Kayıt cihazı mı? Hayır, ne kayıt cihazı?"

Dolabına geri döndüm. Yağ şişeleri. Bitki kutuları. Sütyenler. Daha önce hiç görmediğim bir asa. Lambadan yapılmış bir nargile. Bongdan yapılmış bir lamba. Gömleğimin arkasını çekiştiriyor. Onu görmezden geliyorum.

"Ne arıyorsun, Baz!"

Onu iterek üzerine çıktım. "Beşinci sınıfta bana verdiğin kayıt cihazı!"

"Neden sana bir kayıt cihazı vereyim ki? Bu boktan bir hediye."

Tabii ki hatırlamıyor. *Tabii ki* hatırlamıyor. "Simon'ın sesini çalmam için bana verdiğin!" Bağıriyorum.

Fiona elini alnına koyar. "Ohhhhhhhhh, *kayıt cihazı*. Kahretsin, bu çok fazla büyü gerektirdi ve işe yaramadı bile." "İşe yaradı."

"Mmm." Dilini tıkırdatıyor. "Hiç sanmıyorum. Adamın az önce buradaydı ve onu konuşurken duydum."

"*Bir kızın sesini çaldı, hatırladın mı? Philippa Stainton'ın.*"

"Philippa Stainton... O bizimkilerden biri değil, değil mi?"

"SİKTİR!" Fiona'nın nargilesini tekmeleyerek bağırıyorum. Paramparça oldu. "Sadece-nerede o!" Gülüyor. "Sana on yıl önce verdiğim kayıt cihazı nerede?"

"Beş yıl önceydi."

"Bilmiyorum, onunla ne yaptın Baz?" "Onu sana geri verdim, Fiona!"

Omuz silkiyor. "Bir kızın sesiyle ne yapabilirdim ki?"

"Neden..." Duvara yaslanıyorum, eğilip karnımı tutuyorum. Sanırım hasta olacağım. "Bunu bana neden verdin ki..."

"Nedenini biliyorsun, Simon içindi." "Ona ne yapacağını bilmiyordum!"

"Savaşta olduğumuzu biliyordun!"

Başımı kaldırıp ona baktım. "*On beş* yaşındaydı, Fiona..."

"Ve Büyücü onu zaten bize karşı kullanıyordu!"

"*Ben* de on beş yaşındaydım!"

"Evet, anneni öldürdüklerinde sen beş yaşındaydın!" Ellerini kalçalarına koyup dilini yanağına götürüyor ve soğuk bir heceyle gülüyor: "*Hnnh*. Beni bu konuda suçlu hissettirmeye çalışma... Savaştaydık."

"Savaşta değildim, okuldaydım."

"Yardım etmek istedin."

"Seni mutlu etmek istedim, iyi bir Pitch olmak istedim! Bu ne anlama geliyorsa..."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun Basil. Her zaman biliyordun, küçükken bile. Büyüçüye göz kulak olman konusunda sana her zaman güvenebilirdim."

"Fiona..." Şimdi başımı tutuyorum. "On yaşındayken söylediğim her şey senin sözlerini sana papağan gibi tekrarlamamdan ibaretti. İyi bir asker ya da iyi bir casus değildim; sadece dikkatini çekmek istiyordum!"

Başını sallıyor. "Sana o kayıt cihazını verdiğim için kendimi kötü hissetmiyorum; kötü hissetmemi mi istiyorsun?"

"Evet!" Ayağa kalktım. "Masum bir kızın sesini çaldım! Sihrini kaybetti!"

"Olur böyle şeyler Baz!"

"*Ben* oldum, Fiona! Bok gibiyim!"

"Ben üzgün değilim!" diye bağırıyor.

"Olmalısın!" Ben de bağırdım. "Ben bir çocuktum ve sen beni kullandın!"

"Ve işe yaradı - Büyücü'yü alaşağı eden çocuklardı!" "Büyücüyü alaşağı eden *Simon*'dı! Ve bu olmazdı onun sesini çalsaydım ne olurdu..." Bir yığın kıyafeti tekmeliyorum. Burada bir şey yok. Benim için yok. Fiona'yı odasında bırakıyorum. Nico hala koltukta oturuyor. Ben içeri girdiğimde ayağa kalkıyor. Homurdanıyorum. Sanki şu anda o kutuyu açacakmışım gibi, üzerinde "*Benim sikik vampir avcısı teyzem, sikik bir vampirle takılıyor*" yazan kutuyu. Hayır, teşekkür ederim. Tabağımda yeterince şey var. Artık çocuk değilim. Fiona bana iyi bir Pitch olmanın ne demek olduğunu söyleyemez. Umurumda olduğunu sanmıyorum.

PENELOPE

Dövmeler gitmiş.

Shepard kollarını uzatıyor ve parmak uçlarımı bir ön kolun iç kısmında gezdiriyorum. Gitmişler.

"Penelope..." diyor. "Başardın."

Başardım. Shepard cehenneme gitmeyecek... En azından bu versiyonu değil.

"Penelope!" Shepard'ın sesi biraz sayıklıyor gibiydi. Beni kaldırdı ve etrafımda döndürdü. "Başardın!"

"Yani" -omuzlarına tutunuyorum- "*yardım* ettin."

"Sen tam bir deli kadınsın! *Oturma odanızda bir iblis* çağırdınız. Sen tam bir deli trenisin!"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "*Deli* demezdim... Bir planım vardı."

"Çılgın bir plan." Beni yere bıraktı, hâlâ bana sarılıyordu. "Ya işe yaramasaydı?"

"İşe yarayacağından oldukça emindim."

"Evet, ama işe yaramayabilirdi..."

Omuzlarını sarsıyorum. "Beni sorgulamayı bırak, Shepard! Kanıt pudingin içinde."

"Sen gördüğüm en tehlikeli şeysin," diyor beni öperek. "Sen kolayca bir F5'sin. Belki de F6."

Beni öpmesine izin verdim. Beni öpmesi hoşuma gidiyor. "Laneti bozduk..." Mırıldanıyorum.

"Sözleşmeyi bozdunuz," diyor.

"Hiçbir zaman geçerli olmadı."

Bana sırtarak geri çekiliyor. "O iblisi başıma bela olduğuma ikna ederek beni bu işten kurtardığın için üzölmeli miyim?"

"Ben sadece gerçekleri sundum."

Beni derin derin öpüyor, sonra gülmeye başlıyor, sanırım tamamen sevinçten. "Bunun için sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim."

"Bana henüz teşekkür etme,

Shepard." "Neden teşekkür

etmeyeyim?"

"Çünkü muhtemelen arkadaşın Ken'i öldüreceğim."

Kapıyı temizledikten ve kanepeyi geri çektikten sonra Simon'la konuşmam şart.

Ona mesaj atmaya çalışıyorum ama telefonu çalışmıyor. (Şarjı sadece birkaç saat dayanıyor, yenisine ihtiyacı var.) "Hadi Shepard," diyorum.

Shepard oturma odasının ortasında durmuş, kollarına bakıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Simon'la konuşmak için."

"Nerede olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Pfft. Sevdiğin birinden saklanmak neredeyse imkansızdır."

Shepard siyah-beyaz ayakkabılarını bağcıklarını açmadan çekiyor. Kot ceketine uzanıyor ama elini tutuyorum. Cekete baktı, sonra güldü. Bundan büyük ölçüde sorumlu olduğumu bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutamayabilirim.

Buzdolabında Simon'la benim bir resmimiz var. Yumruğumu üzerine koyup **"Kış, ilkbahar, yaz ya da sonbahar!"** diyorum ve daha adını bile söylemeden taşım beni mutfaktan dışarı çekmeye başlıyor.

Sonunda başka bir taksiye bindik - taksi şoförleri bu şekilde yol tarifi almaktan gerçekten nefret ediyor - ve yarım saat sonra Hackney Wick'teyiz. Dairelere bölünmüş bir teras evinde iniyoruz.

Eve doğru yürürken Shepard, "Bana önce nakit para göstermezsen seninle bir daha taksiye binmem," diyor. Kapının yanında iki zil var. "Hangi daire?"

"Emin değilim," diyorum. Simon'ın burada yaşadığını, kendi evi olduğunu düşünmek çok garip. Bensiz.

"Bunce, sen misin? İyi misin?" Baz arkamızdan geliyor. Saçları dağılmış ve ağlıyor gibi görünüyor; gözleri gölgelenmiş ve grileşmiş.

"Ben iyiyim," diyorum. "Sana ne oldu?"

"Ben," diyor. "Hiçbir şey. Yeni gibi iyiyim. Kar seni içeri almıyor mu?" "Henüz denemedim."

"Yukarı gel, anahtarım var." Anlaşılan Simon'la aralarını düzeltmişler. Onu yukarı kadar takip ediyoruz ve bizi daireye alıyor, ışığı açıyor. "Simon? Evde misin?"

Baz ışık altında daha da kötü görünüyor.

"İyi olduğuna *emin misin?*" Ona sordum.

"Ben iyiyim Bunce. Snow her an eve gelebilir, eminim. O-"
Merdivenlerde ayak sesleri var. Üçümüz de dönüp kapıya bakıyoruz.
Simon içeri giriyor, Baz'dan bile daha kötü görünüyor. Sanki bir ennuisel ile kavgasını kaybetmiş gibi.
Baz ona doğru koşuyor. "Simon?"
Simon bana bakıyor. "Penelope?"
Ben de ona doğru koşuyorum. "Simon, sorun ne?"
Bana cevap vermiyor. Onun yerine kollarıma yığıldı.
Ona sarıldım. Sanırım ağlıyor. Baz başımızda duruyor, perişan ve endişeli görünüyor. "Pamuk, ne oldu?"
"Hiçbir şey," diyor Simon yutkunarak. "Hiçbir şey olmadı. Sadece... ben bir aptalım." Baz dudağını kıvrıyor. "Bunu Smith mi yaptı? Sana ne söyledi?"
"Smith kim?" Ben soruyorum.
"Bilmek istemezsin," diyor Baz, aynı anda Simon da "O yeni Seçilmiş Kişi," diyor.
"*Stevie Nicks ve Gracie Slick*. İkinizi bir haftalığına gözümün önünden ayırdım..."

Tezgâhın üzerinde Ikea'dan alınmış yepyeni tabaklar duruyor. Baz su ısıtıcısı olmadan çay yapmaya çalışırken ben de birkaç fincanı çalkalıyorum. Büyüyü beceremiyor. "İyi *değilsin*," diyorum ona. "Ve Simon'ı çözer çözmez bana nedenini söyleyeceksin."

"Yani..." Baz gözlerini ovuşturuyor. "Asla o zaman."

"**Rosie Lee!**" Ben atıyorum.

Çayı Shepard ve Simon'a götürüyoruz. Simon'ın boş oturma odasında yerde oturuyorlar. Simon duvara yaslanmış, ellerini saçlarında sıkıyor.

"Al," diyor Baz, bir fincan uzatarak. "İç bakalım."

"Pekâlâ," diyorum Simon'ın yanına oturarak. "En Büyük Büyücü olduğunu iddia eden Smith adında bir adam var..."

"Bu sadece bir iddia değil Penny, o gerçek bir anlaşma." Simon özellikle sert davranıyor. "İnsanların tam büyü potansiyellerine ulaşmalarına yardımcı olacak bir büyü var."

Çekiniyorum: "*Bu* ne demek oluyor?"

"Büyülü güçlendiriciler." Baz, Simon'ın diğer yanına oturuyor. "Süper Mario mantarları gibi. Üvey annemi Baba Yaga'ya dönüştüreceğine söz verdi."

"Şey," diyorum, "bu gerçek olamaz." Baz'ın üvey annesi ıslak bir kese kağıdından bile heceleyerek çıkamaz.

"Simon ısrar ediyor: "Onu rol yaparken gördük. "İşe yarıyor." "Evet, ama..."

Simon öyle bir ofluyor ki neredeyse çayını dökecek. "Bunu kabul etmek sizin için neden bu kadar zor? Birdenbire ortaya çıktı ğ ı m d a hepiniz benim En Büyük Büyücü olduğuma inandınız!"

"Sen bizi büyüttün." Baz elini Simon'ın omzuna koyuyor. "Kar, bu gece ben gittikten sonra ne oldu?"

Simon fincanına bakar. "Bir bira içmeye çıktım. Smith'le."

"Smith'le," diye tekrarlıyor Baz.

"Ve o... Şey, büyümü düzeltmeyi teklif etti."

Baz Simon'ın omzunu geriye itiyor ve çayını etrafa sıçratıyor. "O ne?"

"Büyük yılanlar," diyorum dizlerimi silerek. "Bu işe yarar mı? Olur mu? İstesene bile mi, Simon? Seni Humdrum bölgesine geri döndürebilir!"

"Bu yüzden hayır dedin," diyor Baz. "Doğru mu?"

"I..." Simon önce Baz'ın yüzüne, sonra benimkine, sonra tekrar kucağına bakıyor. Yarısı boş fincanını yere bırakıyor. "Bunun bir önemi yok. İşe yaramadı."

Baz çok öfkeli. Sanırım dişleri patlamış olabilir. "Bize onun denediğini mi söylüyorsun?!"

Ben de çok kızgınım; Simon'ı *bir haftalığına* gözümün önünden *ayırdım* ve-"Birinin sana deneysel bir büyü yapmasına izin mi verdin!"

"Fark etmez!" Simon pek bağırıyor. Yine ağlamaklı. "Hiçbir şey yapmadı! Ben bir büyücü değilim! Smith beni düzeltmedi çünkü düzeltilecek bir şey yok!"

Bu bizi bir dakikalığına susturdu. Ben Baz'a bakıyorum, Baz da bana bakıyor. Birbirimize ne söylemeye çalıştığımızdan emin değilim. Belki de sadece, *siktir*.

Simon'a dönüp bakıyorum ve nazik olmaya çalışıyorum. "Nereden biliyorsun? Büyü yapmayı denedin mi?"

"Evet..."

"Kimin asasıyla?" Baz bilmek istiyor.

"Smith'in asasıyla."

"*Smith*'le birlikte." Baz alnını ovuşturuyor. "Onun içini boşaltacağım."

Simon başını sallar. "Smith *yanlış* bir şey yapmadı. Yaptığı büyü bana zarar vermedi Baz, sadece başından beri bildiğim şeyi doğruladı. Sanırım büyüyle doluyken bile bunu biliyordum. Ben bir Normal'im. Ben hiçbir şey değilim..."

Bunu söyler söylemez, kafası sessizce yanımda oturan Shepard'a doğru kalktı. "Tanrım, Shepard, özür dilerim, öyle demek istemedim..." Simon'ın gözleri büyür. Dik oturur. "Shepard... dövmelerin!"

Shepard bir kez olsun müdahale etmek istemiyormuş gibi görünüyor. Gülümsüyor ve kollarını uzatıyor. "Evet," diyor usulca. "Gitti."

"Peki ya lanet?" "Ne laneti?"

Baz soruyor.

"Shepard lanetli," diyor Simon. "Şeytanla bir anlaşma yaptı."

"Tam olarak bir *anlaşma değildi*-" diyor Shepard.

Baz gücenmiş görünüyor. "Neden kimse bana eve lanetli bir Normal getirdiğimizi söylemedi?"

"Bu benim sırrım değildi," diyor Simon. "*Senin* hakkında kimseye bir şey söylemedim.

lanet..."

"Herkes benim lanetimi zaten biliyor," diyor Baz.

"Artık lanetli değilim." Shepard elini omzuma koydu. "Penelope tamir etti."

Simon ve Baz bana dönüyorlar.

"Tamir etmişsin..." Baz temkinli

görünüyor. "Nasıl?" Simon soruyor.

"Sonra açıklarım, o kadar da değil-"

Shepard sözümü kesmek için tam anlamıyla önüme eğildi: "İblisi çağırdı ve beni bırakması için gözünü korkuttu!"

"Ne yaptın?" Baz on dakikadır Simon'a karşı kullandığı ses tonuyla konuşuyor.

"Onu görmeliydiniz," diyor Shepard. "Çılgıncaydı!"

"Çılgınca değildi," diye düzeltiyorum. "Bir planım vardı."

"Daha çok bir önseziydi," diyor, "ama işe yaradı! Bu iblisi Matlock'a boyun eğdirdi. Birinin Ölüm'le satranç oynamasını izlemek gibiydi."

"Matlock nedir?" Simon soruyor.

Baz hâlâ şokta. "Bir *iblis* mi çağırdın?"

"Araştırmaya dayalı bir plan uyguladım," diyorum.

"Bir *iblis* çağırdı!" Shepard o kadar gururlu görünüyor ki yüzüm kızarıyor. "*Oturma odasında!* Ve gözünü bile kırpmadı!"

Simon bana doğru eğiliyor ve omzuma vuruyor. "Penny gibi konuştun."

"Yani kimse lanetli değil..." Baz diyor ki.

"Sadece sen, bebeğim," diyor Simon.

Baz başını sallıyor. "Seni bir *hafta* boyunca yalnız bıraktık Bunce..."

Simon Shepard'a sırtıyor. "Bu bir kutlama gerektiriyor! Kutlama yapmalıyız."

Geri kalanımız ona kaşlarını çatıyor. "Kutlama yapmamıza gerek yok," diyorum. "Sana yapılan bu büyüün kaynağına inmemiz gerekiyor."

"Ulaşılabilecek bir dip yok." Simon kararlı. "Ben zaten oradayım. Smith bana büyü yaptı ama işe yaramadı, hikâyenin sonu. Gerçek anlamda hikâyenin sonu. Ben büyücü değilim."

"Kar-" Baz azarlıyor.

"Cidden, bir kez olsun başka birine odaklanabilir miyiz?" Simon Shepard'a bakar. "Shep! Artık cehenneme gitmiyorsun! Ve Haziran'ın ortasında ceket giymek zorunda değilsin. Ne kadar kıskandığımı biliyor musun?"

Shepard Simon'a gülümsüyor. Baz ve ben yine gizemli bir şekilde birbirimize bakıyoruz. Sanırım Simon'ın konuyu bu şekilde değiştirmesine izin vermemek konusunda hemfikiriz... (Gerçekten de bazı el işaretleri falan bulmalıyız.)

"Belki de Snow haklıdır..." Baz dikkatle

söylüyor. Başını sallıyorum.

Baz devam ediyor. "Eğer gerçekten bir iblisi alt ettiysen Bunce, bu tarih kitaplarına geçecek bir şey." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Neredeyse çok düşkün.

Gözlerimi deviriyorum. "O kadar da etkileyici değildi."

"Hadi oradan," diyor Simon. "Bir gün Watford'da senin hakkında bir ders verecekler."

"Penelope'ye," diyor Shepard nazikçe, çay fincanını havaya kaldırarak.

"Benim kahramanım."

Simon fincanını kaldırır. "Benimkini de!"

"Çok sert bir sihirbaz," diyor Baz kadeh kaldırırken. "Bunu söylemekte bir sakınca görmüyorum."

Yanaklarım çok sıcak. Ve gözlerim yanıyor. Bunun gerçekten zamanı değil.

"Hiç sorun olmadı. Mücevherimi çıkarmam bile gerekmedi."

BAZ

Bunu pizza sipariş ederek ve Penelope ile Shepard'ın, Shepard'ın onu korkunç bir nişandan nasıl kurtardığına dair tartışmalarını dinleyerek kutluyoruz.

Bunce'nin bir iblisi sadece Normal'in desteğiyle yenmesine şaşırmadım ama yine de bizden yardım istemeliydi. Kesinlikle onunkini kullanabilirdik. Snow'u beladan uzak tutmak iki kişilik bir iş. Bunu tek başıma yapamam. Bak bu gece ne oldu.

Ne oldu?

Simon maddi olarak zarar görmüş gibi görünmüyor. Ama zaten duygusal olarak tehlikedeydi; ihtiyacı olan son şey, parlak yeni Seçilmiş Kişi'nin onu düşerken tekmelemesiydi.

Smith-Richards'ın şapkasında ne büyük bir tüy olurdu - eğer eski altın çocuğu onarıp tüm Büyücüler Dünyası'nın önünde teşhir etseydi. Ne büyük bir onay.

Artık Smith-Richards'ın başarısız olduğunu kimse bilmeyecek. Sadece Simon ve o kendini suçluyor.

Şükürler olsun ki Bunce geri döndü. Kar onu güneş ışığı gibi emiyor. Ayrı geçirdikleri bir haftayı telafi etmeleri iki haftalarını alacak. Bir saat kadar sonra, avlanmak için bu neşeli buluşmadan ayrılıyorum. Simon da gelmek istiyor ama onu Penelope'den uzaklaştırmak istemiyorum. "Sen kal. Hemen döneceğim."

Uzağa gitmeme gerek yok. Snow artık bir kanalın yakınında yaşıyor ve fareler bol miktarda var. Bir su samuru bile yakalayabilirim. Buradayken karnımı doyurmaya karar verdim. Bazen, kendimi ağzına kadar doldurursam, bütün bir gün boyunca avlanmayı atlayabilirim. Hâlâ insanmışım gibi davranabilirim.

Smith-Richards'ın büyüünün başarısız olması *gerçekten* bir şey ifade etmiyor... Onun büyüünün ne yaptığını ya da nasıl çalıştığını bile bilmiyoruz. Bu Simon'ın asla büyücü olmadığının kesin bir kanıtı değil.

Sanırım o da bunu çok isterdi. Kendisi için kurmaya çalıştığı bu Normal hayata alışmasına yardımcı olur. Bana da Normal'i oynatıyor. Dairenin etrafında büyü yapmayı teklif etmeyi çoktan bıraktım.

Bunce henüz notu almamış. Geldiğinden beri her beş dakikada bir mücevherini çıkarıyor. Pizzacıyı hecelemeye çalıştı ama ben ödemekte ısrar ettim. ("Tanrıya şükür," dedi Shepard. "Bu hafta tam bir Butch Cassidy oldu.")

Snow'un dairesine döndüğümde -yedi sıçan ve bir porsuktan sonra- Bunce zemini yumuşatmış ve uyku tulumlarını hazırlamıştı. "Penny ve Shepard burada kalıyor," diyor Simon. Shepard çoktan bir köşeye kıvrılmış, yeni lanetlenmişlerin uykusunu uyuyor.

"Sanırım yatmaya gidiyorum," diyorum. "Çok yorgunum." "Oh, demek geceyi burada geçireceksin..." Penelope dalga geçiyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Oh, yani şimdi de normallerle arkadaşlık ediyorsun..." "I-"

"Biz kör değiliz, Bunce." Bütün gece Shepard'a bakıp kızarmıştı ve Colorado'dan beri ona aşık olduğu belliydi.

Simon sırtıyor. "Bekle, gerçekten mi?" diye fısıldar. "Sen ve Shepard mı?"

Görünüşe göre kör *değilim*. Onları kendi hallerine bırakıyorum. Hızlı bir duş alıyorum, sonra Simon'ın yeni çizgili çarşaflarını yatağına seriyorum. Burada benim büyümün baskısı altında hissetmiyor, bu yüzden onları hızlıca yıkamak için bir büyü yapıyorum. Üç denememi aldı. Ellerim titriyor ve büyüü inandırıcı bir şekilde söyleyemiyorum... Belki de Simon'ın dairesinde büyü yapmamı istememesi iyi bir şeydir. Bir tanesini bile çıkaramayacak kadar sarsılmış durumdayım.

Yatağa girdim, çarşafı üzerime çektim.

Üşüdüm. Ve hoş olmayan bir şekilde doluyum. Göğsümün üzerine bir araba park etmiş gibi hissediyorum.

Amerika'dan ayrıldığımızdan beri, ne için suçlu olduğuma karar vermeye çalışıyorum... Agatha'yı kaçıran vampirleri öldürdüğüm için kendimi kötü hissetmiyorum. (Onlar bir kötü bir iş, iyi ki kurtulduk).

Peki ya Rönesans Fuarı'ndaki vampirler? Onların canı olduğunu düşünmüştüm ama o zamanlar tüm vampirlerin canı olduğunu düşünüyordum.

O kadınları gerçekten kurutacaklar mıydı? Yoksa Lamb'in ara sokaktaki adama yaptığı gibi, sadece birkaç bira içmek için onlara dokunacaklar mıydı? Peki ikincisine izin var mı?

Ya bir grup kansız arkadaş, tam kanlı kız arkadaşlarıyla dışarıda bir günün tadını çıkarıyor, gölgede kendi rızalarıyla bir yudum içiyor olsalardı ...

Hayır, hiç sanmıyorum. Kızlar çığlık attı.

Mesele şu ki, o vampirleri hiçbir değerlendirme yapmadan öldürdük. Tereddüt etmedik. (Tıpkı annemin tereddüt etmediği gibi.) (Vampirler öldü.

Onlar ölümdür.)

Simon bu konuda kendini suçlu hissetmiyor; her ruhu boynuna bir taş gibi takmak için çok fazla şey öldürdü. Penelope kendini suçlu hissetmiyor; şansı olsa tüm Las Vegas'ı yerle bir ederdi. Ben ne hissettiğimi bilmiyorum... Amerika'da neyden *sorumlu* olduğumu bilmiyorum.

Ama Philippa Stainton'ın sesini çaldığımı biliyorum.

O sadece bir kızdı, masum bir kız. Ve evet, ben de sadece bir çocuktum, ama çok daha az masumdum - o gün tehlikeli bir şey taşıdığımı biliyordum.

Onun sesini çaldım.

Ve onun sihrini çaldım.

Ve bir sihirbaz olarak onun hayatını çaldım. Bu benim suçum.

Ve bunu *düzeltemiyorum*. Altında *nefes* alamıyorum. Nasıl taşıyacağımı bilmiyorum. Ve sadece birkaç saat oldu. (Benim için. Onun için yıllar.) Hayatımın geri kalanını bu şekilde hissederek nasıl geçireceğim?

Simon bir saat kadar sonra usulca yürüyerek yatak odasına geliyor. Uyuduğumu sanıyor. Watford kapüşonunu kafasına geçirip yere bırakıyor. Altına hiçbir şey giymiyor. Çıplak omuzlarını açıyor ve karanlıkta morumsu siyah olan kanatları yavaşça gevşeyip açılıyor. Kanatlarını genişçe açıyor, *s ı r t ı n ı* kamburlaştırıyor ve boynunu germek için çenesini kaldırıyor. Bakıyor...

"Yatağa gel," diye fısıldıyorum.

Gözlerini kısarak yatağa bakıyor. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Henüz değil. Yatağa gel."

"Henüz duş almadım."

"Sorun değil. Bu senin yatağın."

Pantolonunun düğmelerini açıyor, hala gözlerini kısarak bana bakıyor. Karanlıkta gözleri benimkiler kadar iyi görmüyor. "Emin misin?"

Çarşafı onun için açık tutuyorum.

Kot pantolonunu indirip tekmeliyor ve yanımdaki yatağa tırmanıyor. Çarşafı tekrar üzerine örtüyorum ve o da yaklaşıyor, kanatlarını arkasına yerleştirmek için biraz kayıyor. Sıcak ve bar gibi kokuyor. Elma şarabı, balık ve biraz da pizza gibi.

Bir kolumu beline doladım. "Bunce ile barıştınız mı? Buraya taşındı mı?"

Omuz silkiyor. Hâlâ kıpırdanıyor ve daha da yaklaşıyor. "Söylediğin gibi özür diledim."

"Ve?"

"Ve arkadaş olmak için büyüye ihtiyacımız
olmadığını söyledi." "Akıllı kız."

Simon bir dizini kalçamın üzerine koyuyor. "Sadece iki buçuk arkadaş
olduğunu ve hiçbirini kaybetmeyi göze alamayacağını söyledi."

"Ben mi yarısıyım, Agatha mı?"

"İkiniz de dörtte üçsünüz." "Lanet
Bunce."

Simon çeneme dokunuyor. "Güzel kokuyorsun."

"Sabun," diyorum.

"Bu gece nereye gittin?"

"Avlanmaya."

"Ondan önce."

Ürperiyorum ve o daha da yaklaşıyor, burun buruna, bir kanadını
etrafımıza getiriyor.

"Battaniyeye ihtiyacın var mı?"

diye soruyor. "Ben iyiyim,"
diyorum. "Sadece yakın dur."

"Nereye gittin Baz?"

"Fiona'da bir şey unuttuğumu fark ettim..."

"Ne?"

Başımı salladım. "Bunu yarın konuşabilir miyiz? İşim bitti."

"Evet." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Uyuduğumu sanıyordum."

Avucumu sırtında ve kanatlarının arasında gezdiriyorum. Çok sıcak. Kan
gibi kokuyor ama kokunun acıtması için çok sarhoşum. "Büyüyü yaptığında
bir şey hissettin mi?" Şu anda burada Smith-Richards'ın adını söylemek
istemiyorum.

Simon yine omuz silkiyor. "Onun büyüünü hissettim. Biri size büyü
yaptığında hissettiğiniz gibi."

"Büyüsü nasıl bir his?"

Daha da yaklaşıyor, göğsü tişörtümün üzerinden benimkine sürtünüyor.
"Büyüden çok yoruldum," diyor.

"Acıdı mı?"

"Hayır. Kendimi... dolu
hissettirdi." "Dolu mu?"

"Sanki patlayan bir balon gibiydim."

Simon'ı daha sıkı kendime çektim. "Sana o büyüü yapmasına izin verdiğin
için sana gerçekten kızgınım."

"Kızgın

görünmüyorsun." "Beni

göremiyorsun."

"Güzel kokuyorsun," diyor tekrar.

"Bu sabun. Ne büyü yapmaya çalıştın? Büyünü test etmek için mi?"

Simon parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor. "Birkaç tane denedim. Utanç vericiydi." "Hangilerini denedin?"

"Sadece küçük düşürücü olduğunu söyledim..."

"Pekâlâ." İç çektim. Çok yoruldum. O da öyle. Bunu yarın konuşabiliriz. En azından yarın olduğu için mutluyum. Bu gece burada olduğum için mutluyum. Sadece... "Sadece... Simon, büyü'nün işe yaramadığını nereden *biliyorsun*?"

Saçıma bir yumruk attı. "Çünkü hissettim. İşe yaramadığını hissettim."

SIMON

Smith'in binası sessizdi. Herkes hala büyük duyurusunu kutlamak için dışarıdaydı. Beni ofisine götürdü ve karşılıklı iki katlanır sandalyeye oturduk.

"Önce ne yapacaksın?" diye sordu. "Sihri geri aldığımda mı?" Gözlerinin renginde bir tişört giymişti ve küçük bir atkıyla sanki bütün gününü bir yelkenlide geçirmiş gibi görünüyordu. Belki de öyleydi.

"Bilmiyorum," dedim. "Artık bir asam bile yok." "Bende fazladan bir tane var, alabilirsin."

"Fazladan bir asan var mı?"

"Büyükbabamın ve annemle babamınki bana miras kaldı. Ben anneminkini kullanıyorum." Bileğine bir fiske vurdu ve asası kolundan avucuna kaydı. Baz bazen asasını böyle taşıyor; ön koluna bağladığı bir kılıfı var. Gömleğini çıkardığında çok seksi oluyor.

"Gergin misin?" Smith sordu.

"Evet," dedim, "sanırım seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Güldü. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, Simon. Bu sana yardım etmekle ilgili.

Hazır mısın?"

"Elbette." Olabildiğince hazırdım. "Evet, Smith. Hadi yapalım şu işi."

Smith biraz daha dik oturdu. Sol elini bana uzattı, ben de tuttum.

(Benim kadar sıcak birine dokunmaya alışık değilim; neredeyse ateşi varmış gibi hissediyordu). Sonra asasını göğsüme doğrulttu.

O anda bile kendime umutlanmamamı, büyüünün işe yaramayacağını söylüyordum. Ama Smith'in başka insanları iyileştirdiğini *görmüştüm*. İşe *yarayabileceğini* düşünmeden edemedim...

"Simon Snow," dedi Smith sahnedeki sesiyle, sanki tek izleyicisi ben değilmişim gibi. "Büyücüler Dünyası'na çok şey verdin. Hem de çok fazla. Artık ışığa geri dönme vaktin geldi. ***Her şeyi ortaya dök!***"

Bunu hemen hissettim. Smith'in büyüü beni özümden vurdu ve sonra dışarı doğru hareket etti. Sanki içimde büyüyen bir baloncuk gibiydi, beni dolduruyor, tenime baskı yapıyor ve sonra patlıyordu.

Bana gülümsüyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum..."

"Al." Bana asasını uzattı. "Bir büyü dene. Basit bir şeyle başla."

"Um..." Basit bir şey var mıydı? Güvenebileceğim bir büyü var mıydı? Asayı baskın elime geçirmek için onu bıraktım. Soluk ahşaptı ve sapına bir çeşit taş işlenmişti. Bilardo ıstakasına benziyordu.

Asayı doğrulttum ve Smith güldü, bileğimi hareket ettirdim, böylece doğrudan ona değil, odanın içine doğru işaret ediyordum.

"*Gün ışığı!*" Büyü yaptım. Bu daha önce genellikle yapabildiğim bir büyüydü; çocuklara öğrettikleri ilk büyülerden biridir. Hiçbir şey olmadı. Başka bir çocuk büyüsu denedim. "*Kıvılcımlar uçuşuyor!*" Hiçbir şey olmadı.

"Deneyelim..." Smith ayağa kalktı ve masasına doğru yürüdü. Bir çekmecenin kilidini açtı ve sütlü yeşil camdan yapılmış farklı bir asa çıkardı. "Bu."

Onunla takas ettim. Ağırdı. "Daha önce hiç cam asa görmemiştim."

"Babamındı. Şimdi derin bir nefes al Simon. Niyetin önemli olduğunu unutma. Ve inanç."

Ayağa kalktım ve cam asayı bizden uzağa doğrulttum. Ona inanmaya çalıştım. Kendime inanmaya çalıştım. Smith'e. Asanın ucunun bir mum gibi yandığını hayal ettim. "*Gün ışığı!*"

Hiçbir şey.

Derin bir nefes aldım. Asayı daha sıkı tuttum. Baz'ı Sihirli Sözcükler sınıfına geri dönmüş, çenesi yukarıda ve omuzları geride dururken hayal ettim. Her sessiz harfi telaffuz ettiğim gibi hayal ettim: "*Ateş yanığı ve kazan baloncğu!*"

Daha fazla bir şey yok.

Doğru, diye düşündüm, *bu kadar. Bu her şeyi çözer.*

Smith çenesini ovuşturuyordu. "Deneyelim..."

"Hayır," dedim asayı çevirip sapını ona doğru uzatarak. "Böyle bir şey olmayacak."

"Belki de kendine güvenini geri kazanman gerekiyordur."

"Hayır." *Hayır, hayır, hayır.* Asayı masasının üzerine bıraktım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "İşe yaramadı, Smith. Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Hiçbir şey yok

mu?" "Bir

kıvılcım bile

yok."

Smith kaşlarını çatıyordu. Düşünüyordu. "Eskiden büyüün nasıl bir şeydi?"

"Bir orman yangını gibi," dedim çabucak. "Bak, özür dilerim-"

"Tekrar deneyelim, Simon."

"Smith, hayır-"

Asasını bana doğrultmaya başlamıştı bile. "***Bırak hepsini!***"

İkinci seferde balonun patladığını hissetmedim bile. Sanırım Smith de büyüünün kendi tarafında başarısız olduğunu hissedebiliyordu. Bilardo değneğine baktı, sonra kolunu yana bıraktı. "Simon... Özür dilerim."

"Her şey yolunda, Smith." Her şey yoluna girecekti. *Olacaktı*. Kendini kötü hissetmesin diye ona gülümsemeye çalıştım. "Belki bu işe yarar. Artık bir Normal'e büyü yapmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Smith'in yüzü tamamen düşmüştü. Sanırım şoka girmişti. "Senin bir sihirbaz olduğuna gerçekten inanmıştım, Simon..."

"Sadece sen değildin."

"Kendine *kanatlar* verdin..."

"Gitmeliyim." Kapıya doğru ilerledim.

"Bekle-" Bana doğru uzandı. "Konuşmalıyız."

İçimi çektim. "Alınma Smith. Ama beni teselli etmek zorunda değilsin. Bir yıldan fazladır bu şekilde yaşıyorum. Eğer bir şey varsa, sana teşekkür etmeliyim. Bu zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor: Ben asla bir sihirbaz olmadım. İyileştirilmeye ihtiyacım yok."

Ben hiç sihirbaz olmadım. Asla sihirbaz olmadım.

Ben sadece Büyücü'nün seçtiği bir çocuktum, itiraz edebilecek bir ailem yoktu. Sanırım bir deneyin parçasıydım, tıpkı büyücünün büyülemeye çalıştığı o kılıçlardan biri gibi. Beni kullandı. *Bana yalan söyledi*.

Asla En Büyük Büyücü olamadım. Watford'a ait değildim. Hepsi bir şanstı. Şanstan da kötüsü bir komploydu.

"Simon!"

O sırada Smith'in ofisini çoktan terk etmiştim. Binadan çıkıp merdivenlerden sokağa doğru koşuyordum. Smith kapının girişinde, BEKLEYENLER İÇİN EV tabelasının altında duruyordu. Gözlerini mavi yapacak kadar ışık vardı.

"Yarın geliyor musun?" diye sordu, "Watford'daki toplantıya?"

Tanrım, hayır... Hayır.

"Deneyeceğim," dedim.

"Seni görmek harika olurdu Simon. Orada olman."

Başımı salladım. Sonra ondan kaçtım. Eve kadar koştum.

Baz kanatlarımın arasındaki gerçek deri parçasını ovuyor. Orada fazladan kemiklerim var. Niamh kanatları kestikten sonra bile iki yumru olacak,

boş soketler. Biraz sinir hasarı olabilir, Dr. Wellbelove büyüye cevap vereceğini umuyor.

Geceleri yatak odam zifiri karanlık oluyor. Tam önümde olmasına rağmen Baz'ın yüzünü zar zor görebiliyorum. Göğüs göğüse olmamıza rağmen. Kalçam onunkine dayanmış, o da dizini bacaklarımın arasına sokmuş.

Saçlarını okşuyorum. Hâlâ ıslak. Çok güzel kokuyor ve bu sadece sabun değil.

-Bu Baz. Soğuk ve temiz kokuyor. Akan su gibi. Nemli odun gibi. Canlı bir şey gibi kokmuyor ama ölü bir şey gibi de kokmuyor. Bu kokuya asla doyamayacağım. Ciğerlerim onu tutmuyor, her nefes verdiğimde bana ihanet ediyorlar.

Baz kanatlarımın arasını bir köpeğin kulaklarının arasını tırmalar gibi tırmalıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Yaklaşmaya çalışıyorum. Çenelerimiz çarpışıyor.

"Smith-Richards'la işim bitti," diyorum.

"Güzel," diyor Baz. Sesi yumuşak.

"Ama Leydi Ruth'a ne diyeceğiz?"

"Bunu yarın konuşuruz."

Başımı sallıyorum. Bunu yarın düşüneceğim. Hepsini: Smith. Jamie. Ben. Baz'ın bana söylemediği şey.

Yatak iyi hissettiriyor. Temiz hissettiriyor. "Bu çarşafı sevdim." "Ben de." Baz sırtımı kaşıyor. "İyi iş, Pamuk." "Seni burada bulmak hoşuma gidiyor," diyorum. Çok sessizce.

Nefes alışını duyabiliyorum. "Her zaman burada olabilirim," diyor. Çok, çok sessizce.

Tekrar başımı sallıyorum. Burunlarımız çarpışıyor. Baz sol elini boynumun altına sokuyor, bastırıyor ve beni orada tutuyor. Onu öpmek istiyorum ama bu anın içinden geçmek istemiyorum. Sanırım bu bir an olabilir. Ve inşa ettiğimiz şey her neyse onu devirmek istemiyorum. Burada, karanlıkta.

"Baz..."

"Hmm."

"İnsanlar böyle mi yapar?" "Ne demek istiyorsun, Snow?"

"Emin değilim..."

Boynumun arkasındaki tutuşunu sıkılaştırıyor. Parmakları soğuk. Benim parmaklarım da ıslak saçlarında üşüyor. Diğer elimi boğazına götürüyorum; soğuk. Üzerinde sıcak bir yer yok. Dilimi ağzına daldırırsam, orası da soğuk olacak. Baz'ın ısınmasını istiyorsam, bunu kendim yapmalıyım.

Kendim yaparım.

Onu öptüm ve tekrar mırıldandı.

Ağzını açık öpüyorum. Güzel,
güzel. "Mmm," mmms.

Onu hala görebiliyorum, göremediğim zamanlarda bile, gözlerim kapalıyken bile - yüzünü çok iyi tanıyorum.

İnsanlar böyle mi yapar? Yaklaşabildikleri kadar yaklaşıp sonra daha da yakınlaşmak mı? Birbirlerinin yüzlerini göz kapaklarına mı yakarlar? Birbirlerinin her boşluğa girmesine izin mi verirler? Sonra ne olur? Sonra sadece yarın, ve daha fazlası?

Ben bir şey istiyorum.

Ne istediğimi bilmiyorum.

Ne almam gerektiğini bilmiyorum. "Kar..."

Baz'ın sesi yumuşak.

Onu öpüyorum. Öpüyorum.

"Simon... şimdilik sadece öp beni."

"Pekâlâ. Öpüyorum." Onu

öpüyorum.

"Beni sadece öpmüş olmak için öp." Onu

öpüyorum. "Baz..."

"Mmm."

"Çarşılarımdan senin gibi kokmasını istiyorum."

"Senin gibi kokuyorum, Pamuk. Senin

sabununu kullandım." Öpücüklerin

arasında: "Mağara gibi kokuyorsun." "Bu çok romantik."

"Gizli bir şelale gibi kokuyorsun."

"Daha iyi..."

"Sana doyamıyorum," diye

öpüyorum. "Sadece öp beni.

Lütfen..."

Onu öpüyorum. Göğsümü onunkine bastırıyorum. Parmaklarımı

saçlarında düğümlüyorum- "Hayır," diye fısıldıyor.

Ağzımı geri çektim. "Hayır mı?"

Baz burnunu yanağıma sürtüyor. Sesi neredeyse hiç çıkmıyor. "Bana karşı nazik ol... Buna mecbur olmasan bile."

"I-" Elim saçlarında gevşiyor. "Nazik mi?"

"Lütfen, Pamuk."

Aramıza biraz hava girmesine izin verdim. "'Lütfen'

deme Baz." "Neden demeyeyim?"

"Çünkü zorunda değilsin," diyorum. "Zorunda değilsin, sana ne istersen veririm." Başparmağımla adam elmasını okşuyorum. Yavaşça

diğer elimi saçlarının arasından geçirdim. "Seni incitiyor muydum?"

"Hayır..."

"Nazik olmamı mı istiyorsun?"

Başını sallıyor.

"Her zaman mı?"

"Şimdi."

Başımı sallıyorum. Onu öpüyorum. Nazikçe. Nazikçe. Sırf bunun için. Çok güzel kokuyor. Akan su gibi. Yeraltındaki bir şey gibi. (Bir keresinde gizli bir şelale bulmuştum. Orada bir anahtar vardı. Onu almıştım.)

Baz enseme tutuyor. Diğer elini kanatlarımın arasına bastırıyor ve parmak uçlarını omurgamda gezdiriyor. Onu öpüyorum. Onu öpüyorum. Sanki bir dereden su içiyormuşum gibi. *İnsanlar böyle mi yapar?* Kibarım, çok kibarım.

Baz beni sıkıca tutuyor. Bedenini dalga dalga benimkine doğru hareket ettiriyor, bir yılan gibi içimde ilerliyor. "Sadece öp beni," diyor öpücüklerinin arasında. "Mmm," diye mırıldanıyor nefesleri arasında.

İnsanlar bunu mu yapıyor? Geceleri mi? Karanlıkta mı?

Ben asla sihirli olmadım.

Dizimi kalçasının üstüne koyuyorum. Avucunu sırtımdan aşağı itiyor. Kuyruğumu ön koluna doluyorum ve nazik davranıyorum. O değil. Ve ben öyleyim.

"Öp beni," dedi.

Ben de onu öptüm.

"Lütfen," diyor.

"Baz, yapma-"

"Lütfen..."

"Yapacağım.

"Yaparım.

Yalvarmasına gerek yok. Asla yalvarmak zorunda değil. Ona ne isterse veririm. Burada, karanlıkta, ona ne isterse vereceğimi göremiyor mu? Elim kafa derisinde nazik, boğazında nazik. Denesem bile onu kıramam. Denemeyeceğim.

"Baz." Onu öpüyorum. "Ne istersen alabilirsin." "Her zaman burada olmak istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum. Seni seviyorum."

Bana karşı dalgalar halinde hareket ediyor. Dizimi daha yukarı kaldırıyorum. Pijama giyiyor. Ben boxer giyiyorum. İkimiz de sertleştik. Ben nazik davranıyorum, o değil. Ben hiç sihirli olmadım. O da bir zamanlar insandı. Parmaklarım saçlarını sıkıyor-

"Simon," diyor ve bu iyi bir şey değil.

Bıraktım.

"Simon..." diyor. Bu daha iyi.

Kanatlarım kendi istekleriyle açıldı.

Baz. Bir dalga gibi, bana karşı. Kumda ilerleyen bir yılan gibi. (Humdrum bir keresinde üç başlı bir yılan göndermişti, üçünü de kesip atmıştım) Baz'ın yüzünü iki elimle tutuyorum. Sanki camdan yapılmış gibi. Sanki kırılacakmış gibi. Kırılmayacak. Onu öpüyorum. Ve bu harika. Onu soğuk su gibi öpüyorum ve içiyorum.

Avucunu kuyruğumun dibine sarıyor. Beni boynumdan tutuyor.

Sallanıyor, sallanıyor ve bana doğru

sallanıyor. "Baz..."

"Lütfen, Simon."

"Yapmak zorunda değilsin..."

Bu mu, bu mu, insanların yaptığı bu mu?

İstediği bu mu? Bunu almaya iznim var mı?

İçimde sallanıyor ve bunun bir gün ışıktaki tekrar olmasını istiyorum. Baz'ın yüzünün neye benzediğini bilmiyorum, böyle, çözülürken. Zaten ona karşı gelirken gözlerimi açık tutamıyorum.

Bu mu, bu mu, bu mu...

Bu sihir mi?

Bu yeterli mi?

BAZ

Simon zor nefes alıyor.

Bir noktada beni öpmeyi bıraktı ama başı hala yüzümde duruyordu.

O iyi mi? İyi miydi? İyi miyiz?

Ona soramıyorum, yanlış bir şey söylemek istemiyorum. Bu yüzden kıpırdamadan yatıyorum ve onun ağır nefesini, ölü ağırlığını okumaya çalışıyorum. Hâlâ kuyruğunun dibindeki kanı sıkıyorum, bu yüzden parmaklarımı teker teker açıyorum. Kuyruğun uzunluğu kolumdan kayıyor, çözülüyor ve yatağın üzerine düşüyor.

Simon iyi mi?

Yani, açıkçası, hayır, asla. Asıl soru şu: Şu anda ne tür bir iyi değil? Ve bununla başa çıkmak için ne yapmam gerekiyor?

Korkmuş mu? Utanıyor mu? Bunaldı mı? Bunun olmasını istedi mi? Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştı, belki de hoşuna gitmedi. Belki de beklediği bu değildi. Bir kızla birlikte olmaktan daha karmaşık. (Öyle değil mi?) (Kızlarla birlikte olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum.) (Erkeklerle birlikte olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum.) (Oda arkadaşım büyümlü suçlarla savaşırken gizlice bir tanesini dövmek ve sonra öğleden sonra neden düş aldığımı merak etmemesini ummak hakkında çok şey biliyorum.)

Simon'ın iki eli hâlâ çenemde ve yanaklarımda. Parmakları biraz canlandı. Geriliyor. Kafasının içinde dönen dişlileri duyabiliyorum. (Asla iyiye işaret değildir. Beyni sadece aşırı ısınan bir motordur.)

Bir dakika içinde, belki daha az, belki bir saniye içinde, rüzgar değişecek. Artık mayın tarlasının derinliklerindeyiz, güvenli bir çıkış yolu yok. Elim hala ensesinde. Tek istediğim bunu atlatmak. Ona her türlü çöküşü birlikte atatabileceğimizi göstermek. (Bu böyle bir şey miydi? Bir çöküş mü? Bu şekilde mi dosyalamam gerekecek? Çünkü bu beni biraz öldürecek.) (Biraz daha.) *Simon iyi mi?* Parmakları yüzümde uyanık, hafifçe yanaklarımı okşuyor. Ve başını biraz kaldırdı.

"Baz?" Sesi nefes nefese.

Onu hala ensesinden yakaladım. Mayın tarlalarını düşünüyorum. Şu mekanik boğaları düşünüyorum. Onlar gerçek mi? Amerika'da hiç görmedik. I

boynunu sıkmak. Bunu atlatacağım, biz- "Baz? İyi misin?"

I ...

Başımı salladım.

"Hâlâ üşüyorsun," diyor ve bir kanadını üzerime ve etrafıma getiriyor.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Yanağımı okşuyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor.

"Eğer öyleysen." Boynunu sıkıyorum. "İşler böyle yürümüyor, Pamuk."

"Öyle değil mi?"

Öyle mi?

Bacağını oynatmadı. Ben de benimkini oynatmadım. Birbirimize yapışmış durumdayız. Kolumu dikkatlice beline doladım ve elimi sırtına yasladım. Dudağımı ısıırıyordum. "Ben iyiyim."

Simon beni öpüyor. Hâlâ çok nazik davranıyor. Belki de ona artık durabileceğini söylemem gerekecek. (Belki de ona hiç söylemem.)

"Sessiz oluyorsun," diyor. "Çünkü

beni öpüyorsun." "*Tuhaf*

davranıyorsun."

"Sen..." Başımı sallıyorum. Dudaklarımız birbirine değdi. Titriyorum.

Kanatlarını etrafımda sıkıyor. "Korkmuyorsun."

"Yapmamı ister miydin?" diye sorar. "Muhtemelen çok geç

değildir." "Hayır... Ben..."

Simon bir elini ensemden aşağı kaydırıyor ve diğer kolunu bana doluyor. Bana ayna tutuyor. Beni yumuşatıyor. Fısıldıyor, "Ne düşündüğünü bilmiyorum. Utanmalı mıyım, üzülmeli miyim, yoksa..."

"Yoksa ne olur?"

Ağzı benimkine yakın. "Mutlu musun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bir nefes veriyorum. "Bu masanın üzerinde mi?"

"Baz... biz biraz seks yaptık. Ve ben ağlamadım ya da bir şey

kırmadım." Gülüyorum. Kulağa ıslak geliyor.

"Bebeğim..." diyor. Bu yeni bir şey. Bu olağanüstü aptalca. "*Sen* korkuyor musun?"

Yapabildiğim her yerde ona biraz daha sıkı sarılıyorum. O da aynısını yapıyor. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım," diyorum çenesine doğru.

"Biliyorum."

"Sanırım yanlış yaptım."

"Aslında yanlış *bir şey yok*-"

"Bunun doğru olmadığını

biliyorum Pamuk."

Yanağımı okşuyor. "Olmasını istemediğin bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"İyi hissettin mi?"

"Evet, tabii ki."

"Ben de. Hey-" Karanlıkta gözlerimi bulmaya çalışıyor. Göz bebekleri fincan tabağı kadar geniş. "Ben de."

Yutkunuyorum. "Öyle mi?"

"Evet..." Beni öpüyor. "Çok iyi, Baz."

S ö y l e d i ğ i n i duyuyorum. Ve söylediğini hissediyorum. Ve midemde bir şeylerin bu sözün etrafında kenetlendiğini hissediyorum. "Berbat durumdayım," diyorum. "Yapmalıyım-"

"Burada benimle kalmalısın. İYE olacak değilsin y a . . ."

"Bir ne?"

"Kalkman gerekiyor mu?"

Gerek yok. Ben sadece- "Hayır."

Kolu göbeğimin etrafına dolanıyor. "O zaman kal..."

"Pekala."

Ağzımı öpüyor. Ve sonra çenemi. Ve burnumu. Ve onda alışık olmadığım kolay bir şey var. Beklemediğim bir şey.

"Kar..."

"Her tarafımız spermle kaplıyken bana 'Simon' demen gerektiğini söylemek istiyorum ama artık umurumda olduğunu sanmıyorum."

Çekecek **k a d a r** uzun bir tutam bulana kadar parmaklarımı saçlarının arkasında gezdiriyorum. "Snow... *neden* çıldırmıyorsun?"

İç çekiyor. "Gerçekten

mi?" Saçını tekrar

çekiyorum.

"Çünkü bana ne istediğini söyledin Baz. Senin için bir şey yapıyormuşum gibi hissetmek hoşuma gidiyordu."

"Bunu kendin için yapmıyor muydun?"

"Hayır, arka plandaydım. Ön tarafta senin için bir şey yapıyordum. Bir görevim vardı."

"Bir *görev*..."

"Kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Kötü değildi. İyiydi, şimdiye kadarki en iyisiydi." Beni öpüyor. "Kötü gösterme."

Yaptığım şey bu mu? Kötü mü yapıyorum?

Simon Snow ile yatakta yatıyorum. Hayır, Simon'la yatıyorum. Snow ile. Bana sarılıyor. Beni öpüyor. Beni sevdiğini söyledi. Evcil hayvan isimleri deniyor. Tek istediğim buydu. Bunu nasıl kötü yapabilirim?

Başımı boynunun ve omzunun kıvrımlarına sokuyorum ve kollarımın kucaklaşmasına izin veriyorum. "Simon..."

O da bana sarılıyor; tüm ipuçlarını benden alıyor.

"Çok iyiydi," diye fısıldıyorum. Bunu bir iltifat olarak söylemiş olsam da bir taviz olarak algılanıyor.

Biraz gülüyor, sadece göğsünün sıkışmasına yetecek kadar. "Evet," diyor, sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi. "Bir dahaki sefere daha da iyi olacak."

"Bir dahaki sefere kendin için yapabilirsin."

"Hayatta olmaz," diyor. "Sonunda bu işi çözdük, bundan sonra arabayı sen kullanacaksın."

"Bir şeyi çözdüğümüzü söyleyemem; daha soyunmadık bile."

Bunun üzerine benden uzaklaşıyor ve beni sırtüstü yatırıyor, kalçalarımın basıyor ve tişörtümün altını karıştırıyor. O gülüyor, ben de gülüyorum.

"*Bir görev...*" Ben de diyorum ki.

Kanatları üstümüzde yayılıyor. Simon'ın göğsü benimkinden daha geniş ve daha yumuşak ve göğüs kasları gerçekten de kabarık - eskiden kılıç çalışmasından kaynaklanıyordu, ama şimdi kanatlardan kaynaklandığını düşünüyorum. Göğsündeki kıllar o kadar seyrek ki, tesadüfi görünüyor.

Gömleğimi çıkarıyor, sonra ellerimi tutup omuzlarımın üzerinden geçiriyor. "Bir dahaki sefere Ikea'ya gittiğimizde," diyor, "bir lamba alacağız. Seni zar zor görebiliyorum."

"Asamı kullanabilirim..."

"Onu pantolonunun içinde tut, Merlin."

Gülüyorum, gerçekten. O da gülüyor. Kanatlarını çırpıyor.

"Seni seviyorum," diyorum. Söylesem de olur, bunu düşünüyorum. Tek düşündüğüm bu. Ben emniyeti kapalı, parmağı sürekli tetikte bir "*seni seviyorum*" silahıyım.

Simon ellerimi bırakıyor ve üzerime yerleşiyor, başı omuzlarımdan birinin üzerinde, eli diğerinin üzerinde, parmak uçları nazikçe daireler çiziyor. "Seni seviyorum," diyor. "Bu iyi bir şey."

Birinin Snow'un yatak odasının kapısını çalmasıyla uyandım.

"Baz? İçeride misin?" Penelope. Fısıltıyla bağıyor. "Evet," diyorum. Sesim sert çıkıyor. Tekrar deniyorum. "Evet."

"Teyzen burada."

"Ne?"

Kapı bir aralık açılır. "Teyzen Fiona," diye tıslıyor Penelope.

Fiona. Fiona'nın burada ne işi var?

Simon'ın üzerine tırmanıp dizimi kanadına sokuyorum. Yüzünü ovuşturarak inliyor. Yatak odası karanlık, hatta telefonuma bakıyorum, sabah 10. Kahretsin. Gömleğim nerede? *Asam* nerede? İşte orada. Kendime doğrultuyorum. "**Bir ıslık kadar temiz!**" (Uch. "Düdük kadar temiz "den nefret ederim. Şimdi her yerim kirli ve metalik hissediyorum.) *Gömleğim* nerede?

"Basil!" diye bağıyor biri. Bu kesinlikle teyzem.

"Tanrı aşkına, Fiona," diye mırıldandım.

"Fiona?" Simon mırıldanıyor.

"Hemen döneceğim," diyorum, kapüşonlarından birini yerden alarak.

Shepard'ın bir düzine Pret a Manger sandviçi yiyor gibi görüldüğü oturma odasına doğru yürüyorum. Bunce ön kapıda, eşiğin hemen içinde duran teyzeme kaşlarını çatarak bakıyor. Fiona parmaklarını bana doğru sallıyor. "Günaydın, yeğenim. Seni bir fincan çay içmeye götürüyorum."

"Beni burada nasıl buldun?"

"Seni bir köprü'nün altında, bir mankafa ininde gömülüyken buldum - Hackney Wick'te benden saklanabileceğini mi sandın? Hadi ama." Ciddi görünüyor. "Seni yakında geri getireceğim."

"Tamam," diyorum, Bunce'a dönüp bakıyorum ve "*Sorun yok, iyi olacağım,*" der gibi başımı sallıyorum.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Fiona sırtıyor. "Artık bir tür mobilyasız komünde mi yaşıyorsun?"

"Gerçekten çay mı içiyoruz, yoksa bana bir suç için mi ihtiyacınız var? Ön tarafa oturmama izin vermezseniz kaçış şoförünüz olamam."

"Gerçekten çay içeceğiz," diyor. "Caddenin yukarısında bir kafe var."

Var. Fiona'nın bana çay ve muzlu kek almasına izin verdim. Bir masa bulduk ve konuştuklarımızı kimse duymasın diye büyü yaptı. Ben henüz bir şey söylemedim.

"Özür dilememi istediğini biliyorum..." diyor saçlarını bir kulağının arkasına iterek. "Ve yapabileceğimi sanmıyorum."

Beni şaşırttınız. Neden buradayım ki...

Fiona kâğıt bardağını iki eliyle tutuyor ve kaşlarını çatıyor. Saçları gözlerinin üzerine düşüyor. Teyzemin saçları benimkilerle aynı renkte, neredeyse siyah, bir şakağında kokarca bir şerit var - doğal mı yoksa havalı görünmek için sihirle mi yaptı emin değilim. Normalde çok fazla göz kalemi ve parlak kırmızı ruj sürer ama bugün sürmüyor. Bunlar olmadan yorgun görünüyor. Ve kendinden daha az emin.

"Annen öldüğünde..." Fiona başını sallıyor, sonra bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Annen bizden daha iyiydi, her zaman öyleydi. Babamızın favorisiydi" - burnundan bir kahkaha çıkarıyor - "ve bu beni rahatsız bile etmedi, çünkü benim de favorimdi. Çok *klas* biriydi Basil. Zeki, güçlü..."

"O her zaman doğru olanı *yaptı* ve her zaman doğru olanı *söyledi*. Ailemizi kızdırdığı tek zaman babanla evlendiği zamandı - alçak bir Grimm'le!" "Ama onun da doğru şey olduğu ortaya çıktı."

Fiona bana gülümsüyor, hüzünlü bir ifadeyle. "Bunun ne kadar havalı olduğunu biliyor musun? Natasha'nın aşk için kötü bir evlilik yapması ve sonra da Malcolm'la birlikte durdurulamaz olabileceklerini tüm Büyücüler Dünyası'na kanıtlaması?"

Bunu bilmiyordum. Muzlu kekimi seçiyorum.

"Ve sonra *seni* doğurdu," diye devam ediyor Fiona. "Ve sen tam da annenin sahip *olacağı* türden bir çocuktun-Crowley, çok çekiciydin. Meraklı, inatçı ve düşünceli. Çok düşünceli, küçük bir çocukken bile. Sana bakıp şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Elbette Natasha olabilecek en iyi bebeğe sahip. Tam ona göre değil mi?*

"*Her şeyde* o kadar iyiydi ki onun gölgesinden kurtulmak için Çin'e kadar gitmek zorunda kaldım..." Fiona çayına bakar ve tekrar güler. Gözleri dolup taşıyor. "Sanırım bazen beni rahatsız ediyordu."

İki dudağını da ısırtıyor ve bir an için kaybolmuş gibi görünüyor.

"Annen öldüğünde..." diyor tekrar. Başını sallayarak burnunu kırıştırıyor. "Onun yerini asla dolduramayacağımı biliyordum. Hiç kimse."

Bana bakıyor, bir gözünü başparmağıyla, diğerini de parmak eklemiyle siliyor.

"En *iyi* anneye sahiptin Baz -en iyi anneni *kaybettin*- ve babanla benim bunu asla telafi edemeyeceğimizi biliyordum." Gülümsüyor, dudakları gergin ve seğiriyor ve geri çevirmeye çalışıyor. "Ama *denemek* zorundaydık, değil mi?"

"Bana ne kadar boktan bir teyze olduğumu söylediğinizi duyduğumda, *evet, Natasha'ya kıyasla her zaman boktan biri olduğumu* düşünüyorum. Eğer o burada olsaydı.

seninle çok daha iyi bir iş çıkardı!

"Ama o burada değil." Fiona'nın sesi kesilir. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür. "O burada değil," diyor daha yumuşak bir sesle.

"Ve olmaya çalıştığım için de üzgün değilim..."

Çayına bakıyorum ve gözlerimi Snow'un koluna siliyorum. "Ben de üzgün değilim," diye fısıldıyorum.

Fiona kokluyor. Burnunu bir peçeteye siler. "Pekâlâ," diyor, sesi daha çok yürüyen horoz haline benziyor. Eğiliyor ve kocaman, siyah deri, püsküllü el çantasını eline alıyor. Kapağını açıyor ve içinden eski model bir teyp çıkarıyor. Aramızdaki masanın üzerine koydu. "Bunu yatağımın altında buldum."

Dik oturuyorum ve ona uzanıyorum. "Bu mu-"

"İşte böyle, tamam. Kızı bulana kadar hiçbir düğmeye basma."

Ellerimi geri çekiyorum. "Bir büyü var mı?"

Fiona başını sallar. "Orijinal büyü hâlâ çalışıyor olmalı. 'Kasete yakalandı.'"

"Siktir, bu vahşice."

"Rolü verebilecek birini bulmak gerçekten zor oldu." "Bu yüzden bunu Philippa'ya götürdüm ve..."

"Oynat'a bas."

Fiona'nın bunu yıllardır yatağının altında sakladığına inanamıyorum... Hayır, inanabiliyorum.

Teybi masanın üzerinden yavaşça kaldırıyorum ve teyzemin gözlerine bakıyorum. Kahverengiydiler. Annemin gözleri benimkiler gibi griydi.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Hayır, bana teşekkür etme. Yani, gerçekten, şartlar düşünüldüğünde." O

uzanıp muzlu pastamdan bir parça alıyor ve gözlerini göğsüme dikeyor. "'Watford Netball' mu? Artık Watford'da erkekler netball mu oynuyor yoksa bir kuşla mı takılıyorsun?"

Aşağı bakıyorum. Lanet olası Snow. Agatha'nın okul kazaklarının hepsini çaldı mı?

"Gitmem gerek." Fiona ayağa kalkmış, tişörtündeki kırıntıları fırçalıyor.

Ben de ayağa kalkıyorum.

Saçımın tepesini karıştırıyor. "Odandan hemen çıkmaya izin vermeyeceğim..." "Fiona..."

"Cidden Baz, bana teşekkür etme. Zaten kendimi dangalak gibi hissediyorum." "O gün Watford'da ne arıyordun?"

Bir an bana baktı, sonra iki eliyle yüzünü ovuşturdu ve iç geçirdi. "Annemin evlilik yüzüğünü arıyordum. Annen onu serçe parmağına takardı. Şimdi özleyeceğini düşünmemiştim."

"Bir evlilik yüzüğü..."

Fiona kollarını kavuşturuyor, sanki ona saldırmamı bekliyormuş gibi ama umurunda bile değil.

Aynen öyle yapıyorum: "Sen ciddi misin? O adi Kurt Cobain özentisiyle mi evleniyorsun?"

"Ben onu böyle tarif etmezdim..."

"Onun adı kitaptan çıkarıldı, Fiona!"

"Şey." İki koluyla omuz silkiyor. "Ben Kitap değilim, değil mi?"

"Ona 'beş para etmez gangster' dedin. Bir vampir için bile boktan biri olduğunu söyledin!"

"Kızgındım," diyor. "Ama gerçek şu ki... o beni mutlu ediyor. Her zaman mutlu etti." Öfkelendi. "Beni ihbar edecek misin?"

"Hala insanları içiyor mu?"

"Hayır..." Başını iki arada bir derede kalmış gibi bir o yana bir bu yana sallıyor. "Geleneksel anlamda değil."

"Seni dönüştürmesine izin verecek misin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Annen mezarında ters dönerdi!" Bunu söyler söylemez bana bakıp yüzünü buruşturdu. "Merak etme," diyor nazikçe. "Senin bakışını taklit etmeyeceğim."

"Bu çok çirkin Fiona, senin için bile. Yakında olacak mı?"

Elleri kalçalarında. Bana karşı dürüst olup olmayacağına karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor. "Evet," diyor bir süre sonra. "Sanırım öyle."

"Şey..." Başımı sallıyorum ve gözlerimi deviriyorum, pes ediyorum. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Teşekkürler Basil."

"Annemin mezarını soymaya çalıştığına inanamıyorum!"

"Ah, kaçırmış olamaz! Yüzük orada değildi zaten. Ya da en azından ben bulamadım. Odasında da yoktu."

Son bir çağrı yapıyorum: "Onu tanımadığımı biliyorum ama annemin Nico'yla evlenmeni isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Eminim yapmazdı. Ama o burada değil Baz. Annem ve babam da gittiler. Ve ben yapamam, yaşayanlar için karar vermeliyiz. Anlıyor musun?"

Benim var.

Snow'un dairesine döndüğümde yeni kanepe teslim edilmişti ve üçü sandviç kırıntılarıyla vaftiz ediyordu.

Simon bana gülümsüyor. Saçları ıslaktı. "Shepard kahvaltı hazırladı. Sana da biraz ayırdık."

Başımı salladım. "Gitmem gerek... bir şeyler yapmalıyım." "Ama daha yeni döndün."

"Biliyorum," diyorum. Snow'la bu konu hakkında konuşamam. Bu çok fazla. "Ama şimdi başka bir şeyim var. Yapmam gereken. Telefonumu almak için geri geldim ve-"

"Büyük yılanlar!" Bunce haykırıyor. "Bu ses kayıt cihazı, değil mi?"

Ona baktım, nutkum tutulmuştu. *Lanet Bunce.*

"Ne kayıt cihazı?" Snow sorar.

Ona dönüyor ve başparmağıyla beni işaret ediyor. "Baz'ın sana ses kayıt cihazıyla saldırdığı zamanı hatırlamıyor musun? Beşinci yıl. Çimenlikte."

"Kahretsin," diyor Simon bana. "İşte bu! Philippa'nın üzerinde kullandığın." Ayağa kalktı ve ona uzandı.

"Simon, hayır!" Bağırıyorum. "Dokunma ona!"

SIMON

Kayıt cihazı yerde, eğer olsaydı sehpanın olacağı yerde duruyor. Baz kanepede, her zamankinden daha solgun görünüyor. Sırtını ovuyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu an kesinlikle zamanı olmasa da ona dokunmadan duramıyorum.

"Ama Philippa'nın sesini çalmadın," diyor Penny. Onun diğer tarafında oturuyor. Shepard yer açmak için kanepenin koluna geçti. "Bayan Possibelf geri geleceğini söyledi."

Başımı salladım. "Büyücü de öyle dedi."

"Doğru," diyor Baz alnını yoğurarak, "Büyücü sana *kesinlikle, her zaman* doğruyu söyledi. Philippa sesini asla geri alamadı! Smith'in yerleşkesinde yaşıyor ve onun kendisini iyileştirmesini bekliyor."

"Onu gördün mü?" Penny soruyor.

"Evet." Bana baktı. "İkimiz de yaptık - kapıyı açan kız, konuşmayan kız."

"Şirin olan mı? Kısa saçlı olan mı?"

Baz inliyor.

"Adının Pippa olduğunu sanıyordum," diyorum.

"Philippa hâlâ konuşamıyor mu?" Penelope dehşete kapıldı. "Oh, bu korkunç. Demek ki büyüğü hiç geri gelmemiş."

Baz acı çekiyormuş gibi, "Evet, *biliyorum*," diyor.

"Bekle," diyor Shepard Penny'ye, "*konusamazsan* büyü yapamaz mısın?"

"Watford'a gidemezsin," diye açıklıyor. "Eskiden kekeme olsan bile giremezdin."

Shepard başını sallar. "Konuşmadan sihir yapan büyücüler olmalı..."

"Bunun mümkün olduğunu duymuştum. Onlardan bir ekip tanımamanıza şaşırdım."

Baz başını tutmaya devam ediyor.

"Belki Smith Philippa'ya yardım edebilir," diyorum.

Baz tıslıyor ve ayağa kalkıyor. "Ona yardım edebilirim." Ses kayıt cihazına bakıyor. "Fiona kaseti hiç çıkarmadı."

Ben de bakıyorum. Bizden daha yaşlı olmalı. "Yani Philippa'nın büyüğü tam burada mı?"

"Sesi öyle." Yutkunuyor. "Sesini ona geri vereceğim ve sonra da beni unutturmak için büyülemesine izin vereceğim."

Ayağa kalktım ve koluna girdim. "Seni büyülemesine izin vermeyeceğim."

Penelope de ayağa kalkar. "Ben de öyle."

"Acele etmeliyiz," diyorum, "eğer Philippa'yı Smith'in Watford'daki toplantısına gitmeden önce yakalamak istiyorsak."

"Biz' mi?" Baz benden uzaklaşıyor. "Biz diye bir şey yok. Hepiniz gelmiyorsunuz."

"Burada kalabilirim," diyor Shepard.

Penelope ona kaşlarını çatır. "Hayır, bu odadaki hiç kimsenin bir daha gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim."

"Ne var biliyor musun? Tamam. Artık umurumda değil." Baz eğilip kayıt cihazını iki eliyle kaldırıyor ve porselen bir yumurtaymış gibi tutuyor. "Hadi gidelim."

Yenilmiş görünüyor. Saçlarının bir tarafı keçeleşmiş, üzerinde Agatha'ya geri vermediğim Watford kapüşonlu tişörtü ve "Düdük kadar temiz" pijama pantolonu ile orada duruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Üstünü değiştirmek istemiyor musun?" Baz kendine bakıyor ve yine inliyor.

Görünüşe göre bu da takım elbise gerektiren bir başka durum. Üç parça. Işıқта kırmızıya çalan bir kahverengi tonu. Baz beyaz gömleğinin düğmelerini sonuna kadar ilikliyor ve parlak mor bir kravat takıyor. (Daireme neden kravat ve üç parçalı takım elbise getirmişti? Ne bekliyordu?) Sonra bir çanta dolusu ayakkabıyı yere atıyor.

"Bunun hakkında konuşmalı mıyız?" Ben soruyorum.

"Hayır." Çantayı yatağımın üzerine koydu ve kayıt cihazını dikkatlice içine yerleştirdi.

Denemeye devam ediyorum: "Büyük bir şey yapmak üzereyiz; bunun hakkında konuşmamız gerekmez mi?"

"Kimsin sen ve Simon Snow'a ne yaptın?" Bileğini oynatıyor ve asası avucunun içine kayıyor - kılıfını takıyor. Kayıt cihazını işaret ediyor. **"Evler kadar güvenli!"**

Koluna dokunuyorum. "Baz..."

Bana dönüyor, gözleri parlıyor. "*Simon*. Büyü yapmadı. Beş yıldır. Ve bu benim hatam. Bunu düzeltene kadar konuşamam. *Nefes* bile alamıyorum... Tamam mı?"

Vahşi gözlerine, kansız yumruklarına bakıyorum. "Evet," diyorum. "Pekâlâ." Kolunu sıkıyorum. "Gidelim o zaman. Halledelim şu işi."

Kanatlarım için arkası yırtmaçlı bir tişört giyiyorum. Watford kapüşonluyu yerden alıyorum. "Bunun için çok sıcak," diyorum. "Sadece kanatları sakla, olur mu?"

Baz spor çantasını omzuna asmış. "Bir büyüyle mi?"

"Evet. Kapüşonlu ve trençkot giymekten sıkıldım ve Camden'a uçacak değilim ya..."

"Pekâlâ," diyor Baz usulca. Bileğini şaklatıyor, sonra asasını kanatlarıma doğrultuyor. "***Şimdi görüyorsun, şimdi görmüyorsun!***"

Baz'ın büyüü sıcak, normalde biraz yakar... Ama bugün değil. Hiçbir şey hissetmiyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, kanatlarım hâlâ orada.

Baz kaşlarını çatıyor. Asasını tekrar doğrultuyor. "***Burada görecektir bir şey yok!***"

Hiçbir şey olmuyor.

"Özür dilerim," diyor. "Çok üzgündüm. Benim sihrim... Bunce' a yaptırırız." Oturma odasına doğru yürümeye başladı bile. "Penelope-"

Penny ve Shepard oturma odasının duvarına yaslanmış öpüşüyorlar. (Bunca yıldır Penny'yi engelliyormuşum gibi hissediyorum. Onu yalnız bırakır bırakmaz, *bu* oldu.)

"Simon'ın kanatlarına büyü yap," diyor Baz.

Duvardan uzaklaşıyor. "Artık bunu yapmayacağımızı sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim," diyorum. "Onları saklamak için hava çok sıcak."

Penny sütyeninden mor mücevherini çıkarıyor (o yüzüğü tamir etmemiz gerekiyor) ve bana uzatıyor. "***Burada görecektir bir şey yok!***"

Hiçbir şey olmuyor.

Penny kaşlarını çatıyor. "Denedin mi Baz?"

"Evet, atamayacak kadar üzgünüm."

"Böyle bir şey var mı?" diye sorar. "Belki Simon ölü bir noktaya taşınmıştır." Yumruğuyla sandviç paketlerini işaret ediyor. "***Her şey için bir yer ve her şey yerli yerinde!***" Çöpler kaybolur. "Hmmm..." Yine beni işaret ediyor. "***Şimdi görüyorsun, şimdi görmüyorsun!***"

Hiçbir şey olmuyor.

Baz elindeki asayı fırlatıp yeni kanepemi işaret ediyor. "***Gıdıklanmış pembe!***" Kanepe pembeye dönüyor.

"Hey..." Ben de diyorum ki.
Baz beni işaret ediyor. "**Düdük kadar temiz!** Bu bir işe yaradı mı?"
"Bilmiyorum," dedim. "Zaten temizdim. Daha kirli mi hissetmeliyim?"
Penny bana yaklaştı. Yumruğu hala dışarıda. "**Kelebek gibi süzül!**"
Ayaklarım yere basıyor. "Hey, çocuklar, yavaşlayın..."
"**Güller kırmızıdır!**" Baz bağırır.
Sonra Penny-"**Menekşeler mavidir!**" Baz-"**Kedi uykusu!**"
Penny-"**Dilini kedi kaptı!**"
"Tanrı aşkına!" Bileğini tuttum.
"Simon..." diyor. Gözlükleri burnundan aşağı kaymış. Gözleri kocaman.
"Sanırım büyüye karşı bağışıklığın var."

Penelope beni oturtuyor. Sanki bir şok yaşıyormuşum gibi. Sanırım öyleyim.
-Büyüye karşı bağışık olmak ne *demek* ki?
Yanıma oturuyor, çenesini ovuşturuyor ve kanatlarıma bakıyor. "Sana yaptığı büyü yüzünden olmalı..."
Baz volta atıyor. "Smith-Richards'ı öldüreceğim. Philippa'nın sesi yüzünden zaten hapse giriyorum. Bunu da suçlarıma ekleyebilirim."
"Smith bunun olacağını bilmiyordu," diyorum. "Tanrım, ona söylemeliyiz."
"*Smith*'in canı cehenneme," diyor Baz. "Nasıl işe yarayacaklarını bilmiyorsa insanlara büyü yapmamalı!"
"Büyü sihirbazlar üzerinde işe yarıyor! Beni de öyle sandı!" Kanepede arkama yaslanıp kollarımı gözlerimin üzerinde kavuşturuyorum. "Buna inanamıyorum... Kanatlarımı bir daha asla saklayamayacağım."
Penelope bacağımı okşadı. "Zaten onları aldıracaksın." Baz ofluyor. "Hiç yardımcı olmuyorsun Bunce."
"Haklısın, özür dilerim." Kollarımı yüzümden çekti. "Eminim etkisi geçecektir, Simon. Kalıcı bir kalkan olduğunu hiç duymadım. Geçici kalkanları bile yapmak çok zordur."
"Bu büyüünün herhangi bir Normal üzerinde aynı etkiyi yaratacağını düşünüyor musun?" Shepard soruyor. Kanepenin diğer ucunda sessizce oturuyor ve bizi yalnız bırakıyordu.
Penelope ona bağışmak için arkasını döner. "Aman Tanrım, Shepard, seni o adamın yanına bile yaklaştırmam!"

"Sadece söylüyorum, annen benimle tanıştıktan beş dakika sonra beni baygın olarak heceledi... Bir kalkana hayır demezdim."

Baz önümde volta atmayı bırakıyor. Tedirgin görünüyor. "Simon... aşkım, özür dilerim. Bunun ciddi olduğunu biliyorum. Ama gitmeden önce Philippa'yı yakalamam gerek. Ben sadece..." Başını yarım düzine kez sallıyor ve çantasını omzunda daha yükseğe kaldırıyor.

"Haklısın." Ayağa kalktım. "Palto alacağım." "Hayır, gelmek zorunda değilsin. Özellikle de şimdi."

"Baz, geliyorum. Büyüye falan karşı bağışıklığım olsa bile bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bana en son ne zaman sadece kanatlarımı gizlemek için olmayan bir büyü yaptınız?"

"Biz de geliyoruz," diyor Penelope. "Bunun için kılıcının üzerine düşmene izin vermeyeceğim Baz."

Baz sinirli görünüyor. Alt dudağını yalıyor. "İkiniz de bu duruma hak ettiği ciddiyetle yaklaşmıyorsunuz." Bize ters ters bakıyor. "Ben gerçekten kötü bir şey yaptım ve siz bunu görmezden geliyorsunuz!"

"Omuz silkmeyeceğiz," diyorum. "Seninle geliyoruz."

Penelope etkilenmemiş görünüyor. "Senin kötü olduğunu söylememizi mi istiyorsun?"

İyi, sen çok kötüsün."

"Bu değil-"

Gözlerini deviriyor. "Vicdansızca bir şey yaptın çünkü güvendiğin bir yetişkin bunun önemli olacağını söyledi. Siktiğimin kulübüne katıl Basilton."

"Sen bu kulüpte değilsin Bunce."

"Hayır, ama Simon öyle ve ben de tam o r a d a onu destekliyordum, yardım etmek için elimden gelen her büyüü yapıyordum."

Baz çantasını uzatıyor. "Bu şeyle Simon'a *zarar* vermeye çalışıyordum." Sesi yüksek ve çaresiz. "Bunun için kızgın olman gerekmiyor mu?"

Penny kollarını kavuşturur. "Simon'a zarar vermek istediğine inanmıyorum. Buna hiç inanmadım."

Bu doğru, yapmadı. Onu ikna etmeye çalışan ben olsam bile. "Neden *olmasın*?" Baz talep ediyor.

"Çünkü onu incitmek isteseydin, yapardın! Sonsuz fırsatın vardı! Ona hiç tehlikeli bir büyü yapmadın Basil. Büyücülerin Eski Aileler'le savaşının zirvesindeyken Simon'ın ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlıyor ve itiş kakışa giriyordun."

"Onu *merdivenlerden* aşağı ittim!" diyor.

"Ben hep bunun bir kaza olduğunu düşünmüştüm," diyorum usulca.

Baz bana doğru döndü. "Ciddi misin lan sen? Bu konuda hiç susmuyorsun!"
Koluna dokunuyorum. "Özür dilerim."

Baz'ın gri gözleri kocaman ve parlıyor. Tamamen perişan görünüyor.
"Sihirini almaya çalıştım Pamuk! Sesini! Senin olman gerekiyordu!"

Bu ondan her zaman istediğim itiraftı ve şimdi bunu aldığıma göre, ona bunun önemli olmadığını söylemek istiyorum. Ben yaşadım. Yine de sihrimi kaybettim. Ama en azından şimdi *ona* sahibim. Bunun doğrudan bir değiş tokuş olmadığını biliyorum ama yine de anlaşılanın iyi tarafına sahip olduğumu hissediyorum.

Yanağına dokunuyorum. "Seni affediyorum."

Zar zor başını sallıyor. "Nasıl yapabildin Pamuk?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Omuz silkiyorum. "Ben sadece..."
Yanağını okşadım. "Beni affediyor musun? Her şey için?"

Bana bakıyor, ağzı bir tarafa doğru bükülmüş. "Evet. İstiyorum."

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Bir kazaydı," diyor sessizce, "seni merdivenlerden aşağı ittiğimde."

"Biliyorum," diyorum. "Hep öyle düşünmüştüm."

"Seni lanet olası tehdit," diye fısıldıyor. "Bu konuda gerçekten hiç
susmuyorsun."

Başparmağımı elmacık kemiğine sürüyorum. "Gidip Philippa'ya yardım edelim," diyorum. "Öyle mi?"

Baz başını sallıyor. Bir dakika öncesine göre daha küçük görünüyor. "Evet."

AGATHA

Bugün Cumartesi, yani klinik sadece sabahları açık. Niamh'ı görmedim ve babam beni o kadar meşgul etti ki onu arayamadım. Bugün keçileri tekrar kontrol edeceğini söyledi. Ya hamile dişi dün gece doğum yaptıysa? Niamh keçinin *o kadar* yakın olduğunu düşünmüyordu ama olabilirdi. Niamh Watford'a bensiz mi gitti?

"Niamh bugün burada mı?" Fırsat bulduğumda resepsiyon görevlisine soruyorum.

"James Dean?" diyor resepsiyonist. "Az önce geldi. Neden geldiğinden emin değilim. Bugün hiç hastası yokmuş."

Muayene odalarına doğru yürüyorum, her açık kapıdan kafamı içeri sokuyorum. "Agatha?"

Etrafımda dönüyorum.

Niamh koridorda arkamda duruyor. Ofis için giyinmemiş. Kahverengi iş botlarının üzerine yüksek paçalı bir kot pantolon ve omuzlarına ve göğüslerine yapışan yeşil bir tişört giymiş. Ve ... şey ... ve ...

Saçını kesmiş. Ve geriye taradı.

Okulda yaptığı gibi. Brody olduğu zaman. (O hala Brody...) (Başından beri öyleydi, sanırım.)

Niamh saçını benim önerdiğim şekilde kesti. Bu da demek oluyor ki.

Demek ki iyi bir tavsiyeyi duyduğunda anlıyor.

Onun için iyi. Niamh için iyi. Tüm o... yüz durumuyla. Burnu ve çenesi, balta gibi. Her şey balta gibi. Keskin. Ve ağır. Sanırım saçını fönlemiş. *Onun* için iyi. İyi olmuş. Bütün bu ... şey onun için iyi.

"Ben gidiyorum," diyor. Kızgın görünüyor -ki bu Niamh için hiçbir zaman işe yarar bir şey ifade etmez, ama dürüst olmak gerekirse yine de ona yakışıyor.

"Sen..." Şimdiden bu konuşmanın on adım gerisinde hissediyorum.

"Ne?" "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Nerede?"

"Watford'a mı? Keçileri kontrol etmeye mi?"

"Watford'a," dedim, yetişmeye çalışarak. "Keçileri kontrol etmek için." Niamh bana kaşlarını çattı.

"Evet, evet, geliyorum. Sana yardım etmek istediğimi söylemiştim."

Niamh kaşlarını d a h a da çatıyor. Sanki bu işe gerçekten sırtını dayamış gibi. "Ben artık gidiyorum."

"O zaman gidelim."

Babamın bugün Volvo'ya ihtiyacı vardı, bu yüzden Niamh'ın boğucu Ford Fiesta'sına geri döndük, camlar kapalı. Rüzgarın sesini duymak için bağırmak zorundayız. Ben bağıriyorum. Niamh beni görmezden geliyor. Yine aynı yere mi döndük, konuşmuyor muyuz?

Dün gece çok konuştuk. Bar kapanana kadar.

Niamh bana veterinerlik okulundan bahsetti. (Okulu seviyor.) Ve Londra'da yaşamaktan. (Sevmiyor.) Babamdan öğrendiklerinden, kendi muayenehanesini açmak istediğinden ve bir gün Coven için nasıl aday olacağından bahsetti. Niamh'ın işlerin nasıl yapılması gerektiğine dair pek çok fikri var. Ve neyin pratik olduğu konusunda.

Benim böyle bir düşüncem yok.

Ama Niamh'ın fikirlerini dinlemekten ve kulağa imkansız geldiklerinde ona söylemekten hoşlandım. (Beklenenden daha az sıklıkta.)

Bütün gece güldüm. Niamh'a. Ve onun dümdüz fikirlerine ve tuhaf açıklamalarına. Tüm dünyanın onun derisinin altına girmesine izin vermesine. Ben hiç bu kadar gülmem.

Görünüşe göre Niamh hiç gülmüyor ama yine de iyi vakit geçirdiğini düşünüyorum. Onu eve götürmemi isteyebilecekken orada benimle oturmaya devam etti. Morgana, Niamh'ın sırf kibarlık olsun diye kimsenin yanında bir dakika bile geçirmeyeceğini biliyor.

Gürültü ve trafiğı arkamızda bırakarak ana yoldan Watford'a giden küçük ve sakın bir yola sapıyoruz.

"Saın konusunda haklıymışım," diyorum sessizliğı bozmak için. Ve sanırım Niamh'ı sessizliğı için cezalandırmak için de.

"Bu seni ilgilendirmez," diye yanıtlıyor.

"Yine de önerdiğim sa kesimini yaptırdın..."

"Bu sa kesimini daha önce de yaptırmıştım, Agatha."

"... ve bu konuda haklıydım."

Kaşlarını o kadar aşağı çekiyor ki güneş gözlüklerinin arkasında kayboluyorlar. "Haklı olmak senin için önemli mi?"

"Genelde değil. Ama sa konusunda, evet."

"Bu şekilde giymek daha pratik," diyor. "Ve çok daha iyi görünüyor."

Omuz silkiyor.

"Cehennem büyüleri," diyorum, "sadece 'teşekkür ederim' diyebilirdin! 'İltifatınız ve iyi tavsiyeniz için teşekkür ederim'!"

Niamh gözlerini kısıarak yola bakıyor. Saının bir tutamı alnına düşmüş. Bu tahammül edilemez. O da tahammül edilemez. "Kesen kişiye teşekkür ettim," diyor.

Watford'un dışındaki yol arabalarla dolu. Düzinelerce. "Bugün burada neler oluyor?" diye sordum.

Niamh Fiesta'yı çimlerin üzerine park ediyor. "Bir eşit 'Seçilmiş Kişi' o l a y ı ," diyor inerken.

Arkasından ben de ıktım. "Hangi Seçilmiş Kişi?" "Yeni En Büyük Büyücü..."

"Yeni bir En Büyük Büyücü m var?"

"Sözde." Niamh eşyalarını arabanın arkasından çıkartıyor. Sinirli görünüyor. "İkna olmadın mı?"

Boynuna bir çanta asıyor. "oğu sihirbazın herhangi bir iş yapmaktansa mistik bir kurtarıcının sorunlarını çözmesine izin vermeyi tercih edeceğine inanıyorum."

"Birdenbire nasıl yeni bir Seçilmiş Kişi olabilir... Bunu oylayabilecek miyiz? Bunu oylamalıyız."

Niamh homurdanıyor ve arabanın kapağını kapatıyor. "Oylama falan yok. Bu bir kehanet."

"Boktan bir şey," diyorum yanına yaklaşarak.

"Bunu yeni duyduğunu sanıyordum."

"Seçilmiş Kişi hakkında on ömür yetecek kadar şey duydum. *Hepsi köpek boku.*"

Watford kapılarına vardığımızda, kapılar aıktı. Daha önce açık olduklarını hatırlamıyorum. Genellikle ağır bir ınlamayla kendiliğinden kapanırlar. İçeri girdik ve arkamızdan kapattım.

Niamh her zamankinden daha fazla malzeme taşıyor, geyiğin doğum yapma ihtimaline karşı. Yardım etmeye çalışıyorum ama beni omuz silkiyor.

İnternette keçi doğumu hakkında bir şeyler okuyordum; dişiyi ahıra soka **b i l i r s e k** daha iyi olur. Belki Niamh'ın bir planı vardır. "Daha önce hiç keçi doğurttun mu?"

"Hayır," diyor. "Ama bir inek teslim ettim. Ve birkaç köpek. Ve bir gryphon."

"Çeşitlilik istediğinizi söylemiştiniz..." "Ben de bir bebek doğurttum."

"Ne tür bir bebek?"

"Bir insan bebek. Bir sihirbaz."

"Pekala," diyorum, "işe yarar biri değilsin." "Kanatlarım olsaydı daha faydalı olurdu."

Ona kaşlarını çatıyorum. Dosdoğru önüne bakıyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Bu şu demek..." İç çekiyor. "Simon'ın burada olması, keçileri tekrar bulmamıza yardım etmesi güzel olurdu."

"Simon'a ihtiyacımız yok," diyorum, onun önünde kararlı adımlarla ilerleyerek. "Sanırım keçiler bu tarafta."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu konuda içimde bir his var." "Bir his," diyor.

"Beni takip etmek zorunda değilsin, Niamh. Önerilerimin *hiçbirini* dinlemek zorunda değilsin."

Yürümeye devam ediyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda Niamh'ın birkaç adım arkamda olduğunu görüyorum.

PENELOPE

GörünüŖe göre yeni Seçilmiş KiŖi eski bir yetimhanede dükkan açmış.

"YETİMLER EVİ" yazan bir tabelanın altında duruyoruz.

"Bu çok dramatik," diyorum.

"Onu görene kadar bekle," diye mırıldanıyor Baz.

Baz nezaket sınırlarını çoktan aşmış bir halde pirinç tokmağıyla kapıya vuruyor. Cevap vermeye gelen kimse yok.

"Belki de herkes çoktan Watford'a gitmiştir," diyor Simon, bir pencereden bakmaya çalışarak.

Baz tiksintiyle tokmağı bırakıyor. "Ya da belki Philippa eve gitmiştir. Ya da brunch'a gitmiştir. Ya da aya. Her yerde olabilir."

"Onu takip edebiliriz," diyorum.

Baz bir kaşını indiriyor. "Nasıl? Onu tanımıyoruz, ona ait hiçbir şeyimiz yok..."

"Onun büyüŖü bizde." Mücevherimi

çıkarıyorum. "Bunce, bekle-"

Elim çoktan Baz'ın çantasının üzerinde. **"Evin yolunu bul!"**

Çanta vücudundan uzaklaşır. "Yedi yılan!" diyor. "Ya kaseti sildiysen?"

"Ben hiçbir şeyi silmedim. Büyü işe yaradı-şimdi onu takip et." Çantası kapıya çarptı.

"Hâlâ içeride olmalı..." Simon ellerini ağzına götürüp pencereye yaslanıyor. "Philippa!"

"Artık Pippa diye çağırılıyor," diyor

Baz. "Pippa!" Simon bağılıyor.

Baz'ın çantası kapıya daha sert vuruyor. Bir eliyle onu göğŖüne bastırıyor, diğeri eliyle de kapıya vuruyor.

"Dürüstçe. Sen büyücü müsün yoksa fare mi?" Mücevherimi kilidin üzerinde tutuyorum.

"Açıl Susam Açıl!"

"Şimdi de haneye tecavüz ediyor," diye iç geçiriyor Shepard.

"Ben hiçbir şeyi kırmadım," diyorum Baz'ı omuzlayıp kapıyı açarak. İçeri giriyorum. "Merhaba? Burada kimse var mı?"

Sesim yankılanıyor. Fuaye boş ve eski kokuyor, asla havalandıramayacağınız türden bir eski. Bir sonraki kata çıkan bir merdiven var. Yukarı bakmak için başımı eğiyorum.

Diğerleri de arkamdan geldiler. Shepard sol tarafıma geçip elimi tutuyor. Sağ elimi atış için serbest bırakmayı bilmesi hoşuma gitti.

"Alo?" Simon merdivenlerden yukarı sesleniyor. "Pippa?"

Baz'a dönüyorum. "Çantan ne tarafa çekiyor?"

"Bilemiyorum." Kaşlarını çatarak çantaya bakıyor ve göğsünden uzaklaşmasına izin veriyor. "İleriye, sanırım, ama aynı zamanda muhtemelen-" Başını kaldırıyor, gözleri keskin.

Geri kalanımız kıpırdamadan dinliyor. Binanın derinliklerinde bir yerde ayak sesleri var. Bir kapı gıcırıyor.

"Philippa?" Simon bizden başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle konuşuyor. "Hadi," diyorum Baz'ı öne doğru iterek. "Bırak büyüsü önderlik etsin."

Çantayı bırakıyor ve çanta onu fuayenin arka tarafındaki bir kapıya doğru çekiyor. Baz kapıyı açıyor ve geri kalanımız onu terk edilmiş bir koridora kadar takip ediyoruz. Başka ayak sesleri duyuyoruz... bir yerlerden. Daha hızlı hareket etmesi için onu dürtüyorum.

"Philippa?" Simon daha cesurca sesleniyor. "Sus," diyor Baz.

"Neden?"

"Çünkü şu anda izinsiz giriyoruz. Eğer bizi içeri almak isteselerdi, kapıyı açarlardı."

"Bizi zaten duydular."

"Sus, Pamuk."

Spor çantası bizi kapalı odaların ve boş koridorların yanından geçirip geniş, sallanan bir kapıya götürüyor. Baz asasını çıkarmış. Mücevherimi kaldırıp Shepard'ı arkamdan itiyorum.

Baz kapıyı iterek açıyor ve ikimiz de atmaya hazır bir şekilde içeri dalıyoruz.

Kendimizi büyük bir kurumsal mutfakta buluyoruz; uzun ahşap masalar, eski kahverengi duvar kağıtları, karo zemin. Oda boş, ama ocakta bir çaydanlık ısıyor. Baz öne doğru sendeliyor, çantasının askısı boynunu çekiyor. Eğilip kollarını tekrar dolamaya çalışıyor.

"Sen iyi misin?" Simon

soruyor. "İyiim, Pamuk."

Shepard bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Bu Def Leppard mı?"

"Sağır leopar nedir?" Ben de fısıldıyorum.

"Dinle."

Müzik çalıyor. Yakın bir yerde.

"*Ungh.*" Baz şimdi spor çantasıyla boğuşuyor, kayışı boynundan çıkarmak için çabalıyor. Çanta onu yere yapıştırmaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Nicks ve Slick!" Yumruğumu uzatarak söylüyorum.

"Ben hallederim," diyor Simon, kayışı arkadan tutarak.

"Almaya çalışıyor-" Baz dizlerinin üzerine çöküyor. Simon onun üzerinde duruyor ve iki eliyle kayışı Baz'ın ensesinden çekip alıyor. Çanta yere çarpıyor ve kayış Baz'ın kurtulabileceği kadar sarkıyor.

Hepimiz ona bakıyoruz.

"Bodrum!" Shepard diyor ki. "Orada bir-"

Doğru, tabii ki.

Spor çantasını yerden kaldırmak için hem Baz hem de Simon uğraşüyor. Baz iki koluyla çantayı sarıyor ve sallanan kapıdan geri dönüyor. "Haydi!"

Mutfaktan çıkıp koridordaki her kapıyı deniyoruz. Bazıları kilitliydi.

"Bunlardan herhangi biri merdivenlere çıkıyor olabilir," diyorum.

"Buradayım!" Simon çoktan koridorun sonuna varmış, bir kapıyı tokmağından tutup sallıyordu. "Dinleyin. Bu müzik-"

"Pour Some Sugar on Me," diyor Shepard.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "*Ne?*"

"Haydi Penny," diyor Simon, kapıyı tıkırdatarak. "Açıl Susam Açıl!"

Ona yetiştim ve yumruğumu uzattım. "***Açıl susam açıl!***" Kapı Simon'ın elinde sallanarak açıldı. Müzik daha da yükseliyor. *Bu* bir merdiven boşluğu.

"Önce ben," diyorum. "Benim sihrim var."

"Ee?" Simon önümde merdivenlerden koşarak iniyor.

"Simon!"

Burada müzik gürliyor ve korkunç, annemle babamın çocukluk yıllarından kalma eski bir hard rock müziği. Baz'ın hâlâ bizimle olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Merdivenlerden arkamdan iniyor, çantanın onu bir dalışa sürüklememesi için geriye doğru eğiliyor.

"Gitmek istediği yer burası mı?" Ben soruyorum.

"Sanırım öyle. Çoğunlukla sadece benden uzaklaşmak istiyor. Snow'a ayak uydur."

Başımı sallıyorum ve Shepard'ı da yanıma alarak aceleyle merdivenlerden iniyorum. Kendimizi başka bir koridorda bulduk. Karanlık. Eski. Duvarlar yıkık dökük tuğladan. Müziği takip ediyoruz ve Simon'ı başka bir kilitli kapının önünde durmuş, kapıyı zorlayarak açmaya çalışırken buluyoruz. "Penelope!"

Morgana aşağıda, hiç bu kadar çok "Açıl Susam Açıl" yapan oldu mu? Mücevherimi kilidin üzerinde tutuyorum ve tekrar yapıyorum. Simon kapıyı açıyor ve müzik aniden dayanılmaz bir gürültüye dönüşüyor.

Odanın içinde çay içip televizyon izleyen orta yaşlı beyaz bir adam var. Dağınik sarı saçları ve yamalı bir sakalı var. Kumandayı bulmaya çalışıyor. "zr dilerim! Herkesin-" El yordamıyla oynamayı bırakıp Simon'a baktı. "Sen Simon *Snow* musun?"

Simon arkasından bakıyor. "*Jamie?!*"

BAZ

Jamie Salisbury bir bodruma kapatılmış, hair metal dinliyor. Yeterince sağlıklı görünüyor. İçeri girdiğimizde bir koltukta oturmuş çay içiyordu. Şimdi ayakta duruyor ve Simon'a bakıyor.

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?!" Salisbury müziğin üzerinde bağıyor. "Biz de seni arıyorduk!" Simon da bağıır.

Shepard yanlarından geçer ve televizyon kumandasını yerden alır. Müziğin sesini kısar.

Salisbury önce televizyona, sonra Simon'a bakar. "*Simon Snow* neden *Beni* mi arıyorsun?"

"Çünkü annen senin için endişeleniyor," diyor Simon.

"Annem Simon Snow'u tanıyor mu?"

"Bana sadece Simon diyebilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Jamie"-Simon adamın omzuna dokunuyor-"seni bodruma kim kilitledi?"

Salisbury şaşkınlıkla başını geri çeker. "Yapmadılar. Yani, burada kilitli *değilim*. Yani, *öyleyim ama* bu şekilde değil. Smith burada kalmama *izin veriyor*. Göze batmamama izin veriyor."

"Neden gizlenmen gerekiyor?"

Salisbury ayaklarına bakar ve başının arkasını kaşır. "Bu konuda konuşabilseydim, gizlenmeme gerek kalmazdı."

Simon küçük odaya bakıyor. Bir yatak, bir sandalye ve başımızın üzerinde asılı duran çıplak bir ampul var. Duvarlar tuğla ve örümcek ağlarıyla bir arada tutulmuş. "Eğer burada olmak *istiyorsan*... kapı neden dışarıdan kilitliydi?"

Salisbury omuz silkiyor. "Şey, içeride kilit yok, bu yüzden Smith- Bekle, nasıl açtın?" Gözleri büyür. "Smith senin büyüünü mü düzeltti?"

"Hayır," diyor Simon. "I-"

"Smith sihrini düzelteceğini söyledi."

Bu çok saçma. Jamie Salisbury kaçırılmadı. Sadece annesinden saklanıyor. *Philippa'yı* bulmam gerek. Buralarda bir yerde.

Salisbury'nin hücresinin uzak duvarına doğru çekerek.

Salisbury'ye tüm hikâyeyi anlatmadan önce Simon'ın önüne geçiyorum. "Pippa nerede?" Talep ediyorum. "Pippa Stainton?"

"Pippa?" Salisbury söyledi. "Şimdiye kadar Smith'le birlikte Watford'da olmalı." Simon'a bakar. "Senin de orada olman gerekiyordu."

İşe yaramazın teki. Kapıya doğru gidiyorum.

Koridora girdiğimde, çantanın önden gitmesine izin vermeye çalışıyorum, ancak o koridorlarda ve kapılarda değil, kuş uçuşu hareket etmek istiyor.

"Baz, bekle!" Penelope. Onu görmezden geliyorum. Philippa yakında. Öyle olmalı. Çantayı tutmak gittikçe zorlaşıyor. Bırakırsam bu tuğla duvarlardan birine çarpacak ve kayıt cihazını yok edecek. Lanet Bunce ve büyüleri.

Buradaki kapıların çoğu kilitli değil. Odaların çoğu boş. Koridorun sonuna geldiğimde, çanta beni bir kapıya doğru çekiyor. Nefes almak için boynumu yukarı kaldırmam gerekiyor. Kolumu kurtarıyorum ve kapıyı deniyorum. Kapı kilitli. Asam çoktan elimdeydi. **"Açıl susam açıl!"**

Düğmeyi tekrar deniyorum ve çanta kapıyı iterek açıyor, beni içeri çekiyor.

Karanlık bir oda. Philippa burada. Elleri bağlı. Ve bir adam kafasına bir asa tutuyor.

"Asanı bırak," dedi. "Şimdi."

SIMON

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Jamie Salisbury. "Ben iyiyim."

Sanırım iyi görünüyor. Müzik videoları izliyor. Bir demlik çayı ve bir yığın kirli bulaşığı var. Aşağıda bir yatak var. "Belki anneni arayıp bunu ona söyleyebilirsin" diyorum.

"Arayacağım," diyor Jamie, "Smith arar aramaz-" "Smith anneni aramana izin vermiyor mu?" "O kadar basit değil-"

"Simon" -Penelope kolumu çekiyor- "Baz'ın kaçmasına izin veremeyiz." Ona dönüyorum. "Nereye gitti?"

Shepard kapının girişinde duruyor. "Koridorun sonunda ve gözden uzakta."

"*Siktir.*" Penny'nin peşinden kapıdan çıkıp koridora koştum. Gerçekten ürkütücü bir bodrum. Yeraltı Mezarları'ndan bir adım ötede. Bir sürü boş odanın yanından geçip köşeyi dönüyoruz. Penny son kapıya geldi ve durdu, ben de arkasından koştum.

Odanın içinde elinde asasıyla Baz'ın kafasına vuran yaşlı bir adam duruyor. "Asalarınızı bırakın."

BAZ

"Asalarınızı bırakın," diyor adam.

Ve onun yerine Penelope Bunce yumruğunu kaldırdı. **"K.O.!"**

Adam yere yığılır. "Evander!"

Salisbury bağırır.

"Tanrı aşkına Bunce, beni öldürebilirdin." Asamı elime aldım ve şakağımı ovdum. Acaba içimde çürümeye yetecek kadar kan var mı?

"Ama ben yapmadım," diyor. "Evander kim?"

Salisbury yere düşmüş adamın üzerine diz çöküyor - Smith-Richards'ın toplantılarında kapıya bakan kişiyle aynı kişi olduğundan oldukça eminim.

"Smith'in vaftiz babası," diyor sıkıntıyla. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır." Penny ellerini kalçalarına koydu. "Kasıtlı olarak değil."

Evander Feverfew 60 yaşlarında, uzun gri saçlı, elmas küpeli ve kemerinde özenle işlenmiş deri bir asa kılıfı olan yaşlı bir beyaz adamdır. Shepard eğilip Feverfew'in asasını yerden alıyor ve Penelope'ye uzatıyor. O da asayı beline sokar.

Onunla uğraşmalarına izin veriyorum, Philippa'ya ulaşmalıyım. Spor çantası beni Smith'in vaftiz babasının onu ittiği odanın derinliklerine sürüklüyor. Yerde yan yatmış, kolları ve bacakları bağlı. Hâlâ çok küçük. Bana hala bir fareyi hatırlatıyor.

Beni gördüğünde kıvranarak kaçmaya çalışıyor.

"Pippa..." Ben söylerim. Önce onu çözmeli miyim, yoksa- Hayır. Sadece-

Önünde diz çöküyorum ve çantanın fermuarını açıyorum. Kayıt cihazı dışarı çıkmaya çalışıyor; onu yakalıyorum. Kollarımı düzleştiriyor ve bedenimi öne doğru çekiyor.

Philippa kayıt cihazını görür ve gözleri büyür. Şimdi ağlıyor.

Benden uzaklaşmak için yeri tekmeliyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum. "Söz veriyorum!" Yüzünü benden başka yöne çeviriyor.

"Sesin bende var, Pippa. I-" Circe, neyi bekliyorum? Söyleyebileceğim ya da açıklayabileceğim hiçbir şey yok. Kayıt cihazını uzattım ve oynat tuşuna bastım.

Durağan bir ses geliyor ve ardından hoparlörden Philippa'nın gıcırtılı küçük sesi duyuluyor. **"Selam, Simooooooooooooon!"**

Son hece uzun bir gıcirtıya dönüşüyor. Sonra bir plağın tersten çalınması gibi bir ses geliyor. Küçük bir kızın çok hızlı, tersten konuşması gibi.

Philippa yerde yatarken nefes nefese kalır ve yutkunur da yutkunur. Gürültü yükseliyor ve daha kaotik bir hal alıyor, tiz bir şelale gibi.

Sonra kaset durur. Ciyaklama sona erer ve Philippa'nın başı yere düşer. Teybin çekiciliği gitti. Onu düşürdüm. "Pippa..." Ellerini serbest bırakmak için öne doğru kayıyorum. Simon zaten ayak bilekleriyle **u ğ r a ş ı y o r**.

En kısa sürede ayağa kalkıyor ve bizden uzaklaşıyor. Boğazını ovuşturuyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Cevap vermiyor. Omuzları titriyor.

"Özür dilerim," dedim. "Watford'dayken bilmiyordum. Geçici olduğunu sanmıştım. Çok özür dilerim."

"İşte," diyor Shepard. Sırt çantasından bir şişe çıkarıyor. "Biraz su iç."

Philippa suyu alır ve birazını yutar.

"Philippa," dedi Simon yanıma çömelerek, "iyi misin?"

Başını kaldırıp ona bakıyor, gözleri hâlâ kocaman ama artık korkmuyor. "S-Simon," diye mırıldanıyor. "Smith'i durdurmak zorundayız. Onun büyüğü... bir *lanet*."

SIMON

"Pippa, bu doğru değil!"

"Öyle, Jamie! Smith sana yalan söyledi."

Yine mutfaktayız. İşleri **y o l u n a** koymak için hepsini üst kata çıkardım. (Bodrumlardan nefret ederim.) Penelope yaşlı adamı buraya getirmek için "tüy kadar hafif "ti ve şimdi onu radyatöre bağlıyor.

"Bunu yapamazsın," diyor Jamie, gerçekten perişan bir halde. "Bu Smith'in *Vaftiz babası...*"

"Bunun için vaktimiz yok," diyor Philippa. Sesi hâlâ cızırtılı, sanki boğazı bunu idare etmeye alışık değilmiş gibi ve her kelimede tökezliyor. Onu çözdüğümüzden beri hiç sakinleşmedi. Kolumu **ç e k i ş t i r i p** duruyor. "Smith'i durdurmak zorundayız!"

"Yapacağız," diyor Baz, onun diğer yanında durarak. Sanırım şu anda istediği her şeyi verirdi ona. "Değil mi Pamuk?"

Emin değilim.

Philippa'ya inanmak *istiyorum*.

Hayır, bu doğru değil. Burada gerçekte neler olduğunu bilmek istiyorum. Philippa, Smith'in onu bağlayıp bodruma kilitleyen bir cani olduğuna inanmamızı istiyor. Ama *ben* daha önce de bir şeyleri bağlayıp kilitlemişim ve her zaman iyi bir nedenim vardı.

Yani, şu anda Smith'in vaftiz babasını bağlıyoruz. O bir kötü adam mı? Öyle görünüyor. Baz'ın kafasına bir asa indirdi. Ama Jamie Salisbury öyle düşünmüyor. Ağzını açtığından beri Philippa'yla tartışıyor. (Bence Baz durmazsa onu tokatlayacak.)

Kimin iyi, kimin kötü olduğu, asanın hangi tarafında durduğunuzla ilgilidir. Ve kimi korumaya çalıştığınızla.

Philippa'nın elini kolumdan olabildiğince nazikçe itiyorum. "Mesele şu ki, Philippa-"

"Pippa'yı kullanıyor," diye araya giriyor Baz.

"Doğru, üzgünüm. Mesele şu ki Pippa, Smith'in büyüyü yaptığını *gördük*. İşe yaradığını gördük."

"*Bende işe yaradı,*" diye katılıyor Jamie.

Pippa tartışmaya çalışır ama birkaç saniye boyunca hiçbir şey çıkmaz. Sonra sesi devreye giriyor ve "-doğru değil, Jamie!" diye bağıyor.

Penelope elleri kalçalarında, ikisinin arasına bakıyor. "Pippa, belki kendi bakış açıdan neler olduğunu açıklayabilirsin."

"Zaman yok."

"Tartışarak sadece zaman kaybediyoruz."

Baz da Penny'ye vuracaktı gibi görünüyor. "Rahat bırak Bunce. Bir bodrumda bağlıydı."

"Başlamak için iyi bir yer," diyor Penelope. "Nasıl oldu da bodruma indin?"

Pippa boğazını tutar ve yutkunur. "I-" Tekrar yutkunuyor. "I-"

Shepard ona uzanıyor. Elinde bir parça sarı tebeşir var. "Yazmayı denemek ister misin?"

Bir an onun eline bakıyor, sonra tebeşiri alıp başını sallıyor. Duvara dönüyor ve duvar kağıdını ulaşabildiği kadar yükseğe çılgınca karalamaya başlıyor.

Başından beri Smith'le birlikteydim, diye yazıyor.

Hepimiz onun etrafında toplanmış, birlikte okumaya çalışıyoruz. Baz bizi geri itiyor.

-"Onu rahat bırakın"-ve yüksek sesle okumaya başlar:

"Sihrimi geri getirebileceğini söyledi... ve ben de ona inandım... Onun için çalıştım... ve Evander için... Bana güvendiler."

Pippa dinlediğimizden emin olmak istercesine bize bakıyor. Dinliyoruz. Yazmaya geri dönüyor.

"Ama bugün," diye okuyor Baz, *"Beth... Smith'i görmeye geldi... Çok uzaktaydı."*

-Hayır, *korkuyor... Ona tüm büyülerinin çalışmayı durdurduğunu söyledi."*

"Beth değil," diye araya giriyor Jamie. "O çok mutluydu."

Philippa ona bakar ve başını sallar. "Beth," diyor. "Onun büyü- Duvara geri dönerek daha fazla boşluk buldu.

Baz onun omzunun üzerinden eğiliyor. *"Smith Beth'e... sadece yorgun olduğunu... bunun geçici olduğunu... ama... gitmek için döndüğünde... ona büyü yaptığını söyledi."* Baz bana ters ters bakıyor, sanki bu bir şekilde benim suçummuş gibi.

"Ne büyü?" Ben soruyorum.

Baz arkasını dönüp duvara bakıyor. *"Aklından çıkar onu."*

"Hayır!" Jamie kararlı. "Smith asla yapmaz!"

"Eyvah," diyor Penny. "Bu birinin beyninin içindeki Etch A Sketch'i sallamak gibi bir şey."

Philippa hala yazıyor.

"Smith bilmiyordu... izlediğimi... ama benden çay getirmemi istemişti... Ayaktaydım..."

Yer kalmadı. Dizlerinin üzerine çöküyor.

"Kapı aralığında," diye okuyor Baz. "Elinde bir tepsiyle... Onu düşürdüm... Sonra bana da bir büyü yaptı... 'Dondur'... ve Evander'i çağırdı... beni götürmesi için... Yardım için bağıramadım." Baz'ın sesi çatlıyor. Perişan görünüyor. *"Smith bana yine de yardım edemeyeceğini söyledi..."*

Philippa yerde diz çökmüş, eğilmiş. Kendini köşeye sıkıştırmış.

"Sesimin gittiğini..." Baz okuyor. *"Sonsuza kadar."*

"Yalan söylüyor," diyor biri.

Hepimiz çırpınıyoruz. Smith'in vaftiz babası kendine geldi. Doğrulamaya çalışıyor ama elleri radyatörün altına bağlı. Baz asasını ona doğrultuyor.

"Smith'e *saldırdı*," diyor Evander Feverfew, öfkeyle. (Yaşlı bir adam için tuhaf görünümlü bir ördek: omuz hizasında gri saçlar, uzun favoriler, delik bir kulak. Onu toplantılarda Smith'e yardım ederken görmüştüm. Yol görevlisi olduğunu sanıyordum).

Pippa'nın gözleri vahşi ve sesi kanlı geliyor: "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü sana yardım edemezdi, Pippa. Sen yapamıyorsan kimsenin büyü yapmasını istemedin."

"Bu doğru değil!"

Evander bana baktı. "Ona *saldırdı* ve sonra da bugünkü toplantıyı durdurmakla tehdit etti! Bunun olmasına izin veremezdik. Smith bugün altı kişiyi iyileştirecek. Altı büyücü."

"Onları lanetleyecek!" "Yalancı!"

Baz hâlâ asasını Smith'in vaftiz babasına doğrultuyor; dilinin ucunda kendi laneti varmış gibi görünüyor. Penelope de benim gibi şaşkın görünüyor. Jamie Salisbury iki elini de saçlarına götürmüş.

"Jamie," diyorum. "Smith sihrini düzeltti mi?"

"Tabii ki yaptı!" Evander bağırıyor. "Herkes gördü."

"I..." Jamie utanmış görünüyor. "Düzeltmek için neredeyse hiç sihrim yoktu." "Ama Smith seni iyileştirdi," diyorum.

"Yaptı," diyor Jamie hevesle. "Ve sonra..."

"Seni *iyileştirdi!*" Evander radyatöre doğru gerilir. "Takipçileri arasında ilk. Bu muazzam bir onurdu."

"Bu doğru." Jamie başını sallar. "Ben ilktim."

"Ve işe yaradı," diyorum. "Artık büyü yapabiliyor musun?"

"Smith hâlâ büyüü geliştiriyordu," diyor Jamie ciddiyetle. "O zamandan beri çoktan geliştirdi."

"Bu ne *anlama geliyor?*"

Pippa, "Bu şu anlama geliyor," diye geveledi, "büyüsü azaldı. Sadece. Gibi. Beth'in."

Jamie utanmış görünüyor. Bir elini uzun saçlarının tepesinde gezdiriyor.

"*Pippa...*"

"Smith'in tedavi ettiği herkes," diyor, "artık Smith'e gelmeyi bıraktı. -Toplantılara."

"Smith-Richards sihrini aldı mı?" Baz Jamie'den istiyor.

"Hayır!" Evander gürler. "Sihirle lanetlenmiş hayatında ilk kez onu bir büyücü yaptı!"

"Peki ya şimdi?" Jamie'ye soruyorum. "Sihir yapabilir misin?"

Kendi saçını çekiyor. "Karışık bir durum. Smith diyor ki-"

"Simon"-Baz kolumu sıkıyor-"Smith-Richards'ı durdurmalıyız. Daphne'ye o büyüü yapacak."

"Ve Gloria Brooks," diyor Pippa, Jamie'ye bakarak. "Ve Eliza-Eliza Murphy. Ve Martin B-Bunce. Ve-"

SMITH

Umduğumdan daha iyi. Bütün banklar dolu.

Beyaz Şapel'e daha önce hiç gitmedim; sadece Evander'den duymuştum. Pencereler hayal kırıklığı yaratıyor ama mimari mükemmel. Sunağın yanında dururken nasıl göründüğümü hayal edebiliyorum. Beyaz giyiyorum. Müritlerim arkamda sıralanıyor. Önce Daphne'yi yapacağım. Ağlayacak ama yüzünü mahvetmeyecek. Daphne'nin mükemmel bir sunumu var.

Bu umduğumdan çok daha iyi. Burada onlardan yüzlercesi var. Tüm bu zayıf asalar. Belki bazıları güçlüdür... Sorun değil. Bunu bekliyordum. Bunun temiz bir süpürme olması gerekmiyor, sadece bir süpürme. Sadece bir ayıklama.

Önce Daphne'yi yapacağım. O ağlayacak. Bir büyü yapacak. Başka bir dev çikolata.

Ve hepsi buna inanacak, çünkü bu *doğru*. Bana inanacaklar.

Sonra da teklifimi yapacağım: Bugün sadece altı kişiye yardım etmeyi planlıyordum, ama hepsine yardım edebilirim... Şu anda ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, her birini daha güçlü yapabilirim. Hayal edin...

Kim hayır diyebilir ki?

Sunakta ayakta olacağım. Daphne çiçekli elbisesiyle yanımda olacak. Tezahüratlar olacak. Ve daha fazla gözyaşı. Kahkahalar. Keşke Evander da burada olup bunu görebilseydi. Benim büyük anım. Kadere sığrayışım.

Sorun değil.

Ona hikayeyi anlatacağım.

Şimdi başlıyor ve dünya yeni bir yer olana kadar da yavaşlamayacak.

BAZ

Watford'a hızlı gitmenin iyi bir yolu yok.

Simon'ın uçmasına izin vermeyeceğim. Ve hiçbirimizin arabası yok. Penelope bu in aat ının minibüsünü  almadan önce bir şeyler d   nmeliydim; kendisi çevredeki trafi e çılgınca büyüler yaparken Shepard'ın kullanmasını sağlıyor.

"Tutuklanaca ım," diyor Shepard. "Seni kurtaraca ım," diyor ona. "Bu d   nd   n kadar güven verici değil."

Bunce babasının adını duyar duymaz, geri kalanımız gelse de gelmese de Watford'a doğru yola  ıktı.

"Babamın bu i e bula tı ını bana s ylemedi ine inanamıyorum!" diye bağırdı Simon'a.

"Emin değildim!" dedi. *"Ayrıca bu benim i im gibi görünmüyordu!"* *"Benim i im senin için, Simon!"*

"Bunun seni ilgilendirdi inden ben de emin değildim Penny!"

Buldu u ilk minibüse "Beyler motorlarınızı çalıştırın" dedi ve arkaya tırmanmamız için bize zar zor zaman verdi.

Şu anda yerde oturuyoruz - kargo bölümünde koltuk yok - Pippa ve ben bir tarafta, Simon ve Leydi Salisbury'nin oğlu diğer tarafta. Sonuncusu hâlâ saçını ba ını yoluyor, zavallı adamın içindeki büyüyü çıkaran ya da çıkarmayan Smith-Richards'ı savunmaya  alı ıyor.

Snow hâlâ her şeyi çözmeye  alı ıyor. (Smith-Richards bir kötü adam; bilmem gereken tek şey bu.) Salisbury'ye yakın oturuyor, bir eli adamın omzunda. "Bize ne olduğunu anlat, Jamie."

Salisbury onuncu kez, "Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma," diyor. Minibüsün duvarına yaslanmış durumda. Tık naz bir adam. Geniş yapılı. Büyük, açık yüzlü. Neredeyse 40 ya ında gibi ağır. Parmaklarını yaka uzunluğundaki saçlarında gezdiriyor. "Smith asla kimseyi incitmez."

"Yani sana zarar vermedi mi?" Simon soruyor.

"Tabii ki hayır!" Salisbury kederli görünüyor. "Smith'in benim için ne yapt ını, herkese ne teklif ettiğini anlad ınızı sanmıyorum."

"Sıradanlık," diye mırıldanıyor Pippa. (Acaba bir beden kendi sesini reddedebilir mi?

Belki yapışmasına yardımcı olacak bir büyü bulabilirim...)

"Pippa, sen de benim kadar uzun süredir Smith'le birliktesin, tedavinin işe yaradığını *biliyorsun*." Salisbury Simon'a döner, yüzü yalvarmaktadır. "Smith beni farklı bir insana dönüştürdü. Bir süper kahraman olmak gibiydi. Bildiğim her büyüü yapabiliyordum."

"Kulağa harika geliyor," diyor Simon.

Salisbury huffs. "Bundan daha fazlasıydı, bir *mucizeydi*. Önceden nasıl olduğumu bilmiyorsun. Büyü konusunda berbattım. Sadece çok basit büyüler yapabiliyordum. Çocuk işi şeyler. Ama Smith... Beni gerçek bir sihirbaza dönüştürdü."

"Bu harika bir his olmalı," diyor Simon.

"Evet." Salisbury başını sallar. Kaşları ortadan yukarı kalkmış. "Öyle oldu."

"Peki sonra ne oldu?"

Salisbury tekrar yere bakar, üzgündür. "Büyü için iyi bir aday olmadığımı bilmeliydim. Neredeyse normaldim."

"Ama Smith'in büyüünün sende işe yaradığını söylemiştin..." "Öyleydi. İlk başlarda. Ama sonra..."

"Sonra?"

Salisbury yüzünü Simon'a çeviriyor, sanki orada bir şey arıyormuş gibi. "Belki de Normal olmam gerekiyordu."

"Jamie," diye fısıldıyor Pippa, "*hayır*."

"Sihirbazların normal çocukları olmaz," diyorum.

Salisbury bana "Belki de ebeveynlerimden biri Normal'di," diyor. "Asla gerçekten bilemezsin, değil mi?" (Umarım bunu *annesine* hiç önermemiştir.)

"Jamie, ne oldu?" Simon iter.

Salisbury yere bakar. Elini yağlı sarı saçlarına doluyor. "Büyüm zayıflamaya başladı ve bir kez başladığında da birkaç saat içinde yok oldu. Tamamen yok oldu. Asamı tuttuğumda artık parmak uçlarımda bile hissedemiyordum."

"Smith ne dedi?" Simon sorar.

"Hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu çözeceğimizi söyledi. Ben onun iyileştirdiği ilk kişiydim. Benden bir şeyler *öğrendiğini*, büyüünün çoktan güçlendiğini söyledi. Daha fazla düzeltme yaptıktan sonra bana tekrar büyü yapacak."

"Demek bodruma taşındınız..."

"Böylece kimse soru sormayacaktı. Ya da inancını kaybetmesin. Büyünün benim üzerimden kalkmış olması herkes için aynı şekilde işleyeceği anlamına gelmez."

"Sadece geçip gitmedi," diyorum. "Sihrini tamamen aldı."

"Bunu bilmiyoruz," diye karşı çıkıyor Salisbury.

"Jamie..." Pippa öne doğru eğilir, onun gözlerinin içine bakmaya çalışır. "Dinle," diye mırıldanıyor. Boğazını temizler ve tekrar dener: "Beni *dinle*. Beth tek bir büyü bile yapamadığını söyledi. Bir 'Toz al' bile."

Salisbury bunu gerçekten duymak istemiyormuş gibi başını sallar. "Bu doğru olamaz, Pippa. Smith büyüünün her zamankinden daha iyi çalıştığını söyledi."

"Neden sana yalan söyleyeyim ki? Sen benim arkadaşımsın! Başından beri bu işte beraberdik!"

"Bütün bunları neden söylediğini *bilmiyorum*! Evander'ın dediği gibi mi? Smith senin sihrini düzeltemediği için kıskanıyor musun?"

"Hayır!" Acı dolu bir ciyaklama sesi çıkar. Pippa minibüsün duvarına yaslanıp gözlerini kapatıyor ve boğazını sıkıyor. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Hayır," diye fısıldıyor.

Ellerimi pantolonuma siliyorum. "Pippa," diyorum sessizce, "sihrini düzeltmek için Smith-Richards'a ihtiyacın yok."

Gözlerini kırarak açıyor ama başını çevirmiyor.

"Artık büyü yapamaman için hiçbir neden yok," diyorum, doğru olmasını umarak.

Umutsuzca umuyorum.

"I-" Boğazını bırakıyor ve avuçlarına bakıyor. "Benim bir asam yok."

Asamı hiç bu kadar hızlı çekmemiştim. Ona doğru uzanırken kılıfım avucuma çarptı. "Benimkini al."

Pippa parmakları titreyerek kabul ediyor, sonra sesini geri kazandığından beri ilk kez bana bakıyor. Korkmuş görünüyor. Ve kızgın. Fildişi asamı bana doğrultuyor, bütün kolu titriyor. Gözlerimin içine bakıyor.

Kapatıyorum.

"Bekle!" Simon bağırır.

Tıpkı Pippa'nın dediği gibi, "***Suları test edin!***"

Akıntı göğsüme çarptığında gözlerimi açıyorum. Pippa asama bakıyordu. Simon onun bileğini tutuyor.

"Ben-" diyor, onu bırakarak. "Üzgünüm, Philippa. Pippa. Ben sadece..."

"Aferin sana Pippa," diyor Salisbury. Her şeye rağmen onun adına içtenlikle mutlu görünüyor.

Değneğe yapışmış, minibüsün zeminine su dökülmesini izliyor.

"Baz!" Penelope iki b  kl  m olmu   bana bağırıyor. "Yardıma ihtiyacım var!" İki   n koltuğun arasına s  r  nerek giriyorum.

"Minib  s  n daha hızlı gitmesi i  in bana yardım et," diyor.

Pencereden dı  arı bakıyorum - minib  s ger  ekten u  uyor olabilir. "Normaller fark etmeden daha hızlı gidemez," diyorum.

"Fark etmemeleri i  in b  y   yapabiliriz."

Bir Volkswagen Golf'  n yanından hızla ge  iyoruz. S  r  c   bize bakarken neredeyse yoldan   ıkacaktı. "Ger  ekten yapamazdık, Bunce."

Shepard iki eliyle direksiyonu tutuyor. "Penelope, sen mi kullanıyorsun yoksa ben mi kullanıyorum?"

"Direksiyonu sen kullanıyorsun, Shepard!" diyor.

"Belli ki!" "Frenler h  l     alı  ıyor mu?"

"Belli ki *  alı  mıyor*. U  an bir arabanın frenleri neden   alı  sın ki?"

"'Belli ki' kelimesini kullanmana ger  ekten izin verilmemeli," diye mırıldandı nefesinin altında. "Bu senin kelime dağarcığında *olmamalı*."

Penelope bana d  nd  . "Babamın bu i  in i  inde olduğundan kesinlikle emin misin?"

"Pippa şöyle olduğunu s  yl  yor ve Simon onu bir toplantıda g  rm    ."

Ba  ını sallar. "Anlamıyorum. Babam b  y  s  yle *barı  ık*, m  kemm  l yeteneklere sahip bir b  y  c  ."

"Annenle kıyaslanamaz."

"Baz!"   fkeli bir   ekilde bana bakıyor. "Ne bi  im konu  uyorsun!"

"Babanı a  ağılamıyorum Bunce. Sadece onun mutlu olması gerektiğini s  ylemenin *bizim* i  in kolay olduğunu d    n  yorum. Daphne'nin mutlu olması gerektiğini. İstediğimiz t  m g  ce sahibiz. Nasıl bir   ey olduğunu bilmiyoruz-"

"Shepard, burada!" Pencereyi i  aret ediyor. "İn a  ağı!"

"Nerede?"

"Bu   ıkı  ! *Watford* yazan   ıkı  , hemen in!"

"Yapamam, bir araba var!"

Bunce yumruğunu kaldırdı. "***Coventry'ye g  nderildi!***"

Shepard m  mk  n olan son anda Watford   ıkı   rampasına sapıyor. H  l   yolun   zerinde u  uyoruz. "Bana o arabayı kaybetmediğini s  yle," diyor.

"Sadece yerini *deği  tirdim*..."

"Neyin var?" Snow gelip yanıma     meldi. "Yeni bir   ey yok," diyorum, fırsattan istifade koluna dokunarak.

Çok huzursuz. Paltosunu çıkardı ve kanatlarını açıp duruyor, sonra yumruklarını sıkarak geri çekiyor. Bana çarptıklarında bir şey söylemiyorum.

Bunce, Shepard'ı Watford şehri etrafında ve kırsalda gezdiriyor. Biraz yavaşladık... Tekerlekler tekrar yere basıyor gibi görünüyor. (Bunce'ın gerçekten *uçma* büyüsü var mı?)

"Neredeyse geldik," diyor Pippa. O ve Salisbury arkamızdan yaklaştılar.

"Bu kadar mı?" Shepard soruyor. "Tepedeki mi?"

Penny otomatik olarak, "Watford'u kapıların dışından göremeyeceksiniz," diyor.

"Şu yukarıdaki şey de ne? Surlarla çevrili bir şehre benziyor?"

Ön pencereden dışarı bakıyorum. Kale duvarlarına ve Ağlayan Kule'nin tepesine. Normaller Watford'u göremez. O yöne bakmak bile Shepard'ın gözlerini yakmalı.

Simon omzumun üzerinden bakıyor. "Ben de görebiliyorum." Pippa, "Bu Smith'in işi," diyor.

Snow'a dönüyorum. "Yoksa keçiler

mi?" "Hangi keçiler?" Penelope

soruyor.

"Watford'un Keçileri mi?" Salisbury devreye giriyor.

"Minibüsü park et," diyor Simon. "İçeri girmemiz gerek." Yol boyunca park etmiş yüzden fazla araba var. Smith-Richards'ın epey kalabalık çektiği anlaşılıyor.

"Siktir et," diyor Penelope, "bizi kapılardan geçir!"

Shepard tam da bunu yapıyor. Büyük Çimenlik'e doğru sürüyor.

"Asma köprü'nün üzerinden!" diye emrediyor.

"Annen seni öldürecek," diyorum. Minibüs

hedeğin üzerinden yuvarlanarak gidiyor.

Avluya girdiğimizde, "Buraya park edin," dedi. "Bu toplantı nerede?"

"Ağlayan Kule," diyor Simon. "En tepedeki konferans odası. Jamie ve ben burada kalacağız; size yardım edemeyiz."

"Kar-" Kolunu sıkıyorum. Her zaman Simon'ın yardımını isterim. Büyüsü olmasa bile, bir dövüşte paha biçilmezdir. Ama... artık büyülerim ondan sekiyor, yaralanırsa onu iyileştiremem.

"Git," diyor.

Bunce çoktan kapıdan çıktı. "Hadi, Baz! Sen de Shepard!"

"Ben Simon'la kalacağım," diye fısıldıyor Pippa kısık sesle. "Lütfen Smith'i durdur!" "Durduracağım," diyorum.
Yapacağım.

AGATHA

Keçileri Watford'un arkasındaki tepelerde, neredeyse tamamen dağılmış ve huysuz halde buluyoruz. Büyüyle bile güdülmeyi reddediyorlar. Benden kaçıyorlar ve Niamh'a saldırıyorlar - yaşlı tekelerden biri onun ayaklarını yerden kesiyor.

Niamh ayağa kalkıyor ama yerden kalkmıyor. "Onları toplamakla mı uğraşmalıyız yoksa sadece dişi geyiği mi aramalıyız bilmiyorum."

"Hadi şu geyiği arayalım," diyorum, boynumu bir mendille silip ona doğru yürürken. "Sanırım hepsi onun için üzülüyor."

"Bu da başka bir 'his' mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "İçgüdülerimi seninle paylaşmamı istiyor musun, istemiyor musun?" "Paylaşmak mı?" diye homurdanıyor. "Benim hiç içgüdüm yok."

"Herkesin içgüduları vardır, Niamh."

"Ben değilim. Ben ... üniversite eğitimi aldım."

"Oh, kapa çeneni." Başında durup aşağıya bakıyorum. Kırpılmış saçları platin renginden çok daha iyi görünüyor. "Seni lakros oynarken gördüm."

"Beni lakros oynarken *hatırlamıyorsun*..."

"Sana söyledim, şimdi hatırladım. Kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Kendini yukarı itiyor ve kalçalarındaki ve arkasındaki otları temizliyor. Niamh çok kalın. Kelepçeli kotu ve her zamankinden daha dar tişörtüyle.

Ondan uzaklaşıyorum -okuldan ve tepelerden uzaklaşıyorum- ve Dalgalı Orman'a bakıyorum. Yürümeye başlıyorum. Niamh'ın beni takip ettiğini duyabiliyorum.

"Keçiler ormanı sevmiyor," diyor. "Onları orada hiç bulamıyorum."

"Sadece bir-"

"Tartışmayacağım," diyor.

"Güzel."

Kendimi ormanın eşiğinde tereddüt ederken buluyorum. Ormanı ben de sevmiyorum. Buraya son geldiğimde Baz'ı bir geyiği içerken görmüştüm. Korkmamıştım, yani biraz korkmuştum. Ama daha çok heyecanlanmıştım. Onunla bir sırrı paylaşmak. Heyecan verici ve yasak bir şeye yakın olmak. O gün elimi tuttu. Beni öpmesini istedim.

Baz ve Simon arasında nasıl *kaldığımı* şimdi düşünmek bile utanç verici...

Ben sadece onların arasında *duruyordum*. Romantik ve dramatik bir şekilde bile değil. Yolun ortasında yatan ölü bir porsuk gibiydim, sonunda gidecekleri yere varmak için etraftan dolaşmak zorunda oldukları bir şey.

Ormanı sevmiyorum. Karanlık ve sihir dolu. Bana öpülmek üzereymişim gibi hissettiriyor. Ve bunu istediğim için aptalmışım gibi.

Ağaçlara doğru yürüyorum. Onların arasına. Aslında bir yol yok.

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim," diyor Niamh. "Beklediğimden daha karanlıkmış."

"Keçileri burada aradığını söylediğini sanıyordum."

"Onları burada hiç bulamadığımı söyledim."

Gözlerimi deviriyorum; Niamh bu kadar zor olmak için *çaba* sarf ediyor olmalı. "Okuldayken Orman'a hiç gelmedin mi?"

"Hayır," diyor, "Büyücü her zaman burada tehlikeli büyü olduğunu söylerdi." "Şey, sanırım bu doğru." Asamı çıkardım. Yapacak bir büyüm yok.

ama onu tutarken *bir şeylerle* daha uyumlu hissediyorum. "Ormana neden geldin?" Niamh soruyor.

"Bilirsin işte... maceralar, Seçilmiş Bir köpek boku."

"Gerçekten beğenmedin mi?"

"Ne, Orman mı?"

"Hayır. Bilirsiniz işte... Geleceğin Bayan Simon Snow'u olmak."

Omuzlarımı kulaklarımın etrafında geriyorum ve yumruklarımı yanımda sıkıyorum. Sanırım Niamh da *saldırgan* olmak için *çaba* sarf ediyor. "Şey... *Simon*'ı sevdim. Eğer ona bir şans verirsen sen de seversin."

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim..."

"Ama her zaman ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyordum. Bana bakılmasından hoşlanmıyordum."

Niamh boğazından aşağılayıcı bir ses çıkarıyor. "İnsanların sana bakmasının sebebi o değil."

Arkamı döndüm ve neredeyse bana çarpıyordu.

"*Bu* ne anlama geliyor?" Ne anlama geldiğini çok iyi bilmeme rağmen soruyorum. İnsanların neden bana baktığını biliyorum. Elbette Niamh "*Çok güzelsin*" demenin *mümkün olan* en kaba yolunu bulacaktır. Bu da bana karşı elinde olmayan bir başka şey.

En azından utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Yani..." Yere bakıyor. "Ne demek istediğimi bilmiyorum..."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Değil mi?"

"Altın saçlı kız kardeş," diyor bir şey - ezilmiş yapraklar gibi bir sesi olan, neredeyse hiç sesi olmayan bir şey.

Niamh ve ben donup kaldık.

"Bu sen misin..." diye soruyor şey, her sessiz harfin üzerinde durarak.

Yavaşça ormanın kalbine doğru dönüyorum. Orada yarı karanlıkta bir su perisi yüzüyor.

"O sensin," diyor. "Altın olan." Bize yaklaşıyor. Işığın içine.

Bu kurbağayı tanıyorum. Daha önce de ormanda beni takip etmişti. İzliyordu ama hiç konuşmuyordu. Sarı kadife ceket ve yeşil kombinezonuyla, sarı kurdelelerle tutturulmuş yosunlu saçlarıyla çok zeki görünürdü.

Etekleri artık paçavra dönmüş ve kurdeleleri çoktan gitmiş. Saçları yüzüne dökülüyor, göğsüne ve kollarına iniyor. Fazla büyümüş görünüyor. Unutulmuş. Bir insandan çok bir ağaca benziyor.

"Altın olan, altın olan," diye fısıldıyor, "ne arıyorsun?" Ona yaklaşıyorum.

Niamh kolumdan tutup beni geri çekmeye çalışıyor, ben de onu silkeliyorum. "Bir keçi arıyorum," diyorum.

"Watford'un Keçileri," diyor kurbağa.

"Evet." Bir adım daha yaklaşıyorum.

Havada asılı duruyor. Titriyor. Binlerce yaprağın gölgesi üzerinde dans ediyor. Sanırım gözleri eskiden parlıyordu. Ama şimdi değil. Yüzü kabuk bağlamış. "Watford'un Keçileri kayboldu."

"Henüz değil," diyorum.

"Yine ve yine," diye şarkı söylüyor. "Dolaşıyorlar ve dolaşıyorlar... ve uçuyorlar." "Onları arıyoruz. Bir dişi geyik arıyoruz."

Kurbağa bir şemsiye tutuyor. Onu omzunda döndürüyor ve açıyor. İpeği kaburgalarından çürüyor. "Altın saçlı kardeş..." diyor. "Arkadaşların buradaydı. Onları sevmiyorum."

"Arkadaşlarım mı?"

Kaşlarını çatıyor. Altındaki çakıl taşları ve sopalar havada uçuşuyor. "Şimdi söyle bana... Ne arıyorsun?"

"Sana söyledim, bir keçi. Hamile bir dişi keçi. Ormanda."

"Ormanımda kimin yürüdüğünü nereden biliyorsun?"

"İçimde bir his var-"

Kurbağa belinden eğilerek bana doğru bağırıyor, bir eli yırtık eteklerini sıkıyor. "Watford'un keçileri kayboldu! Bakıcıları yok! Hayır!

Kanca yok, dolandırıcı yok, onları eve götürecek kimse yok!" "Onları eve götürmek istiyoruz!"

"Sen mi?" Şemsiyesini bana doğrulttu. "Onları hayal kırıklığına uğrattın."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Dürüst olmak gerekirse, geçen haftaya kadar onlardan haberim bile yoktu."

"Büyücüler," diye tıslıyor. "Hainler. Hainler. Alıcılar! Ne zaman iyi bir şeyi korudunuz ki?"

Onun önünde, onun altında duruyorum. "Buraya sihirbazları savunmaya gelmedim," diyorum. "Savunamam. Bizler berbatız. En iyilerimiz bile en kötüler. Ben sadece bu dişi geyiğe yardım etmek için buradayım. Korkmuş ve yalnız ve bunu daha önce hiç yapmadı. Ona *yardım* edebiliriz. Bizi ona götürün lütfen."

Kurbağa bana ters ters bakıyor. Kırık şemsiyesini kapatıyor... Sonra dönüyor ve ormanın derinliklerine doğru yelken açıyor.

Niamh'ın elini tuttum ve perinin peşinden koştum. Ormanın içine, ormanın içine. Karanlığın içine. Dalları yolumdan itiyorum ve Niamh onları geri tutuyor. Burası yemyeşil ve gür olmalı. Hâlâ güneşi görebiliyor olmalısın. Bu kara büyü, vahşi büyü.

Gözüm önümüzde uçan Dryad'ın üzerinde. Sanırım bizi kaybetmeyi umuyor. Bizi kaybetmeyi umuyor. Peşinden *koşuyoruz*. Niamh beni yolumuzu kesen devrilmiş bir ağacın üzerinden kaldırıyor; göğüs göğüse, ikimizin de kalbi küt küt atıyor.

Dryad bizden uzaklaşıyor. Kayboluyor. Onu aramak için etrafta dolanıyoruz.

"İşte!" Niamh fısıldıyor.

Bir açıklık. Ağaçların arasından. Güneş ışığının som altın külçeler halinde düştüğü yer.

Yaklaşıyoruz. Bu bir tuzak olabilir, Orman'a girip bir daha çıkamayan kızlarla ilgili hikâyeler var. Niamh'ın elini tutuyorum. "Bunu duyabiliyor musun?"

Önümüzde bir şey ağlıyor, meliyor.

Işığa doğru yürüyoruz, bir çimen çemberinin içine. Bir taş işaret ve önünde yerde yatan, nefes nefese kalmış bir dişi geyik var.

Kurbağa beliriyor, taşın üzerinde gezinip bizi izliyor. "İşte iyi bir kız," diyorum keçinin yanındaki çimenlere diz çökerek. "Ne kadar zamandır emek veriyor?" Niamh soruyor.

Kurbağa onu görmezden geliyor. Taşın üzerine yerleşiyor, sırtı bize dönük oturuyor.

Bir mezar olduğunu fark ettim. Geniş bir mermer levha, neredeyse Niamh'ın boyu kadar, Watford Gothic olduğunu düşündüğüm bir yazı karakteriyle

kazınmış. EBENEZA PETTY, yazıyor.

WATFORD İÇİN YAŞADI VE ONU SAVUNURKEN ÖLDÜ. HUZUR İÇİNDE UYUSUN.

Geyik inliyor. Başımı sallıyorum ve odaklanıyorum: Gözleri Kapalı. Vücudu gevşek. Bacakları sarı bir yapışkanla kaplı. "Uzun zamandır doğum sancısı çekiyor," diyorum.

Niamh onun karnına dokunuyor ve dişi geyiğin gözleri açılıyor. Sırtından sihir gibi kanatlar çıkıyor. Niamh'ı ısırmaya ve aynı anda uçup gitmeye çalışıyor.

Aralarından sıyrılıp kollarımı keçinin boynuna doluyor ve onu göğsüme bastırıyorum. "Şşşşş, her şey yolunda, her şey yolunda..."

Dişi tekrar yerleşiyor, nefes nefese.

Niamh geri çekilip omuz çantasını açtı. "Sağ elini göreyim, Agatha."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama bir elimi uzatıp diğeriyle geyiğe sarılıyorum. Niamh elimi bir çeşit mendille ovuyor. Sonra avucuma şeffaf bir jöle sıkıyor ve parmaklarımın arasında gezdiriyor. Bana bundan sonra ne yapacağımı söylemesine gerek yok; yeterince YouTube videosu izledim.

Kendimi onun etrafında kaydırıyorum -bana karşı koymuyor- ve parmaklarımı doğum kanalına doğru kaydırıyorum. Ağlıyor. Çok yorgun, bütün gün buradaydı. Onu hiç bırakmamalıydık.

Çocuk içeride. Hissedebiliyorum.

"Geriye doğru," diyorum. "Sıkışmış."

Niamh, "Bacakları almanız gerekecek," diyor. "Biliyorum."

"Tamam, buradayım."

Geyiğin üzerine eğilip onu tutuyorum. Kanatları yüzüme çarpıyor. Dirseğime kadar onun içindeyim. Niamh hemen yanımda.

Çocuğu hissedebiliyorum.

Bacaklarını hissedebiliyorum.

"Onları yakaladım," diyorum.

"Her seferinde bir tane," diyor Niamh. "İyi gidiyorsun."

Niamh'ın eli omuzlarımın arasında. Geyiğin üzerinde büyü yapıyor. Geyik ağlıyor. Bacaklar bende. Onları teker teker çekip çıkarıyorum. "Benim için it, sevgilim," diyorum. "Yorgun olduğunu biliyorum."

Niamh büyülerini fısıldıyor. Dişi geyik itiyor. Yavru hala çuvalının içinde ellerime doğru kayıyor. Niamh bana bir havlu uzatıyor ve ben de küçük keçiye ovarak temizliyorum.

"Hareket etmiyor," diyorum.

Niamh asasını çocuğun göğsüne bastırıyor. **"Ritim devam ediyor!"**

Hareket
etmiyor.

Annesi ağlıyor.

Kurbağa Ebb'in mezarının üzerinde oturuyor ve bizi
görmezden geliyor. "Özür dilerim," diyor Niamh
bana. "Çok geç kaldık."

SIMON

Baz, Penny ve Shepard'ın Ağlayan Kule'nin içinde kaybolmasını bekliyoruz.

Sonra Pippa bana baktı. "Onlara yalan söyledin." "Evet."

"Smith'i durduracak mısın?" "Evet."

"Beyaz Şapel," diye fısıldıyor. "Acele edin!"

AGATHA

"Sorun yok," diyor Niamh.

Her şey yolunda değil. Hiçbir şey yolunda değil. Çocuk öldü. Annesi ağlıyor. Ve lanet kurbağa hiçbirimiz burada değilmişiz gibi davranıyor.

"Neden bir şey yapmadın?" Ona bağırdım. Ayağa kalkıp Ebb'in mezar taşının etrafında yürüyorum. Kurbağa çürümüş şemsiyesini dizlerinin üzerinde döndürüyor. "Neden ona yardım etmedin?"

"Ben keçinin bakıcısı değilim," diyor kurbağa, şemsiyesinin dönüşünü izlerken. "Buraya yardım için geldi!"

Gözleri parlayarak bana baktı. "Hayır. Buraya ölmeye geldi. Burası böyle bir yer."

"Keçiler Watford'u koruyor, bunu bilmiyor musunuz? Eğer giderlerse, okul düşer!"

"Watford'u önemsiyor musun? Watford seni umursamıyor, adil olan! Seni özlemiyor. Seni korumaz." Bir elini taşın üstünde gezdiriyor. Onu okşuyor. "O da onu seviyordu ve karşılığında ona verdiği tek şey bir mezardı."

"Ebb'i tanıyor muydun?"

Kurbağa gülüyor. Bir ağacın içinden geçen rüzgârın sesine benziyor.

"Evet." "Arkadaş mıydınız?"

Taşı tekrar okşuyor. "Hayır."

"Onu çok az tanıyordum," diyorum, "ama şunu biliyorum, bu keçileri çok severdi. Eğer bir keçinin mezarında acı çekmesine izin verirseniz, sizi asla affetmez. Sonsuza dek peşini bırakmaz."

Kurbağa tekrar güler. "Bunun için çok geç. Çok geç, altın olan. Çok geç kaldın."

SIMON

Smith'i durduracağım.

Seçilmiş Kişi olup olmadığını bilmiyorum. Büyüsü işe yarıyor mu bilmiyorum.

Ama bugün o büyüyü yapamaz; Penny'nin babasına ve Baz'ın üvey annesine yapamaz. Jamie bodrumda saklanırken ve Pippa'nın kafasında bir asa varken olmaz. Burada çok fazla kırmızı bayrak var.

Ve bunu benden duymanın zengin bir davranış olduğunu biliyorum. Mecazi anlamda kırmızı bayraklardan yapılmış bir takım elbise giyiyorum, yirmi dört-yedi lanet olası. Ama *bu* ...

(Bodrumlardan *gerçekten* nefret ediyorum.) (İnsanları bodrumlarda saklamamalısınız. Kötü insanları bile. Ama kesinlikle arkadaşlarınızı değil.)

Smith'i durduracağım.

Mola vereceğim. Daha fazla hata yapmasını engellemek için.

Beyaz Şapel'e ilk ben varıyorum. (Pippa ve Jamie arkamda bir yerdeler - onlar koşuyor, ben uçuyorum.) Buraya geri dönmeyi hiç istememiştim ama işte buradayım. Yıldızlı kapıların önüne iniyorum ve iterek açıyorum.

Şapel büyücülerle dolu, *ş i m d i y e k a d a r* Smith'in toplantılarında gördüğümünden daha fazla. Haber yayılıyor olmalı.

Smith sahnede, mihrabın yanında. Daphne de öyle. Onun elini tutuyor. Elinde asası var. Beyaz bir takım giyiyor, yakasında bir mikrofon var.

Sadece onu *durdurmalıyım*.

Her şeyi çözmek zorunda değilim, cevaplarım olmak zorunda değil. Sadece bugün *buna* bir son vermeliyim. Bugünlük.

Smith beni gördü. Adımı söylüyor ama mikrofonun duyacağı kadar yüksek sesle değil.

Ona başımı salladım ve elimi kaldırdım. Belki de hepsi bir yanlış anlaşılımdır. Orta koridorda yürümeye devam ediyorum. Ondan biraz uzaklaşmasını isteyeceğim, böylece konuşabiliriz.

"Simon Snow," diyor tekrar ve herkes duyuyor.

Hepsi bana bakmak için dönüyor. Şaşırmak için.

"Gerçekten o mu?"

"Gerçekten ejderha kanatları var mı?"

"Kapılardan nasıl geçti?"

"Smith," dedim. Koridorun yarısından fazlasını geçmiştim. "Seninle konuşmam gerek." Kanatlarım çırpınıyor ve birkaç metre ileri uçuyorum. (Bu bazen yere basmaya odaklanmadığımda oluyor.) Kalabalık nefes nefese kalıyor. Bu beni

İnmek yerine daha yükseğe uçuyorum.

"Smith," diyorum, "büyüyü yapma. Konuşmamız gerek."

"Simon Snow," diyor Smith tekrar, daha da yüksek sesle, sahne sesiyle. "Yerine başkasının getirilmesine kızgın olduğunu biliyorum. Ama burada yaptığımız iyi işi durduramayacaksın."

"Ne?" Önünde duruyorum. "Smith, bu-"

"Yıllardır süren aldatmacan sona erdi!" diye bağırıyor. "Büyücüler Dünyası'na zarar vermek için yeterince şey yaptın!"

MÜDİRE BUNCE

Tabağında yeterince şey yok mu?

Böyle düşünmemem gerektiğini biliyorum - bunu asla yüksek sesle söyleyemem - ama Tanrı aşkına, hiçbir şeyin dağılmadığı *bir gün* geçirebilir miyim?

Watford'un duvarlarını yetersiz kaynaklar ve daha da az destekle ayakta tutmaya çalışarak yeterince idare ediyorum. Büyücü burayı neredeyse *yerle* bir ediyordu... Kütüphane boştu. Müfredat darmadağındı. Tam bir cümle kuramayan sekizinci sınıflar ve sadece internet memleri kuran dördüncü sınıflar vardı. Öğretmenlerimin *pop şarkılarının* dengesiz olduğunu düşündüğünü düşünürsek - kendi oğlum bir "Yeet" ile bir sınıf duvarını yıktı.

Pacey'di. 17 yaşında. Ve açıkçası, sorunlarımın en küçüğü.

Bunu rahatlıkla söyleyebiliyorum çünkü çoğu gece yatağıma uzanıp sorunlar listemi ve sorunlu çocuklar listemi sıralıyorum. Beş tane var; dinamik bir liste.

Premal, en büyüğüm, genellikle en üst sırada yer alır. Hounslow'daki odasına kapandı, adamın ölümünden neredeyse iki yıl sonra hala Mage'in yasını tutuyor

-Premal ve ben onu ölü *bulduktan* sonra. Prem'in asla hayatına devam edemeyeceğinden endişeleniyorum. Neye devam edeceği konusunda endişeleniyorum. Ben Watford'dayken kimse ona yemek getirmeyecek diye endişeleniyorum.

Alternatif olarak, 12 yaşındaki kız kardeşi Priya'nın ona yemek getirmesinden, tepesinde gezinmesinden ve benim yerime ona annelik *yapmasından* endişe ediyorum. En küçükleri Pip'e de annelik yaptığını biliyorum. Pip için de endişeleniyorum, çünkü onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı henüz *göremiyorum*.

Ve tabii ki Penelope için endişeleniyorum, her zaman Penelope. İngiltere'nin en tehlikeli insanına belden bağlı. Şimdi de eve başıboş Normaller getiriyor. Morgana, bununla başa çıkamıyorum! Nereden başlayacağımı bilmiyorum!

Bir molaya ihtiyacım var... Biraz yardıma ihtiyacım var... Martin'den *bunu* istemiyorum.

Seçilmiş Kişi'ye inanıyor mu?

Bu ne zaman oldu? Martin bir bilim adamı, bir akademisyen. O pragmatiktir.

O *gerçeklere* inanır. Bu yüzden ona aşık oldum. En azından kısmen.

Hayatlarını kehanetlerle yaşıyan sihirbazlara hep gülmüşüzdür. Her batıl inanca kendi gözlerinden ve kulaklarından daha çok güvenen Davy gibi insanlara.

Martin'i yalnız bıraktığım için mi?

Watford'a gittim ve onu çocuklarla bıraktım ve bunun sorun olmayacağı, üstesinden gelebileceği konusunda anlaştık çünkü artık takip etmesi gereken Humdrum yoktu. Pacey ve Priya zaten yılın büyük bir bölümünde benimle birlikte Watford'da olacaklardı ve Martin'le hafta sonları görüşmeye devam edecektik...

Martin ve ben uzun zamandır evliyiz.

Sağlam bir temelimiz var.

Bu onun orta yaş krizi mi? Bir tarikata mı katılıyor? Bizim yaşımızdaki diğer insanlar biseksüel olduklarını açıklıyor ya da normal tarzda ekmek yapmaya başlıyorlar. (Ben ikisini de tercih ederim.)

Bu sabah telefonda bana *"Elbette daha güçlü olmak isterim,"* dedi.

Ona Smith Smith-Richards toplantısından şikâyet ediyordum - burada ne zaman bir etkinlik olsa Watford'da kalmak zorundayım - ve Martin her şeyi bildiğini, katılmayı planladığını söyledi.

"Neden?" diye sordum. *"Bir makale mi yazıyorsun?"*

"Hayır." Sesi sessiz ve dikkatliydi. Martin'in sesi her zaman sessiz ve dikkatlidir. *"Bir süredir Smith-Richards'ı takip ediyorum."*

"Takip etmek gibi takip etmek mi yoksa takip etmek gibi takip etmek mi?" *"O iyi bir adam, Mitali. Olağanüstü güçleri var."*

"Hepimizin olağanüstü güçleri var Martin. Bizi sihirbaz yapan da bu."

"Hepimiz değil, canım."

Sonra bana aylardır bu toplantılara gittiğini söyledi. Oradaki insanlarla arkadaş olduğunu ve En Büyük Büyücü olduğunu iddia eden adamın kendisiyle de arkadaş olduğunu söyledi. (Martin ve benim arkadaşlarımız yok. İş arkadaşlarımız var. Çocuklarımız var. Birbirimize sahibiz.)

"Çocukları getirdin mi?" diye sordum.

"Hayır, ilgilenmezler. Size çekmişler, Smith'in yardımına ihtiyaçları yok."

"Peki sen biliyor musun Martin?"

"Mitali..." Bunu ona yüksek sesle söylediğim için incinmiş gibiydi. *"Elbette daha güçlü olmak isterim. Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu merak etmediğimi mi sanıyorsun?"*

Tartıştık.

Telefonu

kapattım.

Ve şimdi burada, ofisimde, sadece dğğnler ve cenazeler için çıkardığı takım elbisesini giyiyor. Umarım tğm bunlar için benim onayımı istemiyordur.

"Toplantınız çoktan başladı," diyorum.

"Biliyorum. Dğşğndğm ki-"

"Umarım size eşlik etmemi istemezsiniz."

"Hayır."

Martin ufak tefek bir adam. Biz gençken saçları bej-sarıydı.

şimdi bej-gri. Yumuşacık, sıradan bir yğzğ var. Yumuşak bir sesi var.

Aşık olduğum şey onun gğzleri. Gğzelliklerine değil. Ama her şeyi gğrme şekilleri. Ve her şeyi hissetmeleri. Martin tğm dğnyayı içine alıyor. Bu muazzam bir şey - dğnyayı içinde tutabilmek ve hala ona karşı şefkat duyabilmek.

"Bitti mi o zaman?" Nazik gğrğnmeye çalışıyorum. Ama içimden gelmiyor.

"Sana bğyğ mğ yaptı?"

"Mitali, ben-"

Bitirmedi. Ofisimin kapısı açıldı ve Penelope ile Baz

-*Ve o normal acele.*

AGATHA

"Agatha!" Niamh taşın diğer tarafından bana sesleniyor. "Dişi geyik! Hâlâ gidiyor!"

Kurbağadan uzaklaşıp Niamh'ın yanına koşuyorum. Keçi tekrar hareket ediyor. Kanatlarını çırpıyor ve sırtını kamburlaştırıyor. Çığlıkları daha acil hale geldi.

"İşte," diyor Niamh, yanında bana yer açarak. Geyiğin arkasına çömeliyorum.

"Bırakın çalışsın," diyor Niamh. "Bize ihtiyacı olmayabilir."

Geyiğin böğrünü okşuyorum. "Bir şeyin yok hayatım. Biz buradayız."

SIMON

Böyle biteceğini bilmeliydim.

İki yüz asa bana doğrultulmuştu. Ağlayan çocuklar. Kapıya koşan ebeveynler.

Bu insanlar beni tanımıyor.

Büyücü beni hiçbir zaman partilerine götürmedi, etrafta gezdirmeyi ya da gösteriş yapmadı. Benim hakkımda bildikleri tek şey bir yalan olduğumdu.

Ben büyücünün onlara oynadığı bir oyundum. Sonunda ona sırtını dönen eğitilmiş bir köpek. Bu Şapel'e en son geldiğimde ne olduğunu hepsi biliyor.

Smith sanki kendisi Gandalf, ben de Balrog'muşum gibi asasını bana doğrultuyor. "Bu büyücülerle kaderleri arasında durmana izin vermeyeceğim!" diye **s e s l e n i y o r** bana.

"Smith!" Sunağa doğru uçuyorum. "Lütfen beni dinle!"

Kalabalıktan biri bir büyü bağılıyor ve büyü üstümdeki pencereyle birleşiyor - eskiden güzel bir vitray tasarımı olan bir tavan penceresi. Başımı eğip kanatlarımı açıyorum ama cam yine de Daphne ve diğerlerinin üzerine düşüyor. Bir parçası kanadıma saplandı.

"Burası büyücüler için kutsal bir alan," diye bağılıyor Smith, "ve burayı daha fazla kirletmenize izin vermeyeceğim! Şimdi gidin!"

"Smith, sana izin veremem-"

"Giren herkes umudunu yitirsin!"

Büyüsü muhtemelen beni vurur. Hissedemiyorum.

"Kargaları taşılayın!"

İrkilmiyorum bile.

"Büyülerim ona dokunmuyor..." Smith diyor ki. "Nesin sen, Simon Snow mu? Sinsi Humdrum sen misin?!"

"Ne? Hayır!"

Diğer insanlar bana büyü yapmaya başladı. Seyircilerden. Onları hissedemiyorum. Daha yükseğe uçuyorum.

"Bizi durduramayacaksınız!" Smith bağılıyor. Benden uzaklaşıyor ve asasını sahnede onunla birlikte olan büyücülere doğrultuyor. **"Bırakın hepsini-"**

"İlk önce kandırmaya çalıştığımızda ne kadar karışık bir ağ örüyoruz!"

AGATHA

Dişi geyik zorlanıyor. Ona güç vermek için bir büyü yapıyorum.

Uzakta büyük bir gürültü var. Bir patlama mı? Niamh ve ben yukarı baktık. Ağaçların tepesini göremiyoruz. Bir patlama sesi daha. *Watford'dan mı geliyor?*

Niamh hiçbir şey söylemiyor. Tekrar geyiğe bakıyor.

Ben de öyle.

SIMON

Smith yapışkan bir ağa dönüşüyor. Sanki gözeneklerinden çıkıyor. Tüm vücudu perili bir ev gibi görünüyor.

Odadaki herkes büyüü kimin yaptığını görmek için döner.

Philippa Stainton koridorda durmuş Baz'ın asasını işaret ediyor. Jamie Salisbury onun yanında duruyor ve mahcup görünüyor.

"Pippa..." Smith, asası hâlâ havada asılı, diyor. "Jamie?"

Smith'in takipçilerinden hiçbiri nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Bir yandan, Pippa Smith'e kötü bir büyü yaptı. Diğer yandan, sadece *bir büyü yaptı*.

"Bu gerçekten Pippa

mı?" "Smith onu

iyileştirdi mi?"

"Dili bile yoktu!"

"Bir dili vardı - sesini bir deniz cadısına sattı." "Smith bunu nasıl yaptı?"

"O gerçek bir anlaşma, işte böyle."

"Hayır!" Pippa çakıllı bir sesle bağırıyor ve odanın içinde etrafına bakınıyor. **"Beni d i n l e y i n !"**

Herkes dinlemek için durur. Smith de dahil.

Onun gözlerinin içine bakar. "Smith Smith-Richards bir sahtekâr! Büyüsü insanların sihrini mahvediyor! Jamie ve-ve Beth'e sorun!"

"Beth? Beth nerede?"

"Jamie orada. İyileştirdiğini gördük." "Smith'in ilk mucizesi."

"Beth aramalarımın hiçbirine geri dönmedi..."

"Pippa," diyor Smith sakince, sanki bir yalancı olduğunu kanıtlayan örümcek ağlarıyla kaplı değilmiş gibi. "Neden bu kadar kızgınsın? Senin için yaptığım onca şeyden sonra."

"Sen? Sen-"

Smith, "Kehanete göre beni lekelemek için sahte tanıklar gönderilecek," diyor. "Bunun sen olacağını hiç düşünmemiştim." Asasını ona doğru çevirir.

Pippa çoktan Baz'ınkiyle oyuncu seçmeye başladı. ***"Yalancı, yalancı, pantolonum yanıyor!"***

Smith'in beyaz pantolonundan dumanlar çıkmaya başlar. Daphne onları söndürmek için asasıyla hızla su fışkırtır.

Hâlâ onların üzerinde havada süzülüyorum - sol kanadım kesik, bu yüzden sağ kanadıyla sıkı çalışıyorum. Smith esasını Pippa'ya doğrulttuğunda, asanın önüne atlıyorum. **"Dilini kedi kaptı!" diye** tıslıyor.

Büyünün beni vurduğuna eminim. Ama ben hissetmiyorum. "Yeter," diyorum ve Smith'i kollarımın altına alıp kalabalığın üzerine kaldırıyorum.

"İndir beni, seni canavar!" diye bağıyor. Mikrofonunun klipsi açılmış. "İndir beni, Simon!"

Seyirciler yine bana bakıyor. Anlaşabildikleri tek şey benmişim gibi görünüyor. Şimdi herkes bağıyor, büyü ya da başka bir şey.

"İndirin onu!"

"Seçilmiş Kişi'yi koruyun!"

"Mürtedi tutuklayın!"

"Ama Smith bizi kandırıyor olmalı-"

"Çök ve yan!"

Omzumun üzerinden bir ateş akımı geçiyor. (Bu endişe verici. Büyülü ateşe karşı bağışıklığım olup olmadığını görmek istemiyorum).

"Dur!" diye bağıyor biri. Aşağı baktım. Bu Jamie. Sunakta, Smith'in klipsli mikrofonunu tutuyor. "Herkes dursun. Lütfen durun. Pippa doğruyu söylüyor, büyüüm gitti. Smith'in büyüü bozuldu ve sizi... Beni..." Perişan bir halde odanın etrafına bakar. "Hiçbir şey olmadan."

"Yalan söylüyor!" Smith çığlık atıyor. Ellerimden kurtulmaya çalışıyor, ki bu zor olmayacak; onu iyi kavrayamıyorum.

"Sakin ol," diyorum. "Seni düşürmek istemiyorum."

Smith esasını Jamie'ye doğrultuyor ve ben onu nasıl durduracağımı bilemiyorum. Bu yüzden doğruca yukarı uçuyorum, kırık pencereden geçiyorum -biraz daha kırıyoruz- ve havalanıyorum.

BAZ

Smith-Richards, Snow'un söylediği yerde olmadığında annesini getirmek Bunce'un fikriydi.

Merdivenleri koşarak çıktık ve Müdire Bunce'un ofisine daldık, kocasıyla hararetli bir konuşma yaptığı belli olan konuşmasını böldük.

Penelope'yi gördüklerinde yüzleri kızarmış bir halde konuşmayı kestiler. "Penny?" dedi babası.

Annesi Shepard'a baktı ve elini alnına koydu. "Penelope Bunce, *lütfen* bana Watford'a bir *Normal* getirmediğini söyle."

"Baba!" Penelope babasına doğru koştu. "Bunu sen yapmadın, değil mi?" "Smith-Richards!" Dedim. "Nerede o?"

"Hepsi Beyaz şapel'de..." Profesör Bunce, Penelope'ye sarılırken hâlâ şaşkın görünüyordu.

Karısına döndüm. "Onu durdurmak zorundayız! Onun büyüsü insanların büyüsünü kapatıyor."

Daha sonra Müdire Bunce'un Ağlayan Kule'nin tepesindeki bir pencereden atladığını söylediğimde kimse bana inanmayacak ama ben bunu kendi gözlerimle gördüm. Bir keresinde surlarda kullandığım büyünün aynısını kullanmıştı: "Kelebek gibi szlmek."

Geri kalanımız o kadar yüksekte o büyüyü asla yapamazdı. Biz (lanet olası yavaş) asansöre bindik.

Sonunda şapel'e vardığımızda, Müdire Bunce kapıda dikilmiş, büyü yapan ya da ayrılmaya çalışan herkesi etkisiz hale getirmekle tehdit ediyordu. Daphne, Pippa ve Jamie ile birlikte sunaktaydı.

Simon ve Smith-Richards gitmişti.

SMITH

Böyle olmaması gerekiyordu.

Zorluklar olacağını biliyordum -antagonistler, kırmızı ipuçları, *anlamlı bir mücadele- ama* böylesini hiç görmemiştim. Kaos ve rezalet değil. Beni *aptal* yerine koydular. Kendimi nasıl *affettireceğim*?

Ve şimdi de o.

Beni bir bez bebek gibi çekiştiriyor.

Simon Snow bölümüm bitmişti.

Ona yapışıyorum. Elimden asamı alıyor. (Daha fazla rezalet.) (Ben *Seçilmiş Kişi*'yim. Bundan nasıl kurtulacağım? Kader ne *yapıyor*?)

Beni yakındaki bir binanın düz çatısına bırakıyor. Bunu yaparken ne kadar iyi görüldüğünü düşünmekten nefret ediyorum. Yeşil tepelere, kale duvarlarına karşı. Şu lanet kırmızı kanatlar.

"Yaralandın mı?" diye soruyor. Cevap vermeyi reddediyorum.

Omzuma dokundu, ben de yuvarlandım. Yaralanmadım. Sadece bir kayıp yaşıyorum. Başımı kollarımın arasına saklıyorum. "Bu tam bir *fiyaskoydu*."

"Ne olmasını bekliyardun bilmiyorum," diyor Simon Snow. "İnsanlar senin büyüünün işe yaramadığını anlayacaklardı."

Onunla yüzleşmek için oturuyorum. Güneş arkasındayken üzerimde duruyor. Kanatlarından biri içeri çekilmiş; yaralı olan ise sarkıyor. Asimetrik. Onun için işe yarıyor, lanet olsun. "Büyü işe yarıyor," diye hırlıyorum. "Kendi gözlerinle gördün, Simon!"

"Evet, ama bana -ya da başkasına- etkisinin geçtiğini söylemedin."

"Bu önemli değil!" (Fark etmez! Neredeyse alakasız!)

"Sihirlerini kaybeden insanlar için önemli!"

"Merlin aşkına," diye bağıríyorum ona, "kaybedecek sihirleri bile yoktu!"

Ellerini kalçalarına koyuyor. Kot pantolon giyiyor. Ve ustaca yırtılmış bir tişört. "Bunu sen mi çaldın?" diye soruyor. "Bu mu yani?"

"*Ben mi çaldım?*" Gülüyorum, histerik görünüyorum - sanırım öyleyim. Simon Snow beni sorguluyor. Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor. *Ben Seçilmiş Kişi'yim. Ben seçilmiş* kişiyim. "Hayır," diyorum. "Onlara ben verdim."

Onlara tüm sihirlerini bir kerede verdim. Büyümün yaptığı şey bu. Büyülerini yukarı çekiyor, böylece ona ulaşabiliyorlar. Ve sonra ... tükeniyorlar. Bazen bir ayda, bazen bir haftada. Ne kadarla başladıklarına bağlı.

(Bu büyüü daha önce hiç bir Normal üzerinde kullanmamıştım. Onları bana karşı bağışık hale getirirse bir daha asla yapmam).

"Benim yaptığımı başka kimse yapamaz," diyorum. "*Hiç kimse.* Benim sihrim sihir doğurur.

Bu duyulmamış bir şey, bu bir mucize." "Evet, ama bu bir yalan!"

"Bu bir yalan değil!"

"Herkes bunu anlayacaktı, Smith!" "Hemen değil!"

Geri dönmek için çok geç olana kadar değil!

Beyaz Şapel'deki insanlara hayatlarının en güzel gününü yaşatacaktım.

Ve sonra, yarın, arkadaşları kapımda sıraya girecekti. En zayıf asalar, en zayıf iradeler.

Ve ertesi gün, daha fazlası.

Mümkün olan en nazik şekilde hepsini temizlerdim. Bazı stratejik düzenlemeler yapardım.

"Sonunda gerçeği göreceklerdi," diyor çocuk. "Peki ya sonra?"

Ve sonra, Simon Snow, Büyücüler Dünyası için yeni bir çağ başlayacaktı...

Sadece en güçlü ve en becerikli oyuncuların ayakta kaldığı yeni bir *sahne*.

Yeni bir çağ. Macera, yüksek bahisler ve şan-tıpkı Evander'ın bana anlattığı hikayeler.

En iyi hikayelerin hepsi eskidir... Neden? Sihirbazlar ne zaman yazmaya ya da tekrarlamaya değer bir şey yapmayı bıraktı?

Beni yazmışlar. Bana kehanette bulunuldu.

Hâlâ öyleyim.

Evander her zaman "Günün birinde" der. Bir bölüm.

Çatıda bir kazıma sesi duyulur. Bir kapak açılıyor. Ve müdire -Martin Bunce'un karısı- önce asasıyla içeri girer.

(Benim büyüm için asla sıraya girmeyecek. Anlatının içinde kalacak.)

"Tutuklusun" dedi bana. "Ve sen..." Simon'a bakar. "... beni ofisimde bekleyecek."

Ayağa kalktım ve ellerimi havaya kaldırdım. Beyaz giyiyorum. Yandım ve islendim. Böyle olmaması gerekiyordu ama kaderden korkmuyorum.

AGATHA

İkinci çocuk kayıyor, tam da olması gerektiği gibi. Onu yakalıyorum, çantasının içinde kıpırdadığını şimdiden hissedebiliyorum. "Yaşıyor!" Bağıriyorum. "Niamh! Bak!"

"Çok iyi gidiyorsun," diyor ve bana başka bir temiz havlu uzatıyor.

Ben onu ovalarken yavru zarın dışına doğru tekmeliyor. Dişi başını geriye atıyor, ona ulaşamayacak kadar bitkin. Yavruyu yüzüne doğru götürüyorum ve yapışkan maddeyi yalayarak temizliyor. "İşte buradasın anne," diyorum. "İyi iş, hayatım."

Ağlıyorum.

Gülüyorum.

Niamh elini sırtıma koydu. "İkisini de kurtardın Agatha."

"Ben yapmadım-" Niamh'a dönüyorum. İlk defa kızgın görünmüyor. Niamh bana birçok insanın bazen baktığı ama onun hiç bakmadığı şekilde bakıyor. Sanki ben ... şey, sanki ben ...

"Harikasın," diyor.

Koluna doğru döndüm. Eli sırtımda kaldı. Niamh'ın gözleri kraliyet mavisi. Kirpikleri kısa ve koyu. Rengi yüksek. Burada, açıklıkta, altın sarısı güneşin altında.

"Agatha," diyor.

Ellerim yapışkan ve jöleyle kaplı. Çenemi kaldırıyorum, eğer isterse orada olsun diye...

Öpüyor. Beni öpüyor.

Niamh.

Uzun burnu yanağımda. Çenesi görüldüğü kadar keskin. Dudakları onun en yumuşak yeri, kesinlikle.

Niamh.

İsterdim ki...

Niamh.

Bundan daha fazlası ...

Niamh.

Lütfen.

Niamh beni öpüyor.

"Agatha," dedi, "Watford'u kurtardın."

BAZ

Smith-Richards tutuklandı. Duruşmasına kadar bir kulede tutulacak.

Acil bir Coven toplantısı var; üç üye Smith-Richards'ın mitingi için zaten buradaydı. (Ki bunu endişe verici buluyorum.)

Müdire Bunce Şapel'deki herkesin ifade **v e r m e k** için kalmasını istedi. Penelope ve beni bile.

Sıra bana geldiğinde, "Pamuk'un nerede olduğunu söyleyene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diyorum.

"Sakin ol Baz. Ofisimde."

"Tutuklu mu?"

"Henüz değil." Müdire gözlerini kısar. "Öyle mi olmalı?"

"Hayır. Ona bir madalya verilmeli. Ve bir de emekli maaşı."

"Bunu dikkate alacağız."

Cadılar Meclisi'nin benimle işi bittiğinde, üvey annemi aramaya gideceğim.

Onu avludaki bir bankta buldum, gözyaşları tükenmiş gibi görünüyordu. Yanına oturdum. "İyi misin?"

Daphne gözlerini yere dikerek, "Bir bakıma öyle," diyor.

Daha yakından bakıyorum. Çok güzel çiçekli bir bahçe partisi elbisesi giyiyor.

Yüksek topuklu jüt sandaletler. Yanakları kızarmış ve çatlamış.

"Sen..." Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. "Çok mu geç kaldık?"

Bana baktı. "Hayır. Simon onu durdurdu. Bugün kimse Smith'in büyüsunü almadı. Ama... ben *alırdım*." Tekrar ağlamaya başladı. "Ah, Basilton, ne kadar aptalmışım."

Kolumu ona doladım ve cebimden bir mendil çıkardım. "İşte, işte."

"Ona inandım."

"Biliyorum."

"Ve şimdi... oh, ve şimdi..." Burnunu çekiyor. "Basil, beni eve götürecek misin?"

Lanet Crowley sağ olsun. "Tabii ki. Simon'la konuşur konuşmaz."

Daphne gözlerini silerek başını sallar.

Üzerimize bir gölge düştü. İkimiz de yukarı baktık. Penelope'nin babası, elinde üç boş bardak tutuyor. "Merhaba, Daphne. Cin tonik ister misin?"

Ona gülümsüyor ve gözyaşları içinde gülerek başını sallıyor. "Teşekkür ederim, Martin."

Profesör Bunce bir bardak alır ve asasıyla bardağa vurur. "**Hollanda cesareti!**" Bu büyüü kendisi için bir bardağa tekrar yapar. (Benim görüşüme göre, bu büyüü arka arkaya iki kez yapabilen birinin güç yükseltmesine *ihtiyacı* yoktur). Son boş bardağı bana uzatıyor. "Basil?"

"Hayır, teşekkür ederim efendim. Ben kullanıyorum."

"Bir dakikalığına seninle yer değiştirebilir miyim?"

"Evet, elbette." Ayağa kalkıyorum ve Profesör Bunce **k ü r s ü d e k i** yerimi alıyor.

"Shepard'ın limonatası var" diyor.

Başımı sallıyorum ve Daphne'yle göz göze geliyorum. "Fazla uzağa gitmeyeceğim."

Shepard'ın limonatası var. Penelope'nin de çay ve bisküvisi var. Kalabalıktan geriye kalanlar arasında dolaşıp ikramlarda bulunuyorlar. (Shepard, Watford sahalarındaki ilk gerçek Normal olabilir - bu *muhteşem* bir ihlal). (Penelope kaç tane tarih kitabına girecek? Ve kaç nedenden dolayı?)

Bunce'dan bisküvileri aldım ve yardım etmek için üzerime düşeni yaptım. Tehlike geçtiğine göre, insanlar dedikodu yapma fırsatı buldukları için memnun görünüyorlar. Smith-Richards rezil olduğuna göre, insanlar bugün sadece meraktan geldiklerini ve zahmetlerinin karşılığını alamadıklarını söylemekte gecikmiyorlar. Şimdiden diğer müstakbel Seçilmişler hakkında konuşmaya başladılar...

Benim Seçilmiş Kişi'm uzun süredir müdirenin odasındaydı. Çayımız ve bisküvimiz bitti ve onu Ağlayan Kule'nin dışında beklemeye **b a ş l a d ı k .**

Fayans döşeli patikada volta atıyorum. Penelope bir bankta bağdaş kurmuş oturuyor.

-kısa eteğine aldırmadan- bir gül ağacından yaprak koparıyor. Shepard kuleye bakıyor ve muhtemelen neden devrilmediğini merak ediyor.

"Ona zarar vermez," diyor Penny, bana olduğu kadar kendi kendine de.

"Ama ondan hoşlanmıyor," diye karşı çıkıyorum. "Ondan hiç hoşlanmadığını söylüyor." "Oh, ondan hoşlanıyor - sadece benim üzerimde kötü bir etkisi olduğunu düşünüyor." Shepard ve ben gülüyoruz.

Bunce bize kaşlarını çatı.

Shepard, "Belki de annen aşağı inmeden önce gitmeliyiz," diyor. "O hâlâ insanları kulelere yerleştirirken burada olmak istemiyorum."

Penny küçümseyerek, "Ben olsam seni çıkarırdım," diyor.

"Söylediğin neredeyse hiçbir şey güven verici değil," diyor, her nasılsa hâlâ ona gülümseyerek.

"Güven verici olmak benim temel yetkinliklerimden biri değil," diyor ona. "İnsanları kulelerden kurtarmaktır."

Belki de gidip Simon'ı kontrol etmeliyim. Müdire Bunce'un ofisinin dışında bekleyebilirim. Sanırım *benden* hoşlanıyor.

Simon'ın Şapel'e tek başına gittiğini fark ettiğimde çok korktum... Sonra bize yalan söylediği için öfkelendim... Şimdi ne olduğumu bilmiyorum. Onu tekrar gördükten sonra karar vereceğim. Hasar var mı diye inceleme şansım olduktan sonra.

Biri beni arkamdan dürttü ve ben de asama uzanarak etrafımda döndüm.

-

Sonunda kendimi buldum.

Pippa orada duruyor, fildişi asamı bana uzatıyor. "Al bakalım." Sesi sert ama sanki göğsüne yerleşmiş gibi.

"Pippa..." Ben de diyorum ki.

Kaşlarını çattı. "Asanı çalmak istememiştim. Başlangıçta değil." "Alabilirsin."

"Ona ihtiyacım yok."

Daha uzun duruyorum ve kelepçelerimi ayarlıyorum. "Pippa, hak ettiğim her türlü sonuçla yüzleşmeye hazırım. Cadılar Meclisi'yle hemen şimdi konuşabiliriz."

"*Crowley, Pitch. Kapa çenen.*" Asayı göğsüme soktu ve bıraktı.

Yakaladım. "Beni affetmeni beklemiyorum."

"Güzel!" diye hırlıyor. "Seni affetmiyorum. I-" Başını sallıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki benden ne kadar nefret ettiğini anlatacak kelimeleri yokmuş gibi. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Başımı salladım.

Pippa kollarını kavuşturmuş, yüzü hâlâ nefret dolu bir şekilde bana bakıyor. "Simon'a teşekkür ettiğimi söyle," diyor ve uzaklaşıyor.

Penelope koluma dokunuyor. Tam arkamda duruyor, sağ yumruğu kurnazca Pippa'nın sırtını işaret ediyor. "İyi misin Baz?"

Elimi bileğine koydum. "Pekala, Bunce."

SIMON

Penny'nin annesini ofisinde bekliyorum. Kanadımdaki yarayı tedavi etmesi için okul hemşiresi Bayan Christy'yi gönderiyor.

"Tanıdık bir yüz var."

"Merhaba, Bayan Christy."

"Müdire hanım sana büyü yapmamamı söyledi. Şu kanadı görelim."

Onu yayıyorum ve dokunduğunda ürkmemeye çalışıyorum. Bayan Christy'ye güveniyorum. Sayamayacağım kadar çok kez yaramı sardı. Ve bunun için beni hiç suçlamadı.

"Kıracak kemiğin kalmadı, sen de kendine kanat takmak zorunda kaldın, öyle mi?" "Sanırım, bayan."

"Dikişe ihtiyacın olmayacak ama bu acıtacak."

Kesiği temizliyor ve bana bir şişe Ribena ve iki çörek bırakıyor. "Korkarım bunlar dünden kalma."

"Benim için sorun değil," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Müdire Hanım onu burada beklemeye devam etmeni söyledi." Başımı salladım.

Bayan Christy ofiste etrafına bakınır. "Onun gittiğini düşünmek garip, değil mi?"

Büyücüyü kastediyor ama ben bunu kabul etmeye korkuyorum. Bana kızgın mı? Yakın mıydılar? Ben başladığımda Bayan Christy Watford'daydı ve en az Büyücü kadar yaşlı. Ne kadar süre birlikte çalıştılar?

Başımı salladım, dikkatlice.

Elimi okşadı. "Kaybın için üzgünüm, oğlum." Oh

...

Hâlâ konuşmaya korkuyorum. Tekrar başımı sallıyorum.

Ve gidişini izliyorum. Güneş kayıyor ve oda gölgeye düşüyor.

Penny'nin annesi buradaki *her şeyi* değiştirmemiş... Kapının yanında hâlâ boyalı bir Watford arması asılı. (Sanırım bunlar keçi *olabilir*.) Ve büyücünün yeşil yün pelerinini astığı sağlam bir demir raf. Gerçek bir Merlin pelerini.

Büyücünün p e l e r i n l e r i n i n nereye gittiğini merak ediyorum... Ve büyük deri manşetleri olan diz boyu çizmelerinin. Muhtemelen Galler'deki kuzenlerine. Her zaman imrendiğim bir kemeri vardı. Porsuk ağacına benzeyen gümüş tokalı kahverengi deri.

Siegfried ve Roy, aklımı kaçırıyorum.

Çörekleri yiyorum -vişneli, böylesini başka hiçbir yerde bulamazsınız- sonra da yerdeki kırıntıları topluyorum. Smith'e ne yaptıklarını merak ediyorum. Ben de mi tutukluyum? Normaller büyü suçlarından hüküm giyebilir mi?

Ejderhalarla ilgili bir kitap alıp karıştırıyorum, benimki gibi kanatları olan bir tane arıyorum. Baz'ı ya da Penny'yi arayacaktım ama telefonumun şarjı bitti. (Yeni bir bataryaya ihtiyacım var.)

Kapı nihayet tekrar açıldığında, Müdire Bunce ve Jamie Salisbury geldi.

"Bir dakika burada bekler misin, Jamie?" Ona dışarıda bir sandalye çeker, sonra da kapıyı kapatır. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, Simon."

Masasına doğru yürüyor ve arkasına yaslanıp kalın gözlüklerinin ardından beni inceliyor.

"Meclis, Smith'in ve vaftiz babasının duruşmalarında tanıklık etmeniz için sizi çağırabilir ama sanırım Penelope ve Baz'dan neler olduğunu anladım."

Başımı salladım. "Gidebilir miyim o zaman?"

"Henüz değil. Büyünle ilgili sorularla biraz daha zaman geçirmek istiyorum..."

"Hiç sorum kalmadı, Müdire Hanım. Hiç sorum yok."

Masasının arkasına geçip çekmecedan bir asa alıyor ve bana uzatıyor. Tahta saplı, kemik bir asa.

Ben alıyorum. "Bu benim asam."

"Mumcular Evi'ndeki odanda bırakmışsın."

"Artık ona ihtiyacım yoktu."

Belinden kendi asasını çıkarıyor ve bana doğru geliyor. "Simon, büyü yapamamak başka bir şey. Bu normal. Ama büyüye karşı dirençli olmak bambaşka bir şey. Seninle büyülü atmosfer arasına hiçbir şeyin girmediğinden emin olmak istiyorum."

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bir lanet, ölü bir nokta..." "Sence ben yürüyen bir ölü müyüm?" "Birkaç şeyi test etmek istiyorum."

Ne isterse yapıyorum. İşaret ediyorum ve tekrar ediyorum. Üzerimde daha önce hiç duymadığım büyüler yapmasına izin veriyorum. Hiçbir şey olmuyor, hareketsizim.

Ama onun büyüsünü emmiyorum; bu iyiye işaret.

Sonunda kollarını kavuşturdu. Önümde duruyor ve kaşlarını çatarak yüzüme bakıyor. Saçları şu anda özellikle kocaman. "Martin'in bir teorisi var," diyor, "Smith-Richards insanların büyü potansiyellerini kullanmalarına izin veriyordu. Senin bir huş ağacına dokunduğun gibi. Senin içindeki neye dokundu Simon..."

"Bilmiyorum Profesör Bunce, yani Müdire Hanım." İç çekiyor. "Yararlı olmakla lanetlendiniz, değil mi?"

"Kendimi pek işe yarar hissetmiyorum."

"Penelope yeni bir daireniz olduğunu söyledi." "Evet."

"Yeni dairene gitmeni ve biraz dinlenmeni istiyorum." Ben cevap veremeden benden uzaklaşıyor ve kapıyı açıyor. "İçeri gel, Jamie."

Gitmek için ayağa kalktım.

"Simon," dedi Penny'nin annesi, "hemen kaçma. Bay Penny'yi görmeni istiyorum."

Salisbury'den Londra'ya."

"Evet, tabii. Dışarıda beklerim."

"Kalabilirsin," diyor Jamie. "Mitali sadece sihrimi test edecek. Çok büyük bir gösteri olacağını sanmıyorum."

Müdire Bunce ve Jamie Salisbury birbirlerini tanıyor gibiler. Ona karşı nazik ve sabırlı, bana yaptığı testlerin çoğunu ona da yapıyor. Nasıl tanıştıklarını merak ediyorum. Watford'da olamaz, buraya hiç gitmedi.

Jamie'nin normal bir günde nasıl görüldüğünü bilmiyorum ama şu anda bitmiş görünüyor. Yüzü parlak, gözleri şiş. Tıraş olması gerekiyor. Müdire Bunce'un talimatlarını takip etmekte zorlanıyor. "Üzgünüm, Mitali. O kadar bitkinim ki, sihrim *olsa* bile büyü yapabileceğimden emin değilim."

Müdire asasını indiriyor. Özür diler gibi görünüyor. (Penny'nin annesini daha önce hiç özür dilerken gördüğümünden emin değilim.) "Eve gitmelisiniz," dedi. "Birkaç gün içinde ikinizle de görüşeceğim. Dr. Wellbelove da sizi görmek isteyecektir. Bunların hepsi geçici olabilir."

"Annemlerde olacağım," diyor Jamie. Bu iyi haber.

"Seni götüreceğim," dedim. "Önce sana yiyecek bir şeyler almalıyız." Başını sallıyor. Müdire Bunce bizi asansöre kadar götürüyor.

Biz beklerken Jamie, "Ondan haber alamıyorsun, değil mi Mitali?" diye soruyor.

"Hayır," diyor sessizce. "Ya sen?"

"Bir kere bile. Annem o öldüğünde..."

Başını salladı. "Ben de." Asansör geldi. Müdire Bunce bana baktı. "Simon, lütfen kızıma Watford'dan bensiz ayrılmamasını söyle."

Baz avluda bekliyor. Penelope, babası ve Shepard'la birlikte. Penny Kule'den çıkar çıkmaz bana doğru koşuyor ve sıkı sıkı sarılıyor. Tam kollarımı ona dolamıştım ki beni itip uzaklaştırıyor.

"*Aklından* ne geçiyordu Simon?!"

"Penny..." Ben de öyle diyorum. Baz onun hemen arkasında. Ona doğru uzanıyorum. "*Baz...*" Kollarını kavuşturmuş ve üst dudağını kıvrımış.

Kanatlarım iznim olmadan çırpınıyor, bu da kesiklerimi acıtıyor. "Bu konuda bana kıyamazsınız."

"Cehennem gibi," diyor Baz. "Bize yalan söyledin!"

"Smith'in sana o büyüyü yapma riskini göze alamazdım!"

"Yani *kendini* tehlikeye mi attın?" Penelope talep ediyor.

"Bana zarar veremez!" Ben de diyorum ki. "Büyülerinin sekeceğini biliyordum." "Bunu bilemezdin, Simon."

"Şey, sekip gittiler..."

Baz hâlâ onun arkasında duruyor, solgun ve öfkeli görünüyor. "Baz..." Ben de diyorum ki.

"Yaralandın mı?" diye sorar.

"Sadece yüzeysel olarak; Penny'nin annesi emin olmak için bana binlerce büyü yaptı. Ben iyiyim."

Başını sallar. "Bize yalan söyledin, Pamuk."

"I..." Yalan söyledim. Ama o anda yapmam gereken doğru şey buydu. İkisinin de zarar görmesini göze alamazdım. "Yapmam gerekeni yaptım."

"*Kahretsin*," diyor Penelope. Önüme bakıyor. Annesi Ağlayan Kule'den çıkıyor. Penny ona engel olmaya çalışıyor. "Baba," diye sesleniyor omzunun üzerinden, "annemin Shepard'ın üzerine atlamasına izin verme!"

Baz bana yaklaşıyor. Kaşlarının arasında bir çizgi var. Kollarını açmış, sadece ellerini kalçalarına koymuş. Hiçbir şey söylemiyor.

"Asanı geri aldın mı?" Ben sordum.

Omuzları biraz düşer. Aşağı bakıyor. "Evet." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. Bu iç çekişin ne anlama geldiğini ya da benden ne istediğini anlayamıyorum. "Daphne beni bekliyor," diyor. "Onu eve bırakacağımı söyledim."

"Oh," dedim. "Bu çok iyi."

"Evet, rahatladım." Başını kaldırmadan bana bakıyor. "Sen..."

"Jamie'yi eve götürmeliyim. Çok yorgun."

"Leydi Salisbury'ye mi?"

"Evet."

"Mutlu olacak."

"Yapacak. Baz..." Başlıyorum, nasıl bitireceğimden emin değilim.

Tekrar başını sallar. "Bana yalan söyleyemezsin, Simon."

"I-"

"Daphne beni bekliyor," diyor. Gitmek için döner.

AGATHA

Niamh ellerimi parmak parmak silerek temizliyor.

Dişi yavrusunu emziriyor. Niamh ikisinin de iyi olduğunu söylüyor, ancak annenin çok yorgun olduğu belli.

"Keşke onları ahıra geri götürebilseydik," diyorum.

Niamh düşünceli bir şekilde kaşını indiriyor. "Deneyelim bakalım. Sen çocukları idare edebilersen ben de geyiği sihirle taşıyabilirim."

İlk çocuğa dönüyorum, hâlâ çimenlere bıraktığım yerde yatıyor. Kurbağa onun üzerinde geziniyor. Öncekinden daha uysal görünüyor, başı eğik, yosun tutmuş saçları gözlerinin içine sarkıyor. "Bununla ben ilgilenirim," diye usulca mırıldanıyor. "Uyuması için bir yer bulacağım."

"Pekâlâ," diyorum.

"Hazır mısın?" Niamh bana soruyor. Kurbağayı görmezden geliyordu; Niamh'ın sadece işe yarar şeyler için zamanı vardır.

Başımı salladım ve çantasını aldım. Ve sonra küçük keçi, canlı olan. Niamh annesini kucağına alıp ormana doğru yürümeye devam ediyor.

Kurbağaya daha fazla şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum- Hayır. Ebb'e bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Taş levhasına bakıyorum. Etrafında çiçekler büyüyor, sarmaşıklar mermerin etrafını sarıyor. Bunu daha önce fark etmemiştim.

Dryad birkaç metre öteden beni izliyor.

Taşa fısıldıyorum: "Bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım.

Kaçtım." Kurbağa yaklaşıyor.

Sesimi daha da alçaltıyorum. "Teşekkür ederim."

Niamh benden fazla uzaklaşmadan oradan ayrılıyor. "Nereye gittiğini biliyor musun?" Ona sesleniyorum.

"Hayır!" diye bağıyor. "Acele et ki seni takip edebileyim."

Ormanın kenarında yine gün ışığı var. Ağaçların arasından yürüdüğümüzde sürünün geri kalanı bizi bekliyor. Niamh'ın kucağındaki dişi geyiği gördüklerinde zıplayıp meliyorlar. İçlerinden birkaçı kanatlarını açıyor - tıpkı bir pegasusunki gibi tüylüler.

Diz çöküyorum ve bebeği uzatıyorum -küçük bir doe- böylece onu görebiliyorlar. "Dikkatli ol," diyor Niamh.

"Her şey yolunda," diyorum. Öyle de oldu. Keçiler oğlağa burun kıvırıyor ve anneyi kontrol etmek için Niamh'ın bacaklarının etrafına doluşuyorlar. "Siz çok özel keçilersiniz," diyorum, "öyle değil mi?"

Tekelerden biri kanatlarını çırparak yerden havalanıyor ve etrafımızda bir daire çizerek uçuyor. Diğerlerinden birkaçı da ona katılıyor. Gülüyorum ve Niamh'a bakıyorum. Bana gülümsemeye başlamıştı bile.

"Niamh," diyorum. "Merak ediyorum..."

Tekrar ayağa kalktım ve Watford'a doğru yürümeye başladım. Niamh da benimle yürüyor. Keçiler sıçırıyor, bağlanıyor ve etrafımızda uçuşuyor. Büyük Çimenlik'ten, asma köprüden, avludan geçiyoruz. Beyaz Şapel'in dışında birkaç kişi dolaşıyor. Durup bakıyorlar. Ebb'in keçilerle paylaştığı ahıra doğru yürümeye devam ediyorum. Kapılar bizim için açılıyor ve keçiler bizi takip ederek içeri giriyor, kendilerini evlerinde hissediyorlar. Niamh samanları tazelemek için bir köşeye büyü yapıyor ve anne ile yavruyu birlikte yatırıyoruz.

Niamh'ın yüzü gülüyor. Keçilere. Bana. Ellerini serbest bıraktığında bana doluyor. Kollarımı boynuna doluyorum. Saçlarının çoğu gözlerinin içine düşmüş ve bu dizlerimin bağını çözüyor. Şükürler olsun ki bana tutunuyor, beni ayakta tutuyor. Niamh beni tekrar öpüyor ve daha önce öpücük olarak gördüğüm her şeyin üzerine bir çizgi çekmek istiyorum. Bir öpücüğün benden bu kadar çok şey isteyebileceğini hiç bilmezdim.

SIMON

Jamie ve ben kendimizi çalıntı bir minibüste bulduk. O araba kullanmayı bilmiyor ama sanırım ben idare edebilirim. (Gerçi tek pratiğim Amerikan otoyollarında oldu.) Bütün gün yemek yemedi, bu yüzden bir KFC'de durduk ve tavuğumuzu otoparkta yedik. Bitirene kadar ikimiz de tek kelime etmedik.

"Bu minibüsle yakalanırsak ne yaparız?" Jamie çöplerini bir kâğıt torbaya tıktırırken soruyor. "İkimizin de sihri yok."

"Sanırım Baz'la annenin gelip tamir etmesini beklememiz gerekecek." "Eh," diyor asık suratla, "ben buna alışkınım."

"Tutuklanmak mı?"

"Hayır. Sadece annem bir şeyleri tamir ediyor..." Bana şöyle bir baktı. "Benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Smith'in beni böyle kandırmasına izin verdiğim için. Sırf o söyledi diye bodrumunda saklandım."

Başımı salladım. "Sanmıyorum, ben de ona inandım."

"Bir parçam *hâlâ* ona inanıyor." Jamie iç çekti. "Ben gerçekten bir aptalım." "Özür dilerim," diyorum, "sihrin için."

"Ah, sorun değil." Çantaya bir peçete atıyor. "Kaybedecek pek bir şeyim yoktu. Senin gibi değil. Deli gibi özlüyor olmalısın."

"Anlıyorum. Ama... dürüst olmak gerekirse, ben de bu konuda hiç iyi değildim. Bu sadece güçle ilgili değil, biliyorsunuz, biraz beceriniz olması gerekiyor."

Jamie emniyet kemerini bağlıyor. "Kız kardeşim harika bir sihirbazdı. O kadar iyiydi ki onu Watford'a bir yıl erken gönderdiler."

"Arkadaşım Penelope de okula erken başladı." Penny bizimle birlikte bara gitmek için neredeyse bir yıl beklemek zorunda kaldı.

"Mitali'nin kızı."

"Aynen öyle." Minibüsü çalıştırıyorum -Penny anahtarsız çalışmasını sağladı- ve Jamie'ye bakıyorum. "Onu kısıkanıyor muydun? Kız kardeşini mi?"

"Lucy'nin mi?" Şaşırmış gibiydi. "Hayır. Yani, onu özledim. Okul için ayrıldığında. Bir gün ona katılacağımı düşünmüştük. Oraya gittiğimde bana Watford'u nasıl gezdireceğini, bütün numaraları öğreteceğini anlatırdı..." Bir yorgunluk dalgası onu sarmış gibi görünüyor. Çöpü bıraktı

yere bıraktı. "Hayır, Lucy'yi kıskanmıyordum. Bana karşı o kadar iyiydi ki... Ona hiçbir şeyi çok göremezdim."

Ona ne sormak istediğimi biliyorum ama sormam gerektiğinden emin değilim. Tekrar yola çıkana kadar bekliyorum, gözlerim yolda. "Kız kardeşine ne oldu? Umarım bu kaba bir soru değildir. Annen bize onun resmini gösterdi... ve mumu."

"Lucy kaçtı," diyor Jamie. "Senin yaşlarındayken." Ona bir bakış attım. "Neyden kaçtı?"

"*Kimden*," diyor bir elini kabaca saçlarının arasından geçirerek. "Kötü bir adamla ilişkisi vardı. Ailem ondan saklanmak için ülkeyi terk ettiğini düşünüyor."

"Tanrım," diyorum. "Tüm Büyücüler Dünyası'ndan kaçmak zorunda kaldığına göre, korkunç biri olmalı."

Jamie gözlerini kısarak pencereden dışarı bakıyor. "Annem bu konuda konuşmamızdan hoşlanmıyor..."

"Elbette," diyorum,
"anlıyorum." "... çünkü o
büyücüydü."

Tüm başımı ona doğru çeviriyorum, sonra gözlerimi tekrar yola dikiyorum. "*Büyücü* mü?"

"Uh-huh."

"Kız kardeşin *Büyücü*'yle mi
çıktı?" "Okulda tanıştılar."

"Mage'in *çıktığını* bilmiyordum..."

"Ailem ondan nefret ederdi." Jamie'nin sesi düz. Bunların hepsi onun için eski haberler. "Onun bir kaçık olduğunu düşünüyorlardı. Annem ondan uzaklaşmak için Lucy'yi İsviçre'ye göndermek istedi."

"İsviçre'de ne var?"

"Hâlâ bilmiyorum. Her neyse, Lucy dinlemedi. O ve Davy Watford'dan sonra kaçtılar, belki de evlendiler. Her ne olduysa, iyi olmadı. Anneme şu mektupları yazardı..." Sözüünü kesiyor. Devam etmesi için ona bir an veriyorum ama devam etmiyor.

"Sonra ne olacak?"

Omuz silkiyor. "Sonra yazmayı bıraktı. Ortadan kayboldu."

Bunu aklım almıyor. Azıcık bile. "Büyücü bu konuda ne dedi?"

"Fazla değil. Lucy onu terk ettiği için ailemi suçladı. Babam onu düelloya davet etmek istedi. Annem kendinden geçmişti."

"Sence..." Ellerimi direksiyonun üzerinde yeniden düzenliyorum. "Yani, sence o..."

Jamie kucasına bakar. "Annem Lucy'nin yaşadığına inanıyor. Mumu gördün."

"Doğru," diyorum. "Doğru. Leydi Ruth'un Büyücü'den nefret etmesine şaşmamalı."

"Sen onu öldürdüğünde neredeyse bir parti verdi. Sanırım sana nasıl ulaştıracağını bilseydi güller gönderirdi."

İkimiz de sessiziz.

Jamie bir süre sonra, "Sanırım anneme sihrimi kaybettiğimi söylemem gerekiyor," diyor.

"Sanırım seni gördüğü için çok rahatlayacak." "*Simon*

Snow'u peşimden gönderdiğine hala inanamıyorum..."

"Bu biraz uzun bir hikâye - Cadılar Meclisi senin vampirler tarafından öldürüldüğünü düşünüyordu."

"Vampirler mi?" Gülüyor. "Hayal et."

Leydi Ruth'un evine vardığımızda Jamie beni de kendisiyle birlikte eve götürmeye çalışıyor ama bu doğru gelmiyor. Minibüste kalıyorum. (Buradan birkaç blok ötede terk edeceğim.) Büyük ön kapıya doğru yürüyüşünü izliyorum. Üst pencerede yanan mumları görebiliyorum.

Jamie kapıyı çalıyor. Birkaç dakika sonra Leydi Ruth kapıya gelir. Onu görünce şok olmuş görünüyor. Jamie ona sarılır. Sanırım ağlıyordu.

İçeri girerler ve kapı kapanır.

BAZ

Oxford'a bir saatlik yol var. Üvey annem ilk yarım saat boyunca aralıklı olarak ağlıyor, sonra solgunlaşıyor ve ikinci saat boyunca ellerini sıkıyor. Sanırım arabayı kullanan o olsaydı geri dönerdi.

Av kulübesine vardığımızda arabayı evin önüne kadar çekip motoru kapatıyorum. O inme belirtisi göstermiyor, ben de göstermiyorum. Direksiyona dokunuyorum ve kapıya bakıyorum.

Daphne ve ben bazı şeyler hakkında konuşmayız. Genelde konuşmayız. *Pek konuşmayız.*

Bana üniversitenin nasıl gittiğini soracak, ben de ona anlatacağım ve sonra şöyle diyecek, *"İyi gösteri, Basilton. Babanı çok gururlandırırıyorsun."* Kızlarla ilgili benden yardım isterdi ama bunu asla kötü bir şekilde yapmazdı. Beni yazlık kıyafetler ve spor malzemeleri için alışverişe götürürdü.

Babamın yeniden evlenmesine asla isyan etmedim. Sadece Watford'a gittim ve bunu aştım. Daphne'ye alıştım. O taşındıktan sonra her şey daha iyi oldu. (Halamın taşınmasının sebebi o olsa da.)

Annem öldüğünde babam çok sertleşti -belki de hep sertti, bilmiyorum- ama Daphne onu yumuşattı. On beş yaşına geldiğimde cep telefonu almamın sebebi o. Ve okul gezilerine gitmemin sebebi. Ve muhtemelen atalarımızın evi büyüsunü kaybettikten sonra babamın Simon'ı öldürmemesinin nedeni.

O iyi bir insan. İyi bir üvey anne.

"Seni gördüklerine çok sevinecekler," diyorum usulca.

Gülüyor, neşesiz bir şekilde. Gözyaşlarının bir kısmı geri geliyor. "Bunu nasıl açıklayacağım..."

"Gerekmebilir," diyorum. "Babam genellikle bir şeyleri açıklamadığım zaman rahatlıyor."

Daphne yine gülüyor, daha az neşeyle ve biraz daha ağlıyor. "Annen asla böyle bir aptallık yapmazdı," diyor kısık bir sesle.

Sanırım *annem beni öldürmüş olabilir.* Ve sonra, *annem burada değil.*

Ve sonra, *annem eşcinseller hakkında ne düşünüyordu, babam bundan hiç bahsetti mi, belki George Michael eşcinsel olduğunu açıkladığında?*

Arabadan iniyorum ve Daphne'nin yanına gidip kapısını açıyorum.
Bana bakıyor, hala tereddüt ediyor. Elimi uzattım. "Hadi anne."

Biz içeri girdiğimizde Mordelia oturma odasından geçiyordu. Telefonundan başını kaldırmıyor.

"Delia," diyor Daphne.

Mordelia yukarı bakıyor. "Anne!" Daphne'nin ortasına doğru koşuyor. Yoldan çekiliyorum. "Baba!" Mordelia bağırıyor. "Annem geldi!" Daphne'ye bakmak için biraz geri çekiliyor. "Evde *misin*? İhtiyacın olan şeyi aldın mı?"

"Ben geldim," diyor Daphne gülümseyerek, gözleri çok parlak.

"Mordelia, senden içeride bağırmanın istemiştin-" Babam elinde Swithin'le oturma odasına doğru yürüyor. Daphne'yi görünce durdu.

"Annem geldi!" Mordelia yine bağırıyor. (Bu durumda 8 yaşında bile olsam asla sesimi yükseltmezdim).

"Merhaba Malcolm," diyor Daphne.

"İkizler..." diyor babam.

Yüzü düşüyor. "Onlar iyi mi?"

"Arka taraftalar... Ben de tam onları kontrol edecektim."

"Ben yaparım," dedim. "Mordelia yardım edecek."

Mordelia suratını asıyor. "Baz, hayır-"

"Hadi, annem hiçbir yere gitmiyor." Swithin'i babamın elinden alıp Mordelia'yı arka kapıya doğru çekiyorum. "Bırak sarılsınlar. Bunu bizim önümüzde yapmayacaklarını biliyorsun."

"Annem sihirbazlık okulunu

bitirdi mi?" "Evet," diyorum.

"Hepsi bitti."

"Ve o gerçekten evde mi?"

"Evet," diyorum, haklı olduğumu umarak. Sophie ve Petra'yı bahçede, babamın Oxford'a taşındıklarında aldığı Tibet mastifi ile oynarken buluyoruz.

"Annem geldi!" Mordelia ikizlere söyler.

"Bu Baz," diyor içlerinden biri, bacağıma tırmanarak. Yere oturuyorum, böylece onun için biraz kucağım var. Köpek hırlayarak benden uzaklaşıyor. İyi içgüdüler.

On beş dakika sonra Daphne dışarı çıktığında, kızların üçü de ona koşar. Swithin ağlamaya başlar. Daphne onu kucağına alır.

Babam kapıda durmuş izliyor. "Yemekte bana yardım eder misin Basilton?"

"Elbette, baba."

Yemekte Daphne'nin haftalardır ortalıkta olmadığını tahmin edemezsiniz. Bence bu iyiye işaret. Babam ona her zamanki gibi kibar bir şefkatle davranıyor. Onun üzerine titriyor, kendi tarzında. Gösteriş yapmadan onun her isteğini yerine getiriyor.

Trenler durmadan önce Londra'ya dönebilirdim ama Daphne geceyi burada geçirmemi istedi. Akşam yemeğinden sonra, Hampshire'daki evden getirdiğim eski eşyalarımın olduğu kutuları karıştırmak için tavan arasına çıkıyorum. Sonra evin arkasındaki tarlalarda ava çıkıyorum. (İki tavşan ve bir köstebek.)

Daphne kanepede benim için bir yatak hazırlıyor. "Burada kendine ait bir odan olmalı" diyor.

"Ben iyiyim. İkizler çoktan ikiye katlandı." Yeni duş almıştım ve üst katta bulduğum eski pijamalarımı giyiyordum, biraz kısaydılar. Daphne bana yün bir battaniye uzatıyor, ben de onu minderlerin üzerine seriyorum.

"Eklemeler yapabiliriz," diyor. "Baban büyü işlerini halledebilir. Ya da, bilirsiniz, bir inşaatçı tutabiliriz."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Ya da ahırlardan birini dönüştürebiliriz! Böylece tatil için eve gelebilirsin. Ve bir arkadaşını da getirirsin."

"I..." Ona bakıyorum. Şaka mı yapıyor? Simon'ı eve getirseydim babam beni yakardı. (Herhangi bir çocuk, gerçekten. Simon olsaydı beni *iki kez* ateşe verirdi.) "Bu pek mümkün görünmüyor."

Daphne az önce bir yastığı kılıfına sokmayı bitirdi. Çok samimi görünüyor. Ve çok temkinli. İnce bir buzun üzerine çok ama çok dikkatli adım atan biri gibi. "Sanırım bu mümkün. Basilton."

Başımı sallıyorum. Ve yastığı ondan alıyorum.

Sadece bir saniyeliğine omzuma dokunuyor. "İyi geceler, sevgilim." "İyi geceler, anne."

Gitmesini bekledim ve sonra battaniyenin altına uzandım. Telefonum yerdeydi. Elime aldım ve mesajlarımı açtım. "KAR "a tıklıyorum.

Geçen haftaki cevapsız mesajlarımın hepsi hâlâ orada duruyor. Onları tekrar okumamalıyım, bu beni sadece melankoliye sürükler - elbette okuyorum - ve şu anda kesinlikle Simon'a mesaj atmamalıyım. Simon mesajlaşmaktan nefret ediyor, beni hayalet gibi görmeye çalışmadığı zamanlarda bile.

"Bu gece Oxford'da kalıyorum. Eve tek parça gelebildin mi?" Mesajı gönderiyorum, sonra hemen telefonu göğsüme koyup gözlerimi deviriyorum

kendim.

Vızıldadı ve ben de zıplayıp yere düşürdüm.

Yerden aldım.

"3 parça aslında, nasıl dikileceğini biliyor musun?"

Gülümsüyorum. Ve gözlerimi kendime biraz daha deviriyorum. Beni memnun etmek için hiçbir şey gerekmiyor. *"Jamie Salisbury'yi sağ salim evine teslim ettin mi?"*

"Evet, bana anlattıklarına inanamayacaksınız - kız kardeşi büyücüyle çıkıyormuş!"

Aleister Crowley. Büyücü mü? *"Gerçek Büyücü mü?"* Mesaj atıyorum.

"BÜYÜCÜ," diye geri gönderir Simon.

"Ülkeden kaçmasına şaşmamalı."

"annesinin ondan nefret etmesine şaşmamalı!!! lady ruth jamie ve her şey için teşekkür etmek için aradı- yarin kutlamak için bize yemek hazirliyor, geri gelecek misiniz?"

"Evet," diye gönderiyorum.

O da bana bir başparmak işareti gönderdi.

Bir saniye ekrana bakıyorum, sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. Simon ve ben mesajlaşmayız. Genelde yapmayız. *Pek değil.*

Simon yazmaya başlıyor -ekranda bir "... " var- sonra duruyor. Sonra tekrar başlıyor.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye soruyor

sonunda. Bir an düşündüm. *"Evet."*

"Sen dönene kadar bekleyebilir mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana yarin, burada olduğun zaman kız, şimdi değil."

"Bunu bir kenara bırakmamı mı istiyorsun?"

"y"

Tekrar düşünüyorum.

"Pekala." "Kızgın mısın?"

"Hayır," diye yazıyorum. Dürüst olmak gerekirse. Öfkemi bir kenara bırakmak kolay; Simon'a kızgın olmak istemiyorum. Olsa olsa, ona kızgın olduğum için özür dilemek istiyorum. Ki bu adil değil. Yalan söyleyen oydu.

Hemen cevap vermiyor. Sonra, *"Smith konusunda haklıydın."*

Belli ki. *"Evet."*

"Bu saçmalığa kanmaya devam edeceğimden endişeleniyorum."

"Ne saçmalığı?"

"önce büyücü, şimdi de smith"

Telefona kaşlarımı çatıyorum. *"Sen Büyücü'nün saçmalıklarına kanmadın. Sen bir çocuktun."*

"smith'in tho'suna kandim"

"Sadece bir dakikalığına. Sonra onu adalete teslim ettiniz. Bence modelin önemli kısmı da bu, adalete teslim etmek."

"belki"

Simon daha fazla yazmaya başlar, sonra durur. Sonra başladı.

Sonra durdu. Bekliyorum.

Sonunda gönderdi: *"keşke smith gerçek olsaydı"*

Tanrı aşkına. *"Neden?"*

"çünkü o zaman herkesi hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi kötü hissetmeyi bırakabilirim, tüm harika büyücü işlerini yapacak harika bir büyücüye sahip olurlar"

Telefona kaşlarımı çatıyorum ve onu aramak için ismine dokunuyorum. Birkaç saniye sonra açıyor.

"Baz?"

"Hayatında hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın."

Simon önce bir şey söylemiyor. (Üç noktayı duyabiliyorum.) "Bu doğru değil," diyor. "Seni her zaman hayal kırıklığına uğrattım."

"Depresyonda olmak 'birini hayal kırıklığına uğratmak' değildir."

"Bugün bana gerçekten hâlâ kızgınsın." "Çünkü bana yalan söyledin, Pamuk!"

"Bu sayılmaz mı?"

"İyi," diye fısıldıyorum sertçe, "beni her zaman hayal kırıklığına uğrattın - sanırım bu sadece bir ilişkide olmak- ama Büyücüler Dünyası'nı asla hayal kırıklığına uğratmadın. Büyü topluluğuna hiçbir şey borçlu değilsin. Asla da olmadın. Ama ona sonsuz bir onurla hizmet ettin."

"Beğendim!" diyor. Ben alçak sesle konuşuyorum ama Simon öyle değil, neredeyse bağıyor. "Her bölümünü sevdim! Büyücünün beni kullanmasının ve dövdürmesinin yanlış olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben sevdim. Bunu özlüyorum. Bir işim olması hoşuma gidiyordu, bu özel iş hoşuma gidiyordu ve kim olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Daha geniş bir anlamda. Ailemin kim olduğunu bilmiyordum ama kim olduğumu biliyordum. Kim olmam gerektiğini. Şimdi kimim ben Baz?"

"Siz aynı kişisiniz!"

"Ben daha önce Seçilmiş

Kişi'ydim." *"Sen sendin. Hâlâ*

öylesin."

Hırlıyor. "Anlamıyorsun-"

"Anlıyorum." Sesimi boğmak için battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum.

"Bir şeyler kaybettiğini anlıyorum -birçok şey- ama sen hâlâ

Aynı kişi. Biliyorum, çünkü seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum ve bunun seni mutlu etmeye yetmeyeceğini biliyorum -kimseyi mutlu etmeye yetmez- ama sen aynı *kişisin*, Simon. Sen hâlâ sensin."

Bana cevap vermiyor. Sanki volta atıyor. Kanatlarının açılıp kapandığını duyabiliyorum.

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyor sonunda. "Neymiş o?" diye fısıldıyorum.

"Beni sevdiğin gerçeği. Bu beni mutlu ediyor." "Öyle mi?"

"Evet," diye iç geçiriyor. "Her şeyi düzeltmiyor. Hala aynada bana kimin baktığını bilmiyorum. Ama... bu beni mutlu ediyor."

"Sesin kendinden geçmiş gibi geliyor, Snow." Gülüyor.

Sanki yatağına ya da yeni kanepeye oturuyormuş gibi bir gıcırdama sesi geliyor. "Sana yalan söylediğim için üzgün olduğumu söylemek istiyorum," diyor. "Ama sonra Şapel'e girdiğini ve sana o büyüünün yapıldığını düşünüyorum. O laneti."

"Smith-Richards neden beni hemen daha güçlü kılacak bir büyü yapmış olsun ki?"

"Bilmiyorum, seni incitmek için. O berbat bir insan!"

"Bu konuda tartışmaya girmeyeceksin," diyorum. "Ama her sorun çıktığında bana yalan söyleyemezsin. Beni her savaştan uzak tutamazsın."

"Gelecekte çok sayıda savaş mı bekliyorsunuz?"

"Sen kim olduğunu unutmuş olabilirsin Pamuk, ama ben unutmadım."

Simon iç çekiyor. Sesi yorgun geliyor. "Sen dönene kadar bunu bir kenara bırakabileceğimizi söylemiştin."

"Konuyu sen açtın."

"Biliyorum. Özür dilerim. Bu konuda, her neyse. Hala geri gelecek misin?"

"*Simon...*" Hasarlı ve güvensiz olduğunu biliyorum ama kesin olarak bildiğim tek şeyi sorgulamaya devam ediyor. Bu aşağılayıcı. "Her zaman geri döneceğim," diyorum.

Çok sessiz. Nefes alışını duyabiliyorum. Başının üzerinde gezinen üç noktayı duyabiliyorum.

"Ben de," diye fısıldıyor.

BAZ

Oxford'dan ayrılmadan önce avlanıyorum. (İki tavşan, bir tilki daha.) Sonra babam beni istasyona götürüyor.

Arabada hiçbir şey söylemiyor ve söylemesini de beklemiyorum.

Londra'ya trenle bir saat. Oraya vardığımda, önce Fiona'nın dairesine gidiyorum. İçeri girdim. "Fiona?"

Cevap yok. Sanırım ona bir not bırakabilirim... "Kahvaltı almaya gitti," diyor biri.

Nico teyzemin yatak odasının kapısında duruyor, kot pantolon ve tişört giymiş gibi görünüyor ve benimle konuşmaktan hiç hoşnut değil.

"Onu bekleyebilirsin," diyor.

"Ben burada yaşıyorum."

"Biliyorum, sadece demek istedim ki..." Sarı saçlarını düzeltiyor ve iç geçiriyor. "Çay ister misin?"

Kaşlarımı çattım. Ve başımı sallıyorum. Kanepeye oturuyorum.

Nico mutfaktan iki fincan ve bir bardak sütle döner. Sandalyeye oturur.

Bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum ve dizimden bir parça tüy topluyorum. "Demek teyzemle evleneceksin."

"Aynen öyle." Çenesi dışarı çıkmış, sanki bir sonraki söyleyeceğim kötü şeyi bekliyormuş gibi. Adamın ne kadar nahoş bir yüzü olduğunu ne kadar vurgulasam az. Ekşi ve sırtkan. Öfkeli bir şekilde yakışıklı. Müziğinin genç kızlar arasında bu kadar popüler olmasına içerleyen bir grubun solisti gibi.

Neredeyse 40 yaşında olmalı -Ebb'in ikiz kardeşi- ama sağlıklı bir 20'lik gibi görünüyor. Teni gri ve gözleri yorgun. Ben böyle mi görünüyorum? Hep böyle mi görüneceğim? Hiç uyumayan 21 yaşında biri gibi mi?

Nico elinin tersiyle ağzını siler. Göz dişlerinin olduğu yerde boşluklar var. En azından hala gülümseyebiliyorum.

"Tebrikler," diyorum. "Bu yeni bir sayfa açtığın anlamına mı geliyor?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama teyzem bir vampir avcısı." Sırıttıyor.

"Evet, fark ettim, ya sen?"

Pantolonumda biraz daha tiftik buldum. Belki de gitmeliyim. Fiona'nın bunun için benim onayıma ihtiyacı yok.

"Teyzeni dönüştürmeyeceğim," diyor Nico. "Endişelendiğin şey bu mu? Eğer Fiona'yı dönüştürecek olsaydım, bunu çoktan yapardım. Ona bir çizik bile atmazdım."

"Bu, öldürdüğünüz tüm insanlar için soğuk bir teselli."

"Ben-" Çayını bırakıyor ve cebinden bir e-sigara çıkarıyor. Bir firt çekiyor. "Bütün bunlarla işim bitti. Fi beni vegan yaptı."

"Vegan mı?" Gerçekten şaşırarak söylüyorum.

Elini havada yuvarlıyor. "Bilirsin işte... Sıçanlar, kediler, yarasalar. Bana cevap veren hiçbir şey yok. Kendimi bok gibi hissediyorum ve artık saçlarımın dökülmesini dört gözle bekleyebilirim, ama sanırım bunun bir önemi yok. Fiona olmadan sonsuza kadar yaşamak istemiyorum."

Ayağa kalktım. *Bu ne demek oluyor?*

Nicodemus Petty'ye vampir soruları sormayı reddediyorum.

Ama...

"Yani..." "Bu seni etkiliyor mu? İnsanlara sahip olmamak?"

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Küçümsüyor. "Ölümsüzlüğü bir sincabın dibinde bulabileceğini mi sanıyorsun?"

"I-"

Ön kapı açılır ve Fiona elinde kâğıt bir fırın poşeti ve kahveyle içeri girer. "Basil." Önce bana, sonra Nico'ya, sonra tekrar bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diyor. "Çay yaptım."

"I..." Ayağa kalktım. "Fiona, seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Ben çıkıyorum," diyor Nico. "Zaten bir yudum alabilirim." Kapıya doğru yürüyor, çıkarken teyzemin omzunu okşuyor. Yengemin eli bir an için onun elini tutuyor.

Sonra kahvaltısını sehpanın üzerine bırakıyor. Gözlerini kısar. "Bir şey mi unuttun? Mutfak dolaplarını yağmalamak için mi geldin?"

Ceketime uzandım ve cebimden büyükannemin yüzüğünü çıkardım. Altındı, üzerinde bir safir ve üç elmas vardı. Avucumun içinde Fiona'ya uzattım.

"Annemin yüzüğü," diyor gözlerini kocaman açarak. Elimden yüzüme bakıyor. "Basil, kendi annenin mezarını mı soydun?"

Başımı salladım. "Bunu bana babam vermişti. Yıllar önce, bir hatıra olarak. Bana annemin bunu her gün taktığını söylemişti..."

"Öyle yaptı," diyor Fiona, sesi kırılarak.

Elimi ona doğru uzatıyorum. "Al şunu."

Başka tarafa bakıyor. "Hayır. Baban haklı. Anneni hatırlamak için bunu almalısın."

"Onu senin elinde, bir kutuda kalmasından daha sık göreceğim."

Yanağını ısırarak bana bakıyor ama yine de almıyor.

Yüzüğe bakıyorum. "Sanırım babam bunu bir gün bir kıza verebileceğimi umuyordu..."

Fiona onu avucumdan kaptı. "Simon Snow annemin safirini alamayacak."

Gülüyorum. "Homofobik."

"Erkek olduğu için değil," diyor. "B a ş ı m ı n belası olduğu için." Sonra yüzünü bana çeviriyor, sanki kendini suçlu hissediyor ve bu benim suçummuş gibi. "Kahretsin... Bunu ona vermek *ister* miydin?"

"Hayır," diyorum, hâlâ gülerek. "Al bunu." Bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Beni kucaklıyor, ileri geri sallıyor. "Teşekkür e d e r i m , teşekkür ederim."

"Rica ederim, Fiona."

Geri çekiliyor ve yumruğunu açarak yüzüğü tutuyor, böylece ona hayranlıkla bakabiliyor. "Deli olduğumu düşündüğünü biliyorum..."

"Şapkacı gibi. Düğünden başka kimseye bahsediyor musun?"

"Hayal edebiliyor musunuz? Şapelin bir tarafında sahalar, diğer tarafında vampirler."

"Bu beni çok garip bir duruma sokar."

Omzunu koluma çarpıyor ve bana gülümsüyor. "Düğün planlamıyordum. Ama Nicky taşınacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ve bunu normal yoldan yasal hale getireceğiz. Onu defterlerinden silmediler." Bana kaşlarını çattı. "Bir tanık kullanabiliriz..."

Snow'un kapısını çalmayı düşünüyorum. Ama daha erken ve anahtarım var.

Dairesi sessiz. Belki uyuyordur diye ben de sessizim. Çörek getirdim. Onları mutfak tezgahına koydum.

"Senin bir goblin olduğunu sanıyordum," diyor Simon. Yatak odasının kapısında duruyor, elinde bir yemek bıçağını hançer gibi tutuyor. Örgü boxer'larıyla uyumuş, hâlâ yarı uykulu görünüyor.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diyorum. "Goblinler fittir."

Simon yüzünü ovuşturuyor ve yatak odasına geri dönüyor. Oraya gittiğimde yine yorganın altındaydı.

Yatağın kenarına oturuyorum. "Tüm çatal bıçak t a k ı m ı y l a m ı uyuyorsun yoksa sadece bıçakla mı?"

"Kılıcım yok," diye mırıldanıyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Yatağa geri dön."

"Yatakta

değildim."

"Hiyarlık etme."

Ceketimi ve yeleğimi çıkarıyorum - dün giydiklerimin aynısı, belki de Oxford'da birkaç kıyafet bırakmalıyım - ve omzumun üzerinden Simon'a bakıyorum. Battaniyenin altında kendini bir düğüm haline getirmiş ve yüzünü yastığına gömmüş. Saçları her yöne doğru kıvrılıyor. Büyük, dolgun bukleler. Saçları ıslak uyumuş olmalı.

Ayakkabılarıma bakıyorum ve hızla bağcıklarını çözüyorum. Çoraplarımı, pantolonumu, düğmeli gömleğimi ve -bir saniye düşündükten sonra- tişörtümü çıkarıyorum. Kimse talep etmeden ya da bana izin vermeden soyunmak garip

hissettiriyor. Sanırım bunu ben talep ediyorum. Bunu isteyen benim.

Battaniyenin altına giriyorum. Snow bana uzandı ve beni kendine doğru çekti. Hâlâ uyku sıcaklığı var. Kuyruğunun uyluğumun üzerinde kaydığını hissediyorum. Yüz yüzeyiz ama gözlerimin içine bakmıyor.

"Bana henüz kızma," diye fısıldıyor. Nefesi çürük kokuyor.

Belki başka biri olsaydı, umursardım. "Ne

zaman kızgın olabilirim?" diye

soruyorum.

Alnını benimkine vuruyor, hâlâ yere bakıyor. "Sonra görüşürüz."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Elini yukarı kaldırıyor, başparmağını alt dudağımda yakalıyor. "Pembesin."
"Kahvaltı," diyorum.

Dudağımlı kabaca dişlerime sürtüyor. Çenem gevşiyor.

Simon başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor ve sonra dudağımlı tekrar,
daha nazikçe okşuyor.

Titriyorum.

Yan tarafına, derisine, kaburgalarına dokunuyorum. Şişman olduğunu sanıyor ama değil. Sadece artık açlıktan ölen bir genç değil. Sağlam ve dayanıklı. Ve çok sıcak... Uyurken teni farklı hissediyor, nedenini anlamıyorum. Bir şekilde daha kalın, daha gür. Elimı sırtının küçük kısmına, kuyruğunun hemen üstüne götürüyorum ve onu daha yakına çekiyorum, yüzünü buruşturuyor.

Elimı kaldırıyorum. "Yaralandın mı?"

Snow omuz silkiyor. "Biraz. Kanadım kesildi. Şapeldeki cam yüzünden. Eski yöntemlerle iyileşmek zorunda yım."

Hemen yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ne yapabilirim ki?"

"Sen..." Beni sırtüstü itiyor (izin veriyorum) ve kısmen üstüme yuvarlanıyor. Bu onun kanatlarını serbest bırakıyor ve kanatlarını yarı açık bir şekilde üzerimizde gevşetiyor. "Teşekkürler."

Bir kanadının kenarını okşamak için uzanıyorum.

Seğiriyor. "Acıyor mu?" diye soruyorum.

"Hayır, o..." Emin değilmiş gibi burnunu kırıstırıyor. "Hayır, hassas; acıtmıyor. Kesikler daha geride."

Kanadının kemikli çıkıntısını ovarak devam ediyorum. Çocuk eldiveni yumuşaklığında ve onun geri kalanı gibi sıcak.

Simon bana doğru gevşiyor, yüzünü yanağıma gömüyor.

Bu kanatları özleyeceğim. Bu kuyruğu. Bunu ona söylemeyeceğim, gitmelerini istediği için onu suçlamıyorum. Ama şimdi onları, onun her parçasını sevdiğim gibi seviyorum. Diğer kolumu ona doluyorum ve diğer kanadını da ovuyorum. Boynuma doğru inliyor.

"Tamam mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. Bir dakika sonra, "Kendini bir ejderhayla yatakta gibi hissediyor musun?" diye mırıldanıyor.

"Kötü anlamda değil," diye fısıldıyorum, kanatlarının üstünden geçen kalın kordonları hissederek. (Simon Snow'un başka kimsede olmayan kasları var.)
"Kendini bir vampirle aynı yatakta gibi hissediyor musun?"

"Evet," diyor. Sonra da gülüyor.

Ellerimi yanlarına, onu çimdiklemenin güvenli olduğu yere götürüyorum.

"Ah," diye gülüyor. "Yaralandım."

Onu tekrar çimdikliyorum, bel kemerinin hemen üstünden.

Hâlâ gülüyor. Kollarımı itmeye çalışıyor. "Ahh. Dur. Ben demek istedim ki
-"Kötü bir şekilde değil."

"Bir vampirle aynı yatakta olmanın *iyi* bir yolu yok."

"Aynı fikirde değilim," diyor boynumu ısırarak. "Şimdiye kadar sadece
iyiydi."

Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü Simon'ın başının yan tarafına
bastırıyorum. Bunun doğru olmasını istiyorum. Doğru kalmasını istiyorum.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim," diye fısıldar.

Kollarımı beline doladım. "Bunu bir daha yapmayacağına söz ver."

"Hayır."

"*Snowww*," diye inledim. "Şu anda kızgın olmamı istemediğini sanıyordum."

Simon ayağa kalkıyor, yan yatıp dirseğinin üzerine oturuyor ve yüzümü iki
elinin arasına alıyor. "Sanırım doğru kararı verdim. Seni ve Penny'yi korumak
için."

"Korunmaya ihtiyacımız yok."

"Yapıyorsun," diyor, mırıldanarak.

"Bazen." "İhtiyacım olan şey sana
güvenebilmek."

"*Yapabilirsin* Baz. Doğru kararı vereceğim konusunda bana güven. O
anda. Ayaklarımın üzerinde düşünebileceğime güven."

Simon'ın mavi gözleri açık, kurnaz değil. Şu anda beni manipüle etmiyor.
Kaşları gergin. Dudakları ayrık. Dişleri bembeyaz.

"Bana güvenebilirsin," diyor tekrar. "Zaten
güveniyorsun." O haklı...

Ama o da *yanılıyor*.

"Çileden çıkarıyorsun," diyorum.

Yanağımı öpüyor. Çabucak. "Sonra çileden çıkarsın."

"Hayır. Uzatmaların bitti."

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor, parmaklarını kafa derimde gezdiriyor.
"Sanırım insanlar böyle yapıyor..."

"Neden bahsediyorsun, Snow?"

"Dün gece seni sürekli hayal kırıklığına uğrattığımı
söyledin." Başımı sallıyorum. "Öyle demek
istemedim-"

Çenemi yakalıyor. "Yaptım. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Ama
yine de durmuyorsun..."

"Durmayacak mıyım?"

Simon yutkunuyor; bu benim en sevdiğim program. "Beni sevmek."

"Simon..." Onu öperim. O da beni öpüyor. Kollarım beline sıkıca sarıldı.
Başım onun ellerinde.

Bunu istiyordum...

Simon'la...

Nasıl isteyeceğimi bildiğimden beri.

Ama düşündüğüm gibi değil. Sanki onu siyah-beyaz öpmeyi hayal etmişim ve şimdi onu renkli öpüyorum. Ve ağzı ekşi. Ve yüzü yaz sabahı teriyle parlıyor. Kollarının altında ve karnında kıllar var ve ön kollarındaki deri göğsündekinden üç ton daha koyu.

Hâlâ bazen beni hayal kırıklığına uğratıyor.

Ama değil... Ağzımı geri çekiyorum. "Hayal kırıklığına uğramadım." "Biliyorum," diyor beni öperek.

"Beni hayal kırıklığına uğratmıyorsun."

"Her şey yolunda Baz." Beni öpüyor. Sonra tekrar öpüyor.

"Yeter ki sen-"

Ağzını gevşetip dilini ağzımın içine sokarak beni öpüyor. Çenem açılıyor ve ellerimi kalçalarına götürüp onu kavıyorum.

"Yeter ki biz-" diyorum o nefes aldığı anda.

Dilini tekrar ağzıma sokuyor ve bu müstehcen bir şey. Ağzı gittikçe ıslanıyor ve tatlanıyor. İnliyorum ve cümlemenden vazgeçiyorum. *Denemeye devam ettiğimiz sürece*, diyecektim. Ama şimdi sadece dişlerimin patlamasını engellemeye çalışıyorum. Şimdi Simon yine ağzıma giriyor ve ben parmak uçlarımı pantolonunun kenarından aşağı d o ğ r u itiyorum, çünkü istiyorum ve sanırım olan bu.

Simon homurdanıyor ve üzerimden kalkıyor.

"Özür dilerim-" diyorum hemen, doğruluyorum.

Ama Simon jarse boxer k ü l o t u n u aşağı itiyor ve ayak bileklerinden tekmeliyor. Sonra battaniyeyi kanatlarının izin verdiği kadar yukarı çekip üzerimize örtüyor. "Tamam mı?" diye soruyor.

"Evet, ben..."

"Seni seviyorum," diyor Simon, tekrar üzerime çöküyor, bir deri bir kemik ve göbek. "Senin için daha iyi olmaya devam edeceğim, söz veriyorum."

Bundan daha iyi ne olabilir?

"Zorunda değilsin," diyorum.

"Evet..." Çenemi tekrar eline alıyor. "Seviyorum."

SIMON

Baz şu anda çok iyi görünüyor, bunun farkında mı?

Mürekkep gibi siyah saçları kağıt gibi solgun boynunda kıvrılıyor. Her zamankinden daha az gri görünüyor. Belki de sadece alıştım. Grisini seviyorum. Ben de onu seviyorum.

Dar omuzlarını seviyorum -en azından benimkilere kıyasla dar. Benden daha uzun ve zayıf. Bizi karşılaştırmayı seviyorum. Dirsek dirseğe, kalça kalçaya onun üzerine uzanmak istiyorum. Saçlarımı uzatmak istiyorum, böylece onunkiyle parmağımın etrafında dolanmış saçlarımın neye benzediğini görebileyim.

Baz geri geldi. Bu sabah. Her zaman geri dönecekti. Bence her zaman dönecek, eğer onun için iyi bir şey yaparsam. Bence bunu istiyor, beni istiyor. Ben de bunu onun için çok iyi yapacağım. Bu sabah. Bu hayatı.

Nazik davranıyorum - artık ne kadar hoşuna gittiğini bildiğim için daha kolay. Onu porselen gibi tuttuğumda nasıl da kemiksizleşiyor. Ellerim bağırarak yerine fısıldadığında. Nelerden hoşlandığını öğrenmeye devam edeceğim.

İnsanlar böyle yapar.

Yaklaşırlar ve orada kalmaya çalışırlar. Kalırlar.

Birbirlerine tutunmaya çalışıyorlar, her ne kadar bu pek mümkün olmasa da. Çünkü insanlar sürekli hareket ediyor, değil mi? Ama yaptıkları şey bu. Denemeye devam ediyorlar.

Denemeye devam edeceğim.

Onu iyi tutmak için.

Onu mutlu etmek için.

Merlin, düşünemeyecek kadar tahrik oldum. Onu seviyorum, onu seviyorum. Ama aynı zamanda bunu *yapmak* istiyorum, aramızdaki şey her neyse. Agatha'yla, hayır, boş ver, bunun önemi yok.

Baz'ın çenesini tutuyorum ve onu öpüyorum. Kırılacakmış gibi yanağını okşuyorum. Sikim kalçasında. Külotunu iterek çıkarıyor, battaniyenin altında kalmaya çalışıyor, ona yardım ediyorum.

Bu yeterli olur. Sadece bu. Baz. Sonunda. Yanımda. "Beni hayal kırıklığına uğratmıyorsun," diyor bana uzanarak.

"Sorun değil," diyorum. "Ne demek istediğini anladım."

Yüzümü iki eliyle tutuyor. Ben de onunkini değerli bir şeymiş gibi tutuyorum. İnsanlar böyle yapar. Biz de böyle yapacağız. Baz ve ben.

Dudakları pembemsi gri. Dili neredeyse kırmızı. Dişleri aşağıda, dikkatli olacağım.

"Çok güzel kokuyorsun," diyorum.

Gözleri yarı kapalı. "Mağara gibi."

"Soğuk su gibi."

"Bu bir koku değil, Pamuk."

Dudaklarını yalıyorum.

"Çok güzel."

"Benimle kal," diye fısıldıyor. "İçinde kaybolma."

"Kaybolmayacağım," diye yemin ediyorum. "Ben buradayım."

Saçıma bir yumruk attı. "Benimle kal."

"Kalacağım."

BAZ

Belki bu kadarı yeterlidir. Simon. Nihayet. Yanımda.

Belki de çok fazla.

Belki de kaybolan benimdir...

(İstediğim buydu ama nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Kalbi boğazımda atıyor. Elleri her yerde. Kuyruğu. Bana tutunmak için o kadar çok yolu var ki.)

Yüzünü kendimden uzaklaştırıyorum.

"İhtiyacım var-" "Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

Yanaklarına tutunuyorum. "Beni hayal kırıklığına uğratmadığını bilmeni istiyorum."

"Baz, sorun yok. Biliyorum."

"Sana inanıyorum." Dinlesin diye ağzını kapatıyorum. "Simon, sana inanıyorum."

Tartışmaya çalışmıyor. Hem de hemen. Ellerimin altında yüzü kıpkırmızı görünüyor. Kansız parmaklarım. Mavi tırnaklarım.

Simon bileğimi aşağı çekiyor. "Bana güveniyor musun?"

Sevdiğimi biliyor. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile biliyordum.

(Ondan hiç nefret etmedim.) "Evet."

"Sana dokunabilir

miyim?" Başımı

salladım.

SIMON

Ben ağlamıyorum. Baz da ağlamıyor.

Kanatlarım acıyor. Karnımın üzerine yatıyorum, böylece onları açabiliyorum.

Baz yanımda oturuyor ve dünkü hasarı incelediğini biliyorum. Sadece kesikler, yaşayacağım.

Parmaklarını ensemden hissediyorum. "Artık kızabilirsin," diyorum.

Saçımı çekiyor.

SIMON

Birkaç saat sonra Baz kemanıyla yatağında oturuyor, kemanı gitar gibi tutuyor. Aslında hiçbir şey çalmıyor. Sadece neşeli sesler çıkarıyor. Baz'ın kemanının neşeli sesler çıkarabildiğini bilmiyordum. Watford'dayken hep ağlıyormuş gibi ses çıkarırdı.

"Acıyor mu?" diye soruyor.

Kanatlarımı olabildiğince sıkı bir şekilde katladım ve üzerlerine bir gömlek ilikliyorum. "Evet, ama bunun başka yolu yok."

"Onları dışarıda bırakabilirsin," diyor, "ve ben de sana bakan herkese büyü yaparım."

"Pratik görünmüyor," diyorum. "Ben hallederim. Leydi Ruth'un evine vardığımızda onları dağıtabilirim."

"Bu hoşuna gidecek." Baz kemanı yatağının üzerinde bırakarak ayağa kalkıyor ve yanıma geliyor. Ellerimi çekip gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitiriyor. Bu onun gömleği, karmaşık çizgili ve kısa kollu zeytin yeşili pamuklu bir gömlek. (Baz'ın kısa kollu giydiğini hiç görmemiştim.)

"Beni her sabah giydirecek misin?" diye sordum.

"Eğer izin verirsen, kesinlikle."

Muhtemelen izin veririm, umurumda değil.

"Çiçek takmak istemiyorum," diyorum. Baz çiçek takıyor. Düğmeli gömleği gri, üzerinde pembe ve mavi leylak demetleri var. Çivit mavisini pantolonu ve gri bağcıklı ayakkabılarıyla bir şekilde erkeksi görünüyor. Ben bir kanepeye benzerdim.

"Çiçek yok." Yanağımdan öpüyor. "Not aldım, gül goncası çocuk."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayalet bana böyle seslendi, annen. O da öyle dedi."

Baz gözlerimin içine bakıyor. "Hatırlıyorum." Başparmağını yanağımda gezdiriyor. Sonra da alt dudağımda. "Benim gül goncası oğlum."

Leydi Ruth biz gelmeden kapıyı açtı. "Simon!" diyor. "Baz! İçeri gel, içeri gel!"

İkimize de sarıldı. Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

"Simon kanatlarını açsa sorun olur mu?" Baz soruyor. "Yaralanmışlar."

"Elbette!" diyor kız. "Kanatlar her zaman hoş karşılanır. Keşke ben de kanatlarla dolaşmak."

Ceketimi çıkarıyorum ve Baz **"Eldiven gibi!"** büyüsünü yapıyor - bu da gömleğin kanatlarımı sarmasını sağlıyor. Muhtemelen onlarla başa çıkmanın en iyi yolu bu, ama Baz ve Penny'nin her zaman yanımda olup bunu benim için yapacaklarına güvenemem.

"Umarım açsınızdır," diyor Leydi Ruth, bizi yemek odasına götürürken. "Sandviçlerde aşırıya kaçmış olabilirim, benim için bile - ama kutlama yapıyoruz. *Jamie!*" diye bağırıyor. **"Çocuklar geldi!"**

"Büyük yılanlar..." Ben de diyorum ki. Yemek masası tıka basa yemekle doluydu. Parmak sandviçler, küçük kekler ve tartlar, bezeler. Hepsi süslü pembe ve yeşil kaideler ve tabaklar üzerinde. Harikalar Diyarı gibi. Fındık faresinin kafasını çaydanlıktan çıkarmasını bekliyorum.

Her şeyin tam ortasında, masaya saplanmış muazzam bir kılıç var. Antika gibi görünüyor, altın bir kabzası var.

"Tch, Jamie," diye mırıldandı Leydi Ruth. "Kılıcını ortalıkta bırakmanın çok komik olduğunu düşünüyor. *Jamie! Gel ve kılıcını çek!"*

"Buldum," diyorum, kılıca uzanıp onu masanın üzerinden kaydırarak çıkarıyorum. Hiç iz bırakmamış - sihirli olmalı. Güzel bir ağırlığı var. Dengesi de iyi. "Bu müthiş bir kılıç."

Yukarı baktım. Leydi Ruth az önce hayalet görmüş gibi bana bakıyordu. Jamie kapı aralığında, aynı şekilde şok olmuş görünüyor.

Kılıcı çeviriyorum ve kabzasını ona veriyorum. "Özür dilerim.

Yapmamalıydım, um..." Kabul etmiyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar.

BAZ

Snow görünüşe göre büyük bir kılıç gafı yapmış. Orada durmuş kılıcını uzatıyor ve Salisburyler ona elini tereyağına sokmuş gibi bakıyorlar. Ya da daha kötüsü, onları tehdit ediyormuş gibi.

"Bu..." Leydi Salisbury'nin nefesi kesildi. "Bu bir Excalibur!"

Simon kılıca bakar, gözleri kamaşmıştır. "*Bu* Excalibur mu?" "Bu *bir* Excalibur," der kadın. "Merlin'in kendisi tarafından yapıldı."

"Anlamıyorum..." Simon diyor ki.

Ben de öyle. Ama bu Snow'un bir zamanların ve geleceğin kralı olduğu anlamına geliyorsa, bu noktada şaşıracağımı söyleyemem.

"Bu bir aile kılıcı," diyor Jamie, hâlâ şaşkın şaşkın bakarak. "Salisbury Hanedanı için yapılmış."

"Ben kan bağıyla Salisbury'li değilim." Leydi Ruth'un sesi titriyor. "Bir kere dikildi mi, yerinden oynatamam."

"I..." Simon kılıcı yere bırakmak ister gibi görünüyor ama bu da başka bir gaf gibi görünüyor.

Leydi Salisbury kılıcı geçerek ona doğru koşar ve kollarını ona dolar. "Ah, çocuğum, çocuğum!"

Bu şu anlama mı

geliyor ... Simon ...

SIMON

Leydi Ruth bana her zamankinden daha sıkı sarılıyor. Kılıcı arkama aldım.

"Özür dilerim," diyorum.

Jamie hâlâ bana bakarak, "Sen bir Salisbury'sin," diyor.

"Öyle olmadığımı eminim. Bu bir tesadüf olmalı, ben sihirbaz bile değilim." "Ah, çocuğum," diyor Leydi Ruth yine. Ağlıyor.

"Çocuğum." "Ben-"

Benden uzaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor, sanki orada bir şey arıyormuş gibi. "Seni çok uzun süre bekledim. Annen nerede?"

"Özür dilerim?" Fısıldıyorum.

"Gel!" Beni yemek odasından dışarı çekti.

"Leydi Ruth-" diyorum, beni sürüklemesine izin vererek. Baz'a dönüp bakıyorum ama o da en az benim kadar şaşkın, omuz silkiyor. O ve Jamie bizi merdivenlerden yukarı, Leydi Ruth'un yatak odasına, pencerenin yanında tuttuğu tapınağa kadar takip ediyorlar.

Jamie'nin mumu parlak yanıyor.

Ama kızının mumu sonunda s ö n d ü . Üzerinde bir duman ipliği kıvrılıyor.

"Çok özür dilerim," diyorum.

Ne yaptım ben?

LADY RUTH

Lucy.

Mumu.

Gitmiş.

Ya da belki...

Simon Snow önümde duruyor, elinde kocamın kılıcı var. Omuzlarının duruşunda Lucy'yi görebiliyorum. Ve Davy'yi de gözlerinde. Neden daha önce görmedim?

Lucy gitti. Ama belki de... belki de gitmesine izin verdi.

Ona çocuğu eve getirmesini söyledim. Dua ettim ve yalvardım. *Onu eve getir. Onu güvende tutmana yardım edeyim.*

Ve işte burada.

Burada olmalı.

Lucy'min çocuğu, benim etim ve kanım.

Simon'ım.

BAZ

"Özür dilerim!" Simon ılgınca Leydi Salisbury ile mum arasında gidip geliyor.

"Sorun yok," diyorum, ona ulaşmaya çalışıyorum.

Ama Leydi Ruth ona tekrar sarılıyor. "Bu *sensin*. Sonunda geldin ev."

"Bu bir hata-" diye ısrar eder Simon.

"Kız kardeşimin bir çocuğı oldu..." Jamie Salisbury annesinin yanında durarak şöyle diyor. "Bize bir çocuğı olduğunu söyledi."

"Ben olamam-"

"Öyle *olmalısın*," diyor Jamie nazikçe, kılıcı işaret ederek. "Merlin, Simon, ona benziyorsun bile."

Oh...

Öyle.

Öyle değil

mi?

O dar gözler. Başını eğmesi. Düşündüm

ki...

Öğrendiğini sanmıştım. Taklit ediyordu.

Simon Snow, Büyücü'nün varisi.

Öyleydi.

Başından

beri.

SIMON

Hayır.

Hayır.

Çünkü bunun anlamı-

Bunun anlamı-

Hayır.

Büyücü beni bir bakım evinde buldu. Sihrimi takip ettiğini söyledi.

(Ama bu bir yalandı; benim büyüm yoktu.)

Büyücü beni bakımda buldu.

Ve bana yalan söyledi.

Beni kullandı - ne amaçla, hala bilmiyorum. Bir komplonun, bir planın parçasıydım. Ben bir taşıyıcıydım, dedi.

O beni *buldu*. Beni varisi *yaptı*. Bana

tekrar tekrar yalan söyledi.

(Büyücünün bir adı vardı. Büyücü aşık oldu. Büyücü sarı saçlı bir kızla kaçtı ve sonra kız ortadan kayboldu).

Bu doğru olamaz, ben onların söylediği gibi değilim, çünkü bu *çok fazla şey* ifade eder.

Bu çok fazla *olurdu*.

Büyücü bana yalan söyledi. Tüm Büyücüler Dünyası'na yalan söyledi. Ebb'i öldürdü. Sihrimi almaya çalıştı. Bana zarar verdi. Beni tekrar tekrar incitti.

Sonra ona durması için

yalvardım. O da durdu.

Leydi Salisbury'nin çocuğu olamam. Çünkü Lucy'nin olamam. Çünkü Büyücü'nün olamam.

Onu ben

öldürdüm.

Onu ben

öldürdüm.

Büyücüyü

öldürdüm.

Ben-

BAZ

Leydi Salisbury Simon'ın gitmesine izin vermiyor. Kollarına yığılmış. Gözyaşları olmadan hıçkırı hıçkırı ağlıyor.

"Çocuğum, çocuğum" deyip duruyor. Ve bence haklı, bu inkar edilemez. Üzerlerine "Et ve kan" büyüü yapmak isterdim ama muhtemelen diğer tüm büyüler gibi Snow'dan sekerdi.

Onun yanında duruyorum. Kanatları yaklaşmamı engelliyor. "Her şey yolunda aşkım," diyorum sırtına dokunarak.

Leydi Ruth'un omzuna bakarak özür dileyip duruyor. O da ağlıyor. Sadece Jamie Salisbury gülümsüyor, Snow'un diğer tarafında duruyor.

"Simon," diyor Jamie, "seni bulduğumuz için ne kadar mutlu olduğumuzu bilmiyor musun?"

Bu yirmi yıldır aldığımız en iyi haber. Biz senin aileniz!" Simon başını kaldırdı. Kafası karışmıştı. Sanki Salisbury Yunanca konuşuyormuş gibi.

"*Biz senin aileniz,*" diyor Jamie tekrar, Simon'ın omzuna vurarak. "Uzun zamandır seni arıyorduk ve şimdi buradasın. Çok mutluyuz!"

Simon, Salisbury'nin gözlerinin içine bakıyor. Yaklaşık aynı boydalar. Onlara baktıkça -Leydi Ruth'a, Lucy'nin bu fotoğraflarına- daha çok şey görüyorum. Onların arasına daha çok aitmiş gibi görünüyor.

"Haklı," diyor Leydi Ruth ıslak bir sesle. "Sizi bulduğumuz için çok mutluyuz." "Ama ya..." Simon başını sallar. "Ya doğru değilse?"

Etrafımızda soğuk bir şey dolaşıyor - buna cereyan diyebilirim ama pencere kapalı ve Haziran ayındayız - ve Lucy'nin mumu son bir kez daha yanıyor, sonra sönüyor.

Hiçbirimiz bir şey
söylemedik. Bu bir büyüden
daha iyiydi. Ya da DNA
testinden.

Bir süre sonra Leydi Ruth Simon'dan uzaklaşır ve onun kılıcı tutmayan elini tutar.

"Aşağı gel çocuğum. Pasta var."

SIMON

Çikolata-portakal kremalı çikolatalı pasta var.

Ve vişneli Bakewell tartı. Ve mor şekerli menekşeli ekler. Çay var. Ve süt. Ve limonata.

Ve bulutlara benzeyen büyük pembe kremalı öpücükler. Ayrıca Leydi Salisbury *binlerce* sandviç yaptı.

Kaç tane yedim, bilmiyorum, sayısını unuttum. Peynir ve turşu. Jambon ve hardal. Salatalık ve nane dallarıyla krem peynir.

"Körili tavuk en iyisidir," diyorum.

"Yine yanıyorsun Pamuk," diyor Baz. "Limonlu ve karidesli." "Onları sihirle yapıyorum." Leydi Ruth gülümsüyor.

"Yapmak zorundasın," diyor.

Jamie, "Hiçbir şey annemin yumurta ve tere yemeğinin yerini tutamaz" diyor.

"Sana bu tarifi öğretebilirim," diyor bana. "Hiç sihir yok." Lucy hakkında konuşmuyoruz. Ya da Büyücü'den.

Ama tekrar acıkana kadar masada kalıyoruz ve kılıcı Jamie'ye her vermeye çalıştığımda onu itiyor. "Bir kılıca ne ihtiyacım var?" diyor.

Bir kılıca ne ihtiyacım var, merak ediyorum.

Baz'ı hiç böyle bir masada yemek yerken görmemiştim. İnsanlarla birlikte. Her g ü l d ü ğ ü n d e -Lady Ruth onu güldürüyor, bazen ben de gülüyorum-dişlerini arıyorum. Ama göremiyorum.

Bu gerçek olabilir mi?

Yüzüme patlayacak başka bir şey mi? İnandığım her şey yıkılacak mı?

Jamie biraz daha su kaynatıyor. Baz süt sürahisini dolduruyor. Leydi Salisbury bize esasının ucundan güller açtırdığı bu numarayı gösteriyor. Baz'a öğretmeye çalışıyor ama Baz bunu başaramıyor.

Kanatlarıma yer açmak için sandalyemi ters çevirip üzerine oturuyorum.

"Biraz daha pasta al," diyor Leydi Salisbury, çikolatadan bir parça daha keserek.

"Tamam," dedim ve yaptım.

PENELOPE

Shepard'ın yeni bir tişörtü var-GOG & MAGOG: DÜNYA TURU 1993. Devlerle ilgili bir şey; bunu ona babam verdi.

Dün gece akşam yemeği için bizim eve gittik. Shepard'ın çok fazla büyü sırrı öğrenmesinden endişe ediyordum -evimiz büyüyle dolu, annem scrying camını mutfakta tutuyor- ama tam tersi oldu. Babam bütün geceyi Shepard'a sorular sorarak geçirdi. Büyülü yaratıklar ve Amerika hakkında. Hatta birkaç tane de hava durumu hakkında. Babam Shepard'ın harika olduğunu düşünüyor.

(Shepard biraz harikadır.)

Annem daha temkinliydi. En azından ona başka büyü yapmadı.

"A Normal, Penelope," dedi, masayı hazırlarken sadece ikimiz vardık. (Paket kebab, tabouleh, labne ve mercimek çorbası sipariş ettik).

"Duymak istemiyorum anne."

"Onunla sadece üç boyutlu olarak evlenebileceksin."

"Bildiğiniz kadarıyla," dedim.

İç çekti. "Micah en azından yetenekli bir sihirbazdı..."

Son tabağı da masanın üzerine bıraktım. "Gerçekten, anne. Kendini duyabiliyor musun? Bugünün bağlamında kendini duyabiliyor musun?"

Bana kaşlarını çatı. "Haklısın. Ben sadece..." Başını iki yana salladı. Yorgun görünüyordu. Annem, Büyücü öldüğünden beri tam bir gece uykusu çekmemiş gibi görünüyordu. "Zengin ve zorlu bir büyü yaşamın olsun istiyorum Penelope."

"Bunu ben de istiyorum," dedim ve sonra alay ettiğim biri gibi, heyecanlı bir peri gibi gülümsedim. "Ona bir şans ver anne."

Yemekten sonra Shepard benimle birlikte daireme geldi ve Simon'ın eski odasında uyudu, sonra uyandık ve British Museum'a ve Westminster Abbey'e gittik ve şimdi Simon'ı kontrol etmek için Overground trenine biniyoruz. ("*Aç gelin*" diye mesaj attı. "*1000 parmak sandviçim var.*")

"Overground'u özleyeceğim," diyor Shepard. "Ve Underground'u." Bir direği paylaşıyoruz. Benim üzerimde yükseliyor.

"Nebraska'da metro yok mu?" Alay ediyorum.

"Neredeyse hiç otobüsümüz yok." "Kulağa korkunç geliyor."

"O kadar da kötü değil," diyor gülümseyerek. "Toplu taşıma yok, pasta yok..." "Mükemmel bifteklerimiz var."

"Ben biftek yemem."

"Hmmm..." Düşünceli görünüyor. "Oldukça iyi tacolarımız var."

"Burada taco var," diyorum.

Gülüyor. "Bu senin pizzan gibi mi? Çünkü ben senin pizzanı denedim."

"Kalmalısın!" Ağzımdan kaçırdım. Çok yüksek sesle. Yanımızda duran bir adam bana kaşlarını çatıyor.

Shepard başını eğdi ve bana baktı. Alt dudağını ısırıyor. "Kalmalısın," diyorum tekrar. Daha akli başında bir şekilde.

"Penelope..." diyor sessizce, "yasal olarak burada bile değilim." "Bunun bir sorun olmadığını biliyorsun, Shepard."

"Senin için hiç öyle görünmüyor..."

İki elimle direğe tutunuyorum. "Hâlâ *görmediğin* çok şey var. Piccadilly Circus, Londra Kulesi. Oxford'da büyülü kuğular var, gününbirlik bir gezi yapabiliriz. Ve sonra İskoçya - harika yılanlar, muhtemelen Loch Ness Canavarı ile bağ kurabilirsin!"

Konuştuğum süre boyunca, Shepard bana hayır demeye hazırlanıyor gibi görünüyordu. Ve sonra söyledi. "Kalamam," diyor, alnı kırışmış ve kaşları ortadan kalkmış bir halde. "Hiç para getirmedi. Sadece iki çift pantolonum var."

"Böylece bir iş bulabilirsin," dedim. "Yasal olarak değil."

"Ya da üniversiteye gidebilirsin." "Bu nasıl olur?"

"Teknik ayrıntılara takılıyorsun, Shepard. Kalmak istemiyorsan, söyle gitsin!"

Kaşlarını çatıyor. O da iki eliyle direğe tutunuyor. Bir elini aşağı kaydırıyor ve serçe parmağıyla başparmağımı yakalıyor. "Kalmak istiyorum."

Başparmağımı onun parmağına doluyorum. "Senden çok hoşlanıyorum," diyorum. Kızgınlıkla söylüyorum.

Shepard gülümsüyor. Ama kaşları hâlâ çatıktır. "Ben de senden hoşlanıyorum Penelope." "Gitmeni istemiyorum."

Daha yakına eğilir. "Benimle geri gel."

"Ne?"

"Benimle Omaha'ya gel. Gerçek bir pasaport alacağım, sadece birkaç hafta sürer. Annemle tanışabilirsin, kamyonumu geri alabilirim..."

"Belki de kamyonunu geri almaya çalışmamalısın."

"*Benimle eve gel.* Ya da sadece beni bekle. Bırak kendi ayaklarım üzerinde sana geri döneyim."

"Shepard, Amerika'ya son gelişimde işler pek iyi gitmemişti."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? En son Amerika'ya gittiğinde ortalığı dağıtmıştın."

Bunu yapabilir miyim? Shepard'la Nebraska'ya dönebilir miyim? Ne olarak, kız arkadaşı olarak mı? Korkunç yoldaşı olarak mı? "Sanırım beni Ken'le tanıştırebilirsin..."

Shepard bana gülümsüyor.

"Gel," diyor.

"Bana Nebraska'nın Haziran ayında güzel olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Nebraska Haziran ayında berbattır; siz zaten oradaydınız. Ama kasırga sezonu..."

BAZ

Simon sonunda sandviçler hakkında konuşacak birini bulmuştur.

Shepard, "Sanki dairen bir Pret a Manger gibi," diye hayret ediyor.

Leydi Salisbury öğle yemeğinden arta kalanlarla bizi eve gönderdi. İki dev sepet aldı. (Kadının üst düzey piknik malzemeleri var.) Ve şimdi Snow her şeyi mutfığa ve oturma odasına yaymış durumda. "Bundan çok daha iyi," diyor Simon. "Pastayı denedin mi?"

"Henüz değil."

"Pastanın hepsini denemelisiniz."

"Peki ya sen?" Bunce diyor. Kanepede yanımda oturuyor.

"Ben mi?" dedim. "Pastayı denedim. Bugün Mary Berry'den daha fazla pasta yedim."

Gülüyor. Bunce alışılmadık bir şekilde rahat bir ruh hali içinde. Sanırım oldukça başarılı bir hafta geçirdi: Bir iblisi alt etti, yakışıklı bir Normal'in kalbini kazandı ve Simon Snow'un bir başka üzücü macera boyunca hayatta kalmasına ve tekmelemesine yardım etti.

Onun son haberlerini bilmiyor. Benden ona söylemememi istedi. "Bunce ile sır saklamadığınızı sanıyordum," dedim.

"Bu bir sır değil," dedi Snow. "Sadece bir süre bununla oturmam gerekiyor." Penelope kapıdan girer girmez onu büyüledi. **"Farklı renkte bir at!"**

"Hâlâ bir şey yok," dedi Simon.

"Denemeye devam edeceğiz," diye cevap verdi. "Yapmamayı tercih ederim."

Penny, Shepard'a yer açmak için bana yaklaşıyor. Üç kişilik bir kanepede. Snow ayaklarımın dibine çöküyor. "Paylaşacak kadar var," diyor tabağını kaldırarak.

İnledim. "Hâlâ çok tokum... Avlanamayacak kadar tokum."

"Vampir sevgilini böyle öldüreceksin Simon," diyor Penelope. "Sandviçler."

Snow bir kahkaha atar. "Ona bir şey olmaz. Her zaman dört ila altı sıçan için yeri vardır."

Çoraplı ayağıyla onun dizini itiyor. "Eğer büyüye karşı bağışıklığın varsa Baz o gömleği kanatlarına nasıl doladı?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Büyü gömleğin üzerinde Bunce."

"Oh," diyor Penny. Gerçekten de havaya girmiş. "Güzel görünüyor." "Yırtmak zorunda kalana kadar," diyor Snow.

"Baz'ın büyüü tersine çevirmesine izin ver."

"Ona bağımlı olmaktan hoşlanmıyorum."

Onu tekmeledim. "Büyü bana güvenmeni yasaklıyor."

"Demek istediğim bu değildi ve herkesin beni tekmelemeyi bırakması gerekiyor. Ben yaralıyım."

Shepard, "Birkaç tişört yaptırabilirsiniz," diye teklif ediyor. Üçümüz de ona dönüyoruz.

"Büyülü gömlekler mi?" Snow soruyor.

"Sıradan gömlekler değil," diyor Shepard. "Ama kanatlarınızın etrafında kapalı düğmeleri olan açıklıklar."

Hayal etmeye çalışıyorum. "Düğmeler mi?"

"Ya da fermuarlar," diyor. "Toka kullanan insanlar gördüm, ama onlar da zahmetli görünüyor."

"İnsanlar mı?" Bunce soruyor.

"Pekala, periler..." Shepard süpürür onun Kol, geniş bir şekilde.

"Harpiler.

Gargoyleler... Pek çok şeyin kanatları vardır."

"Bu kötü bir fikir değil," diyorum. "Bunu neden biz düşünmedik?" "Çünkü sen asanla düşünüyorsun," diyor Snow.

Yan tarafına bir tekme daha attım. (Bu bir tekme sayılmaz.) (Ondan uzak duramıyorum.) "Kötü anlamda söylemedim!" diye itiraz ediyor.

"Penelope de öyle."

"Büyülü bir terziyi nereden bulacağız..." Bunce yüksek sesle merak ediyor. Shepard ona sırtıyor.

O gece duştan çıktığımda Snow benim pijama pantolonumu giymiş, kılıç manevraları yapıyordu. Yolundan çekilmek için banyonun kapısında geri çekiliyorum.

"Bunu odanın benim tarafımda yapmaman gerekiyor," diyorum.

"Odanın bir tarafına sahip değilsin," diyor kılıcı bırakarak.

"Bunu müzakere etmemiz gerekecek." Onun yanından geçip yatağa doğru yürüdüm. Kemanım hâlâ orada duruyordu. Onu alıp omzuma koyuyorum. Simon kılıcını tekrar sallıyor, beni izliyor. "Bana odanın senin tarafında keman çalamayacağımı mı söyleyeceksin?" diye soruyorum.

"Sana bunu asla söylemem," diyor kılıcı göstererek. "Ne zaman ve nerede istersen keman çalabilirsin."

"Ev sahibeniz aynı fikirde olmayabilir." "Onun kulaklarını keseceğim."

"O kılıç zaten kötü bir etki yaratıyor."

Hala elinde kılıçla yanındaki yatağa tırmanıyor. (Onunla mı uyuyacak?) "Onu geri vermeliyim," diyor. "Jamie'ye."

"Snow, sende kalması için ısrar etti."

"Evet, ama bir kılıca ne ihtiyacım var?"

"*Jamie Salisbury*'nin kılıca ne ihtiyacı var? Hâlâ bütün parmaklarını kullanabilmesine şaşırdım. Ancak sen tüm hayatını bir kılıç kullanarak geçirdin."

"Evet, ama..." Kılıçla omuz silkiyor. (Gerçekten onunla uyuyabileceğini düşünüyorum.)

"Şimdilik sende kalsın," diyorum. "Hayatında çözmen gereken en küçük şey gibi."

Gülüyor. "Terapistim gibi konuşuyorsun."

"Hakaretlerinizin çoğunun iltifat olduğunu düşünüyorum."

Snow yatak başlığına yaslanıyor. "İkiniz de bana her zaman endişelenmem gereken daha büyük şeyler olduğunu söylüyorsunuz."

"Ya da-" Çenemi kemanıma yaslıyorum ve yayı tellerin üzerine çekiyorum. "-belki de ikimiz de sana genel olarak daha az endişelenmeni söylüyoruzdur."

"Bunu kastettiğini sanmıyorum." "Onu aramalı ve sormalısın."

Gözlerini bana dikti. "Zeki değilsin." Bir nota daha çalıyorum. "Ben zekiyim."

Simon kılıcı önünde tutuyor, bileğini büküyor, sonra kabzasını hafifçe savurarak tutuşunu değiştiriyor.

"İnanılmaz derecede nadir ve değerli bir antikayı elinizde tutuyormuş gibi hissediyor musunuz?"

"Çok sağlam hissettiriyor," diyor. "Belki de Büyücü Kılıcı'ndan bile daha iyi."

"Acaba bir adı var mı?..."

"Excalibur olduğunu söylediler."

"Excalibur olduğunu söylediler. Marka adı bu. Bir aile adı olabilir."

"Evet..." Kılıca bakıyor, kaşlarını çatıyor. Bir şarkının başlangıcını çalıyorum.

Bir dakika sonra Snow boştaki elini kaldırıp bileğinin tersiyle yanağını siler. Çalmaya devam ediyorum. Gözlerini tekrar siliyor. Yayı çekiyorum. "Durma," diyor.

"Seni ağlatıyor mu?"

"Kısmen. Bunun için değil mi?"

Gülüyorum. "Hayır."

Bana dirsek atıyor, ben de tekrar çalmaya başlıyorum. Sanırım melankolik bir şarkı seçtim... (Melankolik şarkıları severim.) Snow kılıçla uğraşıyor, ara sıra yanağını çıplak omzuna siliyor.

İşim bittiğinde kemanı kucağıma koyuyorum. Simon kılıcı sol eline geçiriyor ve yanıma yığılıyor.

"Sence gerçek mi?" diye soruyor.

"Kılıç mı?"

"Benim bir sihirbaz olduğumu mu düşünüyorsun? Başından beri?" Sesi sert ve yanakları kızarmış. Alnında nemli bir bukle sarkıyor.

"Evet," dedim. "Şimdi anlaşıldı."

Yüzünü tişörtümün içine saklıyor. "Bu benim için çok fazla."

Kemanı yatağın yanına, yere koyuyorum, sonra elimi onun elinin üzerine, kılıcın kabzasına koyuyorum. O da bırakıyor. Bir an için onu kaldırıp kaldıramayacağımı merak ediyorum ama kaldırabiliyorum. Onu da yatağın yanına koyuyorum.

Simon kucağımın yarısına kadar sürünerek yüzünü göğsüme gömüyor. Yanağını başının üstüne koyuyorum ve kulaklarının arkasından tutuyorum. "Bu herkes için çok fazla olurdu," diyorum.

EPILOG

BİR YIL SONRA

AGATHA

Keçileri bütün gün kendi hallerine bırakabilirim. İyi olurlar ve benim de Watford'da yapacak çok işim var. Keçiler eve dönüş yolunu biliyor.

Hâlâ çoğu gün onlarla birlikte tarlalara gidiyorum... Oturmak için favori taşlarım ve kütüklerim var. Değneğimi bir bastonla değiştirdim.

Güneş battığında keçileri getiren kişi olmayı seviyorum. Tepelerin üzerinden, Büyük Çimenlik'ten, asma köprüden -deniz kurtları gitmiş, sihir sayesinde (Niamh'a teşekkürler) - ve temiz ahırlarına.

Çatı katında onların üstünde uyuyorum. Hiç fena değil. Kocaman bir pencere ve ayaklı bir küvet var.

Muhtemelen bir süre kalacağım.

TEŞEKKÜRLER

BU KİTABI tüm dünyanın korku ve belirsizlik içinde olduğu bir dönemde **YAZDIM**. Her gün üzerinde çalışabileceğim bir şeye sahip olduğum için çok minnettardım - ilerlemek ve ilerleme kaydetmek için bir yol. Ve bu ayları en iyi tanıdığım karakterler olan Simon ve Baz ile geçirdiğim için çok minnettardım.

Büyücüler Dünyası'nda geçen bir üçleme yazmayı hiç beklemiyordum ve arkadaşım ve devamlılık editörüm Ashley Christy'nin yardımı olmasaydı bu görev çok daha zor olurdu. İnanılmaz derecede zeki ve nazık biri ve mesajlarıma cevap verdiği için şanslıyım.

Son beş yılda, bitmek bilmeyen kullanım sorularıyla tüm İngiliz arkadaşlarımı yordum. (Muhtemelen bunun bir üçleme olduğu konusunda onları en başta uyarmış olmayı dilerlerdi). (Bilseydim söylerdim.) Teşekkürler Melissa Cox, Susie Day ve Keris Stainton. Size borçluyum ve Nebraska hakkında merak ettikleriniz olursa sorularınız için hazırım.

Özellikle de binlerce sorumu büyük bir zarafet ve mizahla yanıtlayan Melinda Salisbury'ye teşekkür ederim. (Melinda, şimdi seninle konuşmak için bir bahane istediğimde ne yapacağım?)

İngiltere'deki menajerim Nicola Barr'a, İngiltere'deki editörüm Rachel Petty'ye -ki tüm o muhteşem özel baskılar için ona teşekkür edebilirsiniz- ve Büyücüler Dünyası'nı coşkuyla karşılayan Macmillan Çocuk Kitapları'ndaki tüm ekibe teşekkür ederim.

ATLANTİK'İN BU YAKASINDA, Wednesday Books, St. Martin's Press ve Macmillan Audio ile çalıştığım için çok şanslıyım. Prodüksiyondan tanıtıma ve pazarlamaya kadar tüm ekip büyük bir özen ve dikkatle çalışıyor. Tasarımcı Olga Grlic tüm kalbini

bu harika kapaklar. (Süper illüstratör Kevin Wada'nın yardımıyla.) Wednesday Books'taki herkes Baz ve Simon'a ilk isimleriyle hitap ediyor.

Yazarken **takılıp** kalıyorum ve düğümleniyorum. Ve o anlarda yardım isteyebildiğim için çok mutluyum. Joy DeLyria, Bethany Gronberg, Flourish Klink, Photine Liakos, Tulika Mehrotra ve Christina Tucker'a çözülmemeye yardımcı oldukları için teşekkür ederim. (Bu isimlerin her birini yazarken, özel bir şevk ve minnettarlık hissettim).

Bazen de yüzüstü düşüyorum. Leigh Bardugo, Alicia Brooks, Margaret Willison ve Elena Yip'e tekrar ayağa kalkmama yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Ben bu kitapları yazarken **GERÇEK ÇOCUKLARIM** büyüdü. Teşekkürler Laddie ve Rosey, bu kadar cesaretlendirici olduğunuz ve tüm karton Bazz'lara katlandığınız için - ve büyüler bulmama yardım ettiğiniz için. ("Bırak hepsini dışarı çıksın" Rosey'e aitti; gömleğimi kurtardı!)

Ve kocam Kai'ye teşekkür ederim, beni hep mutlu sonlara ikna ettiği için.

Bir üçleme yazdığımı **hâlâ inanamıyorum**. En başta bu karakterler hakkında bir kitap yazdığımı inanamıyorum! Çok garip bir fikirdi.

Tuhaf fikirleri seven insanlarla çalıştığım için çok şanslıyım - belki de gerçekten kutsanmışım. Beni risk almaya teşvik eden ve yolun her adımında arkamda olan insanlarla.

Editörüm Sara Goodman ve menajerim Christopher Schelling için son derece minnettarım. Kitaplarımı ve hayatımı ölçülemeyecek kadar iyi hale getiriyorlar.

AYRICA

RAINBOW ROWELL

SABIT HAT

FANGIRL

ELEANOR & PARK

EKLERİ

**SIMON SNOW ÜÇLEMESİNİN ÖNCEKİ
KİTAPLARI**

ASI OĞUL DEVAM ET

YAZAR HAKKINDA

Augusten Burroughs

[RAINBOW ROWELL](#), kocası ve iki oğluyla birlikte Omaha, Nebraska'da yaşamaktadır. Aynı zamanda *Carry On*, *Wayward Son*, *Landline* kitaplarının yazarıdır, *Fangirl*, *Eleanor & Park* ve *Attachments*. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

İÇİNDEKİLER

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>Adanmışlık</u>
4.	<u>Bölüm 1</u>
5.	<u>Bölüm 2</u>
6.	<u>Bölüm 3</u>
7.	<u>Bölüm 4</u>
8.	<u>Bölüm 5</u>
9.	<u>Bölüm 6</u>
10.	<u>Bölüm 7</u>
11.	<u>Bölüm 8</u>
12.	<u>Bölüm 9</u>
13.	<u>Bölüm 10</u>
14.	<u>Bölüm 11</u>
15.	<u>Bölüm 12</u>
16.	<u>Bölüm 13</u>
17.	<u>Bölüm 14</u>
18.	<u>Bölüm 15</u>
19.	<u>Bölüm 16</u>
20.	<u>Bölüm 17</u>
21.	<u>Bölüm 18</u>
22.	<u>Bölüm 19</u>

23.	<u>Bölüm 20</u>
24.	<u>Bölüm 21</u>
25.	<u>Bölüm 22</u>
26.	<u>Bölüm 23</u>
27.	<u>Bölüm 24</u>
28.	<u>Bölüm 25</u>
29.	<u>Bölüm 26</u>
30.	<u>Bölüm 27</u>
31.	<u>Bölüm 28</u>
32.	<u>Bölüm 29</u>
33.	<u>Bölüm 30</u>
34.	<u>Bölüm 31</u>
35.	<u>Bölüm 32</u>
36.	<u>Bölüm 33</u>
37.	<u>Bölüm 34</u>
38.	<u>Bölüm 35</u>
39.	<u>Bölüm 36</u>
40.	<u>Bölüm 37</u>
41.	<u>Bölüm 38</u>
42.	<u>Bölüm 39</u>
43.	<u>Bölüm 40</u>
44.	<u>Bölüm 41</u>
45.	<u>Bölüm 42</u>
46.	<u>Bölüm 43</u>
47.	<u>Bölüm 44</u>
48.	<u>Bölüm 45</u>
49.	<u>Bölüm 46</u>
50.	<u>Bölüm 47</u>
51.	<u>Bölüm 48</u>
52.	<u>Bölüm 49</u>
53.	<u>Bölüm 50</u>
54.	<u>Bölüm 51</u>
55.	<u>Bölüm 52</u>
56.	<u>Bölüm 53</u>
57.	<u>Bölüm 54</u>

58.	<u>Bölüm 55</u>
59.	<u>Bölüm 56</u>
60.	<u>Bölüm 57</u>
61.	<u>Bölüm 58</u>
62.	<u>Bölüm 59</u>
63.	<u>Bölüm 60</u>
64.	<u>Bölüm 61</u>
65.	<u>Bölüm 62</u>
66.	<u>Bölüm 63</u>
67.	<u>Bölüm 64</u>
68.	<u>Bölüm 65</u>
69.	<u>Bölüm 66</u>
70.	<u>Bölüm 67</u>
71.	<u>Bölüm 68</u>
72.	<u>Bölüm 69</u>
73.	<u>Bölüm 70</u>
74.	<u>Bölüm 71</u>
75.	<u>Bölüm 72</u>
76.	<u>Bölüm 73</u>
77.	<u>Bölüm 74</u>
78.	<u>Bölüm 75</u>
79.	<u>Bölüm 76</u>
80.	<u>Bölüm 77</u>
81.	<u>Bölüm 78</u>
82.	<u>Bölüm 79</u>
83.	<u>Bölüm 80</u>
84.	<u>Bölüm 81</u>
85.	<u>Bölüm 82</u>
86.	<u>Bölüm 83</u>
87.	<u>Bölüm 84</u>
88.	<u>Bölüm 85</u>
89.	<u>Bölüm 86</u>
90.	<u>Bölüm 87</u>
91.	<u>Bölüm 88</u>
92.	<u>Bölüm 89</u>

- 93. [Bölüm 90](#)
- 94. [Bölüm 91](#)
- 95. [Sonsöz](#)

- 96. [Teşekkür](#)
- 97. [Rainbow Rowell](#) tarafından [da](#) yazılmıştır
- 98. [Yazar Hakkında](#)
- 99. [Telif Hakkı](#)

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Wednesday Books tarafından St. Martin's Yayın Grubu

RÜZGAR NE YÖNDEN ESERSE ESSİN. Telif Hakkı © 2021 Rainbow Rowell tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.wednesdaybooks.com

Jim Tierney'den iç ve son sayfa illüstrasyonları

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde

kataloglamıştır: İsimler: Rowell, Rainbow, yazar.

Başlık: Rüzgar nasıl eserse essin / Rainbow Rowell.

Açıklama: İlk baskı. New York: Wednesday Books, 2021. |Seri: Simon Snow serisi; 3|İzleyici kitlesi: 14-18 yaş. |Özet: Simon, Baz, Penelope ve Agatha son bir macera için İngiltere'ye, Watford Sihir Okulu'na ve ailelerine geri dönüyorlar.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021002134|ISBN 9781250254337 (ciltli)|ISBN 9781250817617 (uluslararası, ABD dışında satılır, hakların mevcudiyetine tabidir)|ISBN 9781250830937 (imzalı baskı)|ISBN 9781250254344 (e-kitap)

Konular: CYAC: Sihir-Kurgu. |Boarding okulları-Kurgu. |Okullar- Kurgu. |Geyler -Kurgu.

Sınıflandırma: LCC PZ7.R79613 An 2021|DDC [Fic]-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021002134> adresinde mevcuttur.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1- 800- 221-7945, dahili 5442 numaralı telefonda veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2021

İçindekiler

<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>Telif Hakkı</u>	
<u>Bildirimi İthaf</u>	
<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>Bölüm</u>
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>Bölüm</u>
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>Bölüm</u>
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>Bölüm</u>
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>Bölüm</u>
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>Bölüm</u>
<u>26</u>	<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>Bölüm</u>
<u>29</u>	<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>	

[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Rainbow Rowell](#)

[Yazar Hakkında Bülten](#)

[Kayı Telif Hakkı](#) .

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.